

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

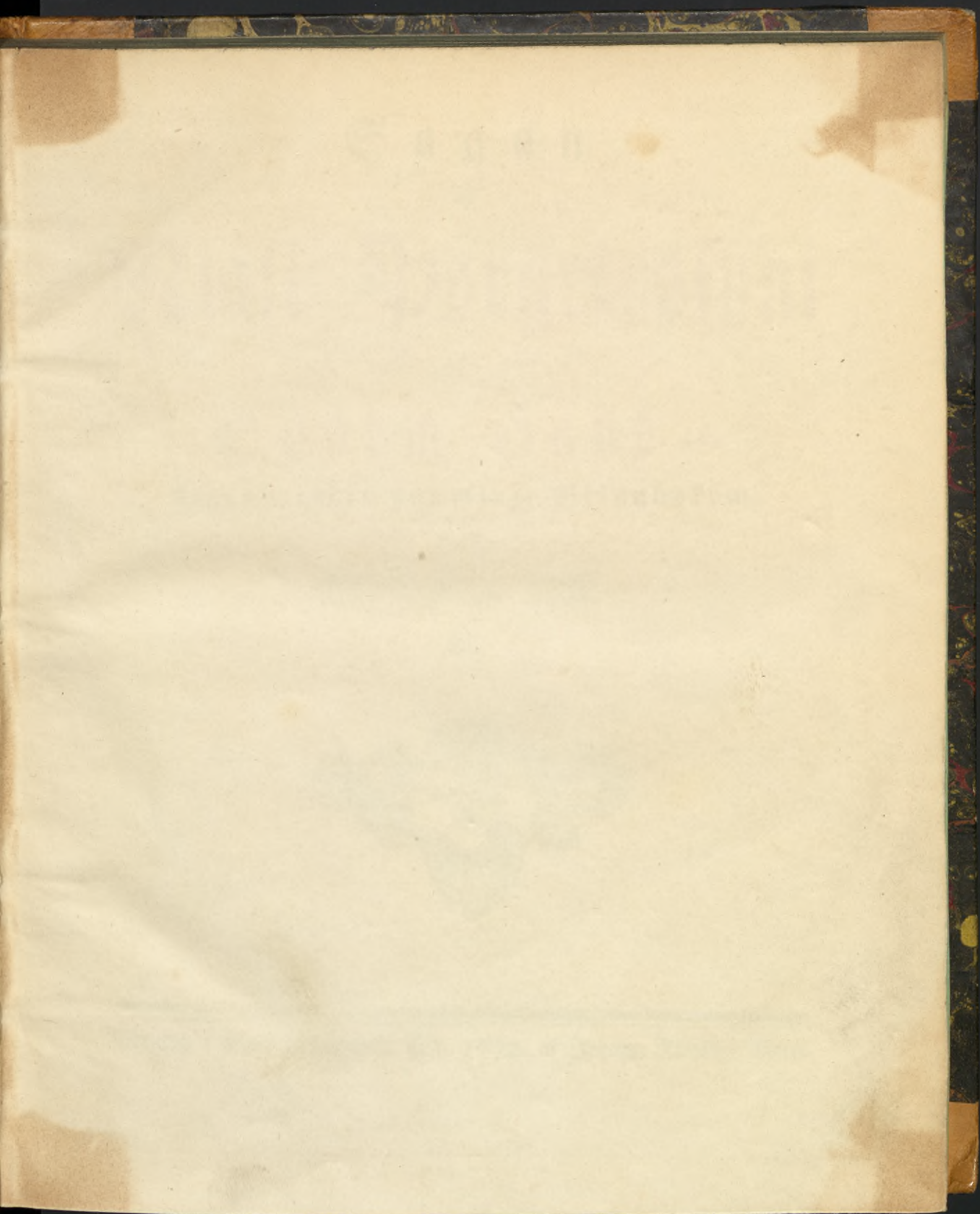

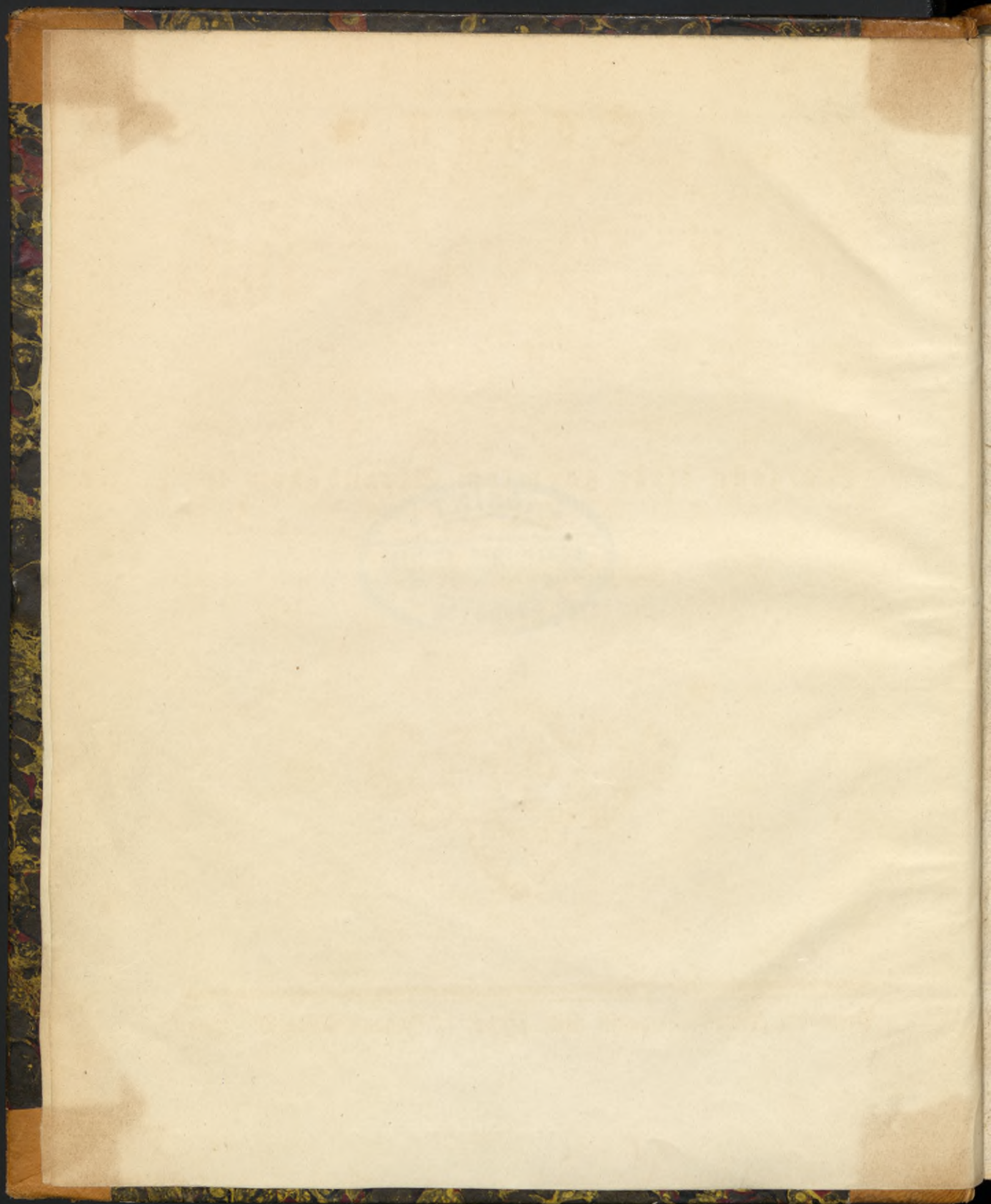
lit.

7d.

[Njales saga]

S a g a n
af
Niali Þorgeirssyni

af
S o n u m H a n s zc.
útgefin eftur gamlum Skinnbókum
med
Konunglegu Leyfi

af

Prentod i Kappmannahöfn árið 1772. af Johann Nüdolph Thiele.

© 1888

Section of the

of the

of the

of the

of the

of the

of the

Vi CHRISTIAN den Syvende af Guds Naade
 Konge til Danmark og Norge, de Venders
 og Bøthners, Hertug i de Slesvig, Holsten, Stormarn
 og Ditmarsken, Beren i de Oldenburg og Delmar
 forst. etc. Bivør alle vittværligt, at efter som Statistis
 Olaus Olavus af Norns Konge, Rusidmats: Stad Riebum
 Javt, for de allvæindværligst Javt andværligt, at
 de itallige Antiquiteter og Manuskripter, som ikke
 allværligst, men inde i Island ligger uværligst
 frægtværligst og skærligst for Publikum, der bære Javt
 vil vider Historiam Patriæ, som den ældgamle Statistis
 færligst, for, i adskærligst Tilfælde Javt at bære
 Aværligst den værligst Riebum og ærligst paa værligst
 Tiværligst, saavel værligst, har givet ham den
 Lærligst til, paa nogen Lærligst, og inde al
 pærligst Tilfælde, at ville indgive i Tiværligst den
 bære og bære værligst Historie Nærligst.

Thi have Vi efter bære Olaus Olavii Javt
 allvæindværligst givet den Javt og Tiværligst,
 samt den paa de flærligst Rector og Professors værligst
 Universitetet i bære Riebum Javt den værligst

De fulklæring, allernaadigst bevilget og tilladt, som
og fornuft bevilget og tilladt at hand i di Trykkuur maa
indgive fornuftige Historiske Værk Niåla kaldet. For
Hyndens Dille og fufene fornuft, uftur som forfkrævet
faar at funder, eller i di nogen Maade forfang at
giver, under Vor Hyldest og Maade. Skrivt paa Vort
Slot Christianstberg i di Vores Kongelige Residens:
Stad Ribbenfavn, den 1ste februarii 1771.

Under vort Signet

(L. S.)

Efter Hans Kongel. Majestæts allernaadigste
Orden og Befaling.

Lurdorph. Hielmstierue.

Ad lectores praesertim, linguae, qua conscriptum est Opus
historicum, minus peritos.

 Profertur hic Historia quae Brennuniálsfaga vulgo
appellatur, opus utique laudabile et atavorum insigne
sedulitatis documentum. Doleo sane, dolebit scio
ipse orbis eruditus Versionis defectum, sed, parcae Deorum
manui non negligentiae meae tantum culpam adscribatis rogo.
Quae autem necessario in lectorum gratiam monenda putavi,
sequentia sunt. Scilicet littera A quae inter notas licet rarius
occurrit, denotat ipsum textum etiam quoad orthographiam
immutatum, abbreviaturis plerisque exceptis, et e libro mem-
branaceo Num. 298. verbo tenus desumptum. B. et C. alios
duos, quorum prior a praedio Kálfalæk denominatus est, Co-
dices

dices itidem membranaceos in Folio, e bibliotheca beati Arnæ Magnæ No. 132 et 133. ope Domini Mölmanni, ad tempus mihi commodatos, involvunt, cum quibus I^{us} iste A, tam sedulo collatus est, et variæ lectiones inde exhaustæ, ut si quis in posterum versionem qua historicum hoc opus omnino dignum est depromere vellet, nec manuscripta hæc editione accuratiora inveniet, arbitror. Litteras anglosaxicas ð. H. O. G. g. quæ au. N. M. G. æ. respondent, cuilibet notas esse non dubito. Litteræ u quæ plures iusto in duabus prioribus plagulis occurrunt, Typorum defectum ab initio indicant. Notas porro paulo grandiores esse, quam par est concedimus; sed cum ista res levioris momenti sit supervacanea foret ulterior excusatio. Amatoribus ergo et cultoribus antiquitatum commendatur liber, imprimis cum non tantum complectatur Historiam patriæ sed et ad res in scotia, Anglia, Hybernia, et alibi gestas se extendat, ut locum in bibliothecis dare ne dedignemini. Scripsi Havniæ die xxv. Martii. Anno 1772.

Olaus Olavius,

Her hefr vpp Brennu-Níals Sogv.

Cap. I.

Frá Merdi Sígur.

Morðr het maðr er fallaðr var Sígur. hann var son Sígðas hins
Kavða. hann bjó á Velli á Rangárvöllum. hann var ríkr
hofðingi ok málaþylgiss maðr mikill. ok svo mikill lagamaðr at
ongir þóttu lagligir dómarr nema hann veri (a) i. hann átti
dóttur eina er Þunnr het. hon var þen kona ok forteis ok vel at ser. ok þótti
sá bestu kostu á Rangárvöllum. Hu vókr sogvnni vestr til Breiða fiarðar
dala

(a) B. við.

Dala. Madr er nefndr Havskollr. hann var Dalakollz son. móðir hans het Þorgerðr ok var dóttir Þórsteins hins Ráðva Dlafssonar hins Hvíta Ingiallzsonar Helgasonar. Móðir Ingiallz var Þóra dóttir Sigurðar Drens í avga Ragnarssonar lodbrokar. Udr hin (b) Dúpvöðga var móðir Þórsteins Ráðvs dóttir Ketils Flatnefs Þiarnarsonar Þony Grímssonar hersis or Sogni. Havskollr bio á Havskollzstaðum í laxárdal. Rútr het broðir hans. hann bio á Rússtöðum. hann var sammeðr við Havskulld. faðir hans var Heriolfr. Rútr var venni madr mikill ok (c) styrkr vígr vel ok höguerr í skapi. manna vitraztr (d) harðráðr við úvini sína en tillaga góðr hinna sterri mála. Þat var einhveris sinni at Havskulldr hafði vana boð ok þar var Rútr broðir hans ok sat hit nęsta honom. Havskulldr átti ser dóttur er Hallgerðr het. hon lef ser á gólfinu við aðrar meyjar. hon var fríd sýnum ok mikil vętti ok hárið svo fagrt sem silki. ok svo mikit at þat tók ofan á beltti. Havskolldr kallar á hana. fardv hingat til mín segir hann. hon gefk þegar til hans. hann tók vndir kverkina ok kyti hana. síðan gefk hon í bavr. Þá reddi Havskolldr til Rús. hversv lík þer á mey þessa. þifki þer ei fagr vera? Rútr þagði við. Havskolldr męlti til hans í annat sinn. Rútr svaraði þá. erit fagr er mer sía ok munv margir þess giallda. en hitt veit ek eigi hvadan þiofs avgo eru komin í ettir varar. Þa reiddiz Havskolldr ok var fátt vm með þeim bręðrom naukþvora hrid. Bręðr Hallgerðar vorv þeir Þorleifr faðir Þolla ok Dlafr faðir Riartans ok Bárðr.

Cap. II.

Rútr bað Þunnar.

Þat var einhveris sinni at þeir bręðr ridv til alþingis Havskolldr ok Rútr. þar var stolmenni mikit. þá reddi Havskolldr við Rútr. þat villda ek broðir at þú þęttir ráð þitt ok þęðir þer koun. Rútr svarar. lengi þęfir

(b) B. E. Dúpvöðga.
vini sína.

(c) B. styrkr.

(d) E. hagráðr við

hefir mer þat í (e) hóg verit of hefir mer þó tvennt um sýnzt. en nú vil ek
 þó gera at þínu skapi. eða hvar skolu við áleita? Havskollur svaraði. her eru
 nú hofðingjar margir á þingi of er gott um at velia. en þó hefi ek í einum
 stad á stofnat fyrir þína hond. kona heitir Þunn of er dóttir Mardar Sigis
 hins vitrazta manns of er hann her á þingi of svo dóttir hans of mátt þú síá
 hana ef þú vill. Of annan dag eptir er menn gengu til lagrettau sá þeir (f)
 konur úti hía rangeinga búð vel búna. þá melli Havskollur við Rútr. þar
 er hon nú Þunn er ek sagða þer frá. eða hverju líg þer á hana? Þel segir
 hann. en eigi veit ek hvart við eigum heill saman. Síðan ganga þeir til lag-
 rettu. Mordr Sigia melli logskil at vanda sínum of gefk heim til búðar (g)
 síðan. Havskollur stóð upp of Rútr of gengu til búðar Mardar of inn í
 búðina. Mordr sat í innanverðri búðinni. þeir kvaudu hann. hann stóð
 upp í móti þeim of tók í havnd Havskollu of setti hann niðr hía honum. en
 Rútr sat hit nęsta honum. Síðan tavludu þeir margt of komu þar niðr
 reður Havskollur at ek męli til kaupna við þik. vill Rútr gera; mágr þinn of
 kaupna dóttur þína of skal ek ekki mitt tilspara. Mordr svarar. veit ek at þú
 ert hofðingi mikill. en bróðir þinn er mer (h) ókunnr. Havskollur melli.
 framarr er hann en ek. Mordr melli. mikit mant þú (i) þvrsa fram at leggja
 með honum þvrat hon á allan arf eptir mik. Eigi þarf of lengi at bíða hvat
 ek skal áveda segir Havskollur. hann skal (k) hafa Kamnes of Rúststadi of
 upp til Þrándargils (l) of kaupskip í (m) siglingum. Rútr taladi þá til
 Mardar. hogsfa svo (n) um bóndi at bróðir minn mun mer miok hafa fram
 halldit fyrir ástar sakir. en ef þer vilit gera málit at álitom þá vil ek at þer
 gerit kostin. Mordr svaradi hogsat hefi ek kostin. hon skal hafa (o) lx.
 hundrada of skal avkaz þriðvungi í þínum gardi. en ef þit eigit erfingia. þá
 skal helmingar felag með ykk. Rútr melli. þenna kost vil ek. of hofum nú
 vatta við. Síðan stóðu þeir upp of tókuz í hendr of fastnadi Mordr Rútr

A 2

dóttur

- (e) B. skapi. (f) C. konu — vel búna. (g) A. C. sinnar.
 (h) A. C. ókunnigr. (i) B. verða. (k) eiga. (l) B.
 leggr til: hann á. (m) C. fadrum. (n) B. til. (o)
 B. lxxx.

dóttur sína Binni. of skylldi boð vera hálfum mánaði eptir mitt sumar at Mardar. Hú ríða þeir heim af þingi hvarirtveggiv of ríða þeir vestr hiá Hallbiarnar (p) vordom. Þá reid í móti þeim Þióstolfr son Þiarnar Gullbera or Reykiardal of sagði þeim skipvamo í Hvítá of var þar kominn út Ozurr faðvorbrodir Rúg of villdi at Rútr kemi til fundar við hann sem (q) fyrst. En er Rútr spurdi þetta þá bað hann Havskulld fara til skips með ser. Havskulldr fór of þeir brædr. En er þeir komu til skips sagnar Rútr Ozuri frenda sínum vel of blíðliga. Ozurr bað þeim inn í búðina at dreffa. Síðan var tekit af hestum þeirra of gengu þeir inn of druffu. Rútr mællti til Ozurar. Hú skalt þú ríða vestr með mer frendi of vera með mer í vetr. Eigi (r) hentir svo frendi þvi at ef segi þer lát Eyvindar bróðvr þíns. en hann leiddi þil til arfs á Gula þingi of munu nú taka óvinir þínir ef þú kemr eigi til. Hvat skal nú til ráða bródir? segir Rútr. þikfi mer nú vandaz málit er ef hefi ádr ráðit (s) brúðlavp mitt. Havskulldr mællti. þú skalt ríða suðr til fundar við Nord of bið hann at þit (t) skipit máldaga of sitir dóttir hans þriá vetr í festum. En ef mun ríða heim of flytia vauru þína til skips. Rútr mællti. nú vil ef at þú takir miol of við of slíkt annat sem þer líkar af varningi. Rútr let taka hesta sína of reid hann suðr en Havskulldr reid heim vestr. Rútr kom avstr á Rangárvollu til Mardar of hafði þar góðar viðtafkr. Rútr sagði Merði allt efni sitt of bað hann ráð á leggja. Nordr segir hversu mikit fe er þetta? Rútr sagði vera (u) E. marka ef hann fengi allt. Nordr mællti. mikit er þat í móti erfðinni minni. en nú skalt þú fara ef þú vill. Síðan breyttv þeir (x) máldagum sínum of skylldi Binnr sitia þriá vetr í festum. Hú ríðr Rútr til skips of er við skip um sumarit þar til er búð var. Havskulldr ferði fe allt til skips þat sem Rútr átti. Rútr fekk Havskulldi í hendr stárvardveizlu sína vestr þar meðan hann veri utan. Reid Havskulldr heim til búis síns. Litlu síðarr gaf þeim byr of sigla þeir í haf. þeir voru úti þriár vikur of komu við Hernar of sigla avstr til Víkur. Eav.

(p) B. vordv.
brúðlavp.

(q) B. skiotagt.
(t) B. gerit.

(r) A. E. hendir.

(s) B. E.

(u) B. CC. marka E. VII^c.

(x) B. máldaganum.

Cap. III.

Frá Hrúti of Sunnhilldi Konunga móður.

Haraldr Gráfelldr red fyrir Horegi. hann var son Eiríks Konungs Blóðavár Haraldrssonar Hárfagra. Sunnhilldr het móðir hans of var dóttir Dzurar (z) Tota. þav hófdu aðsetu aðstr í Konunga hellu. Hú spurðiz skipvaman aðstr þangat til Bírurinnar of þegar er þetta frettir Sunnhilldr spurði hon eptir hvat íslenskra manna veri á skipi? henni var sagt at Rútr het máðr of var bróðurson Dzurar. Sunnhilldr mælti. ef veit gerla hann man etla at heimita erfð sína. en sá máðr hesir at varðueita er Sóti heitir. Síðan kallar hon á Skósvain sinn er Agmundr het. Ef vil senda þik til Bírurinnar á fund Dzurar of Rútr of seg at ef býð þeim báðum til mín í vetr. of seg at ef vil vera vin þeirra. of ef Rútr ferr mínum ráðum fram. þá skal ef seá um femál hans of um þat annat er hann tekr at henda. ef skal of koma honom fram við Konunginn. Síðan fór hann of kom á fund þeirra. En þegar þeir vissu at hann var sveinn Sunnhilldar tóku þeir vel við honom. hann sagði eyrindi sín þeim af hlióði. Síðan tólu þeir leysniliga ráðagerð sína. of reðði Dzurr við Rútr. Sva líz mer frendi sem nú munim við hafa gert ráð ofkat. þúat ef kann skipi Sunnhilldar. iasfr stíótt sem við vilium eigi fara til hennar man hon reka ofkr or landi. en taka fe ofkat allt með ráni. en ef við forum til hennar þá man hon gera ofkr líka semð sem hon hesir heitid. Agmundr fór heim of er hann fann Sunnhilldi sagði hann henni eyrindis lok sín of þat at þeir myndu koma. Sunnhilldr mælti. líks var von þvát Rútr er vitr máðr sagðr of vel at ser. en nú hafdu niöfr af ner þeir koma til þegarins of seg mer. Þeir Rútr fóru aðstr til Konungahellu. en er þeir komu þar gengv í móti þeim frendr of vinir of favgnudu þeim vel. þeir spurðu hvart Konunge veri í þenum. þeim var sagt at hann var þar. Síðan mettu þeir Agmundi. hann sagði þeim qvediu Sunnhilldar of þat með at hon myndi ekki bióða þeim fyrri enn þeir

(z) B. Tota.

hefði fundit Konung fyrir orðz sakir. at svo þikki sem ef grípa gulli á við þá. en ef mun tilleggia slíkt er mer þyniz. of veri Rútr diarfmelltr við Konung of bíði hann hirðvistar. her eru of tignar kledi er hon sendi þer Rútr. skalt þú í þeim ganga fyrir Konunginn. Síðan fór hann apr. Unnan dag eptir mellti Rútr. gavgum fyrir Konung. þat má vel sagði Wzur. þeie gengu XII saman of voru þeir allir frendr þeirra of vinir. þeir komu í hollina er Konungur sat yfir (þ) drykkiv. gekk Rútr fyrst of quaddi Konunginn. Konunge hugdi vandliga at mannum er vel var búinn of spurdi hann at nafni. hann nefnir líf. Ertu íslenskr madr? segir Konunge. hann sagði at svo var. hvat hvatti þif hingat á varn fund? Rútr svarar. at síá tign ydra herra of þat annat at ef á erfðamál mikit her í landi. of man ef yðvar þurfa við at nióta ef ef se rett af. Konunge segir. hverium manni hefi ef heitid laugum her í landi. eða hver eru fleiri eyrindi þín á varn fund? herra segir Rútr. ef vil bíðia ydr hirðvistar of geraz yðar madr. Konunge þagnar við. Sunnhilldr mellti. Sva líz mer sem síá madr bíði ydr ena mestu send. þoat mer líz svo ef slíkir veri margir innanhirðar sem þá veri vel skipat. Er hann vitr madr? sagði Konunge. beði er hann vitr of framgiarn segir hon. (a) þat þikki mer sem módir mín vili at þú fáir nafubót slíka sem þú melir til. en fyr tignar sakir varrar of landz síðar þá kom þú til má á háls manadar fresti. skalt þú þá geraz hirðmadr minn en módir mín halldi þer kost þar til. of kom þá á minn fund. Sunnhilldr mellti við Wgmund. fylgdu þeim til húsa minna of ger þeim þar góða veizlu. Wgmundr gekk út of þeir (b) med honom. of fylgdi hann þeim í eina steinholl. þar var tialldat hinum segrsta borða. þar var of háseti Sunnhilldar. þá mellti Wgmundr. Hú man þat sannaz er ef sagða þer frá Sunnhilldi. her er háseti hennar of skalt þú í setiaz of hallda máttú þessu seti þótt hon komi síalf til. Síðan veitti hann þeim veizlu. þeir hófdu skamma hríd setid ádr þar kom Sunnhilldr. Rútr villdi uppspretta of fagna henni. Sit þú segir hon of skalt þú iafnan þessu seti hallda þá er þú ert í bodi mínu. Síðan settiz hon hiá Rútri. of drukkfu þau. of um kvellid mellti hon. þú skalt liggia í lofti hiá mer í nótt

(þ) B. drykkiv bordum.

(a) B. svo.

(b) B. við.

í nótt of við tvau saman. Þer skulut slíku ráða segir hann. Síðan gengu þau til svefnis. of lesti hon þegar loftinu innan. of vösfu þau um nóttina. en of morgunum fóru þau til drykkis. of allan hálfan mánat lágu þau þar tvau ein í loftinu. þá melli Sunnhilldr við þá menn er þar voru. Þer skulut ongu fyrir-
 tþna nema lifinu ef þer segit nokkurum frá um hagi vara Rús. Rútr gaf henni C. álma (c) hafnar vadmála of XII vararsellði. Sunnhilldr þakkar honom gíofina. Rútr gekk í braut of mintiz við hana ádr of þakkadi henni. hon þad hann vel fara. Of um daginn eptir gekk hann fyrir Konung við XXX. manna of quaddi Konung. Konunge melli. Hú mun þú vilia at ef efna við þik Rútr þat sem ef het þer. Síðan giordiz hann hirdmadr. Rútr melli. hvar skal ef sitia? móðir mín skal þvi ráða segte Konunge. Síðan fekk hon honum (d) hit semiligsta seti of var með Konungi um vetrinn vel metinn.

Cap. IV.

Um sigling Hrífs. (e)

Um varit spurdi hann til Sóta at hann var farinn suðr til Danmerke með erfðina. þá gekk Rútr á fund Sunnhilldar of segir henni frá ferðum hans. Sunnhilldr melli. ef mun fá þer tvau langskíp skipud monnum. of þar með enn hraustazta mann úlf úpveginn (f) gesta hofdingia varn. en þó gakk þú at finna Konung ádr þú farir. Rútr gerdi svo of er hann kom fyrir Konung þá sagdi hann Konungi um ferðir Sóta of þat er hann etlar eptir honom at hallða. Konunge melli. hvern styrk hefir móðir mín tillagit með þer? langskíp tvau of fyrir lidinu úlf úpveginn segir Rútr. Vel er þess fengit segir Konunge. Hú vil ef gefa þer aunnur tvau skíp of mant þu þó þurfa þessa lidz allz. Síðan fylgdi hann Rútri til skips of melli fari þer vel. Síðan siglði Rútr lidi sínu suðr.

Cap.

(c) B. hafnarvadar of xx vararsellði.
 fefs. (e) B. frá Rútri of Sunnhillði.

(d) B. enn semiligsta
 (f) B. gestamann.

Cap. V.

Dráp Atla Arnvidarsonar.

Atli het madr hann var son Arnvidar Jarls or Gavtlandi enu æyfra (g) hann hafði hallðit fæottum fyrir Hákonu Alþalsteins fóstura ok stufku þeir fedgar til Gavtlandz or Jamtalandi. Síðan hellt Atli líðinu or leginum út um stofs sund. ok svo suðr til Danmerkr ok liggir úti í Eyrafundu. hann er útlagi bæði Dana Konungs ok Svía Konungs. Rútr hellt suðr til (h) Eyra fundz ok er hann kom í sundit ser hann fiolda skipa í sundinu. þá melli úlfr. hvat skal nú til ráða taka íslendingr? hallða fram ferðini segir Rútr. þviat ecki dugir úfreistad. skal skip okkat Dzurar fara fyrst. en þú skalt leggja fram sem þer líkar. Sialldan hesti ek adra haft at (i) skildi fyrir mer segir úlfr. ok leggr fram ferdina iasú fram skipi Rúg. ok hallða svo fram í sundit. Hú síá þeir er í sundinn eru at skip fara at þeim. þeir segia Atla. hann svaradi. þá gefr vel til síar at vinna. Síðan skipudu þeir til á hœriu skipi. en mitt skip skal vera í midium skipa flotannum segir Atli. Síðan renna fram skipin. ok þegar er hvarir ná máli annarra stóð Atli upp ok melli. þer farit úvarliga. sáð þer eigi at her skip voru í sundinu. eda hvort er nafn höfðingia yðvars? Rútr segir til sín. hvers madr ert þú? segir Atli. hirdmadr Haraldz Konungs Gráfellðar. Atli melli. lengi hósum við fedgar ecki ferir verid Horegs Konungum yðrum. ógefa þín er þat segir Rútr. Sva hefir borit saman fund okkarn segir Atli at þú skalt eigi kunna frá tíðendum at segia. ok þreif upp spíot ok skaut á skip Rúg. ok hafði sá bana er fyrir varð. Síðan tókz orrosta með þeim. ok sóttiz þeim seint skip þeirra Rúg. úlfr gekk vel fram ok gerði hnízt hío eda lagði. Alsolfr het stafnbúi Atla. hann líóp upp á skip Rúg ok varð flogurra manna bani adr Rútr varð varr við. smeri hann þá í móti honum. en er þeir funduz lagði Alsolfr í skíolld Rúg ok í gegnum. en Rútr hío til Alsolfs. ok varð þat hans banahavgg. þetta sá úlfr óþveginn of

(g) B. hann hafði vi skip. fadir hans hafði ic.

(h) B. Eyrafundu.

(i) B. hlífiskíolldum.

of melli. Þedi er nú Rútr at þú hoggr stórt. enda áttu mikít at launa Gunn-
hilldi. Þess varit mik segir Rútr at þú megir feigum munni. Hú ser Atli
beran vapnastad á úlfi. of skapt spióti í gegnum hann. Hú tek; orrosta mikít.
Atli leypr upp á skip at Rúti of ryð; um fast. of nú snýr í móti honom
Dzurr of lagdi til hans of fell siálfir á bak aptr þvíat annar madr lagdi til
hans. Rútr snéri nú í móti Atla. hann hió þegar í fíolld Rúz of klavf allan
niðr. Þá fekk Atli steinshogg á hondina of fell niðr sverdit. Rútr tók
sverdit of hió vndan honom fótin. síðan veitti hann honom banasár. Þar
töku þeir fe mikít of hosdu með ser tvau skip þav er best voru of dravduz þar
litla hríd síðan. Þeir Söti fórv; hiá. of hellt hann aptr til Horegs of kom
við (k) Limgard; síðu. of gekk Söti þar á land. þar metti hann Ag-
mundi sveini Gunnhilldar. hann kendi hann þegar of spyrr. hverfu lengi etlar
þú her at vera? iij. netr segir Söti. hvert etlar þú þá? segir Agmundr.
vestr til England; segir Söti. of koma alldregi til Horegs síþan meðan rífti
Gunnhilldar er í Horegi. Agmundr gekk í brott of ferr á fund Gunnhilldar.
þvíat hon var þadan skamt á veizlu of Gudrasdr son hennar. Agmundr
sagdi Gunnhilldi (l) fyriretlan Söta. hon bad Gudrasdr taka hann af lífi.
Gudrasdr fór þegar of kom á úvart Söta of let leida hann á land upp of festa
þar upp. en tók feit of ferdi módur sinni. hon fekk til menn at fera feit allt
til Konunga hells. síðan fór hon of þangat. Rútr hellt aptr um hafstíð of
þesir fengit of siár. of fór þegar á fund Konungs. of hafði af honom góðar
viðtafkr. hann bauð þeim at hafa af líft sem þav villdi. en Konungr tók af
þrídvinginn. Gunnhilldr sagdi Rúti at hon hafði tekít erfdina en látíð drepa
Söta. hann þakkadi henni of gaf henni allt halft við síf.

Cap. VI.

Útsigling Grúð. (m)

H Rútr var með Konungi um vetrinn í góðu yfíretti. en er varadiz gerðiz
hann hlióðr miok. Gunnhilldr sinnr þat of melli til hans er þav voro
tvao saman. Ert þú hogsiúfr? Rútr segir. þat er sem melli er at líft er
þeim

(k) E. Limgard; síðu. (l) B. frá etlan. (m) B. Frá álagv
om Gunnhilldar við Rútr.

feim er (n) aulandi er alinn. Villt þú til Islandz? segir hon. þat vil ek segir hann. átt þú kono nokkora út þar? segir hon. eigi er þat segir hann. þat hefi ek þó fyrir satt segir hon. Síðan hettu þau (o) málinu. Rútr gekk fyrir Konung ok kvaddi hann. Konungr mellti. hvat villt þú nú Rútr. Ek vil beidaz herra at þer gefit mer orlof at fara til Islandz. mun þín send þar meiri enn her? segir Konungr. Eigi mun þat segir Rútr. en þat verdr hverr at vinna er etlat er. Við ramman man reip at draga segir Gunnhilldr ok leyfi þer honom at fara sem honom gegnir beð. Þá var ert illa í landi en þó sekk Gunnhilldr honum miol sem hann villdi hafa. Hú býz hann út til Islandz ok Azurr (p) með honom. ok er þeir voru albúinir gekk Rútr at finna Konung ok Gunnhilldi. hon leiddi hann á einmeli ok mellti til hans. her er gollríngur er ek vil gefa þer. ok spenti á hond honom. Marga gíof góða hefi ek af þer þegit segir Rútr. hon tók hondum um háls honom ok kyssi hann ok mellti. ef ek á svo mikít valld á þer sem ek etla. þá legg ek þat á við þik at þú megir (q) ongri monud framkoma við Konu þá er þú etlar þer á Islandi. en fremia skalt þú mega vilia þinn við adrar Konur. ok hefir nú hvarki okkat vel. þú trúdir mer eigi til málsins. Rútr hló at ok gekk í bravr. síðan gekk hann til mós við Konung ok þakkar honum. Konungr mellti vel til hans ok bad hann vel fara. Rútr gekk þegar til skips. ok gaf honum vel byri ok tóko Borgarfíord. En þegar skip var landfast reid Rútr vestr heim. en Azurr let rydia skipit. Rútr reid á Havskollzstadi. Havskulldr tók við honom vel. ok segir Rútr honum allt um ferdir sínar. Síðan sendu þeir menn avstr um ár til Nardar Sigis at búaz við bodi. En þeir ridu síðan breðr til skips. ok sagdi Havskulldr Rútr fiárhagi sína. ok hafdi mikít ágredz meðan hann var í bravro. Rútr mellti. Minni monu verda laonin enn vert veri. en fá vil ek þer miol svo sem þú þarft í bú þitt í vetr. Síðan redv þeir skipin til hlunnz ok biogguvum. en ferdu allan varninginn vestr til Dala. var Rútr heima á Rúgstavdum til (r) vj. vikna. þá biogguz þeir breðr ok Azurr með feim at ríða avstr til brúðlaups Rúg ok ridu við (s). lx. manna. þeir ridu þar

(n) B. C. á ólandi.

(o) B. C. talino.

(p) B. við.

(q) allðri.

(r) B. flogvrra.

(s) B. iv tigi.

Þar til er þeir komu aust á Rangárvöllu. Þar var fioldi fyrir bodsmanna
 skipuðz menn þar í seti. en Konur skipuðz pall. þó var brúdrin þávar heilðr. *þó*
 drekka þeir veizlona of ferr hon vel fram. Mordr greiðir fram heimansyngis
 dóttur sinnar. of rídr hon vestr með þeim. þá ridu þar til er þá komu
 heim. Rútr fekk henni aðllráð í hendr fyrir innan stoff. of lífadi þat ollum
 vel. en fátt var með þeim Rúti um samfarar. of ferr sva fram allt til vax.
 of þá er varadi. átti Rútr fadr í Vestfirðu at heimta fyrir (t) varning sinn.
 En ádr hann fór talar kona hans við hann. hvart etlar þú apte at koma
 ádr menn ríða til þings? hvat er at því? segir Rútr. Ef vil ríða til þings
 segir hon. of sinna fadvur minn. Sva skal þá vera segir hann. of mon ef
 ríða til þings með þer. vel er þat of segir hon. Síðan reid hann heiman of
 vestr í Firðu. of bygdi allt feit of reid heim síðan. of er hann kom vestan
 þá býr hann sík til alþingis. of let ríða með þer alla nábuu sína. Havskulldr
 reid of bróðir hans. Rútr melli við konu sína. ef þer er iafnmikill hve
 á at fara til þings sem þú lez. þá bú þú þik of ríð til þings með mer. hon
 bio sík stíott. of síðan ríða þá á þing. Þannr gekk til búdar fadvur síns.
 hann fagnadi henni vel. en henni var skappungt nokkot. of er hann fann þat
 melli hann til hennar. Sed hefi ef þik með betra bragdi. eda hvat býr þer
 í skapi? hon tók at gráta of svaradi eingv. þá melli hann við hana. til
 hvers reid þú til þings ef þú vill eigi segia mer trúnað þinn. eda þik þer
 eigi gott vestr þar? hon svaradi. gefa monda ef til alla eigv mína at ef hefda
 þar allðri komit. Mordr melli. þessa man ef stíott vís verða. þá sendi hann
 menn eptir þeim Havskulli of Rúti. þeir fóru þegar. of er þeir komu á fong
 Marðar. stóð hann vpp í móti þeim of fagnadi þeim vel of bað þá sitia.
 tavluðu þeir lengi. of fór tal þeirra vel. þá melli Mordr til Havskulldar.
 hví þik þer dóttur minni sva illt vestr þar? Rútr melli. segi hon til ef hon
 hefir sakagiptir nokkvorar við mik. En þer vrdur eingar vppbornar við Rútr.
 þá let Rútr eptir spyrja nábuu sína of heimamenn hversv hann gordi til
 hennar. þeir báru honum gott vitni. of savgdu hana eina ráða þó sem hon
 villdi. Mordr melli. heim skal þú fara. of vna vel við ráð þitt. þvát
 honum

honum ganga aðll vitni betr enn þer. Síðan reið Rútr heim af þingi of Kona hans með honum, of var nú vel með þeim um somarit. En þá er varadi þá dró til vanda með þeim, of var þess verr er meirr leið á varid. Rútr átti ferð vestr í fiordu, of lýsti því at hann myndi eigi til alþingis ríða. Þunnr Kona hans taladi fátt um. Rútr fór í fiordu vestr.

Cap. VII.

Skilmadr Þunnar við Hrát.

Nú lídr til þings framan. Þunnr taladi við Sigmond Þzurarson of spordi ef hann villdi ríða til þings með henni, hann kvæð; eigi ríða mondu ef Rútri frenda hans þetti verr, því kvædda ef þú til at ef á at þer (u) hell; allra manna segir hon, hann svaradi, gera man ef þer kost á því, þú skalt ríða vestr með mer apr, of hafa eingi (y) vndirmál við Rútr eda mik, hon het því. Síðan ríðu þau til þings. Mordr var á þingi fadir hennar, hann tók við henni allvel of bad vera í búð sinni meðan þingit veri, hor gerdi svo. Mordr melli, hvat segir þú mer frá Rútri felaga þínum? hon svad vísv.

Þú segir ef gott frá geystom
geirhveffanda þessom
þat er sialfráðligt sílfrá
sundrhrenti er fonsit.
verð ef því at álmr er ordinn
eggþings fyrir gjorningom
fart er at ef (x) seg við spottí
segia mart eda þegia.

Mordr vard hliódr við of melli, þat býr þer nú í skapi dóttir at þú villt at eingi viti nema ef, of mant þú trúa mer best til orráða um þitt mál.
þá

(u) B. best.

(y) B. vndanbravgd.

(x) B. seg ef.

Þá gengs þav á tal þar er ongoir menn heyrdu þeirra viðrægti. Þá mælti Mordr til dóttur sinnar. Segðu mer nú allt þat (z) er á milli ykkar er of lát þer þat ekki í augu þara. Sva man vera verða segir hon. of það vísu.

Þítt hefir hrínga hrístir
 Hríur líkama þrútinn
 eitrs þá er líubeds leitir
 lundhgr monnd dríja
 leita ef með hti
 vndlinna þá sinna
 vndi ofkars vanda
 allbradr bodi skialldar.

Of enn það hon vísu.

Þó veit ef hitt at hreytir
 handfors iofols spannar
 meidr er iafut sem adrir
 ytendr boga nhtir.
 villða ef við avlldu
 iokennanda þenna
 riódr lítt þúfjorð of idir
 vndleggs skilit segia.

Hversu má sva vera? segir Mordr. of seg enn gíor. hon svarar. þegar hann kemr við mík þá er horvnd hans sva mikit at hann má ekki eptirlegti hafa við mík. en þó hófom við beði breytni til þess á alla vega at við mettim niótaz. en þat verdr ekki. en þó ádr við skilim sknir hann þat af ser at hann er í eði sínu rett sem adrir menn. Mordr mælti Vel hefir þú nú gert er þú sagdir mer. man ef leggja ráð á með þer þat er þer man daga ef þú kannt með at fara of bregdir þú hvergí af. Hú skalt þú heim ríða fyrst af þingi. of man bóndi þinn heim kominn of taka við þer vel. þú skalt vera við hann blíð of eptirmál.

B 3

of

(z) E. þat ykkar þer á milli.

of mon honom þikka góð skipan á komin. þú skalt ongo fáleika (þ) á þer
 sýna. en þá er varar skalt þú kasta á þik sött of liggia í rekkio. Nútr man
 ongom getum vilia leida um söttar far þitt of ángla þer í ongo. heldr man
 hann bidia at allir geymi þín sem bezt. Síðan man hann fara í fiordu vestr
 of Sigmondr med honom. of man hann flytia allt fe sitt vestan or Fiordum
 of vera í brott lengi somars. En þá er menn ríða til þings. of þá er allir
 menn ero ríðnr or (a) dæslunum þeir er ríða etla. þá skalt þú rísa or rekkio.
 of kveþia menn til ferðar med þer. En þá er þú er alþúin. þá skalt þú
 ganga til hvílu þinnar of þeir menn med þer sem forvaxtar þínir eru. þú
 skalt nefna vatta hía hvílu búanda þins of segia skilt við hann lagaskilna-
 di. svo sem framast má at alþingis máli of allzheriar lögum. líka vattnefno
 skalt þú hafa fyrir karldyrom. síðan ríð í bravt. of ríð Laxárdalsheidi.
 of svo til Holstavordsoheidar þvát þín man leitad til Nútastardar. of ríð
 þar til er þú kemr til mín. of man ef þá síá fyrir málinu. of skalt þú alldregi
 síðan koma honom í hendr. Hú ríðr hon heim af þingi. of var Nútr heim
 kominn of fagnadi henni vel. hon tók vel máli hans of var við hann blíd.
 þeirra samfarar voro godar þav missari. en er varadi. tók hon sött of lagdið
 í rekkio. Nútr fór í fiordu vestr of bad henni virkta ádr. Hú er kemr at
 þingi bið hon ferð sína í bravt of fór med avllu svo sem fyrr var sagt. of
 ríðr á þing síðan. Heradsmenn leitvdu hennar of fongdu hana eigi.
 Morðr tók við dóttur sinni vel of spordi hana hversu hon hafdi med farid
 ráðagerð hans. hvergi hefi ef afbrugdit. segir hon. hon gekk til logbergs.
 of sagdi skilt við Nút. þetta gerdu menn at nþiom tíðindom. Þinnr fór
 heim med fardur sínum. of kom allðri vestr þar síðan.

Cap. VIII.

Seárheimta Nardar af Hrúti.

Hrútr kom heim of brá mið í brún er kona hans var í bravto. of er þó
 vel stilltr. of var heima oll þav misseri of vedz við ongan mann um
 sitt mál. Annat sumar eptir reid hann til, alþingis of Havskollr broðir
 hans

(þ) B. á þik gera.

(a) B. dæslum.

hans með honum of fíolmentu miok. En er hann kom á þíng. Þá spurði hann hoart Morðr Sigta veri á þíngi. honum var sagt at hann var þar. of etldu allir at þeir myndi tala um mál sitt en þat varð ekki. Einnhvern dag er þeir gengu til logbergs of adrir þíngmenn. nefndi Morðr ser vatta of lýti fefavt á hendr Núti um femál dottor sinnar. of taldi xc. hundrada fiár. lýti hann til gjalda of útgreiðlu. of let varða þriggia marka útlegð. hann lýti í fiórðungsdom þann sem sofin átti í at koma at logvm. lýti hann lavgshíng of í heyranda hliódi at logbergi. En er hann hafði þetta mellst svaradi Nútr. Meir sefir þú þetta mál með fiár ágirnd of kappi er heyrir til dottor þinnar. hellsdr enn við góðvilld eða drengskap. enda man ek her láta nokkvt í móti koma. Þvíat þú hefir enn eigi feit í hendi þer þat er ek ser með. meli ek svo fyrir at þeir se allir heyrandi vattar er hiá eru at logbergi. at ek stora þer á hölm. skal þar við liggia myndrinn allr of þar legg ek í moti annat se iafnumilit. of eigi fá hvartveggia feit er af avdrum þerr. en ef þú villt eigi beriaz við mik. þa skalt þú af allri fiár heimtinni. Þá þagnadi Morðr. of redz um við vini sína um hölmgonguna. honum svaradi Torvindr goði. Eigi þarf þú við ofð ráð at eiga um þetta mál þvíat þú veizt ef þú berst við Nút. at þú mant láta beði lífit of feit. er honum vel farid. er hann mikill af stalfom ser of manna freknaztr. Þá quað Morðr þat vpp at hann myndi eigi beriaz við Nút. þá varð op miklit at logbergi of óhlióð. of hafði Morðr af hina mestu (b) svívirðv. of síðan ríða menn heim af þíngi. þeir þregðr ríðu vestr til Reykiardals Havskollðr of Nútr. gíftv at Lundi. þar bio þá Þiostólfr son Biarnar Gullþera. Regn hafði verit miklit um daginn of havfðv menn ordit vatir. of vorv giorvir (c) málelðdar. Þiostólfr bóndi sat í milli þeirra Havskullðar of Nús. en sveinar tveir lefv á gólfv. þeir vorv veizlusveinar Þiostólfs. of lef mer ein hiá þeim. þeir vorv málgir miok. þvíat þeir vorv úvitrir. annarr þeirra mellti. Ek skal þer Morðr vera of stefna þer af konnmi. of finna þat til foráttu at þú hafir ekki sordit hana. Annar svaradi. Ek skal þer Nútr. tel ek þik af allri fiár heimtonni ef þú þorir eigi at beriaz við mik. þetta melltv þeir navkforum sinnom. þá gerðiz hlátv

(b) B. E. svívirðing.

(c) B. langellðar.

hlátr mikill af heima monnum. Þá reiddiz Havskulldr of laust hann sveininn með sprota þann er Mordr nefndiz. en sprotinn kom í andlitid of sprakk fyrir. Havskulldr mellti við sveininn. verð úti of drag (d) ongan spott at oss. Rútr mellti. Gack hingat til mín. sveininn gerði svo. Rútr dró fingurgoll of hendi sér of gaf honum of mellti. far brott of leita á ongan mann síðan. sveininn fór brott of mellti. þínum drengskap skal ek við bregða e síðan. Af þessu fekk Rútr gott ord. Síðan fóro þeir vestr heim. of er lofit þretum þeirra Mardar.

Cap. IX.

Frá því er Þorvaldr fekk Hallgerðar.

Nú er þar til máls at taka. at Hallgerðr vey vpp dóttir Havskulldar of er kvenna fríðoz skynm of mikil verti of því var hon Langbrókavallud. hon var fagrhar of svo mikil hárit at hon mátti hylia sík með. hon var avrlynd of skaphavrd. Þiostólfr het fostri hennar. hann var sdræyfr at ett. hann var styrkr madr of vlgv vel of hafdi marga menn drepna of betti ongan mann fe. þat var mellit at hann veri eingi skapbetir Hallgerði. Madr er nefndr Þorvaldr. hann var Dsvífrson hann bió ut á Mædalfellsstrond vndir Felli. hann var vel avdigr at fe. hann átti eyiar þer er heita Biarneyar. þer liggia út á Breidafirði. þadan hafdi hann skreid of miol. Þorvaldr var vel (e) styrkr madr of kvteiss. nokkvt brádr í skaphyndi. þat var einhverio sinni at þeir fedgar reddo með sér hvar Þorvaldr myndi áleita vntvansfang. en þat fannz á at honum þótti sér úvída fullkosta. þá mellti úsvífr. Biltt þú bidia Hallgerðar Langbrókar dóttur Havskulldar? hennar vil ek bidia segir hann. þat mon ykkr ekki miol hent segir Dsvífr. hon er kona skapstór. en þú hardlyndr of úveginn. þar vil ek þó áleita segir hann of mon mik ekki tíða at leria. þú átt of mest í hetto segir úsvífr. Síðan fóro þeir þónordz fave of komv á Havskulldystadi. of hosdo þar godar vídtaukor. þeir reddu

(d) B. ekki.

(e) knárr.

regðu þegar eyrindi sín fyrir Havskollu of vofðu þónordit. Havskollu
 svaraði. konnigt er mér um hæg ykkar. en ef vil einga veel at ykkir draga.
 er dóttir mín er hord í skapi. en um yfirlit hennar of kurteis mego þit sialfir
 síá. Þórvallur svaraði. gerðu kostinn. þviat ef man skaphandi hennar
 ekki láta fyrir kappi standa. Síðan tala þeir um kappit. of spurði Havskollu
 dóttur sína ekki eptir. þviat honum var hóg á at gipta hana. of orðu þeir sáttir
 á allan kappmála. Síðan festi Þórvallur Hallgerði. of reid heim við sva þvít.

Cap. X.

Frá brúðlappi Hallgerdar.

Havskollu sagði Hallgerði kappit. hon melli. Hú em ef at ravn komu
 um þat er mik hefir lengi gronat. at þú myndir eigi vanna mér sva
 mikit sem þú sagdir iafnan. er þer þótti eigi þess vert at við mik veri vmtalat
 þetta mál. enda þikki mer ráð þetta ekki sva mikils háttar sem þer hetuð mer.
 of fann þat á ollu er hon þóttiz vargefin vera. Havskollu melli. Ekki legg ef
 sva mikit við ofmetnad þinn at hann standi fyrir kappom mínum. of skal ef
 ráða en eigi þú ef ofkr still á. Mikill er metnadr yðar frenda sagði hon. of
 er þat eigi vndarligt at ef hafa nokkorn of gekk á brott síðan. hon fann foftra
 sinn Þjóðstól of sagði honum hoat etlat var of var henni skappunge. Þjóð-
 stólur melli. gerðu þer gott í skapi. þú munt vera gefin í annat sinn of
 montu þá eptir spurð. þviat allstadar mun ef gera at þínu skapi nema þar
 er fadir þinn er eða Núr. síðan tala þav ekki um fleira. Havskollu bio
 veizlu of reid at biöða monnom til. of kom á Núrstadi of kallar Núr út
 til máls við sík. hann gekk út of gengv þeir á tal. of sagði Havskollu
 honum kappmála allan. of bauð honum til bods. of villda ef at þer þætti
 eigi verr þótt ef gerða þer eigi orð þá er kappit redz. þer þetti mer at ef
 kema hoergi í nánd sagði Núr. þviat hvarigv man í þessv kappi gipta
 honum ne henni. en þó man ef fara til bods ef þer þikkir samd í. þat þikki
 mer víst sagði Havskollu. of reid heim síðan. Dvísir of Þórvallur bods
 of monnom. of var eigi bodit ferra en hondradi. Madr er nefndr Svant.
 hann bio í Biarnarfirði. þat er norðr frá Steingrimsfirði. Svant var
 fiolkonnigr miok. hann var moður broðir Hallgerdar. hann var úðell of
 C illr

ille víðreignar. honum þarð Hallgerðr til bódz. of sendi honum Þjóstólfr. hann fór of var vinnatómál með þeim Þjóstólfi. Hú koma menn til veizlunnar of sat Hallgerðr á palli. of var brúðrin allkát. of gekk Þjóstólfr tafnan til tals við hana. en stöndum talar hann við Svann of fannz monnum mikitt um tal þeirra. Veizlan fór vel fram. Havskollur leysti út se Hallgerðar með hinum besta greiðskap. Síðan mælti hann til Rúg. skal ek nokkrar gjafir framleggja? Rútr svaradi. kosti mon þer af tomi at eyða se þínu fyrir Hallgerði. of lát her stad nema.

Cap. XI.

Dráp Þórvalldz.

Þórvallur reid heim frá bódinu of kona hans með honum of Þjóstólfr. hann fylgdi hesti hennar of tókdu þav enn hliott. Dvísir veik at syni sínum of mælti. Þú þú vel ráðinu eða hverju fór tal með þess? vel sagði hann. alla blóðu let hon vppi við mik. of máttu síá mót á er hon hler við hvert ord. eigi etla ek hlátr hennar iamgóðan sem þú segir Dvísir. en þat mon þó sípar reynaz. Þav ríða þar til er þav koma heim. en um kvældit sat hon hía bónda sínum. of skipadi Þjóstólfi hit næsta ser innar frá. Fátt áttvz þeir við Þjóstólfr of Þórvallur of varð þeim fátt at orðom um vetrinn. of fór sva fram. Hallgerðr var fengsam of stórhind. enda kalladi hon til allz þess er adrir áttv í nánd. of hafði allt í sokki. En er varadi var þar búþortr. of stórti beði miol of skreid. Hallgerðr kom at máli við Þórvalld of reiddi. eigi manto þvsa at sitia til allz. þvrat badí þarf í bútt miol of skreid. Þórvallur mælti. Ekki fekk ek minna til búss enn vant er. of endiz þá allt á somar fram. Hallgerðr mælti. Ekki fer ek at þóttv hafir swellt þil til síar of fadir þinn. þá reiddiz Þórvallur of laust hana í andlittit sva at bleddi. of gekk síþan í brott of kvaddi húskarla sína með ser. of hryndv þeir fram skútv. of hlióps þar á vj. karlar. of rery út í Biarnar-eyjar. tókv þar skreid sína of miol. Hú er sagt frá Hallgerði at hon sat úti of var skapfúngt. Þjóstólfr gekk at of fá at hon var serð í andlittinu of mælti. hví ertv sva illa leikin? Þórvallur veldr því bóndi minn sagði hon.

hon. of stóðto mer þá fjarri ef þer fetti nokkot vndir um mik. ef víssa eigi sagði Þjóstólfr. þó skal ef þessa hefna. síðan gekk hann á brot of til fiors. of rætt fram skipi segyro. of hafði í hendi oxri mikla er hann átti vafinskeptu. hann stígr á skip of rgr út í Viarneymar. of er hann kom þar voru allir menn rónir nema Þórvalldr of færonastar hans. hann var at lada skútona. en þeir báru á út menn hans. Þjóstólfr kom at í því. of hlióp vpp á skútona of lóð með honum of mellti. þegi ertu at þessu lítilyrke of óhagvirke. Þórvalldr mellti. hygztu þetr gera munu? sagði hann. þat eitt munu við at hafaz at ef mun þetr gera en þú. of er sù kona illa gylt er þú átt sagði hann. of fylldu vffar samfarar skammar vera. Þórvalldr þreif vpp (f) agnsax eitt er var hiá honum. of leggr til Þjóstólfs. hann hafði borit oxina á avxl ser of lavst á móti. of kom á hordina Þórvalldz. of brotnadi handleggriinn. en saxit fell niðr. Síðan ferdi Þjóstólfr vpp oxina í annat sinn. of hió í havfod Þórvalldz. of hafði hann þegar bana.

Cap. XII.

Frá Þjóstólfi.

Þá fóru þeir ofan menn Þórvalldz með byrdarnar. Þjóstólfr tók til ráða stíott. havggr hann þá (g) tveim hondum bord skútonnar. of gengv í sonde bordin um tva rúm. of líóp í skip sitt. en á skútonni fell inn siór kolblár. of savkk hon niðr með avllom farminom. þar savkk of niðr líf Þórvalldz. of máttu þeir eigi sía hversu Þórvalldr var til giorr. en hitt víssu þeir at hann var dauðr. Þjóstólfr reri inn á siordinn. en þeir báðu hann illa fara of allrei þrífaz. hann svaradi ongu of reri þar til er hann kom heim. of brýndi vpp skipinu of gekk heim. of hafði vppi oxina. of var hon blóðvg miok. Hallgerðr var úti of mellti. blóðvg er ox þín. hvat hefir þú vnnit? Hú hefir ef þat gort at þú munt gefin verða í oðru sinni. dauðan segir þú þá Þórvalld sagði hon. Sva er sagði hann of síá

C 2

þú

(f) C. handsax. (g) C. tveim sinnum i bord skútonni. of gengv i sonde tva rúminn.

þú nú nokkvt ráð fyrir mer. Sva skal vera sagði hon. ef vil senda þik norðr til Biarnarfiarðar á Svanshól. of man Svaur frendi minn taka við þer báðom höndum. of er hann svo mikill fyrir fer at þangat sefir þik eingi. hann saðladi hest er hon átti of steig á bak of ríð norðr til Biarnarfiarðar á Svanshól. of tók Svaur við honum báðom höndum. Svaur mælti. slíka kalla ef menn er eigi láta fer allt í avgs vana at gera. of man ef því heita þer ef þeir sefia þik hingat. at þeir skölo af því ena mestu skomm fá. Hú er þar til máls at taka er Hallgerðr er. at hon quaddi til ferðar með fer Liót hinn svartu frenda sinn. of bað hann saðla hesta þeirra. of vil ef ríða heim til faðvur míns. hann bió ferð þeirra. hon geck til kistna sína of laðv vpp. of kallar til sín heima menn sína. of gaf þeim nauðkvara gíof ollom. en þeir hormuðu hana allir. Hú ríðr hon heim til faðvur síns. of tók hann vel við henni. þvíat hann hafði eigi sport tíðindin. Rútr mælti til Hallgerðar. því fór Þórvalldr eigi með þer? hon svaradi. dauðr er hann. Havskuldr mælti. Þióstólfr man því daldra. hon sagði svo vera. þat man mer síz í tauma ganga sagði Havskuldr er Rútr segir mer. at her myndi til mikillar ógípra draga um kasp þessi. en ekki man títa at saka síf um orðinn hlötr. Hú er þar til máls at taka er fornavtar Þórvalldrz eru at þeir báðu fer skíps inn til landz. þeim var led þegar. of reyv þeir inn til landz at Reykianesi. of fóndu nú Dsvífr of saugðu honum þessi tíðindi. hann mælti. illa gefaz illz ráðs leifar. of se ef nú allt eptir hversv faríð hefir. Hallgerðr man sent hafa Þióstólfr til Biarnarfiarðar. en hon man ríðir heim til faðvur síns. skölvum ver nú samna líði of sefia hann norðr þangat. þeir gerðu svo. of fórv í líðsbón of varð þeim gott til manna. of ríðu til Steingrímsfiarðar of svo til Liótárdals of til (h) Selárdals of svo til Biarnarfiarðar. Hú tók Svaur til orða of geispadi miok. nú sefia at fylgivr Dsvífs. þá spratt Þióstólfr vpp. Svaur mælti. Sack þú út með mer. lítils man við þvrsa. Síðan gengv þeir út báðir. Svaur tók geit-skinn eitt of vasði um hofvð fer. of mælti. Verði þoka of verði skípi of vndr mikil ollom þeim sem eptir þer sefia. Hú er frá því at segia. at þeir

þeir Dövlfr ríðu á halsinn ok menn hans. þá kom þoka mikil í móti þeim. Dövlfr melli. þessu man Svann vallda. ok veri vel ef eigi fylgdi meira illt. Lúth sðarr se sorti mikill fyrir augu þeim svo at þeir sá ekki. ok fello þeir þá af baki. ok tundu hestönum. ok gengu í fen ofan sialfir en somir í skóginn svo at þeim hellt við meidningar. þeir tapuðu af ser vapnum. þá melli Dövlfr. Ef ek fynda hesta mína ok vapn. þá munda ek apte hverfa. ok er hann hafði þetta melli. þá sá þeir nockvt ok fonda hesta sína ok vapn. þá eggðu em margir á at við skulldi leita um atreidna. ok var þat gort. ok vrdv þeim þegar en somv vndr. ok fór svo þrim sinnum. þá melli Dövlfr. Þótt farrin se eigi god. þá skal þó nú apte hverfa. Hú skolvum ver giora ráð vart (i) í annat sinn. ok hefi ek þat hellzt í hog mer at fara ok finna Havskoll. ok beiða hann sonar bóta. þvíat þar er semdar von er gnog er til. Þaðan ríðu þeir til Breidastarðardala. ok er nú ekki fyrir frá at segia em þeir koma á Havskollstadi. þar var þá fyrir Rútr. Dövlfr qvaddi út Havskoll ok Rútr. þeir gengu út bádir ok heilsuðu Dövlfr. en sðan gengu þeir á tal. Havskollr spurði Dövlfr hvadan hann keni at? hann qvedz hafa farit at leita Þiostólfs ok fonda hann eigi. Havskollr sagði hann kominn munda norðe á Svanshól. ok er þat eigi allra at sekia hann þangat. því em ek her kominn segir Dövlfr. at ek vil beiða þif sonar bóta. Havskollr svaradi. Eigi drap ek son þinn ok eigi red ek honom bana ráð. en þó helldr þif varfom til at leita á nokkr. Rútr melli. Háid er brodir nef augum. ok er nauðsyn at drepa niðr illy orði ok beta honom son sinn. ok ríska svo ráð fyrir dóttur þinni. þvíat sá einn er til er þetta falli niðr. þvíat þá er betr at fátt se um talat. Havskollr melli. Villt þú gera um málit? þat vil ek segir Rútr. ok man ek ekki hlísa þer í giordinni. því ek satt skal um tala. þá hefir dóttir þin rádit honom banann. Rútr þagði þá nokkora stund. sðan stóð hann vpp. ok melli til Dövlfrs. tal nú í hond mer ok handsala niðrfall at sokom. Dövlfr stóð vpp ok melli. Eigi er þat iafnssetti at brodir þinn giori um. en þó hefir þú svo vel til lagt at ek trúi þer vel at gera um málin. Sðan stóð hann vpp ok tók í hond Havskoll.

of settuþ þeir svo á máltt. at Rútr skuldi gera of lúka upp gerðinni áðr
 Döfir ferð brot. Síðan gerði Rútr of melli. Þyrir víg Þorvald þer
 ef (k) cc. silfrs. þat þotti þá god manngiavld. of skal giallda þegar
 broðir. of leysa vel af hendi. Havskollur gerði svo. Þá melli Rútr til
 Döfirs. Ef vil gefa þer skickis góða er ef hafða út. hann þakkadi honom
 gisfina. of vandi nú vel við þar sem komit var of fór heim. Þeir Rútr of
 Havskollur komu þangat til hárskoptis. of vrdu þeir Döfir á þat vel sáttir.
 of fóro heim með feit. of er Döfir or savgonni. Hallgerður bad Havskollur
 at hon ferð heim þangat. of veitti hann henni þat. of var lengi margtalat
 um víg Þorvald. Þe Hallgerður gett fram of gerðiz allmikil.

Cap. XIII.

Bónord Glúms. (l).

Breðr þeir eru nefndir til sögunnar. het einn Þórarinn. annar Nagi.
 Þridi Glúmr. þeir voru synir Olafs hallta of voru virðinga menn
 miklir of vel avdgir at fe. Þórarinn átti þat kenningar nafn at hann var
 kalladr Nagabroðir. hann hafði logfogs eptir Nafn Heingsson. hann
 var stórvitr maðr. hann bið at Barma sec. oc áttu þeir Glúmr bú saman.
 Glúmr hafði verit lengi í fávrum. hann var mikill maðr of sterkr of fridr
 synom. Nagi var víga maðr mikill broðir þeirra. þeir breðr áttu soðr
 Engu of Lavgarnes. þeir breðr tavldu Glúmr of Þórarinn. of spurði
 Þórarinn Glúm hvart hann etladi utan sem hann var vandr? hann svaradi.
 hitt hafða ef hellur nú etlat at hetta kavpsferðom. Hvat er þer þá í skapi?
 Villt þú biðia þer konu? þat vilda ef segir hann ef ef geta vel fyrir mer
 sed. Þá taldi Þórarinn upp konu þer sem voru í Borgarfirði úg þtar.
 of spurði ef hann villdi nokkora þessa eiga. of man ef ríða til með þer.
 hann svaradi. Ungva vil ef þessa eiga. Hefndu þá at þói er þú vill eiga
 segir

(k) B. C. C.

(l) B. Frá þói er Glúmr fekk Hallgerður.

segir Þórarinn. Slúmr svaradi. Ef þú vilt þat vita. þá heitir hon Hallgerðr. of er dóttir Havskollðar í davalum vestr. Eigi er nú þat sem mellti er at þú látir þer annars viti at varnadi. of var hon gipt manni. of reð hon þeim bana segir Þórarinn. Slúmr mellti. Má at hana hendi eigi slif úgípta í annat sinn. of veit ef vilt at hon reðr eigi mer bana. En ef þú vill mer nokkura send veita. þá ríð þú til með mer at bidia hennar. Þórarinn mellti. Ekki man mega við gera. þat man verða fram at koma sem etlat er. Opt kom Slúmr á um þetta mál við Þórarinn. en hann fór lengi vndan. En þar kom um síðir er þeir safnuðu at fer monnum. of ríðu x. saman vestr til dala of komu á Havskollðystadi. of tók Havskollðr við þeim vel. of voru þeir þar um nóttina. En snemma um morgoninn sendir Havskollðr eptir Rúti. of kom hann þangat. of var Havskollðr úti er hann reid í tún. Havskollðr sagði Rúti hvar þar var komit manna. hvar munu þeir vilja? sagði Rútr. Eingi hafa þeir enn eyrindi vpphorit fyrir mer segir Havskollðr. Við þif munu þó vera eyrindin segir Rútr. þeir munu bidia Hallgerðar dóttur þinnar. eða hversu mant þú svara? hvar þifki þer ráð? segir Havskollðr. Vel skalt þú svara. of segia þó kost of laust á konunni segir Rútr. En í þessu tali þeirra bræðra ganga þeir út gestirnir. Havskollðr fagnar þeim vel. Rútr gæddi of Þórarinn of þá báða bræðr. Síðan gengu þeir allir samt á tal of mellti Þórarinn. Ef em kominn þingat með Slúmi bróður mínum þess eyrindis at bidia Hallgerðar dóttur þinnar Havskollðr til handa Slúmi bróður mínum. skalt þú þat vita at hann er vel mannaðr. Veit ef þat segir Havskollðr at þit erit mikils háttar menn báðir. en ef vil of segia þer í móti. at ef reð ráði hennar fyrri. of varð of þat at mikilli úgefðu. Þórarinn svaradi. Ekki munum ver þat láta fyrir kappom standa. þvát eigi skal einn eðr alla verða. of má þetta verða vel þótt hitt yrði illa. enda spillti Þjóðólfr þar mest um. Þá mellti Rútr. Gefa monda ef ydr til ráð. ef þer vilit eigi þetta láta fyrir ráðom standa er áðr hefir orðit um hagi Hallgerðar. at Þjóðólfr fari ekki svðr með henni þótt ráðin takiz. of veri þar allðri þrim nóttom lengr nema Slúmr lofi. en falli óheilage fyrir Slúmi ef hann er lengr. en heimilt á Slúmr at losa þat. en ekki er þat mitt ráð. skal nú of eigi sva framfara sem fyrr at Hallgerðr se leynd. skal hon nú vita allan þenna kappmála. of sig Slúmr. of ráða

ráða siðlfhvart hon vill eiga hann eða eigi. of megi hon eigi aðbróm kenna. þott eigi verði vel. skal þetta allt velalavst vera. Þórarinn melli. Hú er sem iafnan at þat man bezt gegna at þín ráð se höfð. þá var sent eptir Hallgerði of kom hon þangat. of tveir konur með henni. hon hafði yfir ser vesjar mottol blán of var vndir í skarlagt kyrtli of silfr bellri um sit. en hárit tók ofan á brúgvna tveim megin. of drap hon vndir bellri ser. hon settiz nidr í milli þeirra Dúg of fadóvr síns. hon kvaddi þá alla goðom orðom of melli vel of skarvliga of spordi tíðinda. síðan hetti hon at tala. Glúmr melli. um kapp var fadóvr þíns höfom við Þórarinn brodir minn talat nackvt. at ef monda fá þín Hallgerðr. ef þat er þíum vili sem þeirra. mant þú nú segia ef þú ert skorvngre hvart þat er nackvt ngr þíno skapi. en ef þer er (m) nackvt um hog á kappom við oss. þá vilum ver ekki um tala. Hallgerðr melli. veit ef at þit eróð mikilsháttar menn bręðr. of veit ef at ef man nú miklo betr gefin em fyrir. en vita vil ef hvat þer hafit um talat. eða hve miok þer hafit fram melli málinv. en svo lýt mer á þit at ef man þer vel vnnandi verða. ef við komum skapi saman. Glúmr sagði henni siálfe allan kappmála of veit hvergi af. of spordi þá Havskollð of Dútr hvart hann hermdi rett. Havskollðr sagði svo vera. Hallgerðr melli þá. Svo vel sem þer hefir farit þetta mál til mín fadir minn of Dútr. at ef vil at yfrv ráði gera. of skal þessi kappmáli vera sem þit hafit stofnat. Þá melli Dútr. þat þicki mer ráð at við Havskollðr nefnim vatta. en Hallgerðr festi sík siálf. ef lavgmanni þickir þat rett. Rett er þat segir Þórarinn. Síðan vorv virð se Hallgerðar. of skyllði Glúmr leggja í móti iafnmikit. of skyllði vera helmingar felag með þeim. Síðan fastnadi Glúmr ser Hallgerði. of ríðv þeir soðr heim. En Havskollðr skyllði hafa boð inni. Er nú kyrt þar til er menn ríða til boðs.

Cap. XIV.

Frá brúðlavpi Glúms.

Þeir bręðr siolmenntu miok. of höfðu valit líð. þeir ríðv vesse til dala of komv á Havskollðzstadi. of var þar siolmenni mikit fyrir. skipoðv þeir

(m) B. engi hogr á.

þeir Havskollur ok Rútr annan beek en brúðgömi annan. Hallgerður sat á palli ok samdi sér vel. Þióstólfur gekk með öri reidda ok let þat eingi sem vissi. veizlan fór vel fram. En er budi var lokit fór Hallgerður svör með þeim. En er þau komu svör til Barmalekjar. þá spurði Þórarinn Hallgerði ef hon villdi taka við bú. eigi vil ef þat segir hon. Hallgerður sat miok á sér um vetrinn. ok líkadi við hana eeki illa. En um varit tavloðu þeir um siárhagi sína bræðr. ok mellti Þórarinn. Ek vil gefa ykkir upp búit at Barmalek. þvát ykkir er þat hegyt um hond. en ef man fara svör á Lavgarneš ok bú þar. en Enger skolum við eiga bádir saman. Slúmr villdi at svo veri. fór Þórarinn svör bygðum. en þau byggv þar eptir. Næð Hallgerður sér hion. hon var orlynd ok fengsavn. En um somarit feðdi hon mey barn. Slúmr sagði henni hvat heita skylldi. hana skal kalla eptir favðormóður minni. ok skal heita Þórgerður. þvát hon var komin frá Sigurði Jafnisbana í fodboret sína at langfedga tolv. Merin var vatni avsin ok þetta nafn gefit. hon ör þar upp ok gerðiz líf móður sinni at yfir litom. Þau komu vel ásamt Slúmr ok Hallgerður. ok fór svo fram um hrið. Þau tíðindi spurðu; or Þiarnarfríði norðan. at Svann hafði róit at veiðiskap um varit. ok kom at honum avstan vedr mikit. ok rak þá upp at veiðilavsu ok thndu þar. en fiskimenn þeir er voru at Kallbak. þóttu síá Svann ganga inn í fiállit Kallbakshorn ok var honum þar vel fagnat. en sumir melltu því í móti. ok quadv ongu gegna. En þat vissu allir at hann fannz hvergi hvarki lífs ne dauðr. En er Hallgerður spurði þetta. þá þótti henni mikill skadi eptir móðurbróður sinn. Slúmr bað Þórarni at skipta um londin. hann quedu; eigi þat vilia. en ef ef lífi þer lengr þá etla ef mer Barmalek. Slúmr sagði Hallgerði hon svaradi. Maklige er Þórarinn þess frá ofþ segir hon.

Cap. XV.

Frá Þióstólfi.

Þióstólfur hafði þarit húskarl Havskollur. rekr hann Þióstólf í þrast. hann tók hest sinn ok vapn. ok mellti við Havskollur. nú man ef á brot fara ok koma allðri aptr. allir munu því fagna segir Havskollur. Þióstólfur
D
reid

reid þar til er hann kom til Þarmalegðiar. hann hafði þar góðar viðtafukur af Hallgerði. en eigi illar af Glúmi. hann sagði Hallgerði at faðir hennar hefði hann á brot rekit. of bad hana ásiár. hon svaraði honum því at hon kvæð; honum ongu mega heita um þarvíst hans fyrr enn hon fyndi Glúm. Ferr vel með ykkv? segir hann. Vel er um ástir okkrar segir hon. Síðan gekk hon til máls við Glúm. of lagði hendr um háls honom of melli. skalt þú veita mer þen þá er ek man biðia þik. veita man ek þer ef send er i segir hann. eða hvers villt þú biðia? hon melli. Þjóstólfr er rekinn brot bestan. of villda ek at þú leyfðer honom at vera her. en ek vil þó eigi þvert taka ef þer er lítið um. Glúmr melli. nú er þer ferr vel þá skal ek veita þer. en segi ek þer ef hann tekur nokkut illt til. at hann skal þegar á brátt verða. hon gengr þá til Þjóstólfs of segir honum. hann svaraði. Hú ferr þer enn vel sem van var. Síðan var hann þar. of sat á ser um hrið. en þar kom at hann þótti þar ollu spilla. hann hlífði; þá við eingan mann. nema við Hallgerði eina. en hon veitti honom aldri eptirmeli þá er hann átti við adra. Þórarinn brodir Glúms taldi á við hann er hann let hann þar vera. of það illa gefaz myndu of fara enn sem fyrr ef hann væri þar. Glúmr svaraði vel. enn brá þó á sitt ráð.

Cap. XVI.

Frá savdaserðum Glúms.

Þat var eitthvert sinn um haust at heintor voro illar á fe manna. of var Glúmi vant margra gældinga. þá melli Glúmr við Þjóstólfr. gack þú á siall með húskavrlom mínum. of vitid ef þer finnit nokkut af savðum. Ecki eru mer siárleitir hentar segir Þjóstólfr. enda er þat grit eitt til at ek vil eigi ganga í spor þrelom þínum. of far þú sialfv of man ek þá fara með þer. þetta varð þeim at orðum miof. Hallgerðr sat úti. of var á veðr gott. Glúmr gekk at henni of melli. illt hofom við Þjóstólfr saman átt nú of mynd við skamma hrið saman búu. of sagði henni allt þat er þeir hofvo (n) viðvæðzt. Hallgerðr melli þá eptir Þjóstólfr. of varð þeim þá miof

(n) B. saman átt.

miof at orðom. Slúmr drap til hennar hendi sinni of mellti. Ekki deili ef lengr við þif. of gekk brot síðan. hon vnni honum mikir of mátti eigi stilla síf. of gret hástosom. Þióstólfr gekk at henne of mellti. Sárt ert þú leifur of skylldi eigi svo opt. Ekki skalt þú þessa hefna of ongan lvt í eiga hversv sem með okfr ferr. hann gekk í brot of glotti við.

Cap. XVII.

Víg Slúms.

Slúmr kvaddi menn til ferðar með ser. en Þióstólfr bióz of fór með Slúmi. Þeir fóro vpp Reykiardal hinn sydra of svo vpp hía Bavgagili. of svo sydr til Þverfells. en soma sendi hann til Súlvfialla. of fonsu þeir allir of síar. En somir forv í Skoradalsleit. of þar kom at þeir vorv tveir ser Slúmr of Þióstólfr. Þeir gengv sydr frá Þverfelli. of fonsu þar savði (o) skarna of eltro sonnan at fiállino. komv savðerner vpp á fiállit fyrir þeim. á mellti þá hvare þeirra avðrom. of mellti Þióstólfr við Slúm at hann hefði til eingis asfa nema bravsta á maga Hallgerði. Slúmr mellti. án er illt gengi nema heiman hafi. ef skal taka heðiyrdi af þer. þar sem þú ert þrell fastr á förom. Þióstólfr mellti. þat skalt þú eiga til at segia at ek em eigi þrell. þviat ef skal hvergi vndan þer láta. Þá reiddiz Slúmr of hío til hans með handoyri. en hann brá við sinni oxi of kom í fetann. of beit í ofan vnn tva fíngre. Þióstólfr hío þegar í móti með oxi sinni. of kom á avrlina. of tok í sondr aklar beinit of viðbeinit. of bleddi inn or sárino. Slúmr greip til Þióstólfs annarri hendi svo fast at hann fell við. Slúmr mátti ekki hallða. þviat dauðinn fór á hann. Þióstólfr holdi hreg hans með grióti. of tók af honom gollhring. hann gekk þar til er hann kom til Bar-malektiar. Hallgerþr var úti of sá at blópug var oxin. hann mellti. Eigi veit ek hversv þer man þiffia. ef segi þer víg Slúms. þú mant þvi (p) vallda segir

D 2

(o) B. skiarra.

(p) B. ráða.

segir hon. Sva er segir hann. hon hló at ok mellti. Eigi ertu eingi í leiknum. hvert ráð fer þú fyrir mer nú? sagði hann. fardu til Rús sáðvör bróðvör máns. segir hon ok stái hann fyrir þer. Eigi veit ek segir Þjóðstólfr hvart þetta er heilrepi. en þó skal ek þínum ráðum fram fara um þetta mál. tók hann þá hest sinn. ok reid vestr á Rússtadi um nóttina. hann bindr hest sinn á bak húsvom gengr síðan til dyra ok lýstr á hogg mikit. Eptir þat gengr hann norðr um húsin. Rútr hafði vakatt. hann spratt upp stíott ok fór í treyiu ok kipti skom á fetr ser. tók vpp sverð sitt. hann vakði mottli um vinstri hond ser ok vpp um handleggium. menn voekvöðv við er hann geck út. hann sá mann mikinn at húsbaki. ok kendi þar Þjóðstólfr. Rútr spurdi tíðenda. Ek segi þer víg Glúms segir Þjóðstólfr. hvorr velldr því? segir Rútr. Ek va hann segir Þjóðstólfr. hví reidst þú hingat? segir Rútr. Hall erðr sendi mik til þín segir Þjóðstólfr. eigi velldr hon þessu þá. segir Rútr ok brá sverðinu. þetta sá Þjóðstólfr ok villdi eigi verða feinni. ok hoggr þegar til Rús. Rútr bráz stíott vndan hoggvíuv. ok lavst vinstri hendi utan á hlýr avrinni sva snart at avrin hravt or hendi Þjóðstólfr. Rútr hío með hegri hendi á fót Þjóðstólfr fyrir ofan kneit sva at litlu loddí við. ok líóp at honom í því. ok hratt honom hart. Hrútr hío þá í hofvot Þjóðstólfr. ok veitti honom banasár. Þjóðstólfr fell á bak apr. þá komv út húskarlar Rús. ok sá (q) vegs vmmerti. Rútr let fera Þjóðstólfr í bravt ok hylta hrg hans. Síðan fór Rútr at finna Havskollv. ok sagði honvm víg Glúms. ok sva Þjóðstólfrs. honom þótti stadi í láti Glúms. en þakkadi honom vígít Þjóðstólfrs. Litlu síðarr spyr Þórarinn Nagabróðir víg Glúms bróðvör síns. hann réðr víð ry. mann vestr á Havskollvstadi. Havskollvdr tók báðvm hondvm víð honom. ok er hann þar um nóttina. Havskollvdr sendi þegar eptir Rútri at hann kmi þangat. hann fór þegar. ok um daginn eptlr tolvdu þeir mart um víg Glúms. Þórarinn mellti. Villt þú nockvrv beta mer bróðvörinn. þvrat ek hefi mikils mist. Havskollvdr svaradi. eigi drap ek bróðvör þinn. ok eigi red dóttir mín honom bana. en þegar Rútr vissi. þá drap hann Þjóðstólfr. þá þagnadi Þórarinn. ok þótti vandaz málit. Rútr mellti.

meðti. gerom við góða ferð hans. hann hefir víst mikils mist. of man þat vel fyrir megal. of gefom honum giasir oc se hann vin okkarr alla efi síðan. of for þetta fram at þeir gaso honum giasir breðr. of reid hann suðr apr. Þav Hallgerðr skiptv um bústadi um varit. of for hon suðr á Lavgarnes. en hann til Barmalefiar. of er Þórarinn or fogvnni.

Cap. XVIII.

Andlát Mardar.

Nú er þar til máls at taka er Mordr Sigia tók sótt of andáðiz. of þótti þat skadi mikill. Þnur dóttir hans tók se allt eptir hann. hon var þá úgefín í annat sinn. hon var orlynd miok of óforsíal um siárhagi. of tók at eyðaz fyrir henni lavsase. sva at hon átti ecki nema lavnd of gripi.

Cap. XIX.

Her hefr frá Gunnari.

Gunnarr het maðr. hann var frendi Þnnar. Þannveig het móðir hans of var Sigfús dóttir Sigvaks sonar hins ravða. hann var veginn við Sandhólaferiv. faðir Gunnars het Hámondur of var son Gunnars Þavgssonar. við hann er kennt Gunnarsþholt. Móðir Hámondar het Hrafnhildr. hon var Stórolfsdóttir Heingssonar. Stórolfr var broðir Hrafnis logfogvmannz. son Stórolfs var Þnur hinn sterki. Gunnarr Hámondarson bio at Hlíðarenda í Hlíðshlíð. hann var mikill maðr verti of sterkr. manna bezt vígr. hann hio báðvum hondvum of skavt ef hann villdi. of hann va sva skíott með sverði at þriú þóttv á lopti at síá. hann skavt manna bezt af boga. of hefði allt þat er hann skavt til. hann hlióp meirv enn heð sína með ollvum herkleðvum. of eigi kemra aprv enn fram fyrir síf. hann var svindr sem selr. of eigi var sá leifr er nokkvre þyrfsti við hann at þeppas of hefir sva verid sagt at eingi vgrt hans íafningi. hann var venni at þfirkítvum of líóslitadr. retinefiadr of hafit vpp í framandvrt. hláeygrv of

snareygr. of roði í fimmönóm. hárit mikít of fór vel of vel lítt. manna
 forteisaztr var hann. hardgiorr í ollv. femilldr of stílltr vel. vinfastr of
 vinavandr. hann var vel avdigr at fe. bróðir hans het Kolfseggr. hann var
 mikill maðr of sterkr. drengr góðr of avroggr í ollv. annarr bróðir hans
 het Hiortr. hann var þá í (r) bernsko. Dendr Skógarnes var bróðir Gunnars
 laungetinn. er hann ekki víð þessa sögu. Arngvðr het systir Gunnars. hana
 átti Hróarr Tungvóði. son Bna hins óborna Gardaresonar sá fann
 Ísland. son Arngvinnar var Hámondur Hallti er bió á Hámondarstöðum.

Cap. XX.

Frá Hiáli of barnvöm hans.

Hiáll het maðr. hann var son Þorgeirs (s) Sellings Þórólfssonar.
 móðir Hiáls het Aðgerðr. of var dóttir Aðs hersis hins ómálga. hon
 hafði komit út hingat til Íslandz. of nómít land fyrir (t) vestan Markar
 flíot. milli Alldýsteins of Seltalandz múla. sonr hennar var Holtaþórir.
 faðir þeirra Þórleifs Kraks er Skogveriar eru frá komnir of Þórgríms
 hins mikla of Skorargeirs. Hiáll bió at Bergþórs hváli í landeyvön.
 annat bú átti hann í Þórólfsfelli. Hiáll var vel avdigr at fe of vönn at
 álití. honom vör eigi skegg. hann var logmaðr sva mikill at eingi fannz
 hans íafningi. vitr var hann of forspár. heitráðr of góðglarn. of varð allt
 at ráði þat er hann reð mönnöm. höggverr of drenglyndr hann leysti hvers
 mannz vandregði er á hans fönð kom. Bergþóra het kona hans. hon var
 Skarphedins dóttir. kvenskorvngr mikill of drengr góðr of nockot skaphóð.
 þav áttv vj. barn. ðetr iij. of sonv friá. of koma þeir allir víð þessa sögu
 síðan.

Cap.

(r) B. barnesko.
 avstan.

(s) B. Sollnis A. Sollings.

(t) B. E.

Cap. XXI.

Frá Vinni of Gonnari.

Nú er þar til máls at taka er Vinnur hefir látið allt lafsafe sitt. hon gerði ferð sína til Hlíðarenda. of tók Gonnarr vel við frendkoms sinni. var hon þar um nótt. um daginn eptir sátt þau úti of talyddu. þar komu niðr reður hennar at hon sagði honum hversu henni fell þúngt til fiár. illa er þat sagði hann. hvort orreði villt þú veita mer? sagði hon. hann svaradi. hafðu se svo mikitt sem þú þarft er ek á á leigustoddom. eigi vil ek eyða se þíno segir hon. hversu villt þú þá? segir hann. Ek vil at þú heimtir se mitt vndan Rúti. segir hon. Eigi þikfi mer þat vent segir hann þar er fadir þinn seck eigi heimt. of var hann logmadr mikill en ek kann lítt til laga hon svaradi. Meirr þreytti Rúti þat með kappi enu með logom. en fadir minn var gamall. of þotti monnum því þat ráð at þeir þreytti þat ekki með ser. Enda er sá eingi minn frendi at gangi í þetta mál ef þú hefir eigi þref til. þora man ek segir hann at heimta se þetta. en eigi veit ek hversu vpp skal taka málit. hon svaradi. Farðu of sinn Híal at Bergþórshvati. hann man ráðin konna til at leggja. er hann of vin þinn mikill. Þan er mer at hann ráði mer heilt sem ollum odrom segir hann. Sva laf með þeim at Gonnarr tók við málinu. en se seck hann henni til bússins sem hon þurfti. of fór hon heim sípan. Gonnarr rídr nú at sinna Híal. of tók hann við honum vel. of gengv þegar á tal. Gonnarr mellti. heilreði em ek kominn at sekja at þer. Híall svaradi. Margir ero þess vinir minir mállegir. en þó etla ek at leggja mesta stund á við þik. Gonnarr mellti. Ek vil gera þer kunnigt at ek hefi tekitt fiárheimto af Vinni á Rút. þat er mikitt vandanmál segir Híall of mikil þetta hversu ferr. en þó man ek leggja til með þer þat er mer þickir þenzt. of man þat endaz ef þú bregdr hvergí af. en líf þitt er í þetto ef þú gerir eigi svo. hvergí skal ek af bregða segir Gonnarr. þá þagði Híall nokkora hríð of mellti síðan. hogsat hefi ek málit of man þat dvga.

Cap.

Cap. XXII.

Kádagjörð Híals.

Nú skalt þú ríða heiman við Þrjúðia mann. Skalt þú hafa vaðsköfl nýtan fléða of vndir sálsvöðar fyrtil mórendan. Þar skalt þú hafa vndir þin góðu fléði þín. of taparoxi í hendi. 11 hesta skal hafa hverr yðarr adra feita en adra magra. þú skalt hafa hedan smíði. þer skolt ríða þegar á morgin. of er þer komit yfir Hvítá vestr. láttv flota hattinn miog. þá man eptirspört hverr sá se hinn mikli madr. forvaxtar þínir skolv segia at þar se Káppahedinn hinn mikli eysfirðzkr madr. of fari með smíði. hann er madr skapillr of margmelltr. þikkiz einn víta allt. hann tekr aptr kapp sín optlega of afhgr á menn þegar eigi er allt gert sem hann vill. þú skalt ríða vestr til Borgarfiarðar of láta hvervetna falt smíði. of reka aptr kappin miog. mon þá sá orðrómr áleggiaz at Káppahedinn se manna vestr víðfangs of síz se logit frá honom. þú skalt ríða til Hordárdals. of svo til Rútasiarðar of til Laxárdals. of til þess er þú kemr á Havskollzstadi. þar skalt þú vera um nott of sitia vtarliga of drepa; niðr hofði. Havskollr man mela at ecki skyli eiga við Káppahedinn. of segia at hann se vvinveittr. Eldan mant þú fara í brot um morguninn eptir. of koma á nestu þe hía Rússtodvm. þar skalt þú láta falt smíðit. of hafa þat vppi allt er vest er of beria í brestina. þoandi man at hyggia of man hann finna brestina. þú skalt mykkia af honom of mela illa við hann. hann man segia at þat se van at þú gefiz honom eigi vel er þú gefz ollvm aððrom illa. þá skalt þú slúga á hann þott þú ser þot úvane of stíllt þó vel aflins at þú verdir eigi kendr. þá man sendr madr á Rússtadi at segia Rúti. at betra man at skilia ykkir. hann man þegar fara of bióða þer með fer. en þú mant þat þiggia. þú skalt kvedia Rút. hann man vel svara. Fer man skípat á hinn óðra beek gegnt avndogi Rús. hann man spyria hvart þú ser Hordlendzkr. þú skalt segia at þú ser eysfirðzkr madr. hann man spyria hvart þar se allmargir ágetir menn. erinn hafa þeir flekiskap skalt þú segia. Er þer konningt um Reykiarðal? man hann segia. konningt er mer um allt Island skalt þú segia. Erv í Reykiarðal kappar miklir man hann segia. þiofar erv þar of illmenni skalt

Skalt þú segja. þá man Nútr leja of þíffa gaman at. þit munot tala um
 menn í Nostfirðinga sírdongi. of skalt þú fá nockvt ámeli. tal ykkat man
 koma á Rangárvollu. þá skalt þú segja at þar se stj manval síðan
 Mordr Sigia var dauðr. qved þá of vísu nokkora þá er Nútr þíffa gaman
 at. hvíat ef veit at þú ert skáld. Nútr man spyria hvat þú finnur hellzt til
 þess at eigi megi koma madr í stad hans. þú skalt því svara at hann var
 madr svo vitr of svo mikill málafylgjomadr at aldri yrði á um hofðings-
 skap hans. hann man spyria hvart þer se nockvt af konnigt hversv för með
 okfr. konnigt er mer skalt þú segja at hann tók af þer konona. en þú haf-
 dir ecki at. þá man Nútr svara. þótti þer ecki áverða fyrir honom er hann
 náði eigi fensv. en bið þó til málit? þer má ef vel svara þer um skalt þú
 segja. þú skoradir hann til einvígis. en hann jvar gamall. of redo vitir
 hans honom þat at hann berðiz eigi við þik of drápsv svo niðr málinv.
 mellta ef þat víst man Nútr segja. of þótti þat heimskvum monnvum sem log
 veri. en mátti þó málit vpptaka á avdro þingi ef hann hefði þrek til haft.
 veit ef þat skalt þú segja. hann man þá spyria þik. kannt þú naekvat í
 logvum? konna þóttu ef norðr þar. skalt þú segja. en þó mant þú segja
 mer verða hversv málit skal vpptaka. Nútr man svara at hveris máli þú
 villt spyria. at því skalt þú segja at mik skiptir ongv hversv vpp skal taka
 fárheimtona Bunnar. Stefna skal málinv svo at ef heyra eða at loghei-
 mili mínv man Nútr segja. stefn nú þá skalt þú segja. en ef man í annat
 sinn. þá man Nútr stefna. of skalt þú hyggja at því vandliga hoer orð
 hann hefir. þá man Nútr mela at þú skylir stefna. þú skalt þá stefna of
 skal rangt. svo at eigi se meirr enn annat hvort orð rett. þá man Nútr leja.
 of man hann þá ecki grona þik. en mela þó at fátt eitt se rett í. þú skalt
 kenna um favronastvum þínvum at þeir hafi glapit þik. þá skalt þú biðia Nút
 at hann meli fyrir þer. of biðia at hann leyfi at þú melir eptir. hann man
 þat leyfa þer of stefna sialfr málinv. þú skalt þegar stefna eptir of mela
 þá rett. of spyria þá Nút hvart rett se stefnt. hann man svara at þat megi
 eigi ónyta. þá skalt þú mela hátt svo at forvonestar þínir heyri. stefni ef
 handsellðri sof Bunnar Marðar dóttv. En þá er menn erv sofnadir skolvot
 þer taka beisl yðv of soðulveidi. of fara hliðbliga. ganga út. of bera soðla
 yðra í haga til hinna seitr hestanna. ríða þeim en láta hina eptir. þer

skólot ríða upp or búfiar hogvum of vera þar þriáir nętr. swa nockvord
man ydar leita farit lengi. skalt þú þá ríða heim soðr. of ríða iafnan um
nętr en liggja um daga. en ver monnum þá ríða til þings í somar of veita
at málvnum. Gunnarr þackadi honom of reid heim fyrst.

Cap. XXIII.

Frá Kappahedni.

Gunnarr reid heimann. nóttom sidarr of tveir menn med honom. Þeir
ríðu þar til er þeir komu á Bláskógahedi. þá ríðu menn í móti þeim
of spurdu hvęrr sá veri hinn mikli madr er swa lítt var sýndr. en foronastar
hans sogdu at þar var Kappahedinn. Þeir sogdu at þá var eigi hins
verra eptir von er líkr för fyrir. Hedinn let þegar sem hann myndi á þá
ráða en þó fóro hvarir leið sína. Gunnarr för med öllu sem fyrir hann
var lagt. of var á Havskollstodum um nótt. of för þadan ofan eptir dal-
num of kom á nęsta be á Kúgstadum. þar let hann falt smidit. Hedinn
red þegar á bóanda. þat var sagt Kúti. hann sendi eptir Hedni. för hann
þegar á fond Kúg of hafði góðar vidtokor. skipadi Kúti honom gagnvart
ser. fóro ord þeirra miok sem Híall erladi. En er talit kom á Rangárvollu
of Kúte fretti þar at monnum. þá quod hann vísu þessa.

Menn eru síz at somu
líkt talar þjóð í hljóði
opt heyr er þat eptir
avll á Rangárvollum.
Mordr fra ek Gígis gerðu
gynnheidar markvinnar
íngur var seimaslavngvir
líkr at spekt of ríki.

Kúte męlti þá. skáld ert þú Hedinn. en hefir þú heyr hversu för med
oftr Merdi? Hedinn quod þá enn vísu.

Heyr

Heyrt hafa of hrings at biartræ
 hofsti þráðs með ráðum
 iardar vndir giordar
 álme venti ef þif venti.
 reðu hodda hledi
 halldendr vid þif skialldar
 ádr raod seima sneidir
 sverð at hann ei berðiz.

Þá svaradi Rútr honom hversu vpp skylldi taka málit. of stefndi fyrir má-
 lino. en hann melli eptir. of stefndi rangt. þá brosti Rútr. of gronadi
 ekki. þá melli hann at Rútr skylldi stefna í annat sinn. Sva gerði Rútr.
 Sedinn stefndi þá í annat sinn of stefndi þá rett. of vitnadi vndir foronavta
 sína at hann stefndi handsellðri saul Bunnar Marðardottur. hann fór til
 svefus sem aðrir menn um kveldit. En þegar er Rútr var sofnadr tóko
 þeir Kledi sín of vopu of gengu út of fóru til hesta sína. of ridu yfir ána.
 of svo fram Hiarðarholts megin þar tiler þraut dalinn. of eru þar í fjavllu-
 nom millom Havkadals. of komu ser þar er eigi mátti finna þá fyrir enn
 ridit veri at þeim. Havskollur vaknar þessa nótt á Havskolluystavdom. of
 vakði vpp alla heima menn sína. Ef vil segja ydr draum minn segir hann.
 ef þóttom; seá biarndýri mikit ganga út er húsonom. of víska ef at eigi
 fann þessa dýrs maki. of fylgdu því húnar tveir. of villdu þeir vel dýrino.
 þat stefndi til Rústada. of geck þar inn í húsin. síðan vaknada ef. Hú
 vil ef spyria ydr hvat þer sáð til hins mikla manns. Einn maðr svaradi
 honom. þat sá ef at fram vndan erminni kom eitt gollad of raodt hledi. á
 hegri hendi hafði hann gollring. Havskollur melli. þetta er engis manns
 fylgia nema Sonnarð frá Hlíparenda. þickom; ef nú seá allt eptir. skolo
 ver nú ríða á Rústadi. þeir gerðu svo. Rútr lá í lokreckiv. of spyr hverie
 komnir eru. Havskollur segir til sín. of spordi hvat þar veri gesta? hann
 segir. her er Raopahedinn. Havskollur segir. breidari man um bakit. ef
 get verit mon hafa Sonnarð frá Hlíparenda. þá man her slegleiks mvar
 orþit hafa segir Rútr. hvat er at ordit? segir Havskollur. Ef sagði honom
 hversu vpp skylldi taka málit Bunnar. of stefnda ef mer sialfr en hann stefndi
 eptir

eptir. of man hann þann hafa mála tilbúnaðinn. of er sá rettr. Mikill er vzkumunur orðinn segir Havskollur. of man eigi Gunnarr einn hafa umráðit. Hiáll man þessi ráð hafa tillagt þóat engi er hans maki at vitti. Þeir leita nú Hedins of er hann alle í brottu. Síðan samnuðu þeir líði of leituvu þeirra þrjá daga of fonda þá eigi. Gunnarr reid svdr af stallingi til Havkadals of fyrir avstan Skard. of norðr til Holtavorðu heidar. of til þess er hann kom heim.

Cap. XXIV.

Þingdeilld Gunnars of Rúk.

Gunnarr reid til alþingis. Þeir Rútr of Havskollur ríðu of til þings of fjolmenntu miok. Gunnarr sefir mál þetta á þingi. hann qvaddi búá til máls. of havsvu þeir Rútr etlat at veita honum atgavngu en treystu eigi. Síðan geck Gunnarr at Breiðfirðinga dómi of bauð Rúti at hlýða til eidsþialls síns of framsögu sakar of sökurgagna allra. eptir þat vann hann eib of sagði fram sok. Síðan let hann bera stefnuvetti. þá sakar tokvetti. Hiáll var eigi við dóma. Hú sötti Gunnarr málit þar til er hann bauð til varna. Rútr nefndi vatta of sagði ónótt málit. of sagði hann mist hafa þeirra þriggia vattorða er í dómum áttu at koma. Eitt þat er nefnt var fyrir rekkiofstockli. annat fyrir karldyrum. þrjú at logbergi. Hiáll var þá kominn til dóma. of qvez borgit munv geta málinv of sokinni. ef þeir villdi þat þreyta. eigi vil ef þat segir Gunnarr. ef skal gera Rúti slíkan sem hann gerdi Merdi frenda mínum. eða hvart eru þeir þreyr svo ner Rútr of Havskollur at þeir megi heyra mál mitt? heyra megvum við segir Rútr. eða hvat villtu? Gunnarr mellti. Þeir se heyrandi vattar er hiá eru at ef sfora þer Rútr til hólmgöngu. of skolv við beriaz í dag í hólma þeim er her er í Drará. en ef þú villt eigi beriaz við mik þá greitt þú út feit allt í dag. Síðan qvad Gunnarr visv.

Þat skal e Hrútr at hvar
 hef ef óð í dag góðan
 þora á hólum ok hialma
 hialldrodr við mik þiallda.
 þeir se er herðendr heyra
 heðins gáttar nú vátar
 að nema út vilir greiða
 aðr mynd refils gróndar.

Síðan gefr Sonnar frá dómum með öllu sínu forvænti. þeir Havskollur
 ok Rútr gengu ok heim. ok var málit hvarfi sótt ne varit þadan af. Rútr
 mellti er hann kom inn í búðina. þat hefir mik allri fyrr hent at nokkore
 mádr hafir mer hólmgöngu bódit at ef hafa vndan gengit. þat mont þú
 etla at beriaz segir Havskollur. en eigi skal þat ef ef reð. þvát eigi ferr
 þer nerr við Sonnar enn Merði myndi við þik. ok skulu við hellsr greiða
 feit báðir saman Sonnari. Síðan spurðu þeir bræðr þendr hvat þeir villdi
 tilleggja. þeir sögðu allir at þeir villdi tilleggja slíkt sem Rútr villdi.
 Gavngom þá segir Havskollur til búðar Sonnars ok greiðom af hondom
 feit. var þá sagt Sonnari. hann gefr út í búðardýrnar. Havskollur mellti.
 Hú er at taka við fens. Sonnar mellti. Greiði nú þá. þvát ef em nú
 búinn við at taka. þeir greiddu feit allt vel af hendi. þá mellti Havskollur.
 niót þú sem þú hefir aflat. Sonnar quað þá vísu þessa.

Aðs monu eski meidar
 óttlavst fyrir þvi nióta
 hegs at hvergi liugom
 hiordings til penninga.
 ferr en vitnis varrar
 ver riðom þá flóði
 ver en of errim
 almr hravstr fona hialma.

Dútr svaradi, illu mon þer launat verða, ferr þat sem má, segir Gunnarr,
 þeir Havskollur gengy heim til búðar sinnar ok var honum mikit í skapi,
 ok mælti til Dúðs, hvart man Gunnari allðri hefnað þessi úiafnadr? eigi
 man þat segir Dútr, hefnað man honum víð, ok man ofð verða í því engi
 hefnd ne frami, en þó er þat líkast at hann snúiz til varrar ertar um vin-
 fengit, hetty þeir þá talind. Gunnarr sñudi Híali feitt, hann mælti, Vel
 hefir nú vegnað segir hann, ok hefir af þer tilleitt segir Gunnarr, Menn
 ríðu heim nú af þinginu, ok hafði Gunnarr hina mestu send af málinu,
 Gunnarr ferði feitt allt Banni ok villði hann ekki af hasa, en quaz meira
 heimta þiffiaz eiga at heymi sðan ok hennar frendum enn at avðrom mon-
 nom, hon quað þat svo vera.

Cap. XXV.

Giaford Bannar.

Balgardi het maðr, hann bió at Hofi við Rangá, hann var sonr Jo-
 rðndar Góða Rannvessonar heimiska Balgarðsonar efarssonar Bemon-
 darsonar Orðlofars Þórólfssonar Bogvnefs Þrándarsonar hins gamla
 Haraldssonar Hílditannar Hreggssonar Slonganbauga, Móðir Haralds
 Hílditannar var Aðr dóttir Jvars Bidsadma Halsdanarsonar hins snialla,
 Þróðir Balgarðs hins Grá var Ulfr Argodi er Oddaveriar eru frá komnir,
 Ulfr Argodi var faðir Svaz föðvr Lodmondar föðvr Sigfús föðvr Ge-
 mondar Fróða, en frá Balgardi er kominn Kolbeinn Ungi, Þeir bræðr
 Ulfr Argodi ok Balgardi hinn Grái fóro at biðia Bannar ok giptiz hon
 Balgardi án ráði allra frenda sinna, en þat þótti Gunnari illa ok Híali
 ok morgum avðrom, þóiat hann var maðr gráhyndr ok úvinsell, Þav gátv
 ser son er Mordr het, ok er, sá lengi við þessa sögu, þá er hann var full-
 kominn at allðri var hann illa til frenda sinna, ok þó einna vest til Gun-
 nars, hann var slegr maðr í skaplyndi, en illgiarn i ráðum, Hú skal nefna
 sonv Híals, Skarphedinn het hinn elzti, hann var mikill maðr verti ok
 styrkr, vel vígr, synðr sem selr, manna föthvataztr, ok skiótr ok oroggr,
 gagnorðr ok skiótorðr, ok skáld gott, en þó laungum vel stilltr, hann var
 iarpr

tarpr á hárf of sveipr í hárfins, avgdr vel, favlleitr of skarpleitr. lídr á nefi, of lá hárt tanngardriun, munnliotr miok, of þó manna hermannstgtr. Grímr het annarr son Híals. hann var frídr sýnm of herdr vel, davkke á hárf, of frídari sýnm enn Skarphedinn, mikill of sterkr. Helgi het inn þrídri son Híals. hann var frídr sýnm of herdr vel, hann var styrkr maðr of vígr vel, hann var vitr maðr of stilltr vel, allir voro þeir óqvangadir sýnr Híals. Havskolldr het hinn ííj. son Híals, hann var laungetinn, modir hans var Hróðny of var Havskolldzdottrir, systir Ingialldz frá Kellðm. Híall spurdi Skarphedinn ef hann villdi qvangaz, hann bað fobdr sinn ráða, bað hann þá til handa honom Þórhillðar dóttvr (a) Kánnvís or Þórolfsfelli, of átti hann því þar annat bú síðan. Skarphedinn fekk Þórhillðar of var þó vístom með fobdr sínm til enda. Grímr bað Alstríðar af Dúparbaekka, of var hon eckia of avdig miok. Grímr feek hennar of var þó með Híali.

Cap. XXVI.

Frá Algrími of barnnm hans.

Algrímr het maðr hann var Ellidagrímson Algrímsonar Andoksonar Kráfo. Modir hans het Jörvm of var Leigdóttir Ketilbiarnarsonar hins gamla frá Mosfelli. Modir Leig var Helga dóttir Þórdar Steggiasonar Hrapsonar Þiarnarsonar Þono Grímsonar hersis or Sogni. Modir Jörvmnar var Olof árbót dóttir Þodvars hersis Þíkingakárafonar, broðir Algríms Ellidagrímsonar het Sigfús, hans dóttir var Þórgerðr modir Sigfús fobdr Semundar hins Fróða. Gavfr Trandilsson var fóstbroðir Algríms er (b) frídaztr maðr hesir verit oc bezt at ser giorr, þar varð illa með þeim þviat Algrímr drap Gavf. Algrímr átti ii. sonv, of het hvarvveggi Þórhallr, þeir voro báðir esniltgir menn. Grímr het of son Algríms, en Þórhalla dóttir, hon var kvænna frídaztr of vel at ser. Híall kom at máli

(a) E. Kánnvís.

(b) E. frefnaztr.

máli við son sinn Helga. hugat hessi ef þer qvanfang ef þú villt míno ráði fylgia. þat vil ef vilt segir hann. þólat ef veit at þegi er at þú villt vel. enda kantt þú vel. eða hvar hefir þú ástofnat? Við skolvom bídia dóttur Asgríms Ellidagrímssonar þólat sá er kofir bezt.

Cap. XXVII.

Bónord Helga Híallssonar.

Þittu sðarr ríðu þeir út yfir Þjórsá. of fóro þar til er þeir kombo í Tungo. Asgrímur var heima of tók við þeim vel. of voro þar um nóttina. en um daginn gengo þeir á tal. þá vakti Híall til um bónordit of bað Þórholts til handa Helga syni sínum. Asgrímur svaradi þvi vel. of sagði eigi þá menn vera er hann veri súfari við at kappu enn þá. þeir tolvdo þá um málit. of laof sva at Asgrímur festi Helga dóttur sína. of var qvedit á brúðlaupstefnu. Sonnarr var at veizlu þessi of margir adrir enir beztu menn. Eptir veizlona bað Híall heim til fostrs Þórhalli syni Asgríms. of var hann með Híali lengi sþan. hann vnni meira Híali enn fodor sínum. Híall kendi honom log sva at hann varð mestr logmadr á Íslandi um þeirra daga.

Cap. XXVIII.

Utkvama Hallvarðar.

Skip kom út í Arnarbelisós of stórði skipinu Hallvarðr Hoftri Blkverfke madr hann fór til vistar til Hildarenda. of var með Sonnari um vetrinn. of bað hann iafnan at hann skylldi fara utan. Sonnarr taladi fátt um of tók á ongu úlífliga. of um varit fór hann til Bergþórshoals at finna Híal hversu ráðligt honom þetti at hann ferri utan. Ráðlikt þikfi mer þat segir Híall. mynt þú þar þikfia semdar madr sem þú ert. Villt þú nockot taka við fiarfari míno meðan ef em í bravro. þólat ef vil at Kolleggrr broðir minn fari með mer. en ef villða at þú seir um búit meðan með

med móður minni. Ekki skal þat viðnema segir Híall. allt skal ef stýðia þar um þat er þú villt. Vel man þer fara segir Gunnarr. ríðe hann þá heim. - Astmadr kom at máli við Gunnarr at hann mundi utan fara. Gunnarr spyr ef hann hefði nockut siglt til annarra landa? hann quað; hafa siglt til allra þeirra er voro meðal Horegs of Gardaríkis. of þva hefði ef siglt til Þiarmalandz. Villt þú sigla með mer í Vstrveg? segir Gunnarr. þat vil ef víst segir hann. Síðan red Gunnarr utanferð sína með honom. Híall tók við ollu fiárfari Gunnars.

Cap. XXIX.

Utanferð Gunnars.

Gunnarr fór utan of Kolfseggr með honom. þeir siglðu til Lúnbergs of voro þar um vetrinn. þá var orðit höfðingia skipti í Horegi. var þá dadr Haraldr Gráfelldr of Gunnhilldr. red þá ríki Hákon Jarl hinn illi Sigvrdarson Hákonarsonar Griotgardzsonar. móðir Hákonar var Bergliot dóttir Þoris Jarls. móðir hennar var Olof árbót. hon var dóttir Haraldz hins Hárfagra. Hallvarðr spyr Gunnar ef hann villdi ráðaz til Hákonar Jarls? eigi vil ef þat segir Gunnarr. átt þú nockut langskip? segir Gunnarr. á ef n. segir hann. þá villda ef at við ferim í hernat segir Gunnarr of redim menn til með okkr. þat vil ef þá segir Hallvarðr. Síðan fóro þeir til Þíkrinnar of tóko þar skip n. of byggv þaðan. þeim varð gott til manna. þviat mikil ágeti var savgð frá Gunnari. hvart villt þú segir Gunnarr avstr til Hísingar? Ef vil segir Hallvarðr á fonn Olviss frenda míns. hvat villt þú honom? segir Gunnarr. hann svaradi. hann er góðr drengr. of man hann fá okkr nockvorn styrk til ferðarinnar. foro við þangat þá segir Gunnarr. þegar er þeir voro búnit hellv þeir avstr til Hísingar of höfðu þar góðar viðtokv. Skamma stund hafði Gunnarr þar verit áðr Olvi fannz mikit um hann. Olver spyr um ferð hans. Hallvarðr segir at Gunnarr vill í hernat of afla ser fiár. þat er engi etlan segir Olver. þar sem þer hafit líð ekki. Hú megv þer of víðavka segir Hallvarðr. Ef etla of at styrkia Gunnarr at nockvov segir Olver. of þóttu eigr frend-

syni at telja við mið þá þiðt mer þó meiri flegr til hans. hvat villtu nú þá tilleggia? segir hann. langskip II. annat tvítvöggesbo. en annat þrítvöggesbo. hverr skal þau skipa? segir Hallvarðr. Ek skal skipa húskaprlóm minnum annat. en bóndum annat. en þó hefi ek frett at ófriðr er kominn í ána ok veit ek eigi hvart þit komiz í brot. þviat þeir eru í ánni. hverir? segir Hallvarðr. bregðr II. segir Olver. heitir annarr Vandill en annarr Karli synir (c) Stols hins gamla or Savtlandi avstan. Hallvarðr sagði Gunnari at Olver hafði lagit til skipin við þá. Gunnarr varð gladr við þat. þeir byggo ferð sína þaðan þar til er þeir voru albúmir. Þeir Gunnarr gengs fyrir Olvi ok þockoðu honum. hann bað þá fara varliga fyrir þeim bregðrom.

Cap. XXX.

Gunnarr fór í Víking.

Gunnarr hellt út or elfinni. ok voru þeir Kolsfeggr á einu skipi báðir. en Hallvarðr var á aðro skipi. Þeir síá nú skipin fyrir ser. þá melli Gunnarr. verom ver at nokkrovi viðbúmir ef þeir leita á oss. en eigom ver ekki við þá elligar. þeir gerðu svo ok byggoz við á skipum sínum. hinir skildu í sondr skipin ok gerðu hlið í millom skipanna. Gunnarr fór fram milli skipanna Vandill þreif vpp stafnliá ok kastadi á meðal skipanna ok skips Gunnars ok dró þegar at ser. Olver hafði gefit Gunnari sverð gott. Gunnarr brá nú sverðinu ok hafði hann eigi sett á síf hialminn. hleypr þegar á saxit á skip Vandils. ok hió þegar mann til bana. Karli lagði at aðrovm megin sínu skipi ok staut spjóti om þvert skip Gunnars. ok stefndi á hann miðian. Gunnarr ser þetta ok sneriz svo stjótt at eigi mátti avga áfesta ok tók inni vinstri hendi spjótið ok staut á skip til Karla. ok hafði sá bana er fyrir varð. Kolsfeggr þreif vpp akkeri ok kastar á skip Karla. ok kom fleinninn í bordit ok út í gegnum ok fell þar inn síar kolblár. ok hliópv
menn

(c) E. Sngulfs.

menn allir á onnur skip. Sonnarr hlióp nú apte á sitt skip. þá kom at Hallvarðr. of tók nú bardagi mikill. Sá þeir nú at formadr var orvgr. of gerði hvern at slíkt er mátti. Sonnarr gerði þmist er hann hió eða skavt. of hafði margr madr bana fyrir honom. Kolsfeggr folgdi honom vel. Karli hlióp á skip til Vandils bróðr síns. of borðoz þeir þadan um daginn. Kolsfeggr tók hvíld um daginn á skipi Sonnars. of ser Sonnarr þat. hann qvadr þá vísv.

Þú hefir árgiornom erni
 etthrasn verit betri
 greiðir gvinna dauða
 giálfir dags enn þer siálfom.
 her gengr margr í morgin
 mvininn beffi vargs drefka
 efr en þil tekr fyrsta
 þing álfr fetils stínga.

Síðan tók Kolsfeggr iustu eina af miði folla of drakk. of barðiz eptir þat. of þar kom at þeir bræðr hliópy vppá skip þeirra Vandils. of gekk Kolsfeggr með avðr borði. en Sonnarr með avðr. í móti Sonnari gekk Vandill. of hió þegar til hans of kom í skíoldinn. Sonnarr snaradi skíoldinn er sverðit festi í of brotnadi vndir hialltinn. Sonnarr hió þá í móti. of sýndoz þriú sverðin á lopti. of sá hann eigi hversv hann skýlði forðaz. Sonnarr hió þá vndan honom báða fetr. Kolsfeggr lagði Karla í gegnum með spióti. Eptir þat tóko þeir herfang mikit. Þadan hellðv þeir svðr til Danmerkr. of þadan avstr í síná lond. of hófðv iafnan sigr. Ekki hellðv þeir apte at havsti. Unnat somar hellðv þeir til Stafala of mettv þar víkingum. of havrðv þegar. of fengv sigr. Síðan hellðv þeir avstr til Eyshlsv. of lagv þar nokkora hríð vndir nesi einv. þeir sá mann einn ganga ofan af nesinu. Sonnarr gekk á land vpp at finna manninn. of tavloðv þeir víð. Sonnarr spyr hann at nafni. hann nefndiz Tosi. Sonnarr spyr hvat hann villdi. þil vil ek finna. her skip liggia avðrom megin vndir nesinu. of man ek segia þer hverir fyrir ráða. þar ráða fyrir bræðr. n. heitir annarr

Hallgrímur en annarr Kolsfeggr. Þá veit ek mesta orrostu menn. of þat með at þeir hafa vopn svo góð at eigi fer avinnur slík. Hallgrímur hefir atgeir þann er hann hefir látið seida til. at honum skal ekki vopn at bana verða nema hann. þat fylgir of at þegar veit er víg er vegit með atgeirinum. Þvíat svo sýngur í honum áðr at langt heyrir til. svo hefir hann náttúru mikla með fer. Sonnarr quað þá vísb.

Best skal ek geir of geystan
 gnyfsvellanda fella
 hleðir hilldar skóða
 hiálmángurs þegar fanga.
 Aðlongrvundar skal ek endils
 eyk ríðandi of fíðir
 eitrs of eyðir láta
 ort líf sigars drífu.

Kolsfeggr hefir sag þat er of et besta vopn. þeir hafa of líð þrjúþingi meira enn þer hafit. þe hafa þeir of mikit. of hafa fólgt á landi. of veit ek gerla hvar er. en þeir hafa sent niðsnarskip fyrir nesit. of vita þeir allt til yðar. þeir hafa nú of viðbúning mikinn. of etla þegar at yðr at leggja er þeir eru búmir. er yðr nú annathvart til at leggja í brot þegar. ella bútz þer við sem (d) skíotast. en ef þer hafit sigr þá skal ek fylgia þer til fiárens allz. hann gaf honum fíngryll. of gekk síðan til manna sinna of sagði þeim at her skip lagð avðrom megin nefsins of vita þeir allt til var. tokom ver vopn var of búvuz við vel. þvíat nú er til fiár at vinna. síðan bioggoz þeir við of þá er þeir voru búmir síá þeir at skip fara at þeim. tekzt nú orrosta með þeim of beriaz þeir lengi. of verðr mannfall mikit. Sonnarr va margan manni. þeir Hallgrímur hlióps á skip til Sonnars. Sonnarr sneri í móti honum. Hallgrímur lagði til hans með atgeirinum. Slá ein var vinn þvert skipit. of liop Sonnarr aprt yfir avfogr. skíolldr
 Sonnars

(d) C. best.

Sonnars var fyrir framan slána ok lagði Hallgrímur í hann. ok í gegnum ok svo í slána. Sonnar hio á hond Hallgrími. ok lamdi handlegginn en sverdit beit ekki. fell þá niðr atgeirrinn. Sonnar tók atgeirinn ok lagði í gegnum Hallgrím. ok quað þá vlið.

Felldan hefi ek þann er eyddi aðllo
 eisu er konni hollði at reisa
 seyðan fra ek at Hallgrímur hefði
 hialma vund í aðrum laundom.
 Allir viti hve at úlfafylli
 atgeirr ok kom dyggvir skatnar
 hann skal mer þvít herþkap konnum
 hendi fylginn lífs til enda.

ok þat efndi Sonnar at hann bar atgeirinn meðan hann lifði. Þeir borðu nafnar. ok var ner hvarom venna horfði. þá kom Sonnar at ok hio Kolskegg bana hogg. Eptir þat beiddo víkingar ser gríða. Sonnar let þess kost. ok hann let þá kanna valinn. ok taka se þat er dauðir menn höfðu átt. en hann gaf hinom vapn sín ok fléði er hann gaf gríð ok bað þá fara til föstriaða sinna. Þeir hellso í brot. en Sonnar tók se þat allt er eptir var. Tósi kom at Sonnari eptir bardagann. ok bað at fylgia honom til fiár þess er víkingar hafa fölgit. ok quað þat beði vera meira ok betra enn þetta er þeir höfðu áðr fengit. Sonnar quaz þat vilia. Sonnar gefk þá á land ok Tósi fyrir til skogar en Sonnar eptir. Þeir komo at þar sem vidr var bortinn saman mikill. Tósi segir at þar var feit vndir. rondo þeir þá af vidvonn. ok fonda vndir beði goll ok silfr. fléði ok vopn góð. þeir bera se þetta til skipa. Sonnar spyr Tósa hverio hann vilði er hann launadi honom? Tósi svaradi. ek em Danþkr madr at ett. ok villða ek at þú (e) fylgdir mer til frenda minna. Sonnar spyr hví hann veri í aðstrvegi? Ek var tekinn af víkingom segir Tósi. ok var mer her stotid á land í Eyssþv. ok hefi ek her verit síðan.

Cap. XXXI.

Frá því er Gunnarr kom til Hákonar Jarls.

Gunnarr tók við honum. of melli við Kollegg of Hallvard. Hú monu ver hallda til norðlanda. þeir letu vel yfir því. of báðu hann ráða. Gunnarr sigldi of Austroegi með se miklu. hann hafði x. skip of helli þeim til Heiðabæjar í Danmork. Haraldr Konungr Gormson var þar á land vpp. honum var sagt til Gunnars. of þat með at eingi mundi hans maki á Íslandi. hann sendi mann til hans at bióða honum til síu. Gunnarr fór þegar á Konungs fongd. Konungr tók við honum vel. of setti hann hit nestu fer. þar var Gunnarr halfan mánað. Konungr hafði þat at gamni. at hann let Gunnarr reyna ymsar íþróttir við menn síua. of voru þeir ongir at ne eina íþrótt hefði til iafns við hann. Konungr melli til Gunnars. Eua líz mer sem úvóða moni þinn iafningi fáz. Konungr bauð at fá Gunnari kvansfang of ríki mikit ef hann villdi þar stadfestaz. Gunnarr þakkadi Konungi þóð sitt of melli. fara vil ef fyrst til Íslandz at finna vini míua of frendr. þá mon þú allðri aptr koma til var segir Konungr. Adna man því ráða herra. segir Gunnarr. Gunnarr gaf Konungi lángskip gott of annat fe mikit. Konungr gaf honum tignarkleði síu of glófa gollfiallada of skarband (f) of gollknútr á. of hatt Gerðkan. Gunnarr fór norðr til Hisingar. Olver tók við honum báðom hondom. hann ferði Olvi skip síu. of kallar þat vera lot hans. Olver tók við feng. of quað Gunnarr vera dreng góðan. of bað hann vera þar (g) nockvra hrið. Hallvarðr spurði Gunnar ef hann villdi finna Hákon Jarl. Gunnarr sagði ser þat vera ngr skapi. þviat nú em ef at nockvru reyndr. en þá var ef at ongu er þú baðt þess fyr. Síðan fóru þeir norðr til Þrándheimis á fongd Hákonar Jarls. of tók hann vel við Gunnari. of bauð honum at vera með ser um vetrinn. hann þág þat. of virðiz hann hverjum manni vel. At íólvu gaf Jarl honum gollhring. Gunnarr lagði hvig á Bergliótu frendkono Jarls. of fannz þat

(f) E. þat er gollknútar voru á.

(g) E. meðan hann villdi.

þat opt á Jarli at hann mundi hana hafa gipta honom ef Gunnarr hefði
nacvat þess leitat.

Cap. XXXII.

Utkvama Gunnars.

Þm varit spur Jarl Gunnarr hvat hann villdi ráða sinna. hann quaz
villdo til Íslandz. Jarlinn quad vera illa ert i landi. of man vera
lítill útsigling. en þó skalt þú hafa miol of vtd i skipi þínu. Snemmendis
bió Gunnarr skip sitt. Halvarþr for út með þeim Kolfeggi. þeir quomo
út snemma smars. of tóko Uenarþelissós fyrir alþingi. Reid Gunnarr
heim frá skipi. en fekk menn til at rydia skipit. En er þeir komo heim
vdo menn þeim segnie. Þeir voro blidur við heimamenn sína. of hafdi
ekki vaxit draumb þeirra. Gunnarr spur hvart Híall se heima. honom var
sagt at hann var heima. let hann þá taka hest sinn. of rido þeir breðr til
Bergþorshvals. Híall varð seginn quamo þeirra. of bad at þeir skulldo
vera þar vnt nóttina. of sagdi Gunnarr frá ferðom sínum. Híall sagdi
hann vera hinn mesta afreks mann. of ert þú miol reyndr. en þó man þú
meirr síðarr. þviat marger man þik aofonda. við alla villda ef gott eiga seg-
ir Gunnarr. mart man til verða segir Híall. of mont þú iafutan eiga hende
þinar at veria. Þudir þvi veri þá segir Gunnarr at ef hefða mála efni god.
Eva man of vera segir Híall ef þú gelldr eigi amarra at. Híall spordi
Gunnarr hvart hann mundi til þings rida. Gunnarr sagdi at hann mundi
rida. of spur hvart Híall mundi rida. en hann quaz eigi rida mundi. of
þoa villda ef at þú gerdir. Gunnarr reid heim. of gaf Híali góðar giasir.
of þakkadi honom starvardveizls. Kolfeggr fysti hann miol at rida til þings.
man þar vara send þú vtd. þviat marger man þar at þer vttia. Litt hefi
ef þat skap hast segir Gunnarr at hrósa mer. en gott þikki mer at sinna góða
menn. Halvarþr var of þar kominn. of bad at rida til þings með þeim.

Cap.

Cap. XXXIII.

Bónorð Gunnars.

Gunnarr reid of þeir allir. En er þeir komu á þing. þá voru þeir svo vel búinir at ongir voru þar iafnvel búinir. of fóru menn út ee hverri búð at vndra; þá. Gunnarr reid til búðar Nangeinga. of var þar með frendum sínum. margir menn fóru at finna Gunnarr of spyria hann tíðinda. hann var við alla menn lettr of kátr. of sagði ollom slíkt er villdu. Þat var einn dag er Gunnarr gekk frá logbergi. hann gekk fyrir Mosfellinga-búð. þá sá hann konu fara í móti sér. of var vel búin. en er þav föndu; qvaddi hon þegar Gunnarr. hann tók vel qvedio hennar. of spyr hvat kvenna hon veri. hon nefndi; Hallgerðr. of qvaz vera dóttir Havskollu; Dalakollu;sonar. hon melli til hans diarfliga. of bad segia sér frá ferðom sínum. en hann qvaz ekki varna myndu henni máls. Jettu; þav þá niðr of tolvdu. hon var svo búin at hon var (h) í raddu fyrsti of hafði yfir sér skallazstíkkio hlabbúna í skaut niðr. hárit tók ofan á bringu henni of var beði mikit of faget. Gunnarr var í skallazkleðom ee Haraldr Konunge Gormu;son gaf honom. hann hafði of gollhring á hendi þann er Hácon Jarl gaf honom. þav tolvdu lengi hátt. þar tom er hann spurði hvart hon veri ógefin. hon sagði at svo veri. of er þat ekki margra at hetta á þat. Þikki þer hvegi füllkosta? eigi er þat segir hon. en mannvond mon ek vera. hversu mont þú svara ef ek bið þin? þat man þer ekki í hug. segir hon. eigi er þat segir hann. Ef þer er nokkorr hugr á þá sinn þú savdur minn. Eldan stíldu þav talit. Gunnarr gekk þegar til búðar Dalamanna. of fann mann úti fyrir búðinni. of spyr hvart Havskollr veri í búð. sá segir at hann veri í búð. gekk þá Gunnarr inn. Havskollr of Ritr tók; vel við Gunnari. hann setti; niðr á medal þeirra. of fann; þat ekki í tali þeirra at þar hefði missetti verit í medal. Þar kom niðr reða Gunnars hversu þeir breðr myndu því svara ef hann beði Hallgerðar. Vel segir Havskollr

(h) E. í raddom fyrsti of var á búninge mikill.

Havskollbr ef þer er þat alogat. Sonnarr segir ser þat alvors. en svo skilbo ver nestom at mavrgom mondi þat þickia líkligt at her mondi ekki samband verða. hversu lík þer Rútr frendi? segir Havskollbr. Rútr svaradi. Ekki þicki mer þetta iasnræði. hvat sinnr þú til þess? segir Sonnarr. Rútr mellti. Því mon ef svara þer um þetta er satt er. þú ert madr vasfr of vel at þer. en hon er blandin miof. of vil ef þik í ongu svíkia. Vel man þer fara segir Sonnarr. en þó mon ef þat fyrir satt hasa at þer virðit í fornari fiandskap ef þer vilit eigi gera mer kostinn. eigi er þat segir Rútr. meirr er hitt at ef se at þú mátt nú ekki vidgera. en þótt ver kappim eigi. þá villdim ver þó vera vinir þinir. Ef hefi talat við hana segir Sonnarr. of er þat ekki fiarri hennarr skapi. Rútr mellti. Beit ef at báðom er þetta girnda ráð. hettit þit of mestu til hversu ferr. Rútr sagði Sonnari ófregit allt um skapferdi Hallgerðar. of þótti Sonnari fyrst erit margi þat er áfátt var. en þar kom sðdar at saman dró kappmála með þeim. Þar þá sent eptir Hallgerði var þá talat um málit svo at hon var við. Leto þeir nú sem fyrr at hon festi sík síalf. Skyllði þetta boð vera at Glíðarenda. of Skyllði fara fyrst leiniliga. en þó kom þar er allir vissu. Sonnarr reid heim af þingi. of kom til Bergþórshvols. of sagði Híali frá kappom sínom. hann tók þessu þingliga. Sonnarr spyr hví Híali þótti þetta svo úráðligt? Þvíat af henni man standa; allt it illa er hon kemr avstr hingat segir Híall. Alldrí skal hon spilla okkrv vinfengi segir Sonnarr. þat man þó svo ner fara segir Híall. en þó mant þú iasnan beta fyrir henni. Sonnarr bað Híali til bods of avllom þeim þáðan sem hann villdi at fer. Híall het at fara. Síðan reid Sonnarr heim of reid um heradit at bióða monnom.

Cap. XXXIV.

Frá Þráni Sigfúsþyni.

Þráinn het madr. hann var Sigfúsþon Sigvassonar hins raðða. hann bió at (i) Gréta í Flótýlíð. hann var frendi Sonnars of virðinga madr mikill. hann átti Þórhilði Skáldkono. hon var orðgífr mikit of fór med

(i) E. Gríotá.

með fimtan. Þráinn vnni henni lítit. honom var bōdit til bōðs of Kono hans. hon gefk at beina of Bergþóra Skarphedinsdóttir kona Híals. Ketill het annarr Sigfúsason. hann bió í Mork fyrir avstan Markarstíot. hann átti Þórgerði Híalsdóttur. Þórkell het hinn þriði Sigfúsason fiórði Mordr. fimti Lambi. setti Sigmundr. vii. Sigvdr. þessir voro allir frendr Sonnars. of voro Kappar miklir. þeim hadd Sonnarr avllom til bōðsins. Sonnarr hafði of bōdit Valgardi enom Grá of Ulfr Argoda of sonom þeirra. Konólfi of Merdi. Þeir Havskolldr of Rútr komo til bōðsins siolmennir. þar voro synir Havskollbar Þorleikr of Olaf. þar var brúdrinn í favr með þeim of Þórgerðr dóttir hennar. of var hon qvenna síðvzt. hon var þá fiórtán vetra gomvl. mart var með henni annarra kvemma. þar var of Þórkatla dóttir Úsgríms Ellidagrímssonar of dgr Híals ii. Þórgerðr of Helga. Sonnarr hafði marga fyrir bōðsmenn of skipadi hann svo sínom monnom. hann sat á midian bekk. en innar frá Þráinn Sigfúsason. þá Ulfr Argodi. þá Valgarðr enn grái. þá Mordr of Konólfr. þá Sigfússynir. Lambi sat (k) ystr. ed næsta Sonnari vtar frá sat Híall. þá Skarphedinn. þá Helgi. þá Grímr. þá Havskolldr. þá Hafr enn spaki. þá Ingialdr frá Kellvdm. þá synir Þóris avstan or Hollti. Þórir villdi síia ystr virðinga manna. þvát þá þótti hveriom gott þar sem sat. Havskolldr sat á midian bekk. en synir hans innar frá honom. Rútr sat vtar frá Havskollvi. en þá er eigi frá sagt hversv avdrom var skipat. brúdr sat á midiom palli. en til annarrar handar henni Þórgerðr dóttir hennar. á adra hond sat Þórkatla dóttir Úsgríms Ellidagrímssonar. Þórhilldr gefk vm beina of bárv þer Bergþóra mat á bord. Þráinn Sigfúsason var starshinn á Þórgerði Glúmsdóttvr. þetta sá Þórhilldr kona hans. hon reiddi of gerði qvíd-ling til hans.

Era (l) gapriþvr góðar

(m) Segr er þer í avgom.

Þráinn segir hon. hann steig þegar fram yfir bordit. of sagði skilit við Þórhilldi. vil ek eigi hafa fimtan hennar ne fáryrði yfir mer. of svo var hann

(k) E. inze.

(l) E. gapriplar gódir.

(m) E. Segr.

hann kappsame of þetta. at hann villdi eigi vera at veizlonni nema hon se í brot rekin. of þat var at hon fór í brot. of nú sat hverr madr í síno rúmi of drocfo of vora gladir. Þá tók Þráinn til orða. ekki man ef (n) fera þat í hliðmæli er mer er í skapi. þess vil ef spyrja þik Havskollur Dala-kollsson. villtu gipta mer Þorgerði frendkono þína? eigi veit ef þat segir Havskollur. mer þickir þú illa stilit við þessa er þú áttir ádr. eda hverr madr er hann Sonnarr? Sonnarr svarar. eigi vil ef segia frá manningum þviat mer er madrinn skyllur. of seg þú frá Hiáll segir Sonnarr. þviat allir monu þvi trúa. Hiáll melli. þat er frá manni at segia at madr er vel aðdigr at fe of gerr at ser um allt. of et mesta mikilmenni. of megit þer fyrir þvi gera honum kostinn. þá melli Havskollur. hvat sýniz þer ráð Rútr frendi? gera mátt þú fyrir þvi kostinn at þetta er henni iafnregdi. þá tala þeir um kapp of verða á allt fáttir. stendr þá Sonnarr upp of Þráinn of gánga at pallinum. spurdi Sonnarr þer meðgør hvart þer villdu iáta þessum kappom? þer kvaddiz eigi bregða myndu. of fastnadi Hallgerður dóttur sína. þá var skipat konum í annat sinn. sat þá Þorhalla meðal brúða. fór nú boð vel fram. of er lokit var. ríða þeir Havskollur vestr. en Nangeingar til sinna heimila. Sonnarr gaf morgum monnum giasir. of virðiz þat vel. Hallgerður tók við búráðom. of var fengsom of atqveda-mikil. Þorgerður tók við búráðom at Griótá. of var góð húsfreyia.

Cap. XXXV.

Heimbod at Bergþórshvalli.

Þat var síðvandi þeirra Sonnars of Hiáls at sinn vetr þá hvarr heimbod at aðvorn fyrir vináttu sakir. þá átti Sonnarr at sekia veizlu at Hiáli. of fóro þav Sonnarr of Hallgerður til Bergþórshvols. þá voru þav Helgi eigi heima. Hiáll tók vel við þeim Sonnari. of þá er þav hosdu þar verit nokkura hríd. kom Helgi heim of Þorhalla kona hans. þá gekk Bergþóra

(n) gera at lavntali þat sem mer er i hvg.

at pallinom of Þórhalla með henni of melli Bergþóra til Hallgerðar. Þú skalt þoka fyrir konu þessi. hon melli. hvergi mun ek þoka. þvát engi (o) hornreka vil ek vera. ek skal her ráða sagði Bergþóra. síðan settiz Þórhalla niðr. Bergþóra gekk at borðinu með handlaggar. Hallgerðr tók hondina Bergþórv of melli. eigi er þó kosta munr með ykkv Híali. þú hefir kartnogl á hverjum fingri. en hann er slegglauss. satt er þat segir Bergþóra. en hvartki okkat gefr þat aðdrv at sok. en eigi var slegglauss Þórvalldr bóandi þinn. of rettv þó honom bana. þá melli Hallgerðr. (p) til lítills kemr mer at eiga hinn vaskaða mann á Íslandi ef þú hefir eigi þessa Gunnarr. hann spratt upp of steig fram yfir borðit of melli. heim man ek fara of er þat makligaz at þú sennir við heimamenn þína. en eigi í annara manna hýbysom enda á ek Híali marga send at launa of mun ek ekki vera eggianar fífl þitt. síðan forv þav heim. Mun þú þat Bergþóra sagði Hallgerðr at við skolum eigi skildar. Bergþóra sagði at eigi skylldi hennar lotr batna við þat. Gunnarr lagði ekki til of fór heim til Hlíðarenda. of var heima allan vetrinn. lídr nú somarit til alþingis.

Cap. XXXVI.

Kolr vá Svart.

Gunnarr reid til þings. en ádr hann reid heiman melli hann til Hallgerðar. vertv nú dæl meðan ek em í bravtv. of syn af þer onga farskapi þar sem við vini mína er um at eiga. Travll hann þína vini segir Hallgerðr. Gunnarr reid til þings of sá at eigi var gott orðvm við hana at (q) koma. Híall reid of til þings of synir hans allir. Hú er frá þvát at segia hvat heima er tldenda. þeir áttv skog saman Híall of Gunnarr í Ravðasfríðvm. þeir hófðv ekki skipt sköginvm. en hvarr var vanr at hoggva sem þyrfti. of taldi hvargi á amman of þat. Kolr het verkstóri Hallger-

(o) B. hornkona C. hornkerling.

(q) C. skipta.

(p) B. C. fyr lítit.

Hallgerðar. hann hafði verið með henni lengi. of var íð mesta illmenni.
 Svartur hét maður. hann var húskarl Híals of Bergþórv. þeim líkadi vel
 við hann. Bergþóra melli við hann at hann skyldi fara í Návðaskriður
 of hoggva skóg. en ef man fá til menn at draga heim viðinn. hann þvaz
 vinna myndu þat sem hon legði fyrir hann. hann fór vpp í Návðaskriður
 of skyldi þar vera vísb. Snauðir menn komu til Hlíðarenda avstan frá
 Markarfióti. of sögðu at Svartur hafði verið í Návðaskriðum. of hoggvit
 skóg of gert mikít at. Sva man Bergþóra tilgta at rena mik morgu segir
 Hallgerðr. en því skal ef ráða at hann hoggi eigi optarr. Nannveig heyrði
 móðir Gunnars of melli. þó hafa húsfreyrior verið góðar þótt eigi hafi
 stáðit í mannráðum. Hú leið af nóttin. of of morguninn kom Hallgerðr
 at máli við Kol of melli. Verk hefi ef hogat þer segir hon of fekk honum
 í hendr vapn of melli. fardu í Návðaskriður. þar mánt þú finna Svart.
 hvat skal ef honum? segir hann. spyr þú at því þar er þú ert íð mesta
 illmenni. vega skalt þú hann. segir hon. gert man ef þat geta. segir hann.
 en þat er líkara at ef gefa mik við. vey þer hvatvetna í avgu segir hon. of
 ferr þer illa þar sem ef hefi melli eptir þer hvern hlvt. mun ef fá til annar
 mann at gera þetta ef þú þorir eigi. hann tók avrina of var reidr miof. of
 tekr hest er Gunnarr átti. of rídr nú þar til er hann kemr avstr at Mark-
 arfióti. hann steig þar af baki of beið í skóginum þar til er þeir hófðu borit
 ofann viðinn of Svartur var einn eptir. leypr Kol þá at honum of melli.
 fleiri munu kunna at hoggva stórt enn þú einn. of setti avrina í hófvd ho-
 nom of hio hann bana hogg. of rídr heim síðan of segir Hallgerði vígit.
 hon melli sva skal ef þik varðveita at þik skal ekki saka Vera má þat segir
 hann. en hinn veg dregndi mik þó ádr enn ef vá vígit. Hú koma þeir vpp
 í skógin of finna Svart veginn of flytia hann heim. Hallgerðr sendi Gun-
 nari mann til þings at segia honum vígit. Gunnarr hallmelli ekki Hall-
 gerði fyst fyrir sendimanninum. of víssv menn eigi fyst hvart honum þótti
 vel eða illa. litlu síðarr stóð hann vpp of bað menn sína ganga með ser.
 þeir gerðu sva of fóru til búðar Híals. Gunnarr sendi mann eptir Híali.
 of bað hann koma út. Híall gekk út þegar. of gengv þeir Gunnarr á tal.
 Gunnarr melli. víg hefi ef at segia þer. of hefir valldit kona mín of verk-
 stóri minn Kolr. en fyrir hefir orðit Svartur húskarl þinn. Híall þagði
 meðan

meðan hann sagði honum alla söguna. Þá mælti Híall. Þorfa mántu at
 láta hana eigi olfu framkoma. Sonnarr mælti. sialfr skalt þú dema.
 Híall mælti. erfitt man þer verða at beta oll slyð Hallgerðar. of man an-
 narstáðar meira slóða draga enn her er við eigum lvt at. of mun her þó
 mikitt ávanta at vel se. of munu við þess þorfa at muna þat at við höfum
 vel við mels. of vettir mik at þer fara vel. en þó mun þú verða miok at-
 þrenntr. Híall tók siálfsemi af Sonnari of mælti. ekki man ek hallda máli
 þessv til kaps. þú skalt giallda XII. avra silfrs en þat vil ek tilskilia þótt
 nockvot komi þat or varvum gardi er þer eigit vum at gera at þer stillid eigi
 verr gerðinni. Sonnarr greiddi af hendi feit vel. of reid heim síðan. Híall
 kom heim af þingi of synir hans. Bergþóra sá feit of mælti. vel er þessv
 í hóf stillt. en iasnmikit se skal koma fyrir Kol er stundir líða. Sonnarr
 kom heim af þingi of taldi á Hallgerði. hon qvæð betri menn liggia úbetta
 margstáðar. Sonnarr qvæð hana ráða munðu tiltekivum sínum. en ek skal
 ráða hversv málin lúfaz. Hallgerðr heldiz iasnan vum víg Svark. en Berge-
 þórv líkædi þat illa. Híall fór vpp í Þorólfsfell of synir hans at skipa þar
 til búð. en þann sama dag verðr sá atþorðr þá er Bergþóra er úti at hon
 ser mann ríða at gardi svortvum hesti. hon nam stáðar of gekk eigi inn. hon
 kendi eigi manninn. síá maðr hafði spíot í hendi of gyrðr sari. hon spyr
 þenna mann at nafni. Atli heiti ek sagði hann. hon spordi hváðan hann
 verri? ek em Aðstfirðzkr maðr segir hann. hvært skalt þú fara? segir hon.
 ek em maðr víslavs. segir hann. of etlæða ek at finna Híal of Skarphedinn
 of vita ef þeir villdi með mer taka. hvat er þer hentazt at vinna? segir
 hon. ek em akrgerðar maðr. of mart er mer vel hent at gera. segir hann.
 en eigi vil ek þvi leyndu at ek em maðr skapharðr. of hesir margr iasnan
 lotid vum sárt at binda fyrir mer. ekki gef ek þer þat at sol þótt þú ser engi
 bleyðimaðr segir hon. Atli mælti. ert þú nockvrs ráðandi her? segir hann.
 ek em kona Híals segir hon. of reð ek eigi síðr hion enn hann. Villt þú
 taka við mer? segir hann. gera man ek þer kost á því. segir hon. ef þú
 villt vinna þat er ek legg fyrir þik. of svo þótt ek vilia senda þik til (r) mann-
 ráða.

(r) C. manndrápa.

ráða. Alttv sva tilvarit of menn segir hann at þú munt ekki mín at líkva þorfa. þat skil ek er ek vil segir hon. Raupa munn við at þessv segir hann. þá tók hon við honom. Hiáll kom heim of synir hans of spurdi Bergþóro hvat manna síá veri? hann er húskarl þinn segir hon. of tók ek við honom. of kvæð; hann vera máðr óhandlatr. erit mun hann stórvirkr segir Hiáll. en eigi veit ek hvart hann er sva góðvirkr. Skarphedinn var vel til Atla. Hiáll ríðr til þings of somarit of synir hans. Gunnarr var á þingi. Hiáll tók upp festið. Skarphedinn spyr. hvat se er þat faðir? her er se þat er Gunnarr greiddi mer fyrir heimamann varn fyrra somar. Roma man þer þat til nockvrs segir Skarphedinn. of glotti við.

Cap. XXXVII.

Þig Kols er Atli drap.

Nú er þar til at taka at Atli spurdi Bergþóro hvat hann skyllði vinna um daginn? hvgat hest ek þer verkit segir hon. þú skalt fara at leita Kols þar til er þú finnr hann. segir hon. þviat nú skalt þú vega hann í dag ef þú villt minn vilja gera. her er vel áfomit segir Atli þviat hvarr-
tveggi ofkarr er illmenni. en þó skal ek sva til hans ráða at annarrhvarr ofkarr skal deyja. vel man þer fara segir hon. of skalt þú of eigi til eingis vinna. hann tók vagn sín of hest of reid upp til Flióghlíðar. of metti þar monnom er fóro frá Hlíðarenda. þeir áttv heima avstr í Mork. þeir spurðu hvort Atli etladi? hann qvæ; ríða skylldu at leita klárs eins. þeir qvæðu þat láit eyrindi líkum verkmanni. en þó er þá hell; eptir at spyrja er á ferli hafa verit í nótt. hverir eru þeir? segir hann. Þiga Kols húskarl Hallgerðar segja þeir fór frá seli áðan. of hestir vakat í alla nótt. Eigi veit ek hvart ek þori at finna hann segir Atli. hann er skapillr. of má vera at ek láta annars viti at varnadi. hinnig verir þú vndir brún at líra sem þú myndir eigi vera ragr. of vísuðu honom til Kols. hann feyrði þá hest sinn of ríðr mikinn. of er hann metir Kol mellti Atli til hans. gengr vel (s)

flysia

(s) E. flysiabvdrinn.

Flyfiabandit? segir Atli. Þat man þif skipta ongo mannfylan segir Koler. of onganm fann er þadan er. Atli melli. þat átt þú eptir er erfida; er. en þat er at denia. Sídan lagði Atli spíoti til hans. of kom á hann midian. Koler sveflaði til hans epi of mifti hans of fell af baki. of dó þegar. Atli reid þar til er hann fann verkmenm Hallgerðar of melli. farit vpp til hestzins. of getið hans Kols. þvát hann er fallim af baki. of er hann dauðr. hefir þú vegit hann? segia þeir. Sva man Hallgerði sþnaz sem hann haði eigi sialfdauðr ordit. reid sídan Atli heim of sagði Bergþórv. hon þakkar honom verk þetta of ord þav sem hann haði vm haði. eigi veit ef segir hann hverso Hiáli mon þikka segir Atli. Vel man hann í hondvm haða segir hon. of mon ef segia þer eitt til marks vm. at hann hefir haði til þings þrelsgiolld þav er ver tókum við fyrri (t) var. of mon þav nú koma fyrir Kol. en þótt settir verði þá skalt þú þó vera varv vm þif. þvát at Hallgerðr man eingar settir hallda. Villt þú nocqvot senda mann til Hiáls at segia honom vígit? eigi vil ef þat segir hon. mer þætti betr at Koler veri úgilldr. hettv þav talino. Hallgerði var sagt víg Kols of vmmeli Atla. hon qvaz lavna skollu Atla. hon sendi manni til þings at segia Sonnari víg Kols. hann svaradi fá. of sendi manni at segia Hiáli. hann svaradi ongo. Skarphedinn melli. miclv erv þrelar atgerðarmeiri en fyrr haða verid. þeir flovz þá á. of þótti þat (u) ecki saka. en nú vilia þeir vegaz. of glotti við. Hiáll kippiti ofan sióðinvm er oppi var í búðinni of gekk út. synir hans gengv med honom til búðar Sonnar. Skarphedinn melli við manni er var í búðardvrom. segðu Sonnari at fadir minn vill finna hann. hann gerði sva. Sonnarr gekk út þegar. of fagnadi vel Hiáli. sídan gengv þeir á tal. illa hefir vordit segir Hiáll er hús frepia mín skal haða rofit gríð of látit drepa húskaer þinn. Ecki skal hon ámeli af þessu haða segir Sonnarr. dem þú nú málit segir Hiáll. Sva man ef gera segir Sonnarr. let ef þá vera menn iasudhyra Svart of Kol. skaltv greida mer XII. avra silfrs. Hiáll tók fesióðinn of selldi Sonnari. Sonnarr kendi feitt at þat var et sama sem hann haði honom greitt. for Hiáll til búðar sinnar. of

(t) B. fyrri somar.

(u) B. ongom manni.

of var iasni vel með þeim síðan sem ádr. Þá er Híall kom heim. taldi hann á Bergþóru. en hon quaz allðri vegia skylldo fyrir Hallgerði. Hallgerðr leitadi á Gunnar miok er hann hafði settz á vigit. Gunnarr quoz allðri bregðaz skylldo Híali ne sonum hans. hon geisadi miok. Gunnarr gaf eigi gavn at því. Sva getro þeir til á þeim misserom at ekki varð at.

Cap. XXXVIII.

Þig Atla þræs.

Þm varit reðdi Híall við Atla. þat villða ef at þú reðiz avstr í fiordu at eigi skapi Hallgerðr þer allðr. ekki hreðomz ef þat segir Atli of vil ef giarna heima vera ef ef á kosti. þat er þó úráðligra segir Híall. þetra þifki mer at láta; í þínu húsi enn skipta um lánardrotna. en þess vil ef þid-ia þif ef ef em veginn at eigi komi þræsgiolld fyrir mið. Sva skal þif beta sem friálsan mann. en Bergþóra mun þer því heita sem hon man (x) efna. at fyrir þif skolo koma mannhefndir. rez hann þá þar at hioni. Hú er at segia frá Hallgerði at hon sendi mann vestr til Viarnarfiarðar eptir Bryniólfi Þósta frenda sínum. hann var son Svans laugetinn. hann var id mesta illmenni. Gunnarr vissi ekki til þessa. Hallgerðr quað hann ser vel (y) fallinn til verkstjóra. Bryniólfr kom vestan. of spurði Gunnarr hvat hann skyllði? hann quaz þar vera skylldo. Eeki mont þú beta hibiþli var segir Gunnarr. sva er mer frá þer sagt. en ekki man ef visa í brot frendom Hallgerðar þeim er hon vill at se með henni. Gunnarr var til hans fár of ekki illa. leid nú sva fram til þings. Gunnarr rídr til þings of Kolsfeggr. of er þeir komo til þings fonyð þeir Híall. of var hann á þingi of synir hans. of fór vel með þeim Gunnari. Bergþóra mellti við Atla. far þú vpp í Þórólfsfell of vinn þar vífo. hann fór vpp þángat of var þar á lavni. of brendi kol í skogi. Hallgerðr mellti við Bryniólfr. þat er mer sagt at Atli se eigi heima. of myni hann vinna verk í Þórólfsfelli. hvat þifki þer

h

lífaz

(x) E. láta framkoma.

(y) E. fellðan.

líkaz at hann vinni? segir hann. í skógi naqvat segir hon. hvat skal ef honom? segir hann. drepa skal þú hann. segir hon. hann varð um fár. Hallgerðr mellti. Minnr myndi Þjóðólfi í avgo vara. ef hann veri á lífi at drepa Atla. Ecki skal þú her enn þorfa miok á at fryia segir hann. tók hann þá vopn sín. ok tekr hest sinn ok stígr á bak. ok rídr í Þórólfsfell. hann sá kolreyk mikinn avstr frá brenum. rídr hann þar til ok stígr þá af hestinum ok bindr. en hann gengr þar sem mestr var reykrinn. ser hann þá hvar kolgrofin er. ok er þar madr við. hann sá at hann hafði sett spíot í völlum hía ser. Bryniólfr gengr með reykrinum allt at honom. en hann var ódr at verki sínu ok sá hann eigi. Bryniólfr hío í hófot honom með oxí. hann bráz við svo fast at Bryniólfr let lausa oxina. ok þreif Atli spíotid ok skaut eptir honom. Bryniólfr kastadi ser niðr við völlum. en spíotid fló yfir hann fram. Hafs þú nú þess er ef var eigi viðbúinn segir Atli. en nú man Hallgerði vel þikka. þvíat þú mant segia dauða mínn. en þat er til bóta at þú myndt eiga slíkan (z) brátt. enda tak þú nú avri þína er her þesir verit. hann svaradi honom avngo. ok tók avrina eigi fyrr enn hann var dauðr. ok reid heim í Þórólfsfell ok sagði vígit. ok reid heim síðan ok sagði Hallgerði. hon sendi menn til Bergþórshvols. ok let segia Bergþóro at nú var lauvat víg Kols. Síðan sendi Hallgerðr mann til þings at segia Gunnari víg Atla. Gunnarr stóð upp ok Kollfeggr með honom. Kollfeggr mellti. óþarfir munu þer verða frendr Hallgerðar. þeir gengu til fundar við Híal. Gunnarr mellti. Víg Atla hefi ef at segia þer. hann sagði honom hverr va ok vil ef nú bióða þer bót fyrir. ok skaltu gera sialfr. Híall mellti. þat hófom við gylat at láta okkr ekki ágreina. en þó man ef ekki gera hann at þreli. Gunnarr quað þat vel vera. ok retti fram hondina. Híall nefndi ser vatta. ok settu at þessu. Skarphedinn mellti. ecki letr Hallgerðr verða ellidavða húskarla vara. Gunnarr mellti. Eva man móðir þín tilgetla at ymsir eigi hogg í garða. erit bragð mun at því sagði Híall. Síðan gerði Híall E. silfrs. en Gunnarr gallt þegar. Margir mellto er hía stóðu at mikit veri gert. Gunnarr reiddiz ok quað þá þetta fullum

(z) B. á baugi brátt.

fólkom (þ) bótóm er eigi veri vassari menn enn Atli var. Niðs þeir vísu
 þat heim af þingi. Bergþóra reiddi við Hjal er hon sá feit. efnt þickiz þú
 hafa heit þín. enn nú eru eptir mín heit. Eigi er nauðsyn á at þú efnir
 þav segir Hjal. hins hefir þú tilgetid segir hon of skal sva vera. Hallgerde
 melli við Gunnar. hefir þú golldit fyrir víg Atla E. silfrs. of gert hann
 at friálfom manni? friáls var hann ádr segir Gunnarr. enda skal ek ekki
 gera at óbótamonnom heimamenn Hjal. iafnkomit man á með vkr er
 hvarrtveggi er blaodr. þat er sem reyniz segir hann. var þá Gunnarr við
 hana lengi fár. þar til er hon let til við hann. Hú er kyrt þav misseri. um
 varit iof Hjal ekki hion sín. Hú ríða menn til þings um somarit.

Cap. XXXIX.

Víg Bryniólfs Kósta.

Þórdr het maðr. hann var kalladr leysingiason. Sigtrygge het faðir
 hans. of hafði hann verit leysingi Úsgerðar. of dróknadi hann í
 Markarfljóti. var Þórdr þvi med Hjal sidan. hann var mikill maðr of
 styrkr. hann hafði fóstrad alla sonv Hjal. hann hafði lagt hog á Gudsfinns
 frendfons Hjal Þorólfsdóttur. hon var matselia heima þar. of var þá
 úhraoðf. Bergþóra kom at máli við Þórð leysingia. hon sagði. þú skalt
 fara at drepa Bryniólf frænda Hallgerðar. eingi em ek vígamadr segir
 hann. en þó man ek gera þat er þú villt. þat vil ek segir hon. sidan fór
 hann vpp til Hlíðarenda. of let kalla Hallgerði út. of spordi. hvar Bryn-
 iólfr veri. hvar villto honom? segir hon. ek vil at hann segi mer hvar hann
 hefir hylit hre Atla. mer er sagt at hann hafi illa umbúit. hon vísaði til
 hans of qvadr hann vera í Akrafúngv niðri. Get þú segir Þórdr at honom
 verði eigi þat sem Atla. engi erro vígamadr segir hon. of man ekki vndir
 hvar þit finni. Allðri hesi ek sed mannsblóð. of veit ek eigi hve mer
 bregðr við. of leypir or túning of ofan til Akrafúngv. Rannveig móðir

H 2

Gunn

Gunnars hafði heyrt á viðtali þeirra. mið feyr þú honum hugar Hallgerð segir hon. en ef etla hann avruggan mann. of man þat frendi þinn sinna. Þeir mettoz á færvom vegi Bryniolsfr of Þórðr. Þórðr mellsti. Ver þú þif Bryniolsfr. þvát ef vil eigi níðaz á þer. Bryniolsfr reid at Þórði of hio til hans. hann hio móti með oxri of í sonde skaptid fyrir framan hendr honum Bryniolsfi. of hio þegar í annat sinn til hans. of kom á brúgona. of gefk þegar á hol. fell hann þá af baki. of var þegar dauðr. Þórðr fann (a) smalamann Hallgerðar. of lýsti vígi á hond ser. of sagði hvar hann lá. of bad hann segia Hallgerði vígit. síðan reid hann til Bergþors-hvols of sagði Bergþors vígit of odrom mounom. nióttu heill handa sagði hon. Smalamadr sagði Hallgerði vígit. hon varð beisk við of quað her skylldu mikit illt afleida ef hon metti ráða.

Cap. XL.

Sett Hiáls of Gunnars um víg Bryniolsfs.

Nú koma tíðindin til þings. of let Hiáll segia ser þrimsinnom. of mellsti síðan. fleiri geraz nú vígamenn enn ef etlada. Skarphedinn mellsti. síá madr hefir þó hellz verit hradsfeigr segir hann (b) er látiz hefir fyrir fóstura

(a) B. heimamann. (b) B. er fóstri minn hefir í hel komit. þar sem hann hefir allðri set mannsblóð. of quað vísv

Hradfeigann vil ef hlair
 hyg minn við þat svinnann
 eydi ormaleyðar
 allða siga kallar.
 var eru vame meiri
 vígsgadendum bræðra
 em at varg monom vinna
 vín á fóstura mínom.

Hiáll mellsti. þat monu víst margir ætla at þot skapfelli sem hvar
 rir

föftra varum er allðri hefir sed manzblöð. of mondu þat margir etla at ver breðr myndim þetta fyrr gert hafa at því (c) skapferli sem ver hofum. Skamt mont þú til þess eiga segir Hiáll at þik man slíkt henda. mon þik þó nauðr tilreka. Þeir gengv þá til móð við Gunnarr of sogðu honom vígit. Gunnarr melli of sagði at þat var lítill mannskadi. en þó var hann friáls maðr. Hiáll bauð honom þegar settina. Gunnarr iátti því. of skollði hann siálfv dema. hann demdi þegar of gerði E. silfrs. Hiáll gallt þegar feit. of vorv þeir fáttir eptir þat.

Cap. XLI.

Utkvama Sigmundar.

Sigmundr het maðr. hann var Lambason Sigvassonar hins rauða. hann var farmaðr mikill kerteis maðr of venni. mikill of sterkr. hann var metnaðar maðr mikill of skáld gott. of at flestom íþróttom vel búinn. hávada maðr mikill. spottsamr of óðell. hann kom út avstr í Hornafirði. Skioldr het felagi hans. hann var senkr maðr of illr víðreignar. þeir fengv ser hesta of ríðv avstan or Hornafirði. of lettv eigi ferð sinni fyrr enn þeir komv í Flióghlíð til Hlíðarenda. Gunnarr tók vel við þeim. þar var frendfymi mikil með þeim. Gunnarr bauð Sigmundi at vera þar um vetrinn. Sigmundr quaz þat þiggja mondu ef Skioldr vgrt þar felagi hans. Sva er mer frá honom sagt sagði Gunnarr. at hann se þer engi skapbettir. en þú þarf hins hellðr at bett se um með þer. er her of vasnd vístin. of villða ef ráða yðr ráð frendom mísvum at þer hlýpit eigi vpp við frameggian Hallgerðar konv minnar. þvíat hon tekr þat margt vpp er fiarri er mínom vilia. Beldrat fá er varar segir Sigmundr. þá er at geta ráð-
 zins

§ 3

er hafa at þer myndit fyrri víg vega. enda man til þess ekki langt vera. of monv þat margir mela at yðr reki nauðsyn til. þeir gengv þá ic. (c) E. skaplyndi.

zins segir Gunnarr. en miok mont þú verða (d) reyndr. of gálf með mer
 iafnan of hlít mínum ráðom. Síðan voru þeir í fylgd með Gunnari.
 Hallgerðr var vel til Sigmondar. of þar kom at þar gerðiz svo mikill ákafi
 at hon bar fe á hann. of þionadi honom eigi (e) verr enn bónda sínum.
 of logðu margir þat til orðs. of þóttvz eigi vita hvat vndir myndi þúa.
 Hallgerðr mellti til Gunnars. eigi er gott við at vna við þat E. silfrs er
 þú tóft fyrir Bryniolf frenda minn. enda skal ek hefna hans ef ek má segir
 hon. Gunnarr qvaz ekki vilja skipta orðom við hana. of gekk í brot. hann
 fann Kolsfegg of mellti til hans. Farðu of sinn Híal of seg honom at
 Þórdr se varr um síf þótt settir se. þviat mer þikkir eigi trúliga vera. hann
 reid of sagði Híali. en Híall sagði Þórði. Kolsfeggr reid heim. of þakk-
 adi Híall þeim trúleika sína. Þat var einhveris sinni at þeir voru úti
 Híall of Þórdr. þar var vanr at ganga hafz um túnit. of fyllði eingi
 hann í bravt reka. Þórdr mellti. vndarlíga bregðr nú við segir hann. hvat
 ser þú þess er þer þikkir með vndarlígu móti segir Híall. mer þikkir hafrinn
 liggja her í (f) legðinni. of er alblóðvgr allr. Híall qvaz þar vera eigi
 hafr of ekki annat. hvat er þat þá? segir Þórdr. þú mant vera feigr madr.
 of mont þú seð hafa fylgiov þína segir Híall. of ver þú varr um þif. ekki
 man mer þat stoda segir Þórdr ef mer er dauðinn etladr. Hallgerðr kom
 at máli við Þráinn Sigfússon of mellti. Mágr þetti mer þú vera. segir
 hon ef þú drepir Þórd (g) Leysingiason. eigi man ek þat gera. þviat þá
 man ek hafa reidi Gunnars frenda míns segir hann. man of þar stórt
 áliggia þviat vígs þess mon verða brátt hefnt. hverr man hefna? segir
 hon. hvart karl enn fegglaosi? eigi man þat segir hann. hans synir monu
 hefna. Síðan tavloðu þad lengi hliótt. of vissi eingi madr hvat þav þhofðu
 í ráðagerðom. Einnsinni var þat at Gunnarr var eigi heima of þeir felag-
 gar. þar var kominn Þráinn frá Griótá. þá sátv þav Hallgerðr úti of
 tavloðu. þá mellti Hallgerðr. þvi hafa þit heitid felagar Sigmondr of
 Skioðldr at drepa Þórd Leysingiason. en þú hefir mer þvi heitid Þráinn
 at

(d) E. atþrenntr.

(g) E. Lavsingia.

(e) E. minnr.

(f) E. dalinni.

at vera viðstaddir. Þeir gengu við allir at þeir höfðu þessu heitid henni. Hú man ek gefa ráðit til segir hon. þer skalt ríða avstr í Hornafjörð eptir fe ykro. of koma heim um þing avndvert. en ef þit ervt heima. mun Gunnarr vilja at þer ríðit til þings með honom. Hiáll man vera á þingi of synir hans of Gunnarr. en þit skalt þá drepa Þórd. þeir tattu at þessi ráðagerð skylldi fram koma. Síðan bioggu þeir avstr í Fjörð of varadiz Gunnarr þat ekki. of reid Gunnarr til þings. Hiáll sendi Þórd Leysingia-son avstr vndir Eyjafjöll. of bað hann vera í brot eina nótt. hann fór avstr. of gaf honom eigi avstan. þviat flóttit var svo mikit at langt var um (h) óreitt. Hiáll beid hans eina nótt þviat hann etladi at hann skylldi ríðit hafa með honom. Hiáll melli vid Bergþóra. at hon skylldi senda Þórd til þings þegar hann kemt heim. tveim nóttum síðarr kom Þórðr avst- an. Bergþóra sagði honom at hann skylldi til þings. en nú skaltu ríða vpp í Þórólfsfell of sí þar um bú. of vera þar eigi lengr enn eina nótt eða tveir.

Cap. XLII.

Við Þórðar Leysingia-sonar.

Sigmunde kom avstan of þeir felagar. Hallgerðr sagði þeim at Þórðr var heima. en hann skylldi þegar til þings ríða á fárra náttu frest. man ydr nú fer á við hann segir hon. en ef þetta berr vndan. náit þer honom eigi. Nem komv til Hlíðarenda frá Þórólfsfelli. of sogðu Hallgerði at Þórðr veri þar. Hallgerðr gekk til þeirra Þráins Sigfussonar of melli til hans. Hú er Þórðr í Þórólfsfelli. of er ydr nú ráð at vega at honom er hann ferr heim. þat skoltu ver nú gera segir Sigmondr. gengu þeir þá út of tóko vapn sín of hesta of ríðu á leið fyrir hann. Sigmonde melli til Þráins. nú skalt þit ekki at gera. þviat oss man eigi alla til- þorfa. Sva man ek gera segir hann. Þá reid Þórðr at þeim (i) litlu sí-
darr.

(h) B. ófært.

(i) B. vanom bráðar.

Darr. Sigmondr mellti til hans. Gefz þú upp segir hann. Þvíat nú skalst þú deyja. Eigi skal þat segir Þórdr. gaff þú til einvígis við mik. eigi skal þat segir Sigmondr. ver skolom þess nióta er ver erom fleiri. en eigi er kynligt at Skarphedinn se (k) hrafstr at þat er mellit at fiórdungt bregdi til fofirs. at því man þer verða segir Þórdr. Þvíat Skarphedinn man mún hefna. Síðan sekia þeir at honom. of brótr hann spíot fyrir hoarvmtveg-gia þeirra. svo vardiz hann vel. þá hió Skioldr af honom hondina. of vardiz hann þá með annari nokkora stund. þar til er Sigmondr lagdi í gegnum hann. fell hann þá dauðr til jarðar. þeir báru at honom torf of griót. Þráinn mellti. Ver hosom illt verk vnnit. of monu synir Híals illa konna vígino þá er þeir spyrja. Þeir ríða heim of segja Hallgerði. hon let vel yfir vígino. Kannveig mellti móðir Gunnars. þat er mellit at skamma stund verðr hond hoggi fegin. enda man svo her. en þó man Gunnar leyfa þik af þessu máli. en ef Hallgerðr kemr ánnarri flogu í monn þer. þá verðr þat þinn bani. Hallgerðr sendi mann til Bergþórshvols at segja vígit. en annan mann til þings at segja Gunnari vígit. Bergþóra quaz ekki myndu beria Hallgerði illyrðom um slíkt. of quaz þat ongva hefnd fyrir svo mikit mál.

Cap. XLIII.

Sett Híals of Gunnars um víg Þórðar.

En er sendimadr kom til þings at segja Gunnari vígit. þá mellti Gunnarr. þetta er illa ordit. of eigi kvæmi þav tíðindi til eyrna mer at mer þetti verri. en þó skolv ver nú fara þegar at finna Híal. of ventir mik enn at honom fari vel þótt hann se miok atþreyttr. Sengu þeir þá á fond Híals. of fávllvdu hann til máls við sik. hann geck þegar til fýndar við Gunnarr. þeir tolvdu of var ekki manna við fleira fyrst enn Kolþeggr. horð tíðindi hefi ek at segja þer segir Gunnarr. víg Þórðar Leyfingasonar. of vil

(k) E. hetia mikil.

vil ef bióða þer sialfdemi fyrir vígit. Hiáll þagnadi nokkot skerð. of melli
 síðan. Vel er slíkt boðit segir hann. of man ef þat þiggja. en þó er eigi
 orvgent at ef hafa ámeli af konu minni eða sonum fyrir þetta. þviat þeim
 mon miok mislíka. en þó man ef á þat hetta. þviat ef veit at ef á við
 dreng um. vil ef of eigi at af mer standi brigd okkarar vinátto. Viltu
 nokkot sonu þína við láta vera? segir Sonnarr. ekki segir Hiáll. þviat
 eigi monu þeir riúsa þá sátt er ef geri. en ef þeir eru viðstaddir. þá monu
 þeir ekki saman draga. Sva man vera segir Sonnarr. síá þú einn fyrir.
 þeir tóku þá í hendr of settu (m) vel of stíott. þá melli Hiáll. CC. silfrs
 geri ef. of man þer mikit þikka. (n) eigi þicki mer þetta ofmiklit segir
 Sonnarr. of gekk heim til búðar. Synir Hiáls qvomo heim. of spurdi
 Skarphedinn hvadan se þat veri komit hit mikla er fadir hans hells á.
 Hiáll melli. ef segi ydr víg Þordar fóstura yðars. of hafvo við Sonnarr
 nú seg á málit. of hefir hann tvennyom manngiolldom þett hann. hverir
 hafa vegit hann? segir Skarphedinn. Sigmonde of Skiolldr. en Þráinn
 var þó ngrstaddr segir Hiáll. mikils þótti þeim við þvrsa segir Skarphed-
 inn. of Kvad víso.

Eigi þótti egifs
 áfestaundum hesta
 þvrsa þróttadiorfom
 þeim lítils vit hlíta
 nær skulum hestia hræir
 handa laugðis branda
 sverð rudu frægir fyrðar
 fyrr ef nú erum Kyrrer.

en hvar skal þá komit er ver skolum handa hestia. Kamt man til þess
 segir Hiáll of mant þú þá eigi þess lattr. en þó þicki mer mikit vndir.
 at þer riúfit eigi þessa sett. Sva monu ver þá gera segir Skarphedinn.

3

en

(m) B. heilom sáttom.
 giolld.

(n) C. þviat þat ero tvenni manni

en ef til verðe nocqbot með ofþ. þá munu ver minnaz á enn forna fiand-
skap. engis man ef þá umbeida segir. Híall.

Cap. XLIV.

Sigmundur niddi Híal of sonu hans.

Nú ríða menn heim af þingi. of er Sonnarr kom heim mælti hann til
Sigmundar. Meiri ertu úgiptumadr enn ef etlada. of hefir þú til
illz þína ment. en þó hefi ef nú gert þik sáttan vit Híal of sonu hans. of
skalt þú nú eigi láta annarri slogs koma í munu þer. ert þú mer ekki
skaplífr. þú ferr með spott of háð. en þat er ekki mitt skap. kemr þú þer
því vel við Hallgerði at it eigit meirr skap saman. Sonnarr taldi á hann
langa hrið. hann svaradi honum vel. of qvaz meirr hans ráðum skylldu
fram fara þadan af enn þar til. Sonnarr sagði honum þá hlýða mundu. (o)
Hells vinátta með þeim Sonnari of Híali þótt fátt veri meðal annars (p)
líðsins. Sá atburðr varð at farandkonur komu til Hlíðarendu frá Berg-
þórshvoli. þer voru málgar of hellur (q) illorðar. Hallgerðr átti dýngiv
of sat hon þar optliga. þar var Þórgerðr dóttir hennar. þar var Þráinn
of Sigmundur of fioldi qvenna. Sonnarr var eigi þar ne Kollfeggr. farand-
konur þessar gengu inn í dýngivna. Hallgerðr heilsadi þeim of let gefa
þeim rúm. of spurði at tíðendum en þer qvæðuz engi segia. Hallgerðr spurði
hvar þer voru um nótt? þer sögðu at Bergþórshvoli. hvar hafðiz Híall at
segir hon. stritadiz hann við at sitia sögðu þer. hvar gerðu synir Híals
segir hon. þeir þickiaz nú hellz menn. Nicktir eru þeir (r) veyti. en úreyndir
er þeir mioc. segia þer. Skarphedinn hvatti ayri. Grímr skepti spíot.
Helgi hnavð hiallt á sverð. Havskollur treysti mundrída í skildi. til stór-
reða nokforra munu þeir etla segir Hallgerðr. eigi vito við þat segia þer.
hvar gerðu húskarlar Híals segir hon. eigi vissu við þat hvar somir gerðu.
einn

(o) E. hellz með þeim sætt nokkora hrið en ávallt mælltuz þeir vel
við Sonnarr of Híall of synir Híals þótt ic. (p) B.
fólksins. (q) E. ordillar. (r) E. at Vallarhyn.

einn óf skarni á hóla. hví mundi þat seta segir hon. þat sagði hann at þar yrði tæða betri enn annarsstæðar segia þer. misvitr er Híall segir Hallgerðe þar er hann kann til hversbæna ráð. hvat er í því segia þer. þat man ek tilfinna er satt er segir hon er hann (s) let eigi aka í skegg fer. at hann veri sem aðrir karlmenn. ok kollom Karl enn Skegglausa. en sonv hans tadskegglinga. ok kvæð þú um nocqvot Sigmondr. ok lát oss nióta þess er þú ert skáld. þess em ek alþúinn segir hann ok kvæð vífor þessar.

Hvat skolv havkasetra
 hilldr mondríða í skilði
 traudir trygra ráða
 taglskegglingar negla
 þvát sviphnuggnir seggir
 svanteigs mego eigi
 ellda biork þav er yrkium
 orð háðulig forðaz.

Karlin spyri orða illra
 einsætt er þat greinir
 vámr nemi víst í tómi
 vart raus hinn Skegglausí
 hoddveitir velr heiti
 havllzti gott af spotti
 líð sem ek trautt um trúða
 tadskegglingom vegligt.

Get ek mafligaz miklu
 meins leitendum heiti
 traubr rýf ek trygðer síðan
 tadskegglingum vegligs
 heiti kallinn kneytum
 kanna ek oft hugi manna
 skial í skommu máli
 Skegglaus tali seggia.

Gersimi ert þú segir Hallgerðr hverso þú ert mer eptirlátr. Þá kom Gunn-
 arr at í því. hann hafði stadið fyrir framan dýngiona. of heyrði oll
 orðtokin. brá þeim miok við er þav sá hann inn ganga. þavgnvðo þá allir
 en ádr hafði verið hlátr mikill. Gunnarr var reidr miok of melli til Sig-
 myndar. heimskr maðr ertv of úráðhollr. þú rópar sonv Híals of sialfan
 hann er þó er mest vert. of þó slíkt sem þú hefir þeim ádr gert. of man
 þetta vera þinn (t) bani. En ef nokkvr maðr hermir þessi ord. eða vísvr
 þá skal sá í brotv verða of hafa þó reidr mína (u) en svo var þeim ollom
 ótti mikill at honom at engi þorði þessi ord at herma. (x) Síðan gekk
 hann í brot. Farandkonvnrar taubvðv med ser at þer myndu taka lavn af
 Bergþórv ef þer segði henni þetta. þer fórv síðan ofan þangat of sogðv
 Bergþórv á lavn ofregit. Bergþóra melli er menn sátv (y) vndir bord-
 vm. Giasir erv yðr gefnar feðgvom. of verðit þer litlir drengir af ef þer
 lavnit ongv. hverso erv giasir þer? segir Skarphedinn. þer synir mínir
 áttv eina gvof allir saman. þer ervt kalladr taðfegglingar. en bóndi minn
 Karl hinn fegglausi. Eeki hofvm ver kvennaskap segir Skarphedinn at ver
 reidmiz við avllo. reiddiz Gunnarr þó fyrir yðra hond segir hon. of þickir
 hann skapgóðr. Of ef þer rekit eigi þessa rettarr. þá monv þer engra skamma
 reka. Saman þickir kerlingonni at móðvr varri. segir Skarphedinn. of
 glotti at. en þó spratt honom sveiti í enni. of kvomo raðdir flekkir í kinne
 honom. en því var ekki vandt. Grímvr var hlióðr of beit á vorrinni. Helga
 brá ekki við. of melli hann ekki. Havskvllðr gekk fram med Bergþórv. hon
 kom innar of geisadi miok. Híall melli. kemz þó at seinna fari húsfreria.
 of ferr svo vm morg mál þótt menn hafi skapravn af. at iafnan orkar tví-
 melis þótt hefnt se. En vm qvellbit er Híall var kominn í rekkiv heyrði
 hann at avr kom við þilit of savng hátt við en lokreffia var onnvr. of
 hengo þar á skilðir. of ser hann at þeir erv í brottv. hann melli. hverir
 hafa tekít ofan skiolldv vara? synir þínir gengv út med þá segir Bergþóra.
 Híall kipti skóm á fetr ser of gekk út þegar of avðrom megin húsa. of ser
 at

(t) E. hofvðbani.
mikil at. ic.

(u) E. en svo stóð þeim af honum ógr
(x) B. af hans heimamonnvm.

(y) E. yfir.

at þeir stefna vpp á (z) hvalinn. hann melli. hvert skal fara Skarphedinn?
leita sáða þinna. segir hann. Híall melli ecki myndu þer þá vagnadir ef
þer gtladit þat. ok man annat vera erindit. Skarphedinn quad þá víð.

Ero. um girðis iardar
(þ) auðs varpandi sauda
eisu einkar fúfir
opt (a) veitandi leita
þeir hafa seima sárir
smíðendr dráp níða
geystr (b) um geira rofðu
gras bíta skyn lítit.

ok melli síðan. laga skolo ver veitða sádir. (c) vel veri þá ef svo veri at
þá veidi þeri eigi vndan. þeir fóro lefð sína. en Híall gekk til hvílu sinnar.
hann melli til Bergþórv. úti voru synir þínir með vagnum allir. ok mont
þú nú hafa eggjat þá vpp til nokkors. Allvel skal ek þakka þeim ef þeir
segja mer víg Sigmundar sagði Bergþóra.

Cap. XLV.

Víg Sigmundar ok Skjalldar.

Nú fara þeir Híalsynir vpp til Fljóghlíðar. ok voru um nóttina við
líðina. ok fóro (d) ner Hlíðarenda er morna tók. Þenna morginn
inn sama stóðu þeir Sigmundr ok Skjalldr vpp. ok etlodu til stóðrossa. (e)
þeir hafðu beisl með sér. ok tóko ross í túni ok ridu í bratt. þeir fónðu
rossin milli lefja tveggja (f) Skarphedinn sá þá. þviat Sigmundr var í
litkledum.

3 3

- (z) A. hálsinn. (þ) B. auðverpandi. (a) B. Veitendr.
(b) B. vnni ek. (c) C. ef ver rotum eigi sáðina. (d) C.
í svg við Hlíðarenda. (e) C. at leita stóðhestzins í hlíðina.
(f) ok leiddu rossin ofan at gotum miok.

lítleðom. Skarphedinn melli. hvart síait er nú raðdálfinn sveinar? þeir lítu
 til ok quðu þá hann. Skarphedinn melli. þú skalt gera at ekki Havskollur.
 þvát þú mant opt sendr einnsaman úvarliga. en ef etla mer (g) Sigmond.
 þicki mer þat karlmannlic. en þeir Grímur ok Helgi skulu vega at Skilli.
 Havskollur settiz niðr. en þeir gengu þar til er þeir koomu (h) at þeim.
 Skarphedinn melli til Sigmondar. tak vopn þín ok ver þik. er þat nú
 meiri nauðsyn enn quða flim um ofs bræðr. Sigmondur tók vopn sín. en
 Skarphedinn beidd meðan. Skollur snéri í móti þeim Helga ok Grími. ok
 bordu þeir í ákafa. Sigmondur hafði hialm á hofdi. ok skollur á hlið ok
 gyrdur sverdi. spiót í hendi. snýr nú í móti Skarphedni. ok leggur þegar
 spióti til hans. ok kemr í skollinn. Skarphedinn lýstr í sondr spiótskaptit
 ok ferir vpp oxina. ok havggr til Sigmondar. ok klífir skollinn ofan avd-
 rom megin myndrída. Sigmondur brá sverdino ok hó til Skarphedins.
 ok kemr í skollinn svo at festi. Skarphedinn snaradi svo fast skollinn at
 Sigmondur let laust sverdit. Skarphedinn hoggr til Sigmondar með avrinni
 rimmvöggi. Sigmondur var í þanzara. eyrin kom á avylina. hann klavf
 ofan herdarbladit. ok hnykti at sér eyrinni. Sigmondur fell á kne bedi.
 ok spratt vpp þegar. laugv mer nú segir Skarphedinn. en þó skaltu í
 móðuret falla áðr við skilom. þat er illa þá segir Sigmondur. Skarphed-
 inn laust á hialminn. ok hó Sigmondur síðan banahogg. Grímur hó fot
 af Skilli í ristarlid. en Helgi lagði sverdi í gegnum hann. ok fékk þegar
 bana. Skarphedinn sá smalamann Hallgerðar. ok hafði hann hoggit hofot
 af Sigmondi. hann felldi smalamanni hofvotit. ok bað hann fera Hallgerði.
 quað hana kenna myndu hvart þat hofot hefði ort niðr um þá. ok quað vísu.

Hofvot þetta skaltu hrotta

hlióm starandi fara

kom þú ellisferdir orðom

(i) almsferdar Hallgerði.

hvef at þaull moni þekka

þynnar logs ok stynia

þýð hvart þat hafi smíðat

þungt niðr bodi skíða.

Smala

(g) at eiga við Sigmond.

(h) E. miðr svo at.

(i) A. almsferdar.

Smala maðr kastar höfðing nðr þegar þeir höfðu skilit. Þvíat hann þorði eigi meðan þeir sá hann. Þeir fóru þar til er þeir fundu menn nðri við Markarflöt. of sögðu þeim tíðindin. Þessi Skarphedinn vígi Sigmundar á hendr sér. en Grímur of Helgi vígi Skjalldar. fóru þeir þá heim of sögðu Híali tíðindin. hann svarar sva. niótíð heilir handa. her skulu eigi sialfdemi fyrir koma at sva búna. Hú er þar til máls at taka er smalamaðr kemr heim til Hlíðarenda. hann sagði Hallgerði tíðindin. sekk Skarphedinn mer í hendr höfð Sigmundar of bad mik ferra þer. en ef þorða þat eigi segir hann at gera. Þvíat ef vissu eigi hversu (k) þer myndi þat líka. þat var illa er þú gerðir þat eigi segir hon. ef skyllða ferra Gunnari. of mundi hann þá hefna frenda síns. ella sitja fyrir hvers manns ámelti. Síðan gekk hon til Gunnars of melli. Ef segi þer víg Sigmundar frenda þíns. hefir Skarphedinn vegit hann. of villdi láta ferra mer höfðit. Slíks var honum von segir Gunnarr. Þvíat illa gefaz ill ráð. of hefir hvartveggia ykfat opt gráliga gert til annars. Seck þá Gunnarr í brott. hann let ekki búa til vígsmálit of engan hlöt at hafa. Hallgerðr minnti opt á. of sagði Sigmund vera úbetta. Gunnarr gaf ekki gavn (l) at því. Hú lídu þriú þing þav er menn etldu at hann myndi sekja málit. þá kom eitt vandamál at hendi Gunnari þat er hann vissi eigi hversu vpp skyllði taka. reid hann þá tll fonda við Híal. hann fagnar vel Gunnari. Gunnarr melli til Híals. heilreði em ef kominn at sekja at þer um eitt vandamál. maktige ert þú þeirra segir Híall. of red honum ráðin. Gunnarr stöð þá vpp of þakkadi honum. Híall melli þá. of tók til Gunnars. erit kengi hefir Sigmundr frendi þinn verit úbette. fyrir laungu var hann bette. segir Gunnarr. en þó vil ef eigi drepa hendi við sóma minum. Gunnarr hafði allðri illa melli til Híalsfona. Híall villdi ekki annat em Gunnarr gerði um málit. hann gerði CC. silfrs. en let Skjalld vera úgilldan. þeir greiddu þegar allt feit. Gunnarr sagði sett þeirra vpp á þingskálaþingi þá er þar var mest fiolmenni. of tíaði hversu vel þeim hafði farit. of sagði þav en illu orð er Sigmund dró til höfðsbana. skyllði of engi (m) herma þav eða kvæða víðrnar.

(k) C. þú myndir konna því.
(m) C. vppi hafa.

(l) C. at áeggian hennar.

viðfornar. enn ef kvæði skyldi vera úgilldr sá er mellti. Þeir melltu þat báðir Gunnarr ok Hiall at engir hlóttir skyldu þeir til verða at eigi semdi þeir sialfir, esndiz þat ok vel síðan. ok voro þeir iafnan vinir.

Cap. XLVI.

Frá Gizori Hvíta ok Geir Goda.

Gizorr Hvíti het madr. hann var Leisþson Ketilbiarnarsonar hins gamla frá Mosfelli. Móðir Gizorarr het (n) Dlof. hon var dóttir Þaðboars hersis Víkingatárasonar. hans son var Isleifr biskop. móðir Leisþ het Helga ok var dóttir Þórdar fleggia Hrapþsonar Þiarnarsonar Þvno. Grims-sonar hersis or Sogni. Gizorr hvíti bió at Mosfelli ok var höfðingi mikill. Sá madr er nefndr til fogönnar er Geirr godi het. móðir hans het Þórkatla dóttir Ketilbiarnar gamla frá Mosfelli. Geirr bió í Hlíð. þeir Gizorr fylgdu; at hveris máli. Í þenna tíma bió Mordr Valgardsson at Hofi á Rangárvollum. hann var flegr ok (o) illgiarn. þá var Valgarðr utan faðir hans. en móðir hans ondu. hann avföndadi miok Gunnar frá Hlíðarenda. hann var (p) vel avdigr at fe ok helldr úvinsell.

Cap. XLVII.

Frá Dtkatli í Kirkivöge.

Dtkell het madr. hann var Skarþson Hallkelsþsonar. sá barðiz við Grím í Grímsnesi ok felldi hann á hólmi. þeir voro bræðr Hallkell ok Ketilbiorn hinn gamli. Dtkell bió í Kirkivöge. Þórgerðr het kona hans. hon var Mársdóttir (q) Knólfsþsonar Haddaðarsonar hins Fereyska. Dtkell var avdigr at fe. son hans het Þorgeirr. hann var á ungum alldri ok (r) gerviligr madr. Skankell het madr. hann bió at Hofi öðrv. hann átti vel

(n) E. Alof.

(o) B. illfítr.

(p) B. E. vellavdigr.

(q) E. Brandolfsþsonar.

(r) B. E. gerviligr.

vel fe. hann var maðr illgiarn of hgin. óðell of ille víðreignar. hann
 var vinn Dtkels. Hallkell het bróðir Dtkels. hann var mikill maðr of
 sterkr. of var þar með Dtkeli. bróðir þeirra het Hallbiorn hvítri. hann
 stótti út þrel einn er Melkólfr het. hann var írskr of helldr úvinsell. Hall-
 biorn fór til vistar með Dtkeli. of svo Melkólfr þrel. þrellinn melli þat
 iafnan at hann þetti; sell ef Dtkell etti hann. Dtkell var vel til hans. of
 gaf honom kníf of bellti of alkleðnat. en þrellinn vann allt þat er hann
 villdi. Dtkell faladi þrellinn at bróðr sínum. hann qvadž myndo gefa
 honom þrellinn. en qvadž þó verra grip í enn hann etladi. En þegar er
 Dtkell átti þrellinn. þá vann hann allt verr. Dtkell taladi optliga fyrir
 Hallbirni at honom þetti þrellinn létit vinna. hann sagði Dtkeli at honom
 var annat verr gefit. Í þenna tíma kom halleri mikit. svo at menn skortt
 beði hey of mat. of geft þat um allar sveitir. Gunnarr miðladi morgum
 monnum hey of mat. of hófðu allir er þangat komo meðan til var. svo
 kom at Gunnarr skorti beði hey of mat. þá qvaddi Gunnarr Kolfskegg til
 ferðar með sér. of Þráinn Sigfússon. of Lamba Sigordarson. þeir fóru í
 Kirkjubø of kolloðu Dtkel út. hann heilsaði þeim. Gunnarr melli. Sva
 er háttad at ef em kominn at fala at þer hey of mat ef til veri. Dtkell
 svarar. hvartveggia er til. en hvarki man ef þer selia. Villtu gefa mér þá.
 segir Gunnarr of hetta til hveris ef launa þer? eigi vil ef þat segir Dtkell.
 Skamkell var tillaga illr. Þráinn Sigfússon melli. þess veri vert at ver
 tekim upp beði hey of mat of legðim verð í stadinn. Skamkell svaradi.
 Aldavða eru þá Mosfellingar ef er Sigfússynir skolvot rena þá. með engi
 rán vil ef fara segir Gunnarr. Villt þú kaupa þrel at mér? segir Dtkell.
 þat spari ef eigi segir Gunnarr. Síðan keypti Gunnarr þrellinn. of fór í
 brot víð svabúit. Þetta spyr Hiáll of melli. illa er slíkt gert at varna
 Gunnari (s) kaups. er þar odrom eigi góðs von er slíkt fá eigi. hvat þarft
 þú margt um slíkt at tala? segir Bergþóra. miklo er drengiligra at (t) fá
 honom beði mat of hey er þik skortir hvarki til. Hiáll melli. þetta er dag-
 fanna of skal ef víst birgia hann at nokkro. For hann upp í Þórólfsfell
 of

(s) E. savlo.

(t) E. miðla.

of synir hans. of bondu þar hey á xv. hesta. en á fim hestum hofðu þeir mat. Hiáll kom til Hlíðarenda of kalladi út Gunnar. hann fagnar þeim vel. Hiáll melli. her er hey of matr er ek vil gefa þer. vil ek at þú leitir allðri annarra enn mín ef þú þarft nokkurs við. Góðar eru gíafir þínar segir Gunnarr. en meira þífti mer verð (u) vínátta þín of sona þinna. Fór Hiáll heim síðan. léðr nú varit.

Cap. XLVIII.

Frá því er Hallgerðr let stela or Kirkjubge.

Gunnarr ríðr til þings. en at hans gisti fiolmenni mikít avstan af Síðu. Gunnarr bauð at þeir gisti þar er þeir ríði af þingi. þeir quaðu þva gera myndu. ríða nú til þings. Hiáll var á þingi of synir hans. þingit var fyr. Hú er þar til at taka at Hallgerðr kemr. at máli við Melkólf þrel. Sendisfor hest ek hvgat þer segir hon. þú skalt fara í Kirkjubge. of hvat skal ek þangat? segir hann. þú skalt stela þaðan mat á tva hesta. of hafa smior of ost. en þú skalt leggja elld í útibúrit. of monu allir etla at af vangeymslo hafi ordit. en engi man etla at stolit hafi verit. Þrellinn melli. vándr hest ek verit. en allðri hest ek þiofr verit. heyr á endimi segir Hallgerðr. þú gerir þif góðan. þar sem þú hefir beði verit þiofr of mordingi. of skalt þú eigi þora annat enn fara. ella man ek láta drepa þif. hann þóttiz vita at hon myndi þva gera ef hann ferir eigi. tók hann um nóttina tva hesta of lagði á lenðr. of fór í Kirkjubge. hondrinn gó eigi of kendi hann. of hlióp í móti honom. Síðan fór hann til útibúrs of klyfiadi þaðan tva hesta af mat. en brendi búrit of drap hundinn. hann fór vpp með rangá. of slitnadi skóþveinge hans. of tektr hann knif of gerir at skónum. honom liggtr eptir kniftrinn of belltit. hann fertr þar til er hann kemr til Hlíðarenda. þá saknar hann kniftrinn. of þorir eigi aptr at (x) fara. ferir nú Hallgerði matinn. hon lettr vel yfir. Um morguninn er menn komu út í Kirkjubge. þá menn þar skada mikinn. var þá sendr madr til þings. at segia Dtkeli. hann

(u) C. vinfengi þitt.

(x) B. hverfa.

Hann varð vel við skadann. of quað þat valldit myndu hafa at ellðhúsit var áfast útibúring. of etldu þat þá allir. lat þat myndi tilbera. Hú ríða menn heim af þingi. of ríðu margir til Hlíðarenda. Hallgerðr bar mat á bord. of kom innar ostr of snior. Sonnarr víssi slíks matar þar ekki ván of spurði Hallgerði hvaðan þat kœmi? þaðan sem þú mátt vel eta segir hon. enda er þat ekki karla at annaz vm matreidu. Sonnarr reiddiz of melli. Illa er þá ef ek em þjófsnavtr. of lysti hana kinnhest. hon quaz þann hest myna skylldu of lavna ef hon metti. Gekk hon þá fram of hann með henni. of var þá borit allt af bordinu. en borit innar slátr. of etldu allir at þat myndi til hafa borit at þá myndi þikka fengit betr. fara þingmenn nú í brot.

Cap. XLIX.

Frá Skamkatli.

Nú er at segia frá Skamkatli. hann rídr at savðum vpp með Þangá. of fer hann at glóar nocqvot í gadvonni. hann finnr þar knif of bellti of þikkiz kenna hvartveggia. hann fere með heim í Kirkjubg. Ottkell var úti er Skamkell kom. hann melli til hans. kenni þú nocqvot til gripa þessa? kenni ek víst segir Ottkell. hvern á? segir Skamkell. Melkólfr þrell segir Ottkell. kenna skolu þá fleiri. segir Skamkell enn vid u. þviat trur skal ek þer í ráðum. þeir sýndu morgum monnom of kendu þeir allir. þá melli Skamkell. hvað mynt þú nú til ráða taka? Ottkell svarar. vid skolum finna Mord Valgardzson. of leita ráða vid hann. Síðan fóru þeir til Hofis of sýndu Merði gripina. of spurdu ef hann kendi? hann quaz kenna. eða hvað er at því? eða þikkiz er til Hlíðarenda eiga eptir nokkru at síá? vant þikkir oss með slíku at fara segir Skamkell. er slíkir ofrestismenn eigo í hlot. Sva er víst segir Mordr. en þó man ek vita þá loti or hífþlóm Sonnars er hvargi yfkarr man vita. Gefa villdim vid þer fe til segia þeir. at þú leitadir eptir þessu máli. Mordr svaradi. þat fe man mer fólkepyt. en þó má vera at ek líta á. þeir gasu honom iii. merke silfrs til líðveiglu vid þá. hann gaf þat ráð til at konur skylldu fara með smávarning of

gefa húsfreniom. of vita hveris þeim vort launat. þviat allir hafa þat (y) lyndi at gefa þat fyrst vpp er stolit er ef þat hafa at varðveita. man her of svo ef af mannavolldom er. skölv þer þá sýna mer af hveris gefit er hvargi. vil ek þá lafs máls þessa ef vppvið verdr. (z) þessu iátoðu þeir. fóro þeir heim síðan. Mordr sendi konur um herað. of voro þer í brottu halfan mánað. þer qvomo aptr of hófðu byrðar stórar. Mordr spurði hvar þeim veri mest gefit? þer sogðu at þeim var at Hltdarenda mest gefit. of Hallgerdr yrði þeim mestre drengr. hann spurði hvar þeim veri þar gefit? ostr segia þer. hann beiddiz at síá. þer sýndu honom. of voro þat sneidir margar. tók hann þer of varðveitti. Litlu síðar fór Mordr at finna Dtkel. bað hann taka skylldi ostkistu Þórgerðar. of var svo gert. lagði hann þar í niðr sneidirnar. of stóðz þat á endom of ostkistan. sá þeir þá at þeim hafði heill hleifr gefinn verit. þá melli Mordr. Hú mego þer síá at Hallgerdr man stolit hafa ostinom. drogo þeir þá oll dæmi saman. sagði Mordr þá at hann þótriz lafs þessa máls. Skildu þeir at þvi. Kolskeggr kom at máli við Gunnarr. of sagði. llt er at segia. alreimt er at Hallgerdr moni stolit hafa. of hon valldit þeim mikla skada er varð í Kirkioþe. Gunnarr qvaz etla at svo myndi vera. eða hvar er nú til ráðs? Kolskeggr svaradi. þú man þikka skyllðaztr at beta fyrir konu þína. of þikki mer ráð at þú farir at finna Dtkel of biðdir honom góð boð. þetta er vel melli segir Gunnarr. of skal svo vera. litlu síðarr sendi Gunnarr eptir Þráin Sigfús-syni. of Lamba Sigurðarsyni. of qvomo þeir þegar. Gunnarr sagði þeim hvert hann etladi. þeir letu vel yfir þvi. Gunnarr reid við tólfta mann í Kirkioþe. of kalladi út Dtkel. þar var Skamkell of melli. ek skal útganga með þer. of mon nú betra at hafa vishmoni við. mynda ek þat vilia at standa þer þá nest er þú fyrstir mest of sú ravn mon á verða. þikki mer þat ráð at þú látir drygliga. Síðan gengu þeir út Dtkell of Skamkell. Hallkell of Hallbiorn. þeir heilsöðu Gunnari. hann tók þvi vel Dtkell spur hvert hann etladi at fara? eigi lengra enn hingat segir Gunnarr. of er þat erindi mitt at segia þer um skada þann inn (þ) illa er hann er af volldom konu

(y) C. skap.

(z) C. sá var skildagi þeirra.

(þ) B.

mikla er her hefir vordit.

Þony minnar ok þræs þess er ek keypta at þer. Slíks var þon segir Hall-
 biorn. Sonnarr mellti. her vil ek bióða fyrir goð boð. ok (a) bióða at
 enir þezto menn skipi vrn í heradinn. Skamkell mellti. þetta erv áþeyrilig
 boð. ok úiafnlig. þú ert maðr vinsell af bóndom. en Dtkell er úvinsell.
 bióða man ek þá at gera vrn ok lífa vpp þegar giordinni ok leggja á vinnu
 mína. ok greiða nú allt feit. ok man ek beta þer tvennem botom. Skam-
 kell mellti. þenna kost skalt þú eigi þiggja. ok er þat úvirduligt at selja
 honom sialfdemi þar er þú ertir at taka. Dtkell mellti eigi vil ek selja þer
 sialfdemi Sonnar. Svanarr mellti. skil ek her tillagvor manna (b) ngr
 sem lavnat verðr. enda dem þú nú sialfr. Dtkell lavt at Skamkeli ok mellti.
 hveriv skal nú svara? þetta skalt þú kalla vel boðit. en vlfia máli þínv
 vndir Sízor hvíta ok vndir Geir goda. monv þat þá margir mela at þú
 ser líke Hallkati fodorfodv þínvorn er mestr kappi heñv veriv. Dtkell
 mellti. vel er þetta boðit Sonnar. en þó vil ek at þú líair mer tórnstondar
 til at finna Sízor hvíta. Sonnarr mellti. far þú nú með sem þer líkar.
 en þat monv menn mela. at þú kunniv eigi at (c) síá soma þinn er þú villt
 eigi þessa kosti er ek býð þer. Ríðr Sonnarr heim. ok er Sonnarr var
 í brotv mellti Hallbiorn. her veit ek mestan mannamon. Sonnarr baðv
 þer goð boð. en þú villdiv engi af taka. eða hvat monv mega gta þer
 at deila við Sonnar illdeildom þar sem engi er hans íafningi. en þó er
 hann sva vel at ser at hann man láta standa boð þessi þótt þú þiggiv
 síðarr. þicki mer ráð at þú fariv at finna Sízor hvíta ok Geir goda nú
 þegar. Dtkell let taka hest sinn. ok bió sík at ollv. Dtkell var ekki glasgg-
 skvgn. Skamkell gekk á leiv með Dtkeli. hann reddi við Dtkel. Vndr
 þótti mer er broðiv þinn villdiv eigi taka af þer þetta starf. vil ek bióða þer
 at fara fyrir þik er ek veit at þer þickiv mikiv fyrir ferðom. þat man ek
 þiggja segiv Dtkell. ok ver þú sem rettordaziv. Sva skal vera segiv Skam-
 kell. tók Skamkell þá við hesti hans ok fléðom. en Dtkell genge heim.
 Hallbiorn var úti ok mellti til Dtkels. illt er at eiga þrel at (d) ringa vin.

(a) B. bidia.

(b) B. nergi.

(c) B. þiggja

(d) B. einfa.

of myndu ver þessa iafnan idraz er þú hefir apte horfit. of er þat úvitrligt bragð at senda en lagnaða mann þess eyrindis er svo mynd mega atkveða at líf manna liggi við. hreddr myndir þú verða segir Dikell ef Gunnarr hefði á lopti atgeirinn er þú ert nú svo. eigi veit þat hvær þá verður hreddaztr. sagði Hallbiorn. en þat myndu eiga til at segia at Gunnarr mynd ekki lengi mynda atgeirinn er hann er reidr. Dikell mellti. hvíkit þer allir nema Skamkell. of voru þeir þá báðir reidir.

Cap. L.

Frá Skamkatli. (e)

Skamkell kom til Mosfellz. of hermdi bod oll fyrir Gizvri. Sva líf mer segir Gizvri sem þetta haf allvel bodit verit. eða hví þá hann eigi bod þessi? þat var mest í því at allir villdu leita þer vegs. of beid hann af því þinna atkveða. enda man ollum þat bezt gegna. þar var Skamkell of nótt. Gizvri sendi mann eptir Geir goda. of kom hann þar snemma. sagði þá Gizvri honum of mellti. hversu skal nú með fara? Sva sem þú mant ádr ráðit hafa at gera þat af þessu máli sem bezt gegnir. Hú myndu við láta Skamkel segia sögðna í annat sinn. of vita hversu honum hermiz. þeir gerðu svo. Gizvri mellti. rett myndu sagt hafa sög þessa. en þó hefi ek þik sed illmannligstan mann of eigi deilir lítr kosti ef þú gefz vel. Þor Skamkell heim. of rídr fyrst í Kirkioþeg of kallar út Dikell. hann fagnar vel Skamkeli. Skamkell sagði honum kvedio Gizvrar of Geirs. en um málaferli þessi þarf eigi at tala liöðliga. at þat er vili þeirra Geirs of Gizvrar. at settað ekki á mál þessi. gaf hann þat til ráðs at fram veri höfd stefnosfor. of stefnt Gunnari um afneyzlu fiarins. en Hallgerði um stöld. Dikell mellti. Sva skal með ollu fara sem þeir hafa ráð tilgesit. þeim þótti of vndir því mest segir Skamkell. at þú hefir látið sem (f) drembiligað. en ek gerða þik sem mestan mann af ollu. Hú segir Dikell bregðrom

(e) Dikell stefnir Gunnari.
mannligað.

(f) B. driúgligað C. dreng-

bræðrom sínum. Hallbiorn mellti. Þetta mun vera 'en mesta lúgi. Hú lúða stundir þar til er stefndagur komu hinir síðvortu til alþingis. Dikell quaddi bræðr sína of Skamkel at ríða til Hlíðarenda stefnufor. Hallbiorn quaz fara myndu. en quað þá þó þessar ferðar ídrag myndu er stundir líða. Hú ríða þeir XII. saman til Hlíðarenda. en er þeir komu í túnit. þá var Sonnarr úti. of fann eigi fyrir eun þeir komu allt at þennum. hann gengr þá eigi inn. Dikell letr þegar dýma stefnuna. en er þeir höfðu flött fram stefnuna þá mellti Skamkell. hvart er rett bóndi? þer vitid þat segir Sonnarr. en minna skal ef þif á ferð þessa Skamkell eitthvert sínu of tillogur þínar. þat man of þessi ekki saka segir Skamkell. ef atgeirinn er eigi á lopti. Sonnarr var inn reiðastri of gekk inn. of sagði Kolskeggi. Kolskeggr mellti. illa var er ver vorum eigi úti. þeir skylldu hafa farit hingat ina mestu sneypsfavr ef ver hefðim við verit. Sonnarr mellti. hvat bíðr sínnar stundar. en ekki mun þeim favr síá til sendar verða. Litlu síðar fór Sonnarr of sagði Híáli. Híáll mellti. látu lítt á þif fá. þvát þetta man þer verða til innar mestu sendar. áðr þessu þingi se lokit. skölm ver of fylgia þer allir með ráðum of kappi. Sonnarr þakkadi honum of reið heim. Dikell ríðr til þings of bræðr hans of Skamkell.

Cap. LI.

Frá Sonnari.

Sonnarr reið til þings of allir Sigfúsþynir. Híáll of hans þynir. þeir gengu með Sonnari allir. of var þat mellit at engi flokkur myndi iafnharðr snúinn þeim. Sonnarr gekk einn dag til búdar Dalamanna. Rútr var við búð of Havskolldr of fognuðu þeir vel Sonnari. Sonnarr segir þeim nú (g) málavort á þessu. hvat leggur Híáll til ráðs? segir Rútr. hann þad mik finna ykkur bræðr of sagði sva at eitt ráð myndi honum um þat sþnaz sem ykkur. þat vill hann þá segir Rútr. at ef quæða vpp fyrir þenzlasakir. of skal sva vera. þú skalt skora á hölm Gizori hvíta ef þeir bióða

(g) B. málaserli þessi avll.

bióða þer eigi sialfdemi. en Kollfeggr Geiri goða. en fáz munn menn til
 at ganga at þeim Dtkeli. of hófom ver nú líð svo mikít allir saman. at þú
 mant framkoma líkvo sem þú vill. Sonnarr gefk heim til búðar of sagði
 Híál. líks var mer van sagði Híál. Ulfr Argodi varð vls þessarar
 ráðagerðar. of sagði Gizvri. Gizvrr mellti til Dtkels. hvorr lagði þat til
 ráðs með þer at þú skollðir stefna Sonnari? Skamkell sagði mer at þat
 veri ráðagerð ykkv Geirs goða. En hvar er mannsþla sít segir Gizvrr er
 þetta hefir logit? hann liggir síukr heima at búð segir Dtkell. þar er hann
 standi allðri vpp segir Gizvrr. Hú skolom ver allir ganga at finna Sonnar.
 of bióða sialfdemi. of veit ek þó eigi hvart hann vill þav nú taka. Margir
 menn mellto illa við Skamkel. of lá hann síukr om allt þingit. Þeir
 Gizvrr gengv til búðar Sonnars. kend var favr þeirra. of var sagt Sonnari
 inn í búðina. þeir gengv út allir of (h) folktv. Gizvrr hvótti gefk fyrstr.
 Síðan mellti hann. þat er boð vart segir Gizvrr at þú Sonnarr demir
 þetta mál. fiarri man þat þá þínv ráði er mer var stefut segir Sonnarr.
 Eigi red ek þvít segir Gizvrr. of hvargi okkars Geirs. þá munto synia þess
 með skynsend. hvors beidiz þú? Iegir Gizvrr. þess at þú vinnir eid segir
 Sonnarr. þat vil ek gera segir Gizvrr. ef þú villt þikkia sialfdemit. þat
 boðv ek fyrir stonðv segir Sonnarr. en nú þikkir mer om meira at dema.
 Híál mellti. eigi er at níta sialfdeminnv. þess meiri sendar er fyrir vert er
 meira er málit. Sonnarr mellti. gera man ek til skaps vina minna at dema
 málit. en þat red ek Dtkeli. at gera ekki til saka við mik síðan. þá var
 sent eptir Havskvöldi of Rúti. of qvams þeir þangat til. vann þá Gizvrr
 eid of Geirr goði. en Sonnarr gerði gerðina of rez við avngan mann om.
 of síðan sagði hann vpp gerðina. þat er gerð mín sagði hann. at ek geri
 verð hús of matar þess er inni var. en fyrir þrelinn vil ek þer ekki beta
 þar er þú leyndir annarka á honom. en ek geri hann til handa þer. þvát
 þar erv eyrv semst sem órv. mer ek svo sem þer hafte stefut mer til háðingar.
 of fyrir þvít demt ek eigi minna til handa mer enn vert er þetta fe húsit of
 þat er inni brann. en ef yðr þikkir betra at ver sem úsáttir. þá let ek þess
 enn

(h) B. folktv.

enn kost. en gert hefi ek þá enn eitt ráð fyrir mer. ok skal þat þá framkoma. Sigror svarar. þat viljum ver at þú gialldir ekki Dtkeli. en þess beiðy ver í mót at þú ser vinn Dtkels. þat skal verða allðri sagdi Sonnarr meðan ek lifi. ok man hann hafa vinatto Skamkels. þeirri hefir hann lengi hlítt. Sigror svarar. þó viljum ver nú lúka málinu þótt þú ráðir einn stildaganom. Drv þá handsaladar þessar settir allar. Sonnarr melli til Dtkels. ráðligr er þer at fara til frenda þinna. en ef þú villt vera þar í sveit. þá gerðu ekki til saka við mík. Sigror melli. þetta er heilræði. ok skal hann svo gera. Sonnarr hafði hina mestu send af málinu. ríðu menn síðan heim af þingi. Sitr nú Sonnarr í búi sínu. ok er nú lýrt om hríd.

Cap. LII.

Frá Rvnlófi syni Ulfs Argoda.

Rvnlófr het madr son Ulfs Argoda. hann bio í Dal fyrir aðstan Markarstiót. hann gisti Dtkell er hann reid af þingi. Dtkell gaf honom vxa alsvartan ix. vetra gamlan. Rvnlófr þackaði honom giosfina ok baðð honom heim þá er hann villdi fara. ok stóð þetta heimboð nokkot skeid. svo at hann fór eigi. Rvnlófr sendi honom opt (i) menn. ok minnti á at hann skyldi fara. ok het hann iafnan ferðinni. Dtkell átti hesta ii. bleikalótta. þeir voru þeztir (k) hestar at reid í heradino. ok svo elskir hvarr at odrom at hvarr rann eptir aðdrom. Aðsmadr var á víst með Dtkeli er Aðúlfr het. hann lagði hog á Signhív dottor Dtkels. Aðúlfr var mikill madr þezti ok styrkr.

Cap. LIII.

Frá Dtkeli er hann reid vppá Sonnar.

Þat var om þarít at Dtkell melli at þeir myndi ríða aðstr í Dal at heimboði. ok lety allir vel yfir því. Skamkell var í favr með Dtkeli ok bręðr hans ii. Aðólfr ok þeir menn aðrir. Dtkell reid enom bleikalótta hesti

(i) B. ord.

(k) B. reidhestar.

hesti en annarr rann hía lauss. stefna þeir avstr til Markarflóðs. hleypir hann nú fyrir Dtkell. eraz nú hestarnir báðir. ok hlappa af leiddinni vpp til Fljóthlíðar. ferr Dtkell nú meira enn hann villdi. Sonnarr hafði farit heiman einn samt af þe sönom. ok hafði fornkippo í hendi. en í annarri hendi handoxi. hann gengr á sáðland sitt. ok sár þar niðr fornið. ok lagði góðvestiar skikkiv sína niðr hía ser ok oxina. ok sár nú fornið um ríð. Hú er at segia frá Dtkeli at hann ríðr meira enn hann villdi. hann hefir spora á fótom ok hleypir neðan um sáðlandit. ok ser hvargi þeirra annan. ok í því er Sonnarr stendr vpp ríðr Dtkell á hann ofan. ok rekr sporann við eyra Sonnari. ok ristir mikla ristv. ok bledir þegar miok. þar ríðv þeir felagar Dtkels. Allir megv þer síá segir Sonnarr at þú hefir blóðgat mik. ok er slítt usmiliga farit. hefir þú stefut mer fyrst. en nú treðr þú mik vndir fótom ok ríðr á mik. Skamkell mellti vel er við orðit bóndi. en hvargi vart þú úreidoligri á þinginu þá er þú tókt síaldæmit ok þú hellt á atgeirinum. Sonnarr mellti. þá er við sinnvuz nest skaltv síá atgeirinn. síðan skilia þeir at því. Skamkell epti vpp ok mellti. hart ríðv þer sveinar. Sonnarr gefk heim. ok gat fyrir ongum manni um. ok et'vðv engir at þetta myndi af manna volldom vera. Einhverio sinni var þat at hann sagði Kolskeggi bróðvr sönom. Kolskeggv mellti þetta skalt þú segia fleirvum monnom. at eigi se þat mellit at þú gefir dævdom sok. þvát þrett man vera í móti ef eigi vita vitni áðr hvat þer hafit saman átt. Sonnarr sagði náðvum sönom ok var lítill orðvæða á fyst. Dtkell kemr avstr í Dal. ok er þar við þeim vel tekitt. ok sitia þar víkvo. Skamkell sagði Konólfi allt hværsv fór með þeim Sonnari. Einn madr varð til at spyria at því hværsv Sonnari varð við. Skamkell mellti. þat myndi mellit ef úriginn madr veri at grátid hefði. illa er slítt mellit segir Konólfr. ok mantv þat eiga til at segia nest er þit sinniz at or se grátravst or skapi hans. ok veri vel ef eigi gylldi þerri menn þinnar illkvo. líg mer nú hitt ráð þá er þer vilitt heim fara at ek fara með yðr. þvát Sonnarr man eigi gera mer mein. eigi vil ek þat segir Dtkell. ok man ek ríða neðarla yfir flóttit. Konólfr gaf Dtkeli góðar gíafir. ok kvad þá eigi síáz myndv optarr. Dtkell bað hann þá myna (1) syni sína ef sva þerri við.

Cap.

(1) B. syni sönom.

Cap. LIV.

Bardagi við Rangá.

Nú er þar til máls at taka at Sonnarr var úti at Hlíðarendu. of ser smalamann sinn hleypa at gardi. smalamadrinn reid heim í túnid. Sonnarr mellti. hví rídr þú svo hart? ef villdu vera þer trúlyndr. ef sá menn ríða ofan með Markarfljóti VIII. saman. of voru III. í lítleddom Sonnarr mellti. þar man vera Dtkell. (m) sveinninn mellti. ef hesti opt heyrtr morg skapragnar orð Skamkels. þviat Skamkell mellti þat avstr í Dal at þú gretir þá er þeir ríðu á þif ofan. of segi ef þer af þvi at mer þickir íllt orðtak slíkt vándra manna. Eeki skolv við vera orðsiúfir segir Sonnarr. en þat eitt skalt þú vinna er þer líkar heðan í frá. Skal ef nacqvot segia Kolsfeggi bróðvr þínom? sagði smalamadrinn. far þú of sof. segir Sonnarr. ef man segia Kolsfeggi. sveinninn lagði niðr of sofnadi þegar. Sonnarr tók smalahestinn of lagði á soðvol sinn. hann tók skollu sinn of gyrði síf sverðino Dvísnavt. setr hiálm á hofot ser. tekr atgeirinn. of savng í hátt. of heyrði Rannveig móðir hans. hon gekk fram of mellti. reidvligir ert þú nú son minn. of eigi sá ef þif slíkan fyrr. Sonnarr gengr út of (n) stíngir niðr atgeirinn of verpre ser í soðvolinn of rídr brot. Rannveig móðir hans gekk til stofv. þar var hárausti mikit. hátt qvedi þer segir hon. en þó let herra atgeirinn er Sonnarr gekk út. Kolsfeggr heyrði of mellti. þat man (o) eigi ongra tíðinda vita. þat er vel segir Hallgerðr. nú munu þeir reyna hvart hann gengr grátandi vndan þeim. Kolsfeggr tekr vopn sín of leitir ser at hesti. of rídr eptir slíkt er hann mátti. Sonnarr rídr nú um akratungv þvera of svo til geilastofna of þadan til Rangár. of ofan til vads hiá Hofi. Konvr vorv þar á stobli. Sonnarr hlióp af hesti sínom of batt. þá ríðu hinir at. móhellvr vorv í gavtonom við vadit. Sonnarr mellti til þeirra. nú er at veria síf. er her nú atgeirinn. munu þer nú of reyna þat hvart ef gretr nacqvot fyrir yðr. þeir hliópv þá allir af baki of sóttv at

£ 2

Sonnari

(m) B. smalamadrinn.
fyrir tíðendom.

(n) B. stobdi.

(o) C. benda

Sonnari. Hallbiorn var fremstr. Lef þá eigi at segir Sonnare. þer villða ef sý illt gera. en ef man þó ongom hlifa ef ef á hendr mínar at veria. þat man ekki gera segir Hallbiorn. þú mont þó drepa vilia bróðor minn. of er þat skom ef ef sit hiá. of lagdi til Sonnars tveim hondom mikls spiott. Sonnare skavt fyrir skildinum. en Hallbiorn lagdi í gegnum skollinn. Sonnare skavt þva fast niðr skildinum at hann stóð faste í iordvinni. en tók til sverdzins þva skiótt at eigi mátti avga á festa. of hió med sverdinu. of kom á hond Hallbirni fyrir ofan (p) avflid þva at astok. Skamfell hliop á bak Sonnari. of hoggr til hans med mikilli oxri. Sonnare sneriz skiótt at honom. of lystir við atgeirinum. of kom vndir kverf avrinni. of hvalt hon or hendi honom út á Rangá. þá quað Sonnare vísv.

Víst spordir þú vassa
 viggrennanda þenna
 (q) hravggvi glópr (r) þá er hlayptvð
 harðr or mínum garði
 hvart (s) vígstrerdir veri
 ver riðvum spior blodi
 (t) þat skal ef heiptar hveszi
 þesna (u) retrrar stefnu.

Sonnare leggr í annat sinn atgeirinum of í gegnum Skamfel. of veqr hann vpp of kastar honom í leirgotvna at hofðinu. Adólfr avsmadr þrír vpp spiót of skavt at Sonnari. Sonnare tók á lopti spiórit. of skavt apte þegar. of fló í gegnum skollinn of avsmanninn. of niðr í vollinn. Dikell hoggr med sverði til Sonnars. of stefnir á fótinn fyrir (x) nedan kne. Sonnare hliop í lopt vpp of misir hans. Sonnare leggr atgeirinum til hans. of í gegnum hann. þá kemr Kolsfeggr at. of leypr þegar at Hallkatli. of hoggr hann Banahogg med sarginu. þar vega þeir þá viii. Kona liop heim er sá of sagði Merði. of bad hann skilia þá. þeir einir munv vera segir hann

(p) B. E. úflid. (q) B. hravkvi. (r) B. ádr. (s) B.
 vígstrerir. (t) B. þess. (u) B. retrrar stefnu. (x) E.
 ofan.

hann. at ef hirði allðri þótt drepiz, eigi mynd þú þat vilia mela segir hon. þar man vera Sonnarr frendi þinn of Dikell vin þinn. klifar þú nacqvát iafnan mannfyla þín segir hann. of lá hann inni meðan þeir bordoz. Sonnarr reid heim of Kolskeggr eptir verk þessi. of ríða þeir hart vpp eptir eyronom. of stoff Sonnarr af baki. of kom standandi niðr. Kolskeggr mellti. hart ríða þú nú frendi. þat lagði Skamkell mer til orðz er hann mellti svo er ridit var á mik. hefnt hefir þú nú þess segir Kolskeggr. hvat ef veit segir Sonnarr hvart ef man þvi úvaskari máðr enn aðrir menn sem mer þifkir meira fyrir enn aððrom monnom at vega menn.

Cap. LV.

Heilreði Hiáls við Sonnar.

Nú spyrjaz t'ðindin vlda of mellty þat margir at eigi þetti þetta fyrr framkoma enn líkligt var til. Sonnarr reid til Bergþórshools. of sagði Hiáli verk þessi. Hiáll mellti. Mikit hefir þú atgert. of hefir þú verit miok atþreyttir. hverso mynd nú ganga síðan? segir Sonnarr. Villt þú at ef segi þer þat segir Hiáll er eigi er framkomit? þú mant ríða til þings. of montv niota við ráða minna. of fá af þessu máli ina mestu send. man þetta vpphaf vígáferla þinna. ráð þú mer heilreði (y) nacqvát segir Sonnarr. ef skal þat gera segir Hiáll. Beg þú allðri meirr í enn sama kneronn enn um sinn of riuf allðri sett þá er goðir menn gera meðal þín of annara. of þó síz á þvi máli. Sonnarr mellti. Aððrom (z) etlaba ef at þat skyllði þettara enn mer. Sva man vera segir Hiáll. en þó skallty svo um þitt mál hvgða ef þetta þerr saman. at þá man þú skamt eiga ólifat. en ella mant þú verða gamall máðr. Sonnarr mellti. Veiz þú hvat þer man verða at bana? veit ef. segir Hiáll. hvat? segir Sonnarr. þat sem allir mynd síz etla segir Hiáll. Síðan reid Sonnarr heim. Máðr var sendr Gizori hvíta of Geiri goða. þviat þeir áttv eptir Dikell at mela. fonzoz þeir þá at of tolvdo hverso með skyllði fara kom þat ásamt með þeim at sott myndi málit

(y) B. nacqvát.

(z) B. hvgða.

málit til laga. var þá átleitat hverr við myndi vilja taka. en eingi varð til þess. Sva líg mer segir Sigr. at nú moni tveir kostir. at annarr hvarr offarr seki málit. of monv við þá verða at hlöta með offr. eða ella man madrinn úgilldr. monv við of sva etla mega til at þingt man at hrega málit. er Sönnarr frendmargr of vinsell. en sá offarr er eigi hlötr. skal til ríða. of ekki hr ganga fyrr enn til enda femr málit. Síðan hlötrv þeir. of hlötr Seirr godi at fara með sokina. Litlu síðarr ríðv þeir vestan yfir ár. of quomv þar sem fönðrinn hafði verit við Rangá. of grósv vpp (þ) lífamina. of nefndv vatta at benum. síðan hlötrv þeir. of (a) nefndv ix. búa vñ málit. þeim var sagt at Sönnarr var heima við xxx. manna. spordi þá Seirr godi hvart Sigr. villdi at ríða við E. manna. eigi vil ef þat segir hann þótt mikill se líðs monr. Ríðv þeir þá aptr heim. Mála tilbúnadr spordið vñ oll herov. of var sú ordregða á at róstmikit myndi verða þingit.

Cap. LVI.

Þingdeild Sönnars of Seirs goda.

Skapti het madr. hann var Þóroðzson. móðir Þóroðz var Þórvor. hon var dóttir Þormóðar Skaptafonar. Oleifssonar Breids. Alvissonar Barnakars. þeir vorv hofðingiar miklir fedgar of lagamenn miklir. Þóroðdr þótti nacqvot grályndr of slegr. þeir veitrv Sigr. hvíta at hveris máli. þeir Hlödveriar of Ranggingar fiolmenntv miok til þings. var Sönnarr sva vinsell at allir sammelltv; á þat at fylgia honom. koma þeir nú allir til þings. of tiallda búðir sínar. I sambandi með Sigr. hvíta vorv þessir hofðingiar. Skapti (b) Þóroðzson. Asgrímur Ellidagrímsson. (c) Oddi frá Ríðiabergi. Halldorr Ornlófsfon. Hú gengv menn til laugbergs einnhvern dag. stóð þá vpp Seirr godi of hlötr vígsof á hendr Sönnari vñ víg Ofkels. annari vígsof hlötr hann á Sönnar vñ víg Hallbiarnar

(þ) B. hina dæddv.
(c) E. Oddr.

(a) E. quoddv.

(b) E. of Þóroðdr.

biarnar hvíta. þá um víg Þvílfs. þá um víg Skamkels. þá lýsti hann vígsavk á hendr Kollfeggi um víg Hallkels. of þá er hann hafdi lýst ollom vígsoknum (d) var þat mellit at hann taladi vel. hann spurdi at Þingfesti of at heimilis fangi. gengv menn síðan frá logbergi. líðr nú þingit þar til er dómarr skyllbo fara út til sóknar. fiolmento þá hvarir-
 tvoggis miof út líði síno. Geirr godi of Síðorr hvíti stóbo sonnan at rangginga dómi. Sonnarr of Hiáll stóbo norðan at dómnum. Geirr godi býðr Sonnari at hlýða til eidsþiallz síns. of síðan vann hann eid. eptir þat sagði hann fram sof sína. þá let hann bera lýsingar vetti. þá let hann bióða búom í setv. þá bauð hann til rýðningar um kvíðinn. þá beiddi hann framboðdar um kvíðinn. þá gengv búar at dómnum þeir er kváðdir hófbo verit. of nefnbo ser vatta. of letv þat standa fyrir kvíðborði um mál Þvílfs at aðili var í Horvegi. of þeir áttv eigi (e) um at skila málit. eptir þat bárv þeir qvóð um mál Dtkels. of bárv Sonnarr sannan at sokinni. Eptir þat bauð Geirr godi Sonnari til varna. of nefndi vatta at ollom gognom þeim er fram vorv komin. Sonnarr bauð þá at móti Geiri goða at hlýða til eidsþiallz síns. of þeirra varna er hann myndi (f) framferra um málit. þá vann hann eid. Sonnarr mellti. þá (g) færi ef vorv fyrir þetta mál. at ef nefnda vatta of óhelgáða et Dtkel fyrir búom af þeirri blóðgri þen er Dtkell veitti mer áverka með spora sínum. en ef ver þer Geirr godi goðalýriti mál þetta at sekia of svo dómendom at dema. of únhiti ef með þessv allan þinn mála tilbúnad. ver ef þer laga lýriti ísala-
 lavsv lýriti fóllo of fávsv. svo sem ef á at veria at alþingis máli retto of alþheriar logom. ef man of segia þer aðra meðfavr mína segir Sonnarr. Manto þá skora mer á hölm sem þú ert vanr? segir Geirr. of þola eigi log. eigi skal þat. segir Sonnarr. ef skal stefna þer at logbergi um þat er þú kváðdir þess qvóðar er eigi átti máli at (h) skipta um víg Þvílfs. of telia þik um þat sekian fiorbavgsman. Hiáll mellti. eigi má þetta svo fara.

(d) E. sogbo menn at honum málitv vel.
 málinv. (f) B. frammi hafa um mál þetta.
 (h) E. fylgia.

(e) B. at setia
 (g) B. fæ.

fara. þvíat þetta man nú verða miok með kappi deilt. hafa her hvarirtveggio mikít til síns máls at þvi sem mer líg. eru þav svm víg at þú mant eigi í móti mega meða at þú mon sekr vm verða. hefir þú þann mála tilbúrad á Geir at hann verdr sekr vm. skaltu ok þat víta Geirr godi. at eum er eigi vppkastat þeirri skóggangssok (i) er á þer stendr. ok skal sú eigi níðri liggia ef þú vill ekki gera fyrir mín orð. Þoroddr godi melli. Sva líg oss sem þat myndi fríðligazt at segr se á málit. eða hví leggr þú sva fátt til Sízvrr hvíti. Sva líg mer segir Sízvrr. sem rammar skordr moni þvrsa víð at vavr máli. má þat ok síá at ner standa vinvir Sönnars. ok mon sá verða mála hloti var bezt. at góðir menn geri vm ef Sönnarr vill þat. sáttgiarn hefi ek verit íasnan. segir Sönnarr. enda eigít þer nú eptir mikít at meða. en ek þíkkvrm; þó miok neyðdr til hafa verit. Verðu þer nú málahyktir með ráði hinna vítrozto manna. at málin vorv avll (k) lagit í gerð. skvllvðv gera vm vi. menn. var þá þegar gert vm málin á þingi. var þat gert at Skamkell skvllvði (l) úgilldr. en manngiollv skvllvði íavfn látin ok spora hoggvit. en þett vorv víg sem vert þótti. ok gásv frendr Sönnars fe til at þegar vorv þett vpp avll vígin á þingi. gengv þeir þá til ok veittv Sönnari trygðir Geirr godi ok Sízvrr hvíti. Neíð Sönnarr heim af þingi. ok þakkvði monnom líðveizlv. ok gaf morgvm gíafir. ok seck af ina mestv sekvð. Sítr Sönnarr nú heima í sekvð sinni.

Cap. LVII.

Frá Starkaði ok sonvm hans.

Starkaðr het maðr. hann var sonr Barkar blátannarskeggs. Þorkels-sonar þvndinsfóta. er land nam (m) vmhverfis þríhyrning. hann var kvangadr maðr. ok het kona hans Hallbera. hon var dóttir (n) Hróallz hins ravða ok Hilldígvmnar dóttvr Þorsteins Titlings. móðir Hilldígvmnar var (o) Adr dóttir Eyvindar Karfa. svstir Móðolfs eus spaka frá Mos.

(i) B. er þer á hendr man koma.

(k) C. lagin í dóm.

(l) C. óheilagr.

(m) B. vmhverfvom.

(n) C. Hrólfz.

(o) C. Binnr.

Mosfelli er Móðhlfingar eru frá komnir. Synir þeirra Starkaðar ok Hallbera voru þeir Þorgeir ok Þorkell ok Þorkell. Hilldigunne leknir var systir þeirra. Þeir voru offamenn miklir í skapi. hardlyndir ok údelir. Þeir sátu yfir hlut manna.

Cap. LVIII.

Frá Egli ok sonum hans.

Egill het madr. hann var Kolsson (p) Ottarssonar Vallar er land nam meðal Storaletiar ok Reyðarvax. brodir Egils var Anundr í Trollassógi faðir Halla ens sterka. er var at vígi Holtaþóris með sonum Ketils ens fletmála. Egill bio í Sandgili. synir hans voru þeir Kole ok Ottarr ok Havkr. Móðir þeirra het Steinvor systir Starkaðar. Synir Egils voru miklir menn ok kappsamir. ok hinir mestu útasnadamenn. Þeir voru at einu (q) máli ok synir Starkaðar. systir þeirra var Svdrún Háttól. ok var kvemma forteifozt. Egill hafði tekitt við Dstmonnum tveimr. het annarr Þórir en annarr Þorgeimr. Þeir voru frómserlar út hingat vinfelir ok avðgir. Þeir voru vígir vel ok frækir um allt. Starkaðr átti hest góðan raðan at lit. ok þótti sem engi hestr myndi hafa við þeim í vígi. Einhveris sinni var þat at þeir bregðr yr Sandgili voru undir Þrshyrningi. Þeir höfðu viðmælgir mikitt um alla bændr í Fljóshlíð. ok þar kom at þeir tolvðu hvart nokkorr myndi vilja etia hestum við þá. en þeir menn voru at mestu þat til sóma þeim ok eptirletis. at beði myndi vera at eingi myndi þora við at etia. enda myndi engi eiga þvítkan hest. þá svaradi Hilldigunmr. Þeit ef þann mann er þora man at etia við ydr. nefndu þann segia þeir. Sonnarr á hest brúman. ok mon hann þora at etia við ydr ok við alla adra. Sva þikkir ydr konum sem engi monni vera hans maki. en þótt (r) óvirdiliga hafi farit fyrir honum Geirr godi eda Gizorr hvíti. þá er eigi ráðitt at ofsari sva. ydr mon firrst fara segir hon. ok varð þeim af hin mesta

M

deila.

(p) B. Þurasonar.
kga.

(q) E. ráði.

(r) B. E. auvird-

deila. Starlkádr melli. á Gunnarr vil ek at þer leitid síz. þviat erfitt man ydr verða at ganga í móti gipiv hans. leyfa munu oss at ver biðim honom hesta at. leyfa mun ek ef þer prettid hann í ongu. þeir quadv; svo gera myndu. Ríðu þeir nú til Hlíðarenda. Gunnarr var heima. of gekk út. Kolskeggr of Þiorte; gengv út með honom. of fognvðv þeim vel. of spvrdv hvort þeir etladi at fara? eigi lengra segia þeir. of þ er sagt er þú eigir hest góðan. of vilum ver biðva þer hesta at. Litlar sogv megv ganga frá hesti mínum. hann er ungr of úreyndr at ollv. Kost (t) munv láta at etia segia þeir. of gat þess til Híldigunnr at þú myndir góðr af hestinum. hví tolvðv þer um þat? segir Gunnarr. þeir menn vorv segia þeir er þess gátv at eingi myndi þora at etia víð varn hest. þora mun ek at etia segir Gunnarr. en grálíga þíkk mer þetta melli. skolv ver til þess etla þá? segia þeir. þá mun ydr savr yðv þíkkia beð ef þer ráðit þessv. en þó vil ek þess beíða ydr at ver etim svo hestinum at ver gerim avðrom gaman at. en of þer verði engi vandregði. of þer gerid mer ongvv skom. en ef þer gerid til mín sem til annarra. þá er eigi ráðit nema ek sveigia þat á ydr. at hart mun þíkkia vndir at búva. mun ek þar eptir gera sem þer gerit fyrir. Ríða þeir þá heim. spvrdi Starlkádr at hversv þeim hefði fariz? þeir sogv at Gunnarr gerði góða ferð þeirra. hann het at etia hesti sínum. of quadv ver á ner þat hestavíg skvldi vera. fannz þat á í ollv at honom þótti sí skorta víð ofþ. of badz hann vndan. þat mun opt á finnaz segir Híldigunnr. at Gunnarr er seinfreyttir til vandregða. en harðdregr ef hann má eigi vndan komaz. Gunnarr reid at sinna Híál. of sagði honom hesta atid. of hversv ord forv með þeim. eða hversv etlar þú fara hesta atid? þú mont hafa meira hlot sagði Híál. en þó man her hliótaz af margz mannz bani. mun noekt her minn bani af liótaz? segir Gunnarr. ekki man þat af þessv segir Híál. en (u) þó munv þeir minnaz á fornan fiandskap of nþan er at þer fara. of munv ekki annat megv enn hravkvva víð. Gunnarr reid þá heim.

Cap.

(t) B. Kost myndv ver láta at etia.
þeir fornan fiandskap of nþan at þer fara.

(u) C. en þó munv

Cap. LIX.

Frá því er Gunnarr atti hesti sínu.

Þá spurði Gunnarr lát Havskollbar mágs síns. fám nóttom síðarr varð Þórgerðr lettari at Griotá kona Þráins. of kom þar til sveinbarn. sendi hon þá mann til móður sinnar. of bad hana kiosa hvart heita Skylli Glúmr eða Havskollr. hon bad Havskoll heita. Var þá þat nafn gefit sveininom. Gunnarr of Hallgerðr áttu 11. sonu. het annarr Hogni. en annarr Grani. Hogni var maðr (x) gerviligr of hliðdlyndr. tortrygg of sannorðr. Hú ríða menn til hestavígs. of er þar komit fiolmenni mikit. var þar Gunnarr of bræðr hans of Sigfúsþynir. Hiáll of þynir hans allir. þar var kominn Starkaðr of þynir hans. of Egill of þynir hans. of reðdu til Gunnars at þeir myndu samanleida rossin. Gunnarr sagði at þat veri vel. Skarphedinn melli. villt þú at ef keyra hest þinn Gunnarr frendi? eigi vil ef þat segir Gunnarr. her er þó betr áfomit segir Skarphedinn. ver erom hvarirveggis hávadamenn. þer manot fátt mela. segir Gunnarr. eða gera áðr yðr monu vandregði afstanda. en her mun verða um seinna. Þótt allt komi fyrir eitt. Síðan voru rossin samanleidd. Gunnarr bió síf at keyra. en Skarphedinn leiddi fram hestinn. Gunnarr var í raðdom fyrtili of hafði um síf breitt bellti of hestastaf mikinn í hendi. Síðan rennað at hestarnir. of bitað lengi svo at engi þyrfti á at taka. of var þat et mesta gaman. þá báru þeir saman ráð sitt Þorgeirr of Kolr at þeir myndi hrinda hesti sínum þá er á rynniz hestarnir. of vita ef Gunnarr felli fyrir. Hú rennað á hestarnir. of laupa þeir Þorgeirr of Kolr á lend hestinom. Gunnarr rindr sínum hesti í móti. of verðr þar skiótr atvörðr. at þeir Þorgeirr falla á bak apte of hestrinn á þá ofan. þá spretta þeir upp of laupa at Gunnari. Gunnarr varpar ser vndan. of þríf Kol of kastar honom á völlum svo at hann liggir í óviti. Þorgeirr Starkaðarson lafst hest Gunnars svo at út (y) hlióp avgat. Gunnarr lafst Þorgeir með stafnom. fella Þorgeirr í úvit. en Gunnarr gengr til hests síns. of melli við Kol-

M 2

ffegg.

(x) B. E. gerviligr.

(y) B. sprakk.

þegg. hogg þú hestinn. ekki skal hann við orkuml lifa. Kolþeggur hió hófot af hestinum. Þá komz á fetur Þorgeirr of tók vapn sín of vildi at Gunnari. en þat var stöðvat. of varð þraug mikil. Skarphedinn mellti. leidið mer þóf þetta. of er miklo (þ) drengiligra at menn vegið með vapnum. of goðd víss.

Her verður þraug á þingi
þóf gengr langt or hófi
síð man sett með þjóðom
sett leidið mer þetta
rauskligra er rekkom
riöda vapn í blödi
víst tem ef gráðinn geysa
giarna ylgjar barni.

2. rakkligra

Gunnarr var fyrir svo at honom hellt einn madr. of mellti ekki orð illt. Hiáll leitadi um sett eða um gríð. Þorgeirr gvað hvarki vildi selia gríð ne taka. kvaz hellur vilia Gunnar dauðan fyrir hoggit. Kolþeggur mellti. fastara hefir Gunnarr stadið. enn hann hafi fallit fyrir orðom einum saman. of man enn svo segir hann. Hú ríða menn af hesta þingi hverr til síns heima. veita þeir Gunnari eingar atfarar. líðu svo þav misseri. At þingi um somarit fann Gunnarr Olaf þá mág sinn. of bauð honum heim. en bauð hann þó vera varan um síð. þviat þeir munu oss gera þat illt sem þeir mega. of fardo fiolmennr iafnan. hann reð honum morg heilreði. of mellro þeir til ennar mestu vinatru með ser.

Cap. LX.

Frá Algrími of Ulf Þggasyni.

Algrímr Ellidagrímsson hafði mál at selia á þinginu á Ulf Þggason. þat var erfðamál. Algrími tókz svo til sem sialdan var vant at vörn var í máli hans. en sú var vörnin at hann hafði nefnt v. búa þar sem hann

(þ) C. greidsligra.

hann átti IX. at nefna nú hafa þeir þetta til varna. Sonnarr mellti. ef mon skora þer á hölm Ulfr Þggason. ef menn skolo ei fá retto máli framkomit. of myndi þat Híall etla of Helgi vinn minn at ef mynda hafa nokvora vörn í málinu með þer Úsgrímur ef þeir vgeri eigi við. Efti á ef þetta við þik segir Ulfr. fyrir hit man nú þó ganga segir Sonnarr. Lauf svo þvi máli at Ulfr hlaut at greiða feit allt. þá mellti Úsgrímur til Sonnars. heim vil ef þer biðða í somar. of iafnan skal með þer í málaferlum en allðri í móti þer. Aldr Sonnarr heim af þingi. Litlu síðarr fongv þeir Híall. Híall bad Sonnar vera varan um sik. qvad ser sagt at þeir vndan Þríhyrningi etlodu at fara at honom. of bad hann allðri fara með sámenni of hafa iafnan vapn sín. Sonnarr qvad svo vera skylldu. hann sagði at Úsgrímur hefði bodit honom heim. of etla ef at fara nú í haust. láttu ongva menn vita áðr þú fere hversu lengi þú ert í brottu. en ef býð þer þó at synir mínir ríði með þer. of mon eigi þá á þik ráðit. reðu þeir þat þá með ser. Hú ldr á somarit til átta vikna. þá segir Sonnarr Kolsfeggi. búðu ferð þína. þviat við skolum ríða til heimboðs í Tungu. skal naqvot nú gera orð niálsfonom? sagði Kolsfeggr. ecki segir Sonnarr. eigi skolo þeir hlióta vandregði af mer.

Cap. LXI.

Ráðin atfave við Sonnar.

Þeir ríða þrír saman Sonnarr of breðr hans. Sonnarr hafði atgeirinn of sverdit Olvisnavt. en Kolsfeggr hafði saxit. Hiorte hafði of alþepni. ríðu þeir nú í Tungu. Úsgrímur tók vel við þeim. of voru þeir þar naqvra hríð. þá lhistu þeir yfir þvi at þeir etlodu þá heim at fara. Úsgrímur gaf þeim góðar gjafir. of bauð at ríða með þeim avstr. Sonnarr qvad eingis myndu við þorfa. of fór hann eigi. Sigurdr Svínhofdi het madr. hann kom vndir Þríhyrning. hann bió við Þiörsá. hann hafði heitid at hallda niósnom um ferð Sonnars. hann sagði þeim nú til ferða hans. of qvad ecki myndu verða venna enn svo er hann er við enn þriðia mann. hversu marga monu ver menn þorfa segir Starkadr í fyrirát?

rýrt man verða fyrir honum smámennit segir hann. ok er eigi ráð at hafa ferri enn xxx. manna. hvar skulu ver fyrir sitia? við Knafahóla segir hann. þar fer eigi fyrr enn at er komit. far þú í Sandgil. ok seg Ugli at þeir búið þáðan fimtán. nú munu koma hédan aðrir fimtán til Knafahóla. Þorgeirr mellti til Hildigunnar. þessi havnd skal þer sína Gunnar dæddan í kvæld. en ef get segir hon. at þú berir lágt höfuðit af ykkrom fandi. Þeir fara III. fedgar vndan Þríhyrningi. ok XI. menn aðrir. fóru þeir til Knafahóla ok sitia þar. Sigørðr Svínhafði kom í Sandgil ok mellti. ef em sendr hingat af Starkaði ok sonum hans. at segja þer Egill. at þer fedgar farit til Knafahóla at sitia fyrir Gunnari. hverfu margir skylldu ver fara? segir Egill. xv. með mer segir hann. Kolr mellti. nú etla ef mer at reyna við Kollfegg. miok þikki mer þú etla þer segir Sigørðr. Egill bað Döstmenn sína fara. þeir sváðu; ongvar sakir eiga við Gunnar. enda þarf þer mikils við segir Þórir er fioldi manz skal fara at þrinu monnom. gefk þá Egill í brot ok var reidr. húsfreyia mellti þá til Döstmannzins. illa hefir Svðrím dóttir mín brotíð odd af ofleti sínu ok legit hía þer. er þú skalt eigi þora at fylgia mági þínum. ok mant þú vera rage maðr segir hon. fara man ef segir hann. með bónda þínum ok mun hvargi okkarr apte koma. Síðan gefk hann til Þórgríms felaga síns ok mellti. tak þú nú við físto lyklom mínum. þvát ef mun þeim eigi lúka optarr. bið ef at þú eigniz slíkt af se okkro sem þú villt. en far utan ok etla ekki til hefnda eptir mik. en ef þú ferr eigi utan. þá verðr þat þinn bani. Döstmadrinn reðz í flokk með þeim.

Cap. LXI.

Drömmr Gunnars.

Nú er þar til máls at taka at Gunnarr rífr avstr yfir Þjórsá. en er hann kom skamt frá ánni sýtiadi hann miok. ok bað hann þá etla þar. þeir gerðu svo. hann sofnadi fast. ok let illa í svefni. Kollfeggr mellti. Drömmr Gunnar nú. Hiortr mellti. vekta villða ef hann. eigi skal þat segir Kollfeggr. ok skal hann niota drömm síns. Gunnarr lá miok langa hríd.

hríb. of varp af ser (a) stillðinum of var honom varmt miok. Kolsfeggr
 mellti. hvat hefir þik dreynt frendi? þat hefir mik dreynt segir Gunnarr
 at ef myndu eigi ríðit hafa or Túngo svo sámenne ef mik hefði þá þetta
 dreynt. Seg ofþ draum þinn segir Kolsfeggr. Gunnarr quað vísv.

Þíkkíomz sítir flokka
 sámenne ríðin sennu
 víst brá ef hrafn á hafsti
 húngri brott or Túngo.
 þvíat elldveitir olldu
 ef sýsomz þv (b) lýsa
 (c) merg er valr frá vargi
 villr dreyndi mik illa.

Þat dreyndi mik at ef þóttomz ríða fram hía Knafahólom. þar þóttiz ef
 síá varga marga. of sóttu þeir allir at mer. en ef snera vndan of fram at
 Rangá þá þótti mer þeir seltia at ollom megin. en ef vordomz. of skavt ef
 alla þá er fremstir voru þar til er þeir gengu svo at mer at ef mártu eigi
 boganom víðloma. tók ef þá sverdit of va ef með annari hendi. en lagðu
 með atgeirinum annari hendi. hlífðu ef mer þá ekki. of þóttomz ef þá eigi
 vita hvat mer hlífði. drap er þá marga varga. of þú með mer Kolsfeggr.
 en Þiort þótti mer þeir hafa vndir. of slíta á honom bríostid of hafði einn
 hiartad í munni ser. en ef þóttomz verða svo reidr at ef hio vargiun í
 sonde fyrir aptan bógvna. of eptir þat þótti mer stavkva vargarnir. Hú
 er þat ráð mitt Þiorte frendi at þú ríðir vestr apte í Túngo. eigi vil ef
 þat segir Þiorte þótt ef vita vísan bana minn þá vil ef þer fylgia. Síðan
 ríðu þeir of komu avstr hía Knafahólom. Kolsfeggr mellti. Serðu frendi.
 morg spíot koma vpp hía hólomom. of menn með vapnom? ekki kemr mer
 þat at úvorum segir Gunnarr. at draumr minn sanniz. hvat skal nú til ráða?
 segir Kolsfeggr. ef get þess at þú vilir eigi renna vndan þeim. ekki skolu
 þeir at þvót spotta segir Gunnarr. en ríða munu ver fram at Rangá í nesit.
 þar er vígi nocqvot. ríða þeir nú fram í nesit of bioggvz þar víð. Kols
 mellti

(a) E. stíkkíonni.

(b) B. þvót.

(c) A. margr.

melli er þeir ríðs hía fram. hvart skal nú renna Gunnarr? Kollfeggr
melli. Seg þú svo fremi frá því er þessi dagr er allr.

Cap. LXIII.

Þig Hiartar of xviii. manna.

Síðan eggjandi Starkaðr sína menn. snúa þeir þá fram í nesit at þeim.
Sigurðr Svínhafði fór fyrstr of hafði tavrgr skiolld einn (d) ravðan.
en sviðs í annarri hendi. Gunnarr sér hann of skýr til hans af boganum.
hann brá upp hátt skilðinum er hann sá avarina hátt flygia of kom orin í
gegnum skiolldinn of í avgat svo at út kom í hnackanum. of varð þat víg
fyrst. annari avr skavt Gunnarr at Ulfhedni (e) manni Starkaðar. of
kom sú á hann midian. of fell hann fyrir fetr bóanda einum of bóndinum
vin hann. Kollfeggr kastar til steini of kom í hofvt bóðanum. of varð
þat hans bani. Þá melli Starkaðr. ecki man ofþ þetta daga at hann komi
boganum við of gabngom at fram vel of snarpliga. Síðan eggjandi hverr
annan. Gunnarr varði síf með boganum of orvum meðan hann mátti.
síðan kastar hann þeim niðr. tók hann þá atgeirinn of sverdit of vegr með
báðum hondum. er bardagienn harðasti lengi. en þó vegr Gunnarr driúgom
menn of Kollfeggr. þá melli Þorgeirr Starkaðarson. ef het at fera
Hilldigonni hofvt þitt Gunnarr. þá quað Gunnarr víp.

Hvæf at (f) þat mon þikka
þveingláðs niðron avngv
ðynv darra reynir
(g) dripto máli skipta.
móins iardar gaeþ þú myrðir
meir fram í dyn geira
leygs ef (h) reidi skal ráða
(i) ringátt hofði mínv.

Ecki

(d) B. rendan C. byrdan.

(e) C. ráðamanni.

(f) B. þavll.

(g) B. driptar.

(h) B. reidr.

(i) B. rinar.

Ecki mun henni þat þikka svo miklo varða segir Gunnarr. en þó mont þú þá nær ganga verða. Þorgeirr melli við breðr sína. hlappv ver at honom fram allir senn. hann hefir ongan fliöld. of munv ver hafa ráð hans í hendi. þeir liöpu fram Þorkr of Þorkell of viddi fliótari enn Þorgeirr. Þavrkr havggr til Gunnars. Gunnarr laust við atgeirinum svo hart at sverdit hravt or hendi Þerki. ser hann þá til annarrar handar Þorkel standa í hoggferi við sik. Gunnarr stóð nocqvot hollvum feti. Gunnarr sveiflar sverðinu. of kom á hálsinn Þorkatli of favl af hofvdi. Kole melli Egilsson. láti mik fram at Kolfeggi of melli. þat hest ek lengi melli at við myndim miok iasufere til vigs. slíkt megv við nú reyna segir Kolfeggr. Kole leggr til hans flióti. Kolfeggr hafði þá vegit mann of átti sem mest at vinna. of kom eigi fyrir sik stilldinom. of kom lagit í leirit vtan fótur of gefk í gegnom. Kolfeggr braz við fast of óð at honom. of hió með farinu á leirit of vndan fótinn of melli. hvart nam þik eða eigi þess galls ek nú segir Kole er ek var berskialldadr of stóð nokkora stvnd á hinn fótinn of leit á stúfinn. Kolfeggr melli. eigi þarftv at líta á. iasnt er sem þer shtiz. af er fóttrinn. Kole fell þá dadr niðr. En er þetta ser Egill hlæypr hann at Gunnari of hoggr til hans. Gunnarr leggr í móti atgeirinum of kom á hann midian. Gunnarr vegr hann vpp á atgeirinum of kastar honom út á Rangá. þá melli Starkadr. Allvesall ertv Þórir avstmadr er þú sitr hiá en nú er veginn Egill húsbóndi þinn of mágr. þá spratt vpp avstmadrinn of var reidr miok. Þiorte hafði orðit tvoggia manna bani. avstmadrinn leypr at honom of hoggr framan á brióftid. Þiorte fell þá þegar dadr niðr. Gunnarr ser þetta. of (1) var fliótr til hoggs við avstmanninn of suidr hann í sonde í midiv. litlo síðarr shtre Gunnarr til Þarfar atgeirinum. of kom á hann midian of í gegnom hann. of niðr í vollinn. þá hoggr Kolfeggr hofvt af Havki Egilssyni. en Gunnarr hogge hond af Ottari í olbogabót. þá melli Starkadr. shtvum nú. ecki er við menn vm at eiga. Gunnarr melli. þat man vllr illt frásgnar þikka. ef ekki skal mega síá á vllr at þit hafit í bardaga verit. síðan lióp Gunnarr

R

at

(1) B. C. varpar ser fliótt til havggs.

at þeim fedgum of veitti þeim áverka. eptir þat skildu þeir. of höfðu þeir Gunnarr marga menn þá ferða er vandan hellsu á fondinum. letuð XIV. menn. of Hiorte inn XV. Gunnarr reiddi Hiort heim á Skildi sínum. of var hann þar heygdr. margir menn hormóðu hann. þvíat hann var vinsell. Starkaðr kom of heim. of gregdi Hilldigonnir sár þeirra Þorgeirs of mellti. ydr veri mikit gefanda til at þer hefdit ekki illt átt við Gunnar. sva veri þat segir Starkaðr.

Cap. LXIV.

Rád Hiáls við Gunnar.

Steindor í Sandgili bað Þógrím Asmann vera fyrir siáforráðum sínum of fara eigi utan. of mona sva lát felaga síns of frenda. hann sagði. þat spáði mer Þórir felagi minn at ef myndu falla fyrir Gunnari ef ef vera her á landi. of myndi hann víta þat fyrir er hann vissi dauða sinn. ef man gefa þer til Gódrúnu dóttur mína of feit allt. (m) segir hont eigi víssa ef at þú myndir þat sva miklu kappu segir hann. síðan kappu þav þessu at hann skal fá hennar. of er bod þetta um somarit. Gunnarr rídr til Bergþórshvols of með honum Kolskeggr. Hiáll var úti of synir hans. of gengu í móti Gunnari of fognuðu þeim vel. síðan gengu þeir á tal. Gunnarr mellti. hingat em ef kominn at selia heilreði at þer of travst. Hiáll sagði. skyllt er þat. ef hefi ratað í vandreði mikit of drepit marga menn. of vil ef víta segir Gunnarr hversu þú villt vera láta? þat mynd margir mela segir Hiáll at þú hafir miðf verit tilneyddr. en nú skalt þú gefa mer tórn til ráðagerðar. Hiáll gekk í brot einn saman of hugfadi ráðit. of kom apr of mellti. nú hefi ef nokkvt (n) hugfat málit. of líg mer sem þetta myndi nú nokkvt með harðfengi of kappi verða at gera. Þorgeirr hefir barnat Þórtunnv frendkonv mína. of man ef selia þer í hendr legordþvokina. adra skóggángslof sel ef þer á hendr Starkadi. er hann hefir hoggvit í skógi mínum á Þríhyrningshálsom. of skalt þú selia þer sakir

(m) E. at helmingi við mik.

(n) E. athvogat.

sakir báðar. þú skalt fara þangat sem þer borðoz. of grafa vpp hina dæddu of nefna vatta atbeniom. of úhelga þá alla hina dæddu fyrir þat er þeir fóru með þann hvg. til fondar at veita þer (o) áverka of bráðan bana of bræðrom þínum. En ef þetta er próvat á þingi of því se við loffit. at þú hafir áðr (p) lostid Þorgeir. of megir hvarki seltia þína sok ne annarra. þá man ek svara því máli. of segia at ek helgada þik á Þingskálapingi at þú skylldir bæði mega seltia þitt mál of svo annarra. of man þá verða svarad máli því. þú skalt of finna Tyrping i Berianesi of skal hann seltia þer sok á hendr Auñndi i Trollaskógi er mela á eptir Egil bróður sinn. Reid þá Gunnarr heim fyrst. en nokkorum nóttum síðarr ríðu þeir Híals-
synir of Gunnarr þangat til sem líkin voru. of grófu þá vpp alla sem iardadur voru. stefndi Gunnarr þeim þá ollum til óhelgi fyrir atfavr of fiorrád. of reid heim eptir þat.

Cap. LXV.

Frá Valgardi of Merði.

Þetta haðst et sama kom út Valgarðr inn Grái. of fór heim til Hofst. Þorgeirr fór at finna þá Valgarð of Mord of sagði hver efni i voru ef Gunnarr skylldi hafa óhelgat þá alla er hann hafði vegit. Valgarðr kvæð þat vera mondu ráð Híals. of þó eigi oll vpp komin þav sem hann myndi hafa ráðit honum. Þorgeirr bað þá fedga lídveizlu of atgavngu. en þeir fóru lengi vndan. of melltu til se mikit at lyknom. var þat i ráða gerðum at Mordr skylldi bíðia Þorkatlu dóttur Sigrar hvíta. of skylldi Þorgeirr þegar ríða vestr um ár með þeim Valgardi of Merði. Annan dag eptir ríðu þeir XII. saman. of komu til Mosfells. var þeim þar vel fagnat. vekia þeir þá til við Sigrv om hónordit. lýkr svo með þeim at ráðin skylldu tafaz. of skylldi boð vera á hálfsmánadar fresti at Mosfelli. ríða þeir heim. Síðan ríða þeir til bods. var þar fiollði fyrir bodsmanna. of fór þat vel fram. fór Þorkatla heim með Merði of var fyrir búu. en

R 2

Val-

(o) B. C. áqvamur.

(p) B. barit.

Balgardr fór utan um somarit. Morðr eggjar Þorgeir á málatilbúnað við Gunnar. Þorgeirr fór at finna Arnond. biðr hann nú búa til vígs málit Egils bróðr síns ok sona hans. en ek man búa til vígs mál bræðra minna ok áverka mál mitt ok fœðr míns. hann qvaz þess albuinn. fara þeir þá ok lþsa vígynom ok kvæðia ix. vatfangs búa. þessi málatilbúnaðr spurðiz til Hlíðarenda. ríðr Gunnarr þá at finna Híal ok sagði honom. ok spurði hvat hann villði þá láta at gera. Hú skalt þú segir Híall stefna veffangsbúom þínom ok nábuom saman ok nefna vatta. fyrir búom ok kiosa Kol til veganda at vígi Hiartar bróðr þíns. þvlat þat er rett. síðan skalt þú lþsa vígino á hond Kol. þótt hann se dauðr. þá skalt þú nefna þer vatta ok kvæðia búa alþingis reidar at bera um þat hvart þeir veri í atvíst ok atsókn þá er Hiortr var veginn. þú skalt ok stefna Þorgeiri um legorðsokina. ok svo Arnondi um sokina Tyrþings. Gunnarr fór nú með ollv sem honom var ráð til kent af Híali. þetta þótti monnom vndarlige málatilbúnaðr. fara nú þessi mál til þings. Gunnarr ríðr til þings ok synir Híals ok Sigfúsþynir. Gunnarr hafði sent mann mágom sínum. at þeir skyllðu ríða til þings ok siolmenna miok. qvab þeim þetta monðu miok kappdregt verða. þeir siolmennts miok vestan. Morðr reid til þings ok Arnólfr or Dal. ok þeir vndan Þríhyrningi. ok Arnondr or Travllastfogi.

Cap. LXIV.

Frá mannbótom ok sættom.

En er þeir koma á þing ganga þeir í líð með Sigrvi hvíta ok Geiri goda. Gunnarr ok Sigfúsþynir ok Híalsþynir gengo allir, í einom floeki. ok fóru svo snúðigt at menn orðu at geta sín er fyrir orðu at eigi fellu. ok var ecki iasfn (a) tíðrett um allt þingit sem um málaferli þessi en miklv. Gunnarr gefk til móð við mága sína. ok fognoðu þeir Olafr honom vel. þeir spurðu Gunnar um fondinn. en hann sagði þeim frá gerla. ok (b) bar ollom vel sogg. ok sagði þeim hvat hann hafði síðan atgert. Olafr melli. mikils

(a) B. tíðhialat.

(b) B. ok bar ollom sogom vel saman.

mikils er vert hvers fast Hiáll stendr þer um alla ráðagerð. Sonnarr
 qvaz allðri þat myndu lavnat geta. en beiddi þá líðveizlu. en þeir sogðu
 at þat veri skyllt. Fara nú mál hvartveggi í dóm. flytia hvarir sitt mál.
 Mordr spurdi hví sá maðr skyllði hafa mál fram er áðr hafði til óhelgi
 ser vnnit við Þorgeir sem Sonnarr? Hiáll svaradi. vartu á þingskálapíngi
 of havstíð? var ef víst segir Mordr. heyrðir þú segir Hiáll. at Sonnarr
 þavð honum allsetti. þá fríðhelgabað ef Sonnarr segir Hiáll til allra logligra
 mála. Rett er þetta segir Mordr. en hví setti þat ef Sonnarr lýsti vígi
 Hiartar á hendr Kol þar sem Dismadrinn va hann. Rett var þat segir
 Hiáll þar sem hann kavð hann til veganda með vatrom. Rett man þetta
 víst segir Mordr. en fyrir hvat stefndi Sonnarr þeim ollom til óhelgi?
 eigi þarftu þessa at spyria segir Hiáll. þar sem þeir fóru til áverka of manns-
 drápa. Eigi kom þat fram við Sonnar segir Mordr. Hiáll mellti.
 bræðr Sonnars voru þeir Kolþeggr of Hiorr. of hafði annarr bana en
 annarr sár á ser. laug hafði þer at meða segir Mordr. þótt hart se vndir
 at búa. Þá gekk fram Hiallri Skeggjason yr Þjórsárdal of mellti. Efti
 hefi ef hlvtaz til málaferla yðarra. en nú vil ef vita hvat þú vil gera fyrir
 mín ord Sonnarr of vinattu. hvers beiddiz þú? segir Sonnarr. Þess segir
 hann at þer leggit málin oll til iafnadróms of demí góðir menn. Sonnar-
 arr mellti. þá skalle þú allðri vera í móti mer við hveriga sem ef á um.
 því vil ef heita segir Hiallri. Eptir þat átti hann lot at við móstodumenn
 Sonnars. of kom því við at þeir settu allir. of eptir þat veittu hvarir
 aðrom tryggdir. En fyrir áverka Þorgeirs kom legordzsofin. en skógar-
 hogg fyrir áverka Starkadar. en bræðr Þorgeirs voru þettir hálfom bótom.
 en hálfar fellu niðr fyrir tilfavr við Sonnar. en iafnir skyllði vera vígit
 Egils of sofin Tyrþings. fyrir víg Hiartar skyllði koma víg Kols of
 Dismannzins. þá voru aðrir þettir hálfom bótom. Hiáll var í gerð þessi
 of Aegrimr Ellidagrímsson. Hiallri Skeggjason. Hiáll átti mikitt se vndir
 Starkadi of í Sandgili. of gaf hann þat allt Sonnari til bóta þessa. Sva
 átti Sonnarr margá vini á þíngi. at hann þetti þá vpp oll vígin þegar.
 en gaf gíafir morgum hofdingum þeim er honum havðu líð veitt. of
 hafði ena mestu send af málinu. of vrbu allir á þat sáttir. at eingi
 veri hans iafningi í Sonnlendingasíordvongi. Itidr Sonnarr heim af
 þíngi

Þingi of sitr um fyrir. en þó avfönduðs mótsföðumenn hans miok hans send.

Cap. LXVII.

Frá Þorgeiri Dtkelsfyni.

Nú er at segia frá Þorgeiri Dtkelsfyni. hann gerðiz madr mikill of styrkr. trúlyndr of úslegr. nokkvt tallhyðinn. hann var vinsell af inom beztom monnum. of ástfjell af frendum sínum. Einhveris sinni hefir Þorgeirr Starkaðarson farit at finna Nodr frenda sinn. illa vni ef vid segir hann málað þav sem orðit hafa med oss Gunnari. en ef hefi kaupt at þer lidveizlo meðan vid verim vppi bádir. vil ef at þú hugfir nokkora ráðagerð of leggit diuþt. meli ef þv þetta svo (b) liost. at ef veit at þú ert enn mesti úvinnr Gunnars. of svo hann þinn. skal ef avka mikit þina send ef þú ser vel fyrir. Sþniz þat iafnan segir Nodr at ef em segiarn. enda man svo enn. of er vant fyrir at síz at þú ser eigi gríðnidingr. eða trygdarofsmadr. en þú komir þó þínu máli fram. en þat er mer sagt at Kollfeggr etli mál fram at hafa of ripta stördung í Móeidarhvoli er fobdr þínom var gollðit í sonar betr. hefir hann mál þetta tekir af módr sinni. of er þetta ráð Gunnars at gjalda lavsafe. en láta eigi landit. skal þess at bíða er þetta gengr fram of kalla hann þá riúfa sett á ydr. hann hefir of tekir sáðland af Þorgeiri Dtkelsfyni. of rofid svo sett á honum. skalt þú fara at finna Þorgeir Dtkelsfyn of kom honum í málit med þer. of fara at Gunnari. en þótt í brestu nokkvt um þetta. of fáit þer hann eigi veiddan. þá skolvþ þer þó fara at honum optarr. mon ef segia þer at Hiáll hefir spáð honum. of sagt fyrir um eft hans ef hann vegi í enn sama kneronn optarr enn um sinn. at þat mundi honum (c) leidaz til bana. þeri þat þá svo vid at hann ryfi sett þá er ger veri. skalt þú þv koma Þorgeiri í málit at hann hefir vegit fobdr hans ádr. of ef þid erod á einom fandi. þá skalt þú hlífa þer. en hann mon ganga fram vel. of mon Gunnarr vega hann. hefir hann þá vegit tysoar í enn sama kneronn. en þú skal sþia af fandiðum.

en

(b) E. bert.

(c) B. E. bráðazt.

en ef honom vill þetta til dauða draga. Þá mun hann rísa settina. er þar til at sitia. Eptir þetta ferr Þorgeirr heim ok segir fodbv sínum (d) af liódi. Neðv þeir þat með ser at með þessa ráðagerð skyllv þeir af hliódi fara.

Cap. LXIX.

Frá Þórgrími Starkaðarshni.

Nottoro síðarr fór Þorgeirr Starkaðarson í Kirkjubæ at finna nafna sinn. ok gengv þeir á eintal. ok tolvv dag allan hliott. en at lyftvngaf Þorgeirr Starkaðarson nafna sínum spíot gollrekit. ok reidv heim síðan. gerðv þeir með ser ena kraztv vinátv. A Þingskálapingi vum havstíð sóttv Kolsfeggr til landz at Móeidarhvóli. en Sonnarv nefndi vatta. ok bavð þeim lavsafe vndan Þríhyrningi. eða land annat at logligri virðingv. Þorgeirr nefndi ser vatta. at Sonnarv rýfi sett á þeim. Eptir þat var lofit þingiv. líðv nú þav misseri. finnaz þeir nafnar iafnan. ok evv með þeim evv (e) mestv dáleikar. Kolsfeggr mellti til Sonnarv. sagt er mer at mikil se vinatta með þeim nafsvum. ok er þat margra manna mál. at þeir munv vera ótrúligir. ok villva ef at þú veriv varv vum þik. Roma man til mín feigðiv segir Sonnarv. hvar sem ef em staddr ef mer verdr þess avdit. skílv þeir þá talit. Sonnarv sagði fyrir vum havstíð at þeir skyllv vinna víkv heima þar. en avra niðri í evvum. ok hetta þá heyverkvom. sagði hann þva fyrir at allt skyllvi fara manna af þenom. nema hann ok konv. Þorgeirr vndan Þríhyrningi ferr at finna nafna sinn. en þegar er þeir fongvz. tolvv þeir at vanda. Þorgeirr Starkaðarson mellti. ef villva at víð herðiv okkr ok feriv at Sonnari. Svá at einv hafav fongdir orðit víð Sonnarv segir Þorgeirr Dtkelsson. at fáiv hafav af því sigraz. enda þíkkv mer íllt at heita gríðníðingv. þeir hafav rofit settina en víð eigi segir Þorgeirr Starkaðarson. tók Sonnarv af þer sáðland þitt. en Móeidarhvól af okkr feðgvom. Ok semia þeir þat með ser at fara at Sonnari. sagði þá Þorgeirr at Sonnarv myndi á fárra náttu fresti einn heima vera. skallt þú koma

(d) E. af laðvungv.

(e) E. mestv karleikar.

foma við enn XIII^a mann til mög við mik. en ef man hafa iasnumarga.
 Síðan reid Þorgeirr heim.

Cap. LXX.

Frá Hiáli ok þeim nofnum.

Þá er þeir húskarlar ok Kollfeggr höfðu verit III. nętr í eyiom. þá hefir Þorgeirr Starkaðarson niöfn af þessu. ok gerir orð nafna sínum at hann skyldi koma til mög við hann á Þríhyrnings hálsi. Síðan bioz Þorgeirr vndan Þríhyrningi við enn XY^a mann. hann rídr vpp á hálsinn. ok bídr þar nafna síns. Sonnarr er nú einn heima á bęnum. ríða þeir nafnar í skóga nokkora. þar kom at þeim (f) svefnhofgi ok máttv þeir ecki annat enn sofa. festu stíollu sína í limar. en bundu hesta sína. ok settu hiá ser vapnin. Hiáll var þessa nótt í Þórólfsfelli ok mátti ecki sofa. ok gekk hmißt út eða inn. Þórhílldr spórdi Hiál hví hann metti ecki sofa? margt þerr nú fyrir avgy mer sagdi hann. ef se margar fylgivr grimmligar úvina Sonnars. ok er nokkot vndarlíga. þer láta ólmíliga ok fara þó ráðlausslíga. litlu síðarr reid maðr at dyrom ok ste af baki. ok gekk inn. ok var þar savdamadr þeirra Þórhílldar. hon melli. hvart fantv savðina? fann ef þat er meira myndi varða sagdi hann. hvat var þat? segir Hiáll. ef fann XXIII. menn í skoginvm vppi. þeir höfðu bundit hesta sína. en svafv stalsfir. þeir höfðu fest stíollu sína í limar. en sva gerla hafði hann athogát at hann sagdi frá allra þeirra vapna búnaði ok kęđvm. Hiáll víssi þá gerla hverr hvergi hafði verit. ok melli til hans. gott hionatak ef slíkr vęri margir. ok skallt þú þessa iasnan nióta. en þó vil ef nú senda þik. hann iátadı at fara. þú skallt fara segir Hiáll til Hlíðarenda ok segia Sonnari at hann fari til Griótár ok sendi þá eptir monnom. en ef man fara til mög við þá er í skoginvm erv ok fela þá í bravn. hefir þetta af því vel í móti boriz. at þeir myndv eingis asla í þessi ferð. en láta mikít. Savdamadr fór ok sagdi Sonnari sem gerst frá ollo. reid þá Sonnarr til Griótár ok stefndi at ser monnom. Hú er at segia frá Hiáli at hann rídr til fondað við þá nafna.

(f) C. svefnþungi nokkorr.

nafna. óvarliga liggir þer segir hann. eða til hvers skal fagr síá ger hafa
 verit. of er Gonnarr engi (g) fecktonarmadr. en ef satt skal um tala þá
 eru þetta in mestu fiorrád. Skolu þer of þat vita at Gonnarr er í líðsammadi.
 of mon hann her brátt koma of drepa ydr nema þer ríðit vndan of heim.
 Þeir brogðu við skíott. of varð þeim miok við felmt. of tóku vapn síu of
 stígy á hesta sína. of hleyptu heim vndir Þríhyrning. Hiáll fór til móks
 við Gonnar. of bad hann ekki eyða fiolmenni. en ef mon fara of leita
 um settir. monu þeir nú vera hóstíga hreddir. en fyrir þessi fiorrád skal
 eigi koma minna er við alla þá er um at eiga. en eigi skal meira koma fyrir
 vís annarshvars þeirra nafna þótt þat konni við at bera. skal ef varðveita
 þetta fe. of svo fyrir síá at þá se þer innan handar er þú þarft til at taka.

Cap. LXXI.

Giafar Dlafz Þá við Gonnar.

Gonnarr þackaði Hiáli tillogur sínar. Hiáll reid vndir Þríhyrning of
 sagdi þat þeim nafnum at Gonnarr mundi ekki eyða (h) flokkum
 fyrir enn or sliti með þeim. þeir bodo bod fyrir sík of voru óttafollir of
 báðu Hiál fara með sáttarboðum. Hiáll qvaz með því einu fara myndu
 er eigi fylgdi svik. þeir báðu hann vera í gerðinni of qvadvz þat hallda
 myndu er hann gerði. Hiáll qvaz eigi gera myndu nema á þingi. of veri
 við enir beztu menn. þeir iátodu því. gekk þá Hiáll í meðal svo at
 hvarir handsoldu avdrom gríd of sett. Skylldi Hiáll gera um of nefna
 til þá er hann villdi. Litlu síðarr fony þeir Morð Valgarðzson. Morde
 taldi á þá miok er þeir hófðu lagit mál vndir Hiál. þar sem hann var vint
 Gonnars mikill. qvad þeim þat illa daga myndu. Ríða menn nú til
 alþingis at vanda. eru nú hvarirtveggiv á þingi. Hiáll qvaddi ser hlióðz.
 spurdi alla ena beztu menn er þar voru komnir hvert mál þeim þetti
 Gonnarr eiga á þeim nafnum fyrir fiorráðin. þeir sogðu at þeim þótti
 slíkr made mikinn rett á ser eiga. Hiáll spurdi. hvart hann etti á ollom
 þeim

(g) B. glettunarmadr E. flektingarmadr.

(h) B. fiolmenni.

þeim eða etti fyrirmenn at svara fyrir alla málin. þeir segja at mest myndi á fyrirmonnom standa en þó á ollom mikit. þat monu margir mela það Mordr at eigi hafi um sakleysi verit þar sem Sonnarr rauf sett vid þá nafna. Eigi er þat settarrof segir Hiáll at herra hafi log vid annan. þviat með logum skal land vart byggja en með ólogum eyða. segir Hiáll þeim þá at Sonnarr hafði bodit land fyrir Moeidarhvol eða annat fe. þóttu þeir þá nafnar falsadir af Merdi. of toldu á hann miok. of kváðu af honum hliota þetta fegialld. Hiáll nefndi XII. manna dóm á málin. gault þá C. silfrs herra er til hafði farit. en CC. hvarr þeirra nafna. tók Hiáll vid þessu fe of varduveitti. en hvarir veitto aðdröm trygdir of gríð. of mellti Hiáll fyrir. Reid Sonnarr þá af þingi vestr til Dala í Hiardarholt of tók Olaf þá vel vid honum. sat hann þar halfan mánað. hann reid víða um Dali. of tóku allir vid honum feginshendi. en at skilnadi mellti Olaf. ef vil gefa þer þrá gripi gollring of stikkiv er átt þesir Myrktartan Trakonng. of hond er mer var gefinn á Irlandi. hann er mikill of eigi verri til fylgðar enn raufsr madr. þat fylgir of at hann þesir manns vit. hann man of gengja at hveriom manni þeim er hann veit at úvin þinn er. en allðri at vinum þínum. ser hann of á hveriom manni hvart til þín er vel eða illa. hann mon of líf áleggja at vera þer trúr. þessi hondr heitir Sámr. síðan mellti hann vid hondinn. nú skaltu Sonnari fylgja. of vera honum slíkr sem þú mátt. hondrinn gefk þegar at Sonnari. of lagðiz niðr fyrir setr honum. Olaf bad Sonnar vera varan um sík. of það hann eiga marga avfondarmenn. þar er þú þikkir ágetr madr nú um allt land. Sonnarr þakkadi honum gíastr of heilgæði of reid heim. Sitr Sonnarr nú heima nokkora ríð. of er fyr.

Cap. LXXII.

Ráðagerð Mardar.

Þetta síðarr sinna þeir nafnar of Mordr. verða þeir eigi afsáttir. þóttu þeir láta se mikit fyrir Merdi. en hafa ecki í moti. of báðu hann setia aðra ráðagerð þá er Sonnari veri til meins. Mordr það sva vera skýlðu.

Skollbo. er þat nú ráð mitt at Þorgeirr Dtkelsson fífi Drmillði frendkono
 Gunnars. en Gunnarr mon af því láta vara óþocka við þik. skal ek þá
 líosta ypp þeim qvitt at Gunnarr moni eigi svo hafa við þik gert. Skolvt it
 þá nokkvorv síðarr hafa atfave við Gunnar. en þó skolvt þit Gunnar eigi
 heimseka. þvíat þat má eigi etla meðan hondrinn lifir. Savndo þeir nú
 þessa ráðagerð með ser at síá skyllði framkoma. Hú líðr somarit. Þorgeirr
 vengv qvamv sínar til Drmhíllðar. Gunnari þótti þat illa. of gerðiz
 óþokki mikill með þeim. fór svo fram vñ vetrinn. Hú kemr somar. of
 verða þá enn optliga fondir þeirra á laun. þeir sinnað iafnan Þorgeirr
 vndan Þríhyrningi of Morðr. of ráða atfave við Gunnar þá er hann
 ríði ofan í eyjar at síá verk húskarla sinna. Eitt sinn varð Morðr varv
 við er Gunnarr reíð ofan í eyjar. of sendi manni vñdrir Þríhyrning at segia
 Þorgeiri at þá myndi vengzt til at leita at fara at Gunnari. þeir brogðv
 við stíott. of fara þaðan XII. saman. en er þeir komv í Kirkivbæ. þá vorv
 þar fyrir XIII. menn. reðv þeir þá þat at fara ofan til Rangár of sitia þar
 fyrir Gunnari. en er Gunnarr reíð neðan or eyvum reíð Kolsfeggr með
 honom. Gunnarr hafði boga sinn of orvar of atgeirinn. Kolsfeggr hafði
 sayit of alvepni.

Cap. LXXIII.

Þig Þorgeirs Dtkelssonar.

Sá atþorðr varð er þeir Gunnarr ríðv neðan at Rangá. at blóð mikít
 kom á atgeirinn. Kolsfeggr spurði hví þat myndi (i) seta? Gunnarr
 segir ef slíkir atþorðir yrði at þat væri kallat í avðrom laundom benravgn
 of sagði mer svo Alver bóndi at þat yrði fyrir storfondom. Síðan ríðv
 þeir til þess er þeir sá mennina við ána sitia. of hosðv bondit hesta sína.
 Gunnarr mellti. fyrirát er nú. Kolsfeggr svaraði. lengi hafa þeir ótrúligir
 verid. eða hvat skal nú til ráða taka? hleyppa skolv við ypp hía þeim segir
 Gunnarr til vad síns of búaz þar við. hinir síá þat of snúa þegar at þeim.
 Gunnarr bendir ypp bogann of tekr avvornar of steypir níðr fyrir sik. of

D 2

skyr

(i) E. gegna.

skýtr þegar er þeir komu í (k) skotferi. ferdi Gunnarr við þat mið marga
 menn en drap þoma. þá melli Þorgeirr Ottkelsson. þetta dögir ofþ ekki.
 gængom at sem hardast. þeir gerðu svo. fyrst gekk Dvondr sagri frendi
 Þorgeirs. Gunnarr skaut atgeirinum til hans of kom í skjöldinn of flotanadi
 hann í (k) tva luti. en atgeirinn lióp í gegnum Dvond. Dvondr Flóki lióp
 at baki Gunnari. Kolsfeggr sá þat of hió þegar vndan Dvmondi báða
 fetu of hratt honum út á Rangá of dröfnadi þegar. gerðiz þá bardagi hardr.
 hió Gunnarr annarri hendi en lagði annarri. Kolsfeggr va driúgt menn
 en ferdi marga. Þorgeirr Starkadarson melli til nasna síns. Allitt ser
 þat á at þú eigir fæddur þíns at hefna. hann svarar. víst er eigi vel
 fram gengit. en þó hefir þú eigi gengit mer í spor. enda skal ek eigi þola
 þín frývord. leypr at Gunnari af mikilli reidi. of lagði í gegnum skjöldinn
 of svo í gegnum hondina. Gunnarr svaradi svo hart skjöldinn at spjótið
 brotnadi í fálnom. Gunnarr ser annan mann kominn í havggferi við sik.
 of hoggr þann banahogg. eptir þat þrífir hann atgeirinn tveim höndum.
 þá er Þorgeirr Ottkelsson kominn nær honum með reiddi sverdi. Gunnarr
 snýr at honum með mikilli reidi. of rekr í gegnum hann atgeirinn of bregðr
 honum á lopt of keyrir hann út á Rangá. of rekr hann ofan á vadit. of
 festi þar á steini einum. of heitir þar síðan Þorgeirs vad. Þorgeirr Star-
 kadarson melli. Flhíom ver nú. ekki man ofþ sigr verða avdit at svo
 búny. snery þeir þá allir í frá. seltiom við mí eptir þeim segir Kolsfeggr
 of taktu bogann of orvarnar. of montu komaz í skotferi við Þorgeir
 Starkadarson. Gunnarr qvæð vísv.

Dvond (l) elsbæidur eyðaz
 ár fesiðdar várir
 geig þó at giorvum eigi
 geirleiks stofum fleirum
 en ef ek skal ronna
 vinnviggð þá er her liggia
 mín nem þú mál of greinir
 meir giorfalla beta.

Gunnarr

(k) C. skotmál þrið.

(l) B. elsbæidur.

Gunnarr segir. eyðaz munu fesiðbarnir um þat er þessi eru þettir er her liggja nú dauðir. Etti mun þer fesiðtt verða segir Kolskeggr. en Þorgeirr man eigi fyrr afáta enn hann reðr þer bana. Gunnarr quað víð.

Blr (m) mun effilsvallar
 andrs nokkvorir standa
 iafnir vnda stefni
 á rímar veg mínum
 ádr gnhiardar girðis
 (n) gredendr munu hræðaz
 geisla gliufra (o) fausla
 gætir fagra sætis.

Etanda munu nokkvorir hans mafar á gotv minni ádr enn ef hregðom; þá segir Gunnarr. Síðan ríða þeir heim of segja tíðindin. Hallgerðr fagnadi þessom tíðindom. of lofadi miok verkit. Rannveig mellti. vera má at gott se verkit. en verra verðr mer við segir hon. enn ef etla at gott moni afseida.

Cap. LXXIV.

Frá vígsofnum á þingi.

Þessi tíðindi spyrjaz víða. of var Þorgeirr morgom manni harindavði. þeir Sigror hvíti ríðu til of lhfvo vígnum. of kvæddu búu til þings. ríðu þeir þá vestr heim. þeir Híall of Gunnarr fongoz. of tavloðu um bardagann. þá mellti Híall við Gunnar. verty nú varr um þif. nú hefir þú vegit tsvvarsinnum í sama kneronn. hygg nú svo fyrir hag þínum. at þar liggv við líf þitt ef þú heidr eigi þá sett sem ger er. hvergi etla ef mer af at bregða segir Gunnarr. en þó man ef þvrsa líðsinni þvart á þingi. Híall svaradi. hallda man ef við þif mínum trúnadi til dauðadags. Niðr Gunnarr þá heim. líðr nú til þings. of fiolmenna hvarirtveggiv miok. er um þetta allfiolrett á þingi. hversv þessi mál mondu líkaz. þeir Sigror of Seire godi tavloðu með fer hoarr þeirra lhfva skylldi vígsofinni

D 3

Þór

(m) B. mani.

(n) B. giedendr monim.

(o) B. frorsa.

Þorgeirs. en þar kom at Gizurr tók vndir síð málit. of lýsti sáð at lagbergi. of quað svo at orði. at ef lýsti lagmets frumslápi á hönd Gunnari Hámondarsyni um þat er hann lióp lagmets frumslápi til Þorgeirs Otkelssonar. of serði hann holondarsári því at þen gerðiz. en Þorgeirr fekk bana af. tel ef hann eiga at verða um soð þá sektan stogarmann úglan úferianda útráðanda ollom biargráðom. tel ef sektse hans halft mer en halft fiordvngs monnom þeim er sectar fe eigo at taka at logom. lýsti ef til fiordvngsdoms þess er sáðkin á í at koma at logom. lýsti ef loglýsing í heyranda lióði at logbergi. lýsti ef nú til sócnar of sectar fullrar á hönd Gunnari Hámondarsyni. I annat sinn nefndi Gizurr ser vatta. of lýsti soð á hönd Gunnari Hámondarsyni um þat er hann serði Þorgeir Otkelsson holondarsári því er at þen gerðiz. en Þorgeirr fekk bana af á þeim vettfangi er Gunnarr lióp til Þorgeirs lagmets frumslápi áðr. Síðan lýsti hann þessi lýsing sem hinni fyrri. þá spordi hann at þingfesti of heimilis fangi. Eptir þat gengv menn frá logbergi of mellto allir at honom melltiz vel. Gunnarr var vel stilltr of lagði fátt til. líðr nú þingit þar til er dómur fara út. Gunnarr stóð norðan at rangeinga dómi. of hans menn Gizurr stóð sunnan at of nefnir vatta. of baðd Gunnari at lýða til eidsþiallz síns of til framsogo sakar sinnar of sócnar gagna þeirra allra sem hann hogði fram at fera. Eptir þat vann hann eid. þá sagði hann fram sáð svo skapada í dóm sem hann lýsti. þá let hann bera lýsingar vetti. (P) þá baðd hann búom í setv. of til roðningar um kvöldinn.

Cap. LXXV.

Frá sættom.

Þá mellti Hiáll. nú man eigi mega sitjanda hlót í eiga. gongom nú þar til sem búarnir sitja. þeir gengv þangat til of (q) kvaddu III. bú. or quðinom. en kvaddu hina v. biargkviðar er eptir vorv um málit Gunnars. hoart þeir nafnar hefði farit með þann hog til fondar at vinna á Gunnari

(p) E. en því eigi sakartokv vetti at hann var aðilinn. (q) E. roddu III. bú or quðinni.

Gönnari ef þeir metti. en allir báru þat fljótt at þat hefði (r) verið. Kallaði Híall þetta logvorn fyrir málit. of kvaz myndu frambera vorina nema þeir legði til setta. voru í þessu þá margir höfðingjar at bidda settanna. of fekk þat af at XII. menn skyldu gera um málit. gengu hvarirtveggju þá of handsöldu þessa sett. Eptir þat var gert um málit of kvæðit á fegiöld. of skyldi allt greitt þegar þar á þingi. en Gönnarr skyldi fara utan of Kollfeggr of vera í brottu III. vetr. en ef Gönnarr ferði eigi utan of metti hann komaz. þá skyldi hann drepa fyrir frendum ens vegna. Gönnarr let ekki á sik sinna at honum þetti eigi góð settin. Gönnarr spurði Híal at fe þvi er hann hafði fengit honum til varðveizlu. Híall hafði ávartad feit. of greiddi þá fram allt feit. of stóð þat á endum of þat er Gönnarr átti at gjalda fyrir sik. Ríða þeir nú heim. þeir Híall of Gönnarr ríðu báðir samt af þingi. þá melli Híall til Gönnars. Gerðu svo vel felagi at þú hallt sett þessa. of mon hvat við höfum við melli. of svo sem þer varð hin fyrri utanferð mikil til sendar. þá man þer verða þessi miklu meirr til sendar. monstu koma út með mikillmannvirðingu of verða maðr gamall. of mon engi maðr her þá á spurði þer standa. en ef þú ferr eigi utan of rífr sett þína. þá manstu drepinn vera her á landi. of er þat illt at vita þeim er vinir þínir eru. Gönnarr kvaz ekki etla at rífa settir. Gönnarr ríðr heim of sagði settina. Stannveig kvad vel at hann ferði utan of etti þeir við annan at deila fyrst.

Cap. LXXVI.

Utansferð Kollfeggr.

Þráinn Sigfúsón sagði þat komu sinni at hann etlaði at fara utan þat somar. hon sagði at þat veri vel. tók hann fer þá fari með Hognu hinum hoftra. Gönnarr tók fer fari með Arnfinni enum Bifverska of Kollfeggr. Þeir Grinn of Helgi Híalsþynir báðu fávör sum leyfa at þeir ferði utan. Híall melli. erfid mon ykkir verða utanferðin. svo at tvíþne man verða hvart þit séit halldit lífni. en þó monst þit fá send í somu of mannvirðing.

(r) B. ymtat verið.

virðing. en eigi orþent at afeibi vandregdi er þit komit út. þeir báðu
 iafnan at fara. of varð þat at hann bað þá fara ef þeir vildi. reðu þeir
 ser þá fari með Bárði svarta of Olafi Ketilsyni or Ellbo. of er nú mikil
 vnręða á at miok leyfiz á brot hinir betri menn or sveitinni. þeir voru
 menn frumvarta synir Gunnars. Hogni of Trani. þeir voru menn ofkaplfir.
 hafði Trani mikir af fkaplyndi móður sinnar. en Hogni var vel at ser.
 Gunnarr letir flytia voru þeirra brędra til fhips. of þá er oll faung Gunn-
 ars voru komin of fhip var miok búit. þá ríðe Gunnarr til Bergforshvals
 of á adra bei at finna menn of þackadi líðveizlo ollom þeim er honom
 hófðu líð veitt. Annan dag eptir býr hann snemmendis ferð sína til fhips.
 of sagði þá ollu líði at hann myndi ríða í brot alfari. of þótti monnom
 þat mikir. en venty hó til kvamo hans síðare. Gunnarr hverfe til allra
 manna er hann var búinn. gengv menn út með honom allir. hann ftinge
 ndr atgeirinom of stiklar í soðvlinn of ríða þeir Kolsfeggr í brot. þeir
 ríða fram með Markarfljóti. þá drap hestir Gunnars feti of stoff hann af
 baki. honom varð litid vpp til hlídareinnar. of þegarins at Hlídarenda of
 mellti. fogr er hlídin fva at mer hestir hon all dri iafnufogr hnz. bleifir afrar.
 en flegin tún. of man ef ríða heim apr. of fara hvergi. Gerðu eigi þann
 óvina fagnað segir Kolsfeggr at þú ríufir sett þína. þvát þer myndi engi
 máðe þat etla of montr þat etla mega. at fva man allt fara sem Híall hestir
 fagt. Hvergi man ef fara. of fva villda ef at þú gerdir segir Gunnarr. eigi
 fkal þat segir Kolsfeggr. hvarki fkal ef á þessu níðaz of á ongu avdrv þvi
 er mer er tiltrúat. of man fía einn lotr fva vera at ffilia man með ofkr.
 en feg þat frendom mínom of móður minni at ef etla ekki at fía Ísland.
 þvát ef mon fpyria þif látinn frendi. of helldr mik þá ekki til útferðar.
 Ekir þá með þeim. ríðe Gunnarr heim til Hlídarenda. en Kolsfeggr ríðe
 til fhips of ferr vtan. Hallgerðe verðe fegin Gunnari er hann kom heim.
 en móðir hans lagði fátt til. Gunnarr fite nú heima þetta haust of vetrinn.
 of hafði ekki margt manna (s) með ser. líðr nú vetr or garði. Olaf Þái
 bað Gunnari með ser at vera of Hallgerði. en fá bú í hendr móður fínni
 of

of Hogna syni snum. Sonnari þótti fýsiligt fyrst of iátadi því. en þá er atkom þá villdi hann eigi. En á þingi um somarit lýsa þeir Sýzorr seft hans at logbergi. en áðr þinglausnir voru. stefndi Sýzorr ollom úvinom Sonnars í almannagjá. Starkadi vndan Þríhyrningi of Þorgeiri syni hans. Merdi of Balgardi enom Grá. Seir goda of Hialta Sleggiashni. Þórbrandi of Asbrandi Þórleikssonum. Eylífi of Dvondi synihans. Dvondi or Trollaskógi. Þórgrími avsmanni or Sandgili. Sýzorr mellti. ef vil bióða yðr at ver farim at Sonnari í somar of drepim hann. Hialti mellti. því het ef Sonnari her á þingi þá er hann gerdi mest fyrir mín orð. at ef skýlði eigi vera í atforom við Sonnar. skal of sva vera. síðan gekk Hialti í brot. en þeir reðu atfavr við Sonnar er eptir voru of hófðu handtak at of lagðu við seft ef nokkorr gengi yr. Morðr skýlði hallda niósnom ngr bezt gefi ferí á honom. of voru þeir xl. manna í þessu sambandi. þótti þeim ser nú myndu lítid fyrir at veida Sonnar er á brotu var Kolsfegge of Þráinn. of margir adrir vinir Sonnars. Ríðu menn heim af þingi. Híall fór at finna Sonnar. of sagði honou seft hans of ráðna atfavr við hann. Vel þíffi mer þer fara segir Sonnar. þú gerir mík varan við. Hú vil ef segir Híall. at Skarphedinn fari til þín of Havskólðr son minn. of monu þeir leggja sitt líf við þitt líf. Eigi vil ef segir Sonnar. at synir þínir se drepnir fyrir minar sakir. of áttu annat at mer. fyrir ekki man þat koma segir Híall. þangat man snúit vandregðom þá er þú ert látinn sem synir mínir eru. Eigi er þat ólíkligt segir Sonnar. en eigi villða ef at þat hlytiz af mer til. en þess vil ef bióða at þer síait á með Hogna syni mínom. en ef tala ekki til Grana. þvíat hann gerir ekki margt at mínu skapi. Reid Híall heim of het því. Þat er sagt at Sonnar reid til allra mannfonda of logþínza. of þorðu allðri úvinir hans á hann at ráða. for sva fram nokkora hríd at hann fór sem úsekr madr.

Cap. LXXVII.

Utreid til Hlíðarenda.

Um havstít sendi Morðr Balgardsson orð at Sonnar mundi vera einn heima. en líð allt myndi vera niðri í eyvom at lýsa heyverkom. Ríðu
 þeir

Þeir Sigror hósti of Geirr góði aðstr yfir ár þegar þeir frettu þat. of aðstr yfir sanda til Hofis. þá sendu þeir orð Starkaði undir Þríhyrningi. of fönðu þeir þar allir er at Gunnari skylldu fara. of reðu hversu at skyllði fara. Mordr sagði at þeir myndu eigi koma á úvart Gunnari nema þeir tæki bónda af nęsta bæ er Þórkell het. of leti hann fara nauðgan með sér at taka höndinn Sám. of fęri hann heim einn á bæinn. fóru þeir síðan aðstr til Hlíðarenda. en sendu eptir Þórkatli. þeir tóku hann höndum of gerðu honum II. kosti at þeir myndu drepa hann. ella skyllði hann taka höndinn. en hann keyri hellur at leysa líf sitt. of fór með þeim. tradir voru fyrir ofan garðinn at Hlíðarenda. of namu þeir þar staðar með flokkinn. Þórkell bóndi gefk heim á bæinn. of lá rakkinn á húsum vppi. of teygir hann rakkann á brot með sér í geilar nokkrar. í því sér höndrinn at þar eru menn fyrir. of leypr á hann Þórkell upp of grípr náramm. Öndr or Tröllaskógi hó með orí í hofot höndinum sva er allt kom í heilann. höndrinn það við hátt sva at þat þótti þeim með údemum miklum vera. of fell hann dauðr niðr.

Cap. LXXVIII.

Þig Gunnars.

Gunnarr vaknadi í skálanum of melli. sárt erðu leikinn Sámr fóstri. of (t) bód sva se til etlat at skaut skyli ofkarr í meðal. Skáli Gunnars var gerr af vidi einum of súðpakte utan. of glöggar hía brúnásonum. of snúin þar fyrir spelld. Gunnarr svaf í lopti einu í skálanum of Hallgerðr of móðir hans. þá er þeir komu at vissu þeir eigi hvart Gunnarr myndi heima vera. of báðu at einhverr mundi fara heim fyrir of vita hvers viss yrði. en þeir settu niðr á völinn. Þórgrímur Aftmadr gefk upp á skálan. Gunnarr sér at ravnur fyrtil þar við glögginn. of leggur út með atgeirinum á hann midian. Þórgrími skropps fetnir of varð lafs skíollrinn. of hratabi hann ofan af þekvinni. gengr hann síðan at þeim Sigrori er þeir sátu á völinum. Sigror leit við honum of melli. hvart er Gunnarr heima? Þórgrímur

(t) B. E. mon sva til etlat.

Þórgrímur sagði. vitid þer þat. en hitt vísða ef at atgeirr hans er heima:
 síðan fell hann niðr dauðr. þeir sóttu þá at húsonom. Sonnarr stævt út
 orvum at þeim of varðiz vel. of gátu þeir ekki atgert. þá hliópy somir í húsin
 of etlvöðv þaðan at sekia. Sonnarr kom þangat at þeim oronom. of gátu
 þeir ekki atgert. of fór svo fram um hrið. þeir tóko hvíllð of sóttu at í
 annat sinn. Sonnarr stævt enn út of gátu þeir ekki atgert. of hrokkv frá í
 annat sinn. þá mellti Sigrur hvítri. sekjom at betr. ekki verðr af oss. gerðv
 þá hrið ina þriðiv. of vorv við lengi. eptir þat hrokkv þeir frá. Sonnarr
 mellti. Dr ligg þar úti á veggjum. of er sú af þeirra orvum. of skal ef
 þeirri flióta til þeirra. of er þeim þat stóm ef þeir fá geig af vapnom sínum.
 modir hans mellti. ger þú eigi þat son minn at þú vekir (u) þá er þeir
 hafa áðr frá horfit. Sonnarr þreif orina of stævt til þeirra. of kom á Eylif
 Dvondarson. of fékk hann af sár mikit. hann hafði stáðit einn saman. of
 vísðv þeir eigi at hann var serðr. hond kom þar út segir Sigrur. of var á
 gollhringr. of tók or er lá á þektonni. of myndi eigi út leitad viðfanga ef
 gnógt veri inni. of stölv þer nú sekia at. Morðr mellti. brenno ver hann
 inni. þat skal verða allðri segir Sigrur. þótt ef vita at líf mitt ligg við.
 er þer sialfrátt at leggja til ráð þav er dvgi svo slegr maðr sem þú ert kalladr.
 Strengir lágv á vellinum. of vorv hafðir til at festa með hús iasnan.
 Morðr mellti. Tokv ver strengina of berom um ássendana. en festom adra
 endana um steina of snúvm í vindása of vindom af refrit af skálanom. þeir
 tókv strengina. of veittv þessa umbúð alla. of fann Sonnarr eigi fyrr enn
 þeir hosðv vndit allt (x) þakit af skálanom. Sonnarr sktr þá af boganom
 svo at þeir komvz allðri at honom. þá mellti Morðr í annat sinn at þeir
 myndi brenna Sonnar inni. Sigrur mellti. eigi veit ef hví þú vill þat mela
 er engi vill annara. of skal þat allðri verða. í þessv bili hleypr vpp á
 þektona Þórbrandr Þórleiksson of hoggr í sonðr boga strengjum Sonnarv.
 Sonnarr þreif atgeirinn báðvm hondvm of snýz at honom skiótt of rekr í
 gegnom hann of kastar honom á vollinn. þá líóp vpp Asbrandr bróðir hans.
 Sonnarr leggr til hans atgeirinum. of kom hann skilði fyrir sík. atgeirinum

(u) E. nú við þá.

(x) E. refrit.

rendi í gegnum stíollönn. en brotnoðo báðir handleggirnir. of fell hann út af veggnum. áðr hafði Gunnarr serti VIII. menn. en vegit þá II. þá féll Gunnarr sár II. of saugðo þat allir menn. at hann brygði ser hvarfi við sár ne við bana. hann melli til Hallgerðar. fá mer leppa tva or hári þínu. of snúit þit móðir mín saman til boga strengs mer. liggr þer nockot við? segir hon. líf mitt liggr við segir hann. þotat þeir munu mik allðri fá sótt meðan ek kem boganum við. þá skal ek nú segir hon munu þer finnhestinn. þann er þú laost mik. of hirði ek allðri hoart þú verr þif lengr eda flemr. Gunnarr quað þá víso.

Hverr hefir dreygra darra
 dómrennir til soma
 niðr drepe sveigar saga
 síns ágetis mínum.
 avngre skal lítills lengi
 líðs ráðandi bidia
 fús verðr fagr miols dísí
 fenio havnd á venio.

hefir hverr til síns ágetis nockot segir Gunnarr. of skal þif þessa eigi lengi bidia. Kannveig melli. illa ferr þer of mun þín skom lengi vppi. Gunnarr varði síf vel of freknlíga. of serir nú adra VIII. menn svo stórvum sárvum at morgom lá við bana. Gunnarr verr síf þar til er hann fell af meði. þeir serðo hann morgom stórvum sárvum. en þó kom; hann or hondum þeim of varði síf þá enn lengi. en þó kom þar at þeir drápu hann. Þm voru hans orti Þorkell elfara skáld í víso þessi.

Spurðo ver hve vardiz
 (y) vígmóðr kialar slóða
 (z) gnhsterandi geiri
 Gunnarr fyrir kíol sonnan
 soknrhrir vann sára
 XVI. víðris mána
 hríðar herði meíða
 havðr mens en II. dāvða.

Ett

(y) B. viggrióðr.

(z) E. gláðssthýranda.

En þva segir Þórmóðr Ólafsson.

Þvgr var satar slaugvör
sandheims á Íslandi
hróðr er af heidnum lýðum
hegr Gunnari fregri
móðr nam hialma hríðar
hlíf nonna rva lífi
sár gaf stála sýrri
stórum tólf of stórum.

Gizurr melli. mikinn vildung hófum ver nú at velli lagt of hefir oss erfir
veitt. of mon hans vorn vppi meðan landit er byggt. Síðan gefk hann
til fonda við Kannveigv of melli. Villtu veita monnom varom II. iord
er dauðir eru of se her hevgdir? at hellr II. at ek myndu giarna veita
vðr ollom segir hon. varvonn er þat segir hann er þú melli þat. þvát þú
hefir mikils mist. of kvad á at þar skylldi ongv rena of ongv spilla. Fóro
á bravt síðan. þá melli Þorgeirr Starkaðarson. eigi megom ver vera
heima í búom varom fyrir Sigfúsom nema þú Gizurr eða Geirr ser
svðr her nokkora hríð. þetta man þva vera segir Gizurr. of hlóðvðr þeir.
of hlavt Geirr eptir at vera. Síðan fór hann í Odda of setti þar. hann
átti ser son er Hróaldr het. hann var lavngetin of het Þiartey móðir
hans. of var systir Þórvaldz hins Beila. er veginn var við hestlek í
Grímnesi. hann hrófadi þvi at hann hefði veitt Gunnari banasár. Hróaldr
var í Odda með fodor sínom. Þorgeirr Starkaðarson hrófadi avðr sári
at hann hefði Gunnari veitt. Gizurr sat heima at Mosfelli. Vig Gunnars
spvrdiz. of melli illa fyrir om allar sveitir. of var hann morgom
manni harmdavði.

Cap. LXXVIX.

Gunnarr kvad vísu dauðr.

Miáll konni illa láti Gunnars of þva Sigfúsnyir. þeir spvrdv hvart
Híali þetti nokkot eiga at lýsa vigsof Gunnars. eða búu mál til?
hann kvad þat ekki mega er máðr var sekr ordinn. of kvad hellr verða at
veita

veita þeim veggjard í því at drepa menn nokkura í hefnd eptir hann. Þeir
 vörp haug eptir Gunnar. of letu hann sitja vpp í hauginom. Rannveig
 villdi eigi at atgeirinn ferri í hauginn. of quað þann einn skylldu á honom
 taka er hefna villdi Gunnars. tók því eingi á atgeirinnom. hon var svo
 haerð við Hallgerði at henni hellt við at hon mundi drepa hana. of quað
 hana valldit hafa vígi sonar síns. stoff þá Hallgerðr til Griotár of Grani
 son hennar. var þá gert feskípti með þeim. skylldi Hogni hafa land at
 Hlíðarenda of bú á. en Grani skylldi hafa leigulond. Sá atbrúdr varð at
 Hlíðarenda. at smalamadr of gríðfona rákú fe hía haugi Gunnars. þeim
 þótti hann vera kátr of kvæda í hauginom. fórv þav heim of sogðu Rann-
 veigo móðvr Gunnars atbrúdrinn. en hon bað þav segia Híáli. fórv þav
 þá til Bergþórshvols of sogðu Híáli. en hann let segia ser III. sinnom.
 Eptir þat talaði hann lengi hliótt við Skarphedinn. hann tók vapn sín.
 of ferr með þeim til Hlíðarenda. þav Hogni of Rannveig tóko við honom
 allvel of vrdv honom fegin miok. Rannveig bað at hann vgeri þar lengi.
 hann het því. þeir Hogni gengv út of inn iafnan. Hogni var madr vaskligr
 of vel at ser gerr of tortryggr. of þorðv þav fyrir því eigi at segia honom
 fyrirbrúdrinn. þeir Skarphedinn of Hogni vorv úti eitt qvellu hía haugi
 Gunnars svðr frá. túnglfin var biart. en stonðom dró fyrir. þeim sýndiz
 haugrinn opinn. of hafði Gunnarr smúiz í hauginom. of sá í móti túnglinv.
 þeir þóttvz síá III. lios í hauginom brenna. of bar hvergi skogga á. þeir
 sá at Gunnarr var kátligr of með (a) gledibragði miklv. hann quað vísv
 of svo hátt at þó mátti heyra gerla þótt þeir vgeri firr.

Meðti dagla deilir
 dáðom rakkr sá er háði
 biart með beztv hiarta
 þenraðgn faðir Hogna.
 hellðr (b) kvaz híalmi falldinn
 hiorþilliv síá villia
 vetti draugr enn veggia
 valfreyio stafr deyia
 of valfreyio stafr deyia

St.

(a) E. gledimótt.

(b) B. les.

Síðan lafz aptr havgrinn. Mondir þú trúa fyrirborð þessom ef Hiáll segdi þer eða ef? segir Skarphedinn. trúa munda ef segir hann ef Hiáll segdi. Þvíat þat er sagt at hann líugi allðri. Mikit er um fyrirborði líka segir Skarphedinn. er hann sialfr vitraz okfr. of villdi hellðr deyia enn degia fyrir ovinom sínom. of kendi hann okfr þav ráð. Dngv mon ef til leidar koma segir Hogni nema þú vilir mer at veita. Hú skal ef þat mona hverfo Gunnari fór eptir víg Sigmondar frenda yðvars. skal ef nú veita yðr líkt er ef má. het fadir minn því Gunnari þar er þú ettir lot at eða móðir hans. Gengv þeir síðan heim til Hlíðarenda.

Cap. LXXX.

Hefnt Gunnars frá Hlíðarenda.

Nú fólv víð fara segir Skarphedinn þegar í nótt. Því ef þeir spyrja at ef em her. þá munv þeir vera varari um lík. þínom ráðom vil ef framfara segir Hogni. Eptir þat tókþ þeir vapn sín þá er allir menn vorv í rekkvóm. Hogni tekr ofan atgeirinn of song í honom hátt. Kannveig spratt vpp af eði mikilli of mellti. hvorr tekr atgeirinn þar er ef bannada ollom med at fara. ef etla segir Havgni at fera fobvr mínom. of hafi hann til Balhallar. of beri þar fram á vapnabíngi. hon svaradi fyrri munv nú bera hann of hefna fobvr þíns. þvíat atgeirinn sagdi mannbana eins eða fleiri. Síðan gefk Hogni út. of sagdi Skarphedni ordregv þeirra omms hans. Síðan fara þeir til Odda. hrafnar ii. flogv med þeim alla leíð. þeir komv um nótt í Odda. þeir rákv fenadr heim á húsin. þá hlióp út Hróalldr of Tiorvi of rákv feit vpp í geilarnar of hofv med ser vapn sín. Skarphedinn spratt vpp of mellti. eigi þarft þú at hyggia at tafnt er sem þer sniz. menn erv her. síðan hoggr Skarphedinn Tiorfa banahogg. Hróalldr hafdi spíot í hendi of hleypr Hogni at honom. Hróalldr leggk til Hogna. Hogni híó í sondr spíotkaptíð med atgeirinom. en tekr atgeirinn í gegnom hann. Síðan gengv þeir frá þeim davgom. of snúa þaðan vpp vndir Þríhyrning. Skarphedinn hleypr á húsv vpp of rentir gras of etlobv þeir er inni vorv at fenadr veri. tók Starkadr of Þorgeirr vapn sín of fléði

fledi of fórv út of vpp um gardinn. En er Starkabr ser Skarphedinn hrediz hann of villdi aptr snúa. Skarphedinn hoggr hann vpp við garðinnom. Þá kemr Hogni í móti Þorgeiri of vegr hann með atgeirinnom. Þadan fórv þeir til Hofs. of var Norðr á velli úti. of bad ser grida. of bauð allsetti. Skarphedinn sagði Merði víg þeirra III. Skarphedinn quað víso.

Ver hofvum fellda síora
 fleinsíhranda dhra
 þeim skalltv beidir beinnom
 hylgíu lavgs of fylgia
 fúgom Karl sva at eigi
 kalldráðom hlyn skiallda
 avmr felldo alla dóma
 avðvonnr syni Sonmars.

of slíka favr segir Skarphedinn skalltv fara. eða selia Hogna síálfðemi ef hann villdi taka. Hogni quaz hitt hafa etlat at settaz ekki við fodvrbana sína. en þó tók hann síálfðemi um síðir.

Cap. LXXXI.

Setz á víg Sonmars við Havguna.

Níall átti lot at við þá er eptirmál áttv eptir þá Starkab of Þorgeir. at þeir skylldo taka settom. of var heradzfonðr tillagðr of teknir menn til gerðar. of voro virðir í allir lortir. tilfavr við Sonnar þótt hann veri sekr. en slíkt fezialld sem gert var. þá gallt Norðr allt. því er þeir lvo eigi fyr vpp gerðinni á hendr honom enn gert var áðr um hitt málit. of lery þeir þat á endom standaz. voro þeir þá allsáttir. en á þingi var umregða mikil. of kom þar at þeir settv Geirr godi of Hogni. of hellz sí með þeim síðan. bio Geirr godi í Hlð til dardadags. of er hann or sogvnni. Híall bad konv til handa Hogna. Allfeðbar dóttvr Veruða skáldz. of var hon honom gefin. þeirra son var Ari er sigldi til Hialtlandz of kvangadiz þar frá honom er kominn Einar Hialtlendinge en vaskazti maðr. Hogni hellt vinátv, við Híal, of er hann or savgvnni.

Cap.

Cap. LXXXII.

Frá Kolsfeggi er hann tók skír.

Nú er at segia frá Kolsfeggi at hann kemr til Horegs. of er í Bif avstr um vetrinn. en um somarit eptir ferr hann avstr til Danmerkr. of felst á hendi Sveini Dana konungi Tiúgvfegg. of hafði þar virðingar miklar. Einhverja nótt dreymir hann at madr kom at honom. sá var liófs of þótti honom hann vekia sík. hann melli við hann. státt upp þú of far með mer. hvat villt þú mer? segir hann. ef skal fá þer kvansfang of skalto vera riddari minn. hann þóttiz iáta þvi. eptir þat vaknadi hann. síðan fór hann til spekinge eins. of sagði honom drauminn. en hann reð svo at hann myndi fara svðr í lond of verða guds riddari. Kolsfeggr tók skír í Danmorko. en nam þar þó eigi yndi. of fór avstr í Gardaríki of var þar einn vetr. þá fór hann þaðan út í Miklagard. of gekk þar á mála. spurðiz þat síðaz til hans. at hann qvangadiz þar of var höfðingi sýrir Þeringialdi of var þar til dauðadags. of er hann or savgo þessi.

Cap. LXXXIII.

Frá Þráni er hann drap Kol.

Nú er þar til máls at taka at Þráinn Sigfússon kom til Horegs. þeir komu norðr við Hálogaland of helldu svðr til Þrándheims of svo til Glada. en þegar Hákon Jarl spurði þat. sendi hann menn til þeirra of villdi vita hvat manna veri á skipi. þeir komu apter of sogdu honom hverir voru. Jarlinn sendi þá eptir Þráni Sigfússyni of kom hann á hans fond. Jarlinn spurði hværrar ettar hann veri? hann sagði at hann veri skollde miok Gunnari at Hlíðarenda. Jarlinn melli. niota skalto þess. hvíat seð hefi ef marga Íslendzka menn of ongan hans (c) nota. Þráinn melli. herra vilst þer at ef se með yðr í vetr? Jarl tók við honom. var Þráinn þar um vetrinn of virðiz vel. Kolr het madr. hann var víkingr mikill. hann var

Q

var

(c) E. maka.

var son Aemondar Eflíðu avstan or Smálanndom. hann lá í Svartelli
 avstr. of hafði v. skip of líð mikít. þadan hellt Kolr or elfinni til Horegs.
 of gekk vpp á Follidinni of kom á úvart Hallvardi Söta. of fonda hann
 í lopti einv. hann vardi; þadan vel þar til er þeir báru elld at. þá gaf;
 hann vpp. en þeir drápu hann of tóko þar fe mikít. of helldu þadan til
 Liódhúsa. Þessi tíðendi spurdi Hákon Jarl. of let dema Kolr útlaga um
 allt ríki sitt. of lagði fe til hófóðs honom. Einhveris sinni var þat at Jarl
 tók þva til orða. Offiarrí er ofþ nú Sonnarr at Hlíðarenda. hann myndi
 drepa útlaga minn ef hann vgeri her. en nú munu Íslendingar drepa hann.
 of er þat illa er hann hefir eigi til vár farit. Þráinn Sigfússon svaradi.
 Eigi em ef Sonnarr. en þó em ef skyllde honom of vil ef látaz vndir þessa
 ferð. Jarl mellti. þat vil ef giarna. skal of þína favr allvel búta. Síðan
 tók Eiríkr son hans til orða. víð marga hafi þer heit góð. en misiasnt
 þíkkir út seliaz. er þetta hin torvelligsta favr. þvíat víkingr síá er harðr
 of illr vídreignar. munu þvsa at vanda til ferðar þessar þedi menn of
 skip. Þráinn mellti. þó skal ef fara þótt ferðin se órífig. Síðan fekk Jarl
 honom v. skip. of oll vel skipot. með Þráni var Sonnarr Lambason of
 Lambi Sigvrdarson. Sonnarr var bróðverson Þráins of hafði komit til
 hans úngr. of vnni hvare óðvum mikít. Eiríkr Jarlsón gekk til með þeim
 of hvgði at monnom of vapna asla of skipti þar um er honom þótti þvsa.
 síðan er þeir voru búntir fekk Eiríkr þeim leidsfogvmann. sigldú þeir þá
 svðr með landi. en hvar sem þeir kvemi víð heimiladi Jarl þeim þat er
 þyrfti at hafa. þeir helldu avstr til Liódhúsa. þá spurdu þeir at Kolr var
 farinn (d) til Danmerkr. helldu þeir þá svðr þangat. en er þeir komu
 svðr til Hellingiaborgar þar fonda þeir menn á báti of fogdu þeir at þar
 var Kolr fyrir. of myndi þar dveltiaz um hríð. Einn tíma er vedrdagr
 var góðr. þá sá Kolr skipin er at fóro of quað sík dreynt hafa Hákon Jarl
 um nóttina. of quað þetta vera myndu menn hans. of bad alla menn sína
 taka vapn sín. Síðan bioggoz þeir víð of tekz þar orrosta. beriaz þeir lengi
 þva eigi vrbu vmskipti. Síðan hlióp Kolr vpp á skip Þráins of roddiz
 vnn

um fast. of drepr margan mann. hann hafði gyltan hiálm. Hú ser Práinn
 at eigi mun daga. eggjar nú mennina með ser. en hann gengr siálf fyrfir
 of metir Kol. Kole hoggr til hans. of kom í skioöldinn Práins. of klauf
 ofan skioöldinn. þá feck Kole steinshogg á hondina. fell þá niðr sverdit.
 Práinn hó til Kols of kom á fótinn svo at af tók. eptir þat drápu þeir
 Kol. hó Práinn hófot af honom en steypu búkinom fyrir bord. en
 varðveittu hófot hans. þeir tóku þar fe mikit. helldu þá norðr til Pránd-
 heimis of fara á fund Jarls. tekr Jarl vel við honom. hann sýndi Jarli
 hófot Kols. en Jarl þakkadi honom verk þat. Eiríkr quað meira vert enn
 orða einna. Jarlinn svaradi at svo var. of bad þá ganga með ser. gengu
 þeir þangat sem Jarl hafði gera látit skip gott þat er eigi var gert sem
 lángskip. þar var gamshóft of búit miok. Jarl melli. þú ert skravt-
 menni mikit Práinn. of hafit þit svo verit báðir frende þit Gunnarr. vil
 ek nú gefa þer skip þetta. en skipit heitir gammr. þar skal fylgia með vinátta
 mín. vil ek at þú ser með mer svo lengi sem þú vill. hann þakkadi honom
 velgerning sinn. of kvadz ecki sýsaz til Íslandz at svo búnu. Jarl átti
 ferð avstr til Landameris at finna Svíakonung. fór Práinn með honom
 um sumarit of var skipstjórnar made of stýrði gaminom. of sigldi svo mikit
 at fáir þyrftu við hann. of var hann avfondadr miok. en þat fannz á
 tafnan at Jarl virði mikils Gunnar. þóat hann setti þá harðliga aptr alla
 er á Práinn leitvdu. var Práinn með Jarli allan þann vetr. en um varit
 spurði Jarl Práinn hvart hann villdi þar vera eða fara til Íslandz. en
 hann quadz eigi þat hafa rádit við sik. of sagðiz vita villia ádr tíðindi af
 Íslandi. Jarl sagði at svo skyllði vera sem honom þótti henta. var Práinn
 með Jarli. þá spurðuz tíðindi af Íslandi. þav er morgom þótti mikil. lát
 Gunnars frá Hlíðarenda. þá vildi Jarl eigi at Práinn ferri út. of var
 hann með honom eptir.

Cap. LXXXIV.

Stanferð Hiálsfona.

Nú er þar til máls at taka at þeir Grímr of Helgi synir Hiáls fóro af
 Íslandi þat sumar sem þeir Práinn fóro utan. of voru á skipi með
 þeim

heim Olafi or Elldo Ketilsfyni of Bárði Hvíta. þeir tóko norðanveður
 sva havrd at þá bar soðr í haf. of rak yfir myrkr sva mikit at þeir vissu
 eigi hvar þeir fóro. of hófdo þeir útivist langa. þá komu þeir þar er gronn-
 sevi var mikit. of þóttu þeir vita at þat mundi vera nær laundom. þeir
 Híalsfynir spurðu ef Bárðr vissi nokkot til hveriom londom þeir myndu
 næst vera? morg eru til segir hann. at því sem ver hófum veðrfoll haft. (e)
 Eyjar eða Skotland eða Irland. Sveim nóttom síðarr sá þeir lond á bædi
 bord. en boda mikinn inn á fiordinn. þeir kauptuðu atferum fyrir utan
 bodann. þá tók at leggia veðrit. en um morguninn var logn. síá þeir þá
 fara XIII. skip út at fer. þá melli Bárðr. hvat skal nú til ráða taka?
 Þvíat menn þessir munu veita of atsókn. Síðan reddu þeir hvar þeir
 skylldu veria sík eða gefaz vpp. en áðr þeir hófdu ráðit komu at víkingar.
 spurðu þá hvarir aðra at nofnom hvat fyrirmenn hetu? þá nefndu fyrir-
 menn kaupmanna. of spurðu í móti hverir fyrir lídi þeirra veri? annarr
 nefndi Griotgarðr en annarr Snególfr fynir Nolldans yr Dungalshé í
 Skotlandi. frendr Melkólfs Skota konungs. of eru kostir. II. af of ger-
 vir segir Griotgarðr at þer gangit á land en ver munom taka fe ydvert.
 hinn er annarr at ver munom sekia at ydr of drepa hvern mann er ver
 fám. Helgi svarar þat vilia kaupmenn at veria sík. Þá melli kaupmenn.
 mel þú (f) allvesall. hveria vorn munu ver veita? of er fe síovi fyrra.
 Grímur tók þat ráðs at hann epti á víkingana. of let þá eigi heyra illan
 for kaupmanna. Bárðr of Olafi reddu. hyggit þer eigi at Íslendingar
 moni gera spott at látom ydrom. takid hellde vopn ydr of verid ydr. toko
 þeir þá allir til vapna of festu þat með ser at þeir skylldu alldri vppgefaz
 meðan þeir metti veria sík.

Cap. LXXLV.

Frá Kára Solmundarfyni.

Víkingar skotu á þá of tók; orrosta of veria kaupmenn sík vel. Snególfr leypr at Olafi of leggr í gegnom hann með spjóti. Grímur leggr
 til

(e) B. Drkneyjar.

(f) B. allvesell.

til Snekolsfs spióti. of svo fast at hann fell útbyrðis. Helgi snéri þá mög
 við Grím. of ráfo þeir ofan alla víkinga of íafnan voro þeir Híalsþynir
 þar er mest þvrfri. Víkingar kolluðu of báðu kappmenn vppgefaz. þeir
 fogðu at þeir myndi allðri vppgefaz. í þessu varð þeim lituð til hafis. síá
 þeir skip fara sonnan fyrir nesit of voro eigi ferri enn x. þeir roa mikinn
 of stefna at þangat. er þar skolluðr við skolluð. en á því skipi er fyrst fór
 stóð maðr við siglu. sá var í sultireyiv of hafði gyllðan híalm. en hárit
 beði mikit of faget. síá maðr hafði spiót gollrekit í hendi. hann spurði.
 hverir eiga her leif svo óíafnan? Helgi sagði til sín. of sagði at í móti
 voro þeir Griótgarðr of Snekólfr. en hverir ero Styrímenn? sagði hann.
 Helgi svaradi. Bárðr svartí er lifir. en annarr er látinn er Olafr heitir.
 erót þit segir hann Íslendþkir menn? svo er víst segir Helgi. hann spurði
 hvers þynir þeir vgrí. þeir fogðu. þá kannaði hann við of melli. nafis
 freggir erót þer fedgar. hvorr erót? segir Helgi. Kári heiti ek. of em ek
 Solmundarson. hvaðan komtu at? segir Helgi. Dr Sodrreyivm. þá ert
 þú vel at kominn segir Helgi ef þú villt veita of nokkot. veita slíkt sem
 þer þvrfir segir Kári. eða hvers beidit þer? veita þeim atlogv segir Helgi.
 Kári sagði at svo skyllði vera. lagðu þeir þá at þeim. of tók; þá bardagi
 í annat sinn. en er þeir hafa bariz um ríð. hleypr Kári vpp á skip til
 Snekolsfs. hann snýr í móti honom of hoggr til hans. Kári leypr vfir slá
 eina er lá um þvert skipit apr ofvgr. Snekólfr híó í slána. svo at fal
 báða eggteina sverðzins. Kári hoggr til hans. of kom sverdit á avrlina.
 of varð hogg svo mikit at hann klav frá ofan hondina. of hafði Snekólfr
 þegar bana. Griótgarðr skaut spióti til Kára. Kári sá þat of líop í lopt
 vpp. en spiótit misti hans. í því voro þeir Helgi of Grím komnir til
 mög við Kára. leypr þá Helgi at Griótgarði. of leggr sverði í gegnum
 hann. of varð þat hans baní gengv þeir þá um skip oll með báðom þorðom.
 menn báðu ser þá gríða. gafv þeir þá gríð ollom. en tók se allt. eptir
 þat leggia þeir skipin oll út vndir eyiar.

Cap. LXXXVI.

Frá Sigurdi Jarli.

Sigurdr het Jarl er red fyrir Orkneyjum. hann var Hlobvissun Þór-
 sunnssonar havsakiúfs. Torfeinarssonar Ragnvaldssonar Jarls af
 Meri Eysteinssonar Glomru. Kári var hirdmaðr Sigurðar Jarls of
 hafði tekit skatta af Eyivnum af Gilla Jarli. Kári biðr þá nú fara til
 Rosseniar. of sagði at Jarl myndi vel við þeim taka. þeir þágu þat of
 forð með Kára of komu til Rosseniar. Kári fylgir þeim á fund Jarls. of
 sagði hverir menn þeir voru. hversu komu þeir segir Jarl á þinn fund?
 ef fann þá sagði Kári í Skotlandzfiordum. of borðu þeir við sonu Moll-
 dans Jarls. of vordu þeir svo vel. at þeir vru þer iafnan meðal vidanna
 of voru þar iafnan (g) sem mest var ravnin. Vil ef nú biðia þeim hirdvistar.
 því skalt þú ráða segir Jarl. tekiz þeir þú svo mikit á hendr við þá ádr.
 þeir voru þá með Jarli um vetrinn. of voru vel virðir. Helgi var liódr er
 á leið vetrinn. Jarl þóttiz eigi vita hví þat myndi seta. of spordi hví
 hann veri liódr. of spordi hvat honom þetti? eða þikki þer her eigi gott?
 gott þikki mer her segir Helgi. hvat hogfar þú þá? segir Jarl. Eigi þer
 nokkurs ríkis at geta á Skotlandi? segir Helgi. svo mun of þikkia segir
 Jarl. eða hvat er at því? Helgi segir. Skotar munu hafa tekit slysmann
 yðvarn af lífi. of tekit niósnir allar at ongar slylði ganga yfir Petlandz-
 fiord. Jarl melli. ertu forspárr maðr? hann segir. lítt er þat reynt. ofka
 skal ef send þína segir Jarl. ef þetta er (h) svo. ella mun þer gialld at verða.
 ekki er hann þess háttar maðr segir Kári. of mun hann satt tilsegia. þólat
 faðir hans er forspár. Síðan sendi Jarl menn suðr til Stravmeniar
 Arnliótri slysmanni sínum. eptir þat sendi Arnliótr menn suðr yfir Petlandz-
 fiord. of toku þar niósnir. of frettu þat at Hundi Jarl of Melsnati Jarl
 höfðu tekit af lífi (i) Hávard í Þradsvík m. g. Sigurðar Jarls. sendi þá
 Arnliótr orð Sigurdi Jarli at hann slylði koma suðr með líb mikit at
 reka Jarla þessa af ríkinu. þegar Jarl spordi þetta dró hann saman her
 mikinn um allar eyjar.

Cap.

(g) C. er mest þorfti.

(h) B. satt.

(i) B. Hallvard.

Cap. LXXXVII.

Bardagi med Jorlvm.

Síðan fór Jarl svdr med herinn. ok var Kári í fave med honom ok
 svo Híalssynir. þeir komu svdr við Katanes. Jarl átti þessi ríki í
 Skotlandi. Ross ok Myrevi. Eyrlond ok Dali. komu þar at móti þeim
 menn af þeim ríkiom. ok sögðu at Jarlar veri þadan skamt í brævt med
 mikinn her. þá sýr Sigvdr Jarl þángat herinom ok heitir þar Dongals-
 nipa er sönðrinn var fyrir ofan. ok laust í bardaga med þeim mikinn.
 Skotar höfðu látið fara sumt líðit laust ok kom þat í opna stíolldu Jarls.
 monnom ok varð þar mannfall mikit. þar er þeir Híalssynir snery í móti
 þeim ok borðu við þá. ok komu þeim á flotta. verdr þá bardagi harðr.
 snúa þeir Helgi þá fram hía merkino Jarls ok beriaz vel. Hú sýr Kári
 í móti Nelsnata Jarli. Nelsnati skaut spíoti til Kára. Kári hendi ok skaut
 aptr spíotino. ok í gegnum Jarlinn. þá stóði Svndi Jarl. en þeir ráku
 flottann alle þar til er þeir spurðu til Nelskofs Jarls at hann dró her saman
 í Dongalsbæ. átti Jarl þá ráð við menn sína. ok stóðiz ollont þat ráð
 at snúa aptr. ok beriaz eigi við svo mikinn landher. snery þeir þá artr. En
 er Jarl kom í Stravmey skiptu þeir þar herfangi. síðan fór hann norðr
 til Rossenjar. Híalssynir fylgðu honom ok Kári. Jarl gerði þá veizlu
 mikla. ok at þeirri veizlu gaf Jarl Kára sverð gott ok spíot gollrekit. en
 Helga göllhring ok stíkkiv. en Svími stíolld ok sverð. Eptir þat gerði
 hann þá hirðmenn sína Svím ok Helga. ok þakkadi þeim framgongu goda.
 þeir voru med Jarli þann vetr ok um sumarit. þar til er Kári fór í hernat.
 þeir fóru med honom. þeir heriðdu víða um sumarit ok fengu hvervetna
 sig. þeir borðu við (k) Svdrud konung ok Mon ok sigvdu hann. ok
 fóru við þat aptr ok höfðu fengit mikit fe. voru þeir enn med Jarli um
 vetrinn Um varit beiddu þeir Híalssynir at fara til Horegs. Jarl melli
 at þeir stóldu fara sem þeim líkadi. ok fékk þeim gott skip ok (l) rossva
 menur. Kári sagði at hann myndi þetta sumar koma til Horegs med statta
 Hákonar

(k) B. Svthorm.

(l) B. vaska.

Hákonar Jarls. ok mánndu þeir þá finnaz. ok svo kom at þeir sammelltoz á þat. Síðan letu þeir Híálsfynir út ok sigldu til Horegs. ok komu norðe við Þrándheim.

Cap. LXXXIII.

Utansferð Hrappz.

Kolbeinn het madr ok var kallaðr Arnliótarson. hann var Þrengr madr. hann sigldi þat somar út til Íslandz er þeir Kolskeggr ok Híálsfynir fóro utan. hann var þann vetr í Breiddal avstr. en um varit eptir bió hann skip sitt í Gavatvík. ok þá er þeir voru miok búnir reri at þeim made á báti. ok festi bátinn við skipit. en gekk síðan upp á skipit til fondar við Kolbein. Kolbeinn spurði þenna mann at nafni. Hrappr heiti ek segir hann. hvat villtu mer? segir Kolbeinn. ek vil biðia þik at þú flytir mið um Íslandz haf. Kolbeinn spyr. hvers son ertu? ek em son Þvörgunleida Geirolfssonar Serpis. Kolbeinn spurði. hver nauðsyn er þer á? ek hefi vegit víg eitt segir Hrappr. hvert víg er þat? segir Kolbeinn. eða hverir eru til eptirmáls? Þapnsfirðingar segir Hrappr. en ek va Þrlyg (m) Þrlygsson Þrodgeirssonar hins hvíta. þess get ek at sá hafi verr er þik flytr segir Kolbeinn. Hrappr melli. vinn em ek vinnar mínz. en gellu ek þat er illa er til mín gert. enda þóttir mið eigi fe til at leggja fyrir farit. Síðan tók Kolbeinn við Hrappi. litlu síðarr gaf byr ok sigla þeir í haf. Hrapp þraut vístir í haf. settiz hann þá at með þeim er næstir voru. þeir sprottu upp með illyrðom. ok svo kom at þeir ráðaz á. ok hefir Hrappr þá þegar vndir 11. menn. þá var sagt Kolbeini ok bað hann Hrapp í maðvöneyti sitt. ok hann þá þat. þeir koma af hafi. ok leggja utan við Algdanes. þá spurði Kolbeinn hvar fe þat veri er hann bað í leigu vndir sik? Hrappr svarar. þat er út á Íslandi. verða ntantv fleirvum þrettottu enu mer. en þó vil ek þer nú vppgefa alla leigona. Hrappr bað hann hafa þaukk fyrir. eða hvat leggir þú nú til ráðs með mer? þat fyrst segir hann. at þú far sem bráðaz frá skipi. þófat allir avstmenn monu illa túlka fyrir þer.

(m) E. Þvösson.

þer. en þó rēð ek þer þat annat heilrēði. at þú soik allðri lánardrottinn þinn. Síðan gekk Hrappr á land vpp med vopnum sínum. ok hafði orí eina mikla í hendi vafinskepto. hann ferr þar til er hann kemr til Gvðbrandz í Dala. hann var hinn mesti vin Hákonar Jarls. þeir áttu hof báðir saman. ok var því allðri vpp lokit nema þá Jarl kom þangat. þat var annat mest hof í Horegi. en annat á Hlodym. Þrándr het sonr Gvðbrandz en Gvðrún dóttir. Hrappr gekk fyrir Gvðbrand ok qvaddi hann vel. hann spurði hvat manna hann veri? Hrappr sagði til sín at hann veri vtan af Íslandi. Síðan biðr hann Gvðbrand at hann taki við honom. Gvðbrandr melli. Ekki líz mer svo á þik sem þú monir gefomadr vera. Miok þikki mer ok logit frá þer segir Hrappr; er þat var sagt at þú tekir við ollom þeim er þik beði. ok engi madr veri iafnagetr sem þú. mon ek því í móti mela ek þú tekr eigi við mer. Gvðbrandr melli. þer manto vera hlióta. hvat vísar þú mer til sefs? segir Hrappr; á hinn úeðra bekk gagnvart (n) ondugi míno. Hrappr fór í seti sitt. hann konni frá morgu at segia. var þat fyrst at Gvðbrandi þótti gaman at ok morgum avðrom. en þó kom svo at morgum þótti ofkessi. ok svo kom at hann sló á tal við Gvðrún svo at margir tolvðu at hann myndi fífla hana. En er Gvðbrandr varð þess vare talði hann á hana miok er hon átti tal við hann. ok bað hana vara; at mela nokkot við hann svo at eigi heyrði allir menn. hon het góðu um fyrst. en þó dró til vanda um tal þeirra. þá setti Gvðbrandr til Asvarð verkstjóra sinn at ganga med henni vt ok inn. ok hvort er hon ferí. Einhveris sinni var þat. at hon beiddi; at fara á hnotskog at skemta ser. ok fylgdi Asvarð henni. Hrappr leitar eptir þeim ok fann þav. ok tók í hond henni. ok leiddi hana eina saman. síðan fór Asvarðr at leita hennar. ok fann þav liggia í rónni beði saman. hann leypr at med orí reidda. ok híó til fótar Hrappz. en Hrappr bráz við fast ok misti hann Hrappz. hann spretr á fetr seni skiótazt. ok þreif orí sína. Síðan villdi Asvarðr vndan snúaz. Hrappr hoggr í sondr í honom hrygginn. þá melli Gvðrún. Hú hefir þú þat vnnit er þú mon eigi (o) med fofðr mínum lengr vera. en þó mon honom

R

enn

(n) B. vtav frá Dndvgino.

(o) med fiorvi vndan koma;.

enn samt verr þickia. þvíat ek fere með barni. Hrappur segir. eigi skal hann þetta af auðvöm spyrja. of skal ek fara heim of segja honum hvarttveggja. (p) Þá muntu eigi með þírví í brot koma; segir hon. á þat skal heita. segir hann. eptir þat fylgir hann henni til kvenna annarra. en hann fór heim. Svðbrandur sat í ondugi. of var fátt manna í stofni. Hrappur gekk fyrir hann of bar hátt orina. Svðbrandur spurði. hví er blóðug or þín? Ek gerða at bakverf Auvarðar verkstjóra þíns. segir Hrappur. þat mun eigi af góðu. segir Svðbrandur. þú mun hafa veit hann. Sva er víst segir Hrappur. hvat var til saka? segir Svðbrandur. lítið myndi ydr þickia segir Hrappur. hann villdi hoggva vndan mer fótinn. hvat hafdir þú tilgert ádr? segir Svðbrandur. þat er hann átti ongua sok á segir Hrappur. þó muntu segja hvat þat var. Hrappur melli. ef þú vill vita þá lá ek hía dóttur þinni. of þótti honum þat illa. Svðbrandur melli. standi menn upp of taki hann. of skal hann drepa. Allít letr þú mik nióta mágsendar segir hann. en hefir þú eigi þat mannvál at þetta mun stíótliga gera. þeir stóðu upp en hann hopaði út vndan. þeir laupa eptir. en hann kem; á skóg vndan. of hófðu þeir hans ekki. Svðbrandur samnar lídi of let kanna skóginn. of finna þeir hann eigi. þvíat skógrinn var mikill. of (q) þravngur. Hrappur fere um skóginn þar til er hann kom í rióðr nokkvt. þar fann hann húfabe of mann úti of klawf skíð. hann spurði þenna mann at nafni. of nefndiz hann Tófi. Tófi spurði at hans nafni of nefndiz Hrappur sem hann het. Hrappur spurði hví bóndi bioggi sva þarri auðvöm monnom? því segir hann at ek þickiom; her lítt þvrsa at amáz við aðra menn. við forvm kynliga með okkr um málin segir Hrappur. of mun ek fyrr segja þer hvær ek em. ek hefi verit með Svðbrandi í Davlum. of stoff ek þaðan fyrir þat er ek drap verkstjóra hans. en ek veit at við ervm bádir illmenni. þvíat þú muntu dir ekki her kominn frá auðvöm monnom nema þú verir nokkors mannz útlagi. of geri ek þer tva kosti. at ek man segja til þín. eða við niótum bádir iafut þess er her er. bóndi melli. þetta er (r) iafut sem þú segir. ek nam

(p) B. hætto mikit hefir þú þá.
eptir því.

(q) B. þiofkr.

(r) C. heint

nam konu þessa er her er hía mer. of þesir margr made eptir mer leitad. Síðan leiddi hann Hrapp inn með ser. þar voru hús lítil of vel gior. bóndi sagði húsfreyio sinni at hann hafði Hrapp ráðit með ser. flestir munu af manni þessum illt hljóta segir hon. en þó munu ráða vilja. Síðan var Hrapp þar. hann var fávroll miok. of var (s) allðri heima. hann fer náð fandi Gvðrúnar iafnan. þeir sátu um hann fedgar Þrándr of Gvðbrandr. of varð þat allðri at þeir fengi honom náð. of fór svo fram oll þav misseri. Gvðbrandr let segia Hákon Jarli hverr vandredi hann hafði af Hrappi. Jarl let dema hann útlaga. of lagði fe til hofvðs honom. en het þó at fara sláfr (t) at leita eptir honom. en þat fór þó fyrir. of þotti Jarli þeim sláfrátt at taka hann er hann fór svo úvarliga.

Cap. LXXXIX.

Þráinn tók við Hrappi.

Þetta somar hit sama fóru Híaláshvir til Horegs af Drkneyiom sem fyrr var ritat. of voru þar í kappstefnu um somarit. Þráinn Sigfússon bió þá skip sitt til Íslandz. of var þá miok albuin. þá fór Hákon Jarl á veiðlo til Gvðbrandz. um nóttina fór Vigahrappr til godahús þeirra Jarls of Gvðbrandz. hann gekk inn í húsit. hann sá Þórgerði (u) Havlda-brúði sitia of var hon svo mikil sem made roskinn. hon hafði mikinn gollhríng á hendi. of falld á hofdi. hann sviptir hana falldinnom. of tekr af henni gollhrínginn. þá ser hann kerry Þors of tekr af honom annan gollhríng. hann tók hinn þridia af Trpu of dró þav oll út. of tók af þeim allan búnaðinn. síðan lagði hann elld í godahúsit of brendi vpp. eptir þat genge hann brot. tók þá at morna. hann genge um akreland nokkvt. þar sprottu vpp VI. menn með vapnom of sekia þegar at honom. en hann verfi vel. verða þer málalýktir at hann vegr þria menn. en serir Þránd til ólífis. en elltir II. til skogar. svo at þeir báru ongva niósn Jarli. hann gekk

(s) E. sialltan.
Havrgabrúti.

(t) E. of reyna eptir honom.

(u) B.

gekk þá at Þrándi ok mellti. Kosti á ef nú at vega þik ef ef vil. ok vil ef nú eigi þat. skal ef meira virða mágsemd við þik enn þer virðit við mik. Hrappr etlar nú at snúa aptr á skóginn. ser hann nú at menn eru komnir milli skógarins ok hans. tressstiz hann þá eigi þangat á at leita. leggiz hann þá niðr í rónna nokkora ok liggir þar um stund. þeir Hákon Jarl ok Godbrandr gengv þenna morgin snemma til godahúsins ok fonda þat brönnit vpp. en úti III. godin ok yr ollom skrudanom. þá tók Godbrandr til orða. Mikill máttir er gefinn godom varom er þav hafa gengit sialf yr ellidnom. eigi monv godin þessv vallda segir Jarl. madr mon brent hafa hofit. en borit út godin. en god hefna eigi allz þegar. mon sá madr bravt rekinn yr Ballhollo ok þar allðri koma er þetta hefir gert. í því bili hliópv þangat menn Jarls III. ok sogðv þeim ill tíðindi. qvadoz fondit hafa á afrinom menn III. vegna. en serðan Þránd til ólífs. hvær mon slíkv vallda? segir Jarl. Þigahrappr segia þeir. þá mon hann hafa brent vpp godahúsit segir Jarl. þeim þótti hann vñt til þess líkligr. hvar mon hann nú vera? segir Jarl. þeir sogðv at Þrándr segði at hann hefði lagz niðr í rónna nokkora. Jarl ferr þangat at leita. ok var Hrappr þá allr í brotv. þipadi Jarl þá til at leita hans. ok fonda þeir hann eigi. Jarl var sialfr í leitinni ok bad hann þá hvítaz fyrst. Jarl gekk einn saman frá aðröum monnom. ok bad ongvann mann með ser ganga. ok dvaldið um stund. hann fell á (x) kne þeði ok hellt fyrir avgv ser. síðan gekk hann aptr til þeirra. hann mellti við þá. gangit þer með mer. þeir gengv með honom. hann snýr þvers af leitinni þeirri er þeir hofðv áðr farit. ok komv at dalverpi einv. þar spratt Hrappr vpp fyrir þeim. ok hafði hann þar fölgit síðr áðr. Jarl eggjar menn at laupa eptir honom. en Hrappr var sva foðhvatr at þeir komvz hvergí í nánd honom. Hrappr stefndi til Glada. þar vorv þeir þá búmir til hafz hvarirtveggiv. Þráinn Sigfússon ok Híalsþynir. Hrappr bleypr þar at sem þeir eru fyrir Híalsþynir. hann mellti. þiargit mer góðir drengir þvfat Jarl vill drepa mik. Helgi leit við honom ok mellti. ógefv samligr madr ert þú segir Helgi. ok mon sá betr hafa er eigi tekr við þer. þat

þat mynda ef vilja segir Hrappr. at þit hlytið af mer mest illt. madr em
 ef til þess segir Helgi at hefna þer þess þá er stundir líða. Hrappr sneri þá
 til mós við Þráinn Sigfússon ok bað hann ásiá. hvat er þer á hondum?
 segir Þráinn. brennt hefi ef godahús fyrir Jarli ok drepit menn nokkora
 ok mun hann þer koma brátt. þvíat hann er siálfur í eptirleitinni. Þarla
 samir mer þat segir Þráinn. þva mikit gott sem Jarl hefir mer gert. þá sýndi
 hann Þráni gripina þá er hann hafði borit yr godahúsins. ok bað at gefa
 honum feit. Þráinn sagði. at hann myndi eigi þiggja nema annat fe keni
 í mót. Hrappr melli. her mun ef stad nema ok skal mik þer drepa fyrir
 avgom þer. ok mun þú þá bíða af hvers manns ámeli. Þá síá þeir ferð
 Jarls ok manna hans. þá tók Þráinn við Hrappi. en let stíota báti ok (y)
 flöttiz út á skipit. Þráinn melli. nú er þetta fylsni hellzt at brióta botna
 ok tonnvm II. ok skaltu þar fara. I. Sva var gert at hann fór í tonnvmnar.
 ok voru bondnar saman síðan. ok (z) látur fyrir bord. þá kemr Jarl með
 líði sínu til Hjalðsana ok spurði ef Hrappr hefði komit þar? þeir sögðu at
 hann kom. Jarl spurði hvort hann ferri þaðan? þeir sváðu eigi reidur
 hafa á hent. Jarl melli. sá skyllði mikla send af mer hafa er mer segði
 til Hrapps. Grímur melli hliótt við Helga. fyrir því skolum við eigi segia?
 ef veit eigi nema Þráinn launi okkr ongu göðu. eigi skolu við segia at
 heilðr segir Helgi. þar er líf hans liggur við. Grímur melli. Vera kann at
 Jarl snúi á okkr hefndinni. þvíat hann er sva reidr at niðr munu nokkora
 verða at koma. ecki munu við at því fara segir Helgi. en þó skolu við nú
 brot leggja skipinu ok í haf þegar gefr. þeir leggja út undir eina ey. ok
 bíða þar byriar. Jarl gekk at skipamonnum ok leitadi við alla þá. en allir
 döldu at ne eitt vísi til Hrapps. þá melli Jarl. nú munu þer ganga til
 Þráins selaga máns. ok mun hann selia fram Hrapp ef hann veit nokkot
 til. Eptir þat tóko þeir langskip eitt. ok fóru út til kaupskipsins. Þráinn
 kenni ferð Jarls. ok stendr vpp ok heilsar honum blíðliga. Jarl tók því
 vel ok melli sva. Mann þess leitum þer er heitir Hrapp ok er Íslendzkr.
 hann hefir gert oss hvervetna illt. viljum þer nú þess bíðia yðr at þer
 N 3 selid

(y) B. flöttu út skipit.

(z) C. stótt fyrir bord.

felid hann fram eða segid til hans. Þráinn melli. Þisso þer at ef drap
 útlaga yðvarn herra. of hetta þar til lífi míno. of þá ef fyrir þat af yðr
 stórsendur. meiri sendur skaltu nú hafa segir Jarl. Þráinn hugfadi nú
 fyrir þer. of þóttiz eigi vita hvat Jarl myndi mest meta. Þretir þó nú at
 Hrapp þer þar. of þad Jarl leita. hann hafdi lítid við þat. of gefk á land
 einn frá aýðrum monnom. of var þá reidr miof. þva at eingi maðr þordi
 við hann at mela. Jarl melli. vísi mer til Híalsfona. of skal ef nauðga
 þeim til at þeir segi mer et sanna. þá var honom sagt at þeir hófðu út látid.
 ekki má þat þá segir Jarl. en vatnkerollid II. voro þar við skipit Þráins.
 of má þar maðr vel hafa fölgiz í. of ef Þráinn hefir fölgit hann. þá mon
 hann þar í vera. of mon þer nú fara í annat sinn at finna Þráinn.
 Þráinn þer þetta at Jarl etlar enn út of melli. Svá reidr sem Jarl var
 neftom. þá mon hann nú verá halfo reidari. of liggir nú við líf allra manna
 þeirra er á skipinu ero. þeir hetu allir at leynd þviat hvær var um sík miof
 reidr. þeir tóku sefka nokkora or búlfanom. en letu Hrapp koma þar í
 stadium. fóru nú aþrir sefkar á hann ofan þeir er lettir voro. Hú kemr
 Jarl er þeir hófðu um Hrapp búit. Þráinn qvaddi vel Jarl. Jarl tólf
 qvedis hans of ekki skiótliga. sá þeir at Jarl var allmiof reidr. Jarl melli
 til Þráins. Sel þú fram Hrapp. þviat ef veit víst at þú hefir fölgit hann.
 hvær mon ef hafa fölgit hann herra? segir Þráinn. þer mon þat konnigt
 segir Jarl. en ef ef skal geta til. þá etla ef at þú hafir ádan fölgit hann í
 kerollidonom. eigi villða ef at þer vendit mik lugi. hellðr villða ef at þer
 leitadit um skipit. þá fór Jarl upp á skipit of leitadi of fann eigi. þer þú
 mik nú vndan? segir Þráinn. siarri ferr þat segir Jarl. en eigi veit ef hvé
 þer finnom hann eigi. en ef þiokvomz síá allt í gegnom þá er kem á land. en
 þá se ef ekki til er ef kem þer. letu hann þá róa til landz með sík. hann var
 svá reidr at ekki mátti við hann mela. Sveinn son hans var þar með
 honom. hann melli. vndarligt Skaplyndi er þat at láta óverða menn
 giallda reidi sinnar. Jarl gefk þá einn í brot frá aýðrum monnom. síðan
 gefk hann þegar aþtr til þeirra of melli. Róom þer enn til þeirra. þeir
 gerðu svá. hvær mon hann fölginn verit hafa segir Sveinn. eigi mon þat
 nú skipta segir Jarl. þviat hann mon nú í bravto vera þadan. seckir II.
 lagv þar hía búlfanom. of mon Hrapp þar hafa komit í stadium þeirra í
 búlfanom.

búlfann. Þráinn tók til orða. fram rinda þeir enn skipinu. ok munn enn etla út hingat til vár. skolv ver nú taka hann or búlfanum ok koma oðrv í stadinn. en þó skolv seckirnir lafsir. þeir gerðu svo. Þráinn melli þá. látum ver Hrapp nú í seglit. þat var hefiat vpp við rána. þeir gera svo. Jarl kemr þá til þeirra Þráins. var hann þá allreidr ok melli. villtu nú selia fram mannum Þráinn. ok er nú verra enn fyrr. Þráinn svarar. fyrir longv sellda ek hann fram ef hann veri í minni varðveizlv. eða hvar mun hann verit hafa? í búlfanum segir Jarl. hví leitodot þer hans eigi þar þá? segir Þráinn. eigi kom oss þat í hog segir Jarl. Stðan leitodv þeir hans vum allt skipit ok fonda hann eigi. Vilit er mik nú vndan bera? segir Þráinn. víst eigi segir Jarl. þvát ek veit at þú hefir fólgt mannum þótt ek finna hann eigi. en helldr vil ek at þú nídiz á mer en ek á þer segir Jarl. fór hann þá til landz. Hú þilktvuz ek síá segir Jarl at Þráinn hefir fólgt Hrapp í seglinu. þá (a) rann á byrr. ok siglde þeir Þráinn til hafz. hann melli þá þetta er lengi hefir vppi verit haft síðan. Látum geisa gamminn gerat Þráinn veggia. En er Jarl spordi ord Þráins. þá melli hann. eigi berr her til (b) óvizka mín. helldr þat samband þeirra er þeim dregr báðvum til bana. Þráinn var skamma stund í hafit ok kom til Íslandz. ok fór heim til búz sínz. Hrapp fór með Þráni ok var með honum þav misseri. en vum varit eptir fekk Þráinn honum bú á Hrappstodvum. ok bió hann þar. hann var þó lengztvum at Griótá. hann þótti þar ollv spilla. þat melli svumir menn at vingott veri með þeim Hallgerði ok hann síði hana. en svumir melli þv í móti. Þráinn fekk Merði úrktis frenda sínvum. Sammin. já Morðr va Odd Halldorsson avstr í Gadvit í Þervfirði. allir frendr Þráins hellde hann fyrir hofdingia.

Cap. XC.

Hákon Jarl bardiz við Híalssonv.

Nú er þar til máls at taka er Hákon Jarl misti Þráins. at hann melli við Svein son sinn. tavkom við langskip III. ok forvum at Híalssonvum of

(a) C. kastadi.

(b) C. vanvit mitt.

of drepm þá. þólat þeir mynd vitad hafa með Þráni. þat er eigi gott
 ráð segir Sveinn at snúa sokinni á úvallda menn en láta þann vndan setia
 er sekr er. Ek skal þessu ráða segir Jarl. hallda þeir nú eptir Híalssonum.
 of leita þeirra of finna þá vndir eyri einni. Grímr sá fyrir skip Jarlsins
 of mellti til Helga. her skip fara her. of kenni ek at her er Jarl. of mun
 hann ofþ avngan fríd bióða. þat er mellst sagdi Helgi at sá se hvorr vaskr
 er sík verr við hvorn sem hann á. skulu ver of veria ofþ. allir báðu hann
 fyrir síá. tóko þeir þá vapn sín. Jarl kemr nú at of kalladi á þá. of bad
 þá vpp gefaz. Helgi sagdi at þeir myndu veriaz meðan þeir metti. Jarl
 baóð ollom gríd þeim er eigi villdi veria sig eða Helga. en svo var Helgi
 vinseli at allir villdu deya með honum. Jarl sekr at of hans menn. en
 þeir veriaz vel. of voru þeir Híalsfynir þar iafnan sem mest var ravn. Jarl
 baóð opt gríd. en þeir svorðu inv sama. of sogðu; allðri myndu vpp gefaz
 þá sótti at þeim fast Úslákr yr Langeyvi. of kom; vpp á skipit III. sinnum.
 þá mellti Grímr. þú sekr fast at of veri vel at þú hefdir eyrindi. Grímr.
 þreif vpp spíot of skaut vndir kverkina. of hafdi Úslákr þegar bana. Litlu
 síðarr va Helgi Egil merkismann Jarls. þá sótti at Sveinn Hákonarson
 of let bera at þeim stjolldu. of vrdv þeir handteknir. Jarl villdi láta þegar
 drepa þá. en Sveinn quað þat eigi stjolldu. of sagdi at veri nótt. þá mellti
 Jarl. drepi þá á morgin. en bindi þá ramliga í nótt. Sva mun vera verða
 segir Sveinn. en eigi hefi ek vaskari menn fyrir fndit em þessa. of er þat
 hinn mesti mannskadi at taka þá af lífi. Jarl mellti. þeir hafa drepit tva
 ena vofstozto vara menn of skal fyrir þat drepa þá. menn voru þeir at va
 skari segir Sveinn. en þó mun þetta gera verða sem þú vill. voru þeir
 bondnir of fiotraddir. Eptir þat sofnadi Jarl. en þá er menn voru sofnadir
 mellti Grímr til Helga. þraut villða ek komaz ef ek metta. leitv við nokkorra
 bragða þá segir Helgi. Grímr ser at þar liggv of ein of horfði vpp eggin.
 Grímr freidd þangat til. of fer skorit af ser bogastrengium við orinni. en
 þó fekk hann sár mikil á hondvnum. þá leysti hann Helga. eptir þat freidd-
 v; þeir fyrir borð of komv; á land svo at þeir Hákon vrdv eigi varir við.
 þeir brotv af ser fiotrana of gengv annan veg á eyna. tók þá at morna.
 þeir fndv þar skip of kendo at þar var kominn Rári Solmondarson. fórv
 þeir þegar á fnd hans of sogðu honum þrakning sína. of sýndv honom

sár sín of óvæðu þá Jarl mundi í svefni. Kári mælti illa verður slíkt at þer skolt taka hrakning fyrir (c) vanda menn. eða hvat er nú gert at skapi ykkro? fara at Jarli of drepa hann segja þeir. ekki mun þess aðdit verða segir Kári. en ekki stórtir ykkir áhyga. en þó skolt ver vita hvart hann er þar nú. Síðan fóru þeir þangat. of var Jarl þá í brotu. þá fór Kári inn til Glada á fund Jarls. of ferdi honum skattinn. Jarl mælti. hefir þú tekir Híalssonu til þín? Sva er víst segir Kári. villtu selja mer fram Híalssonu? segir Jarl. þat vil ek eigi sagði Kári. villtu sverja þess at þú villdir eigi at mer fara með Híalssonom? segir Jarl. þá mælti Eiríkr Jarlsson. ekki er slíks at leita. hefir Kári iafnan verit vinn varr. of skylldi eigi sva farit hafa ef ek hefda við verit. Híalssynir skylldu hafa halldit avllu. en hinir skylldu haft hafa reffing er (d) til hófðu gert. þetti mer nú semiligra at gefa Híalssonom góðar gjafir fyrir hrakningar þer er þeir hófðu of sárafar. Jarlinn mælti. Sva mundi vera víst segir hann. en eigi veit ek hvart þeir vilja taka settir. þá mælti Jarl at Kári skylldi leita við Híalssonu um settir. Síðan reddi Kári við Helga hvart hann villdi taka sendir af Jarli eða eigi. Helgi sagði. taka vil ek af syni hans Eiríki. en ekki vil ek eiga við Jarl. þá sagði Kári Eiríki svor þeirra. Sva skal vera segir Eiríkr at hann skal af mer taka sendina ef honum þykkir þat betra. of segi þeim þat at ek býð þeim til mín of skal sáðir minn þeim ekki mein gera. þetta þágy þeir of fóru til Eiríks of voru með honum þar til er Kári var búinn vestr at sigla um haf á fund Sigordar Jarls. þá gerdi Eiríkr Kára veizlu of gaf honum gjafir of sva Híalssonom. Síðan fór Kári vestr um haf á fund Sigordar Jarls. of tók hann við þeim allvel. of voru með Jarli um vetrinn. En um varit bað Kári þá Híalssonu at þeir feri í hernat með honum. en Grímur óvaz þat mundi gera ef hann villdi fara með honum út til Íslandz. Kári het því. Fóru þeir þá með honum í hernat. þeir heriödu svðr um Angolsenjar of allar Svðrenjar. þá helldu þeir til Galltrís of gengu þar vpp of borduz við landzmennt of fengu þar fiár mikils. of fóru til skipa. þadan fóru þeir svðr til Bretlandz of heriödu þar.

(c) E. vændismenn. (d) E. tilsonu.

far. þá helldu þeir til Manar. þar mettu þeir Svobasdi Konungi or (e) Mani of borðoz þeir við hann of höfdu sigr. of drapu (f) Dungal son Konungs. þar tofo þeir se mikitt. þadan helldu þeir norðr til Kolni of fönðu þar Silla Jarl. of tof hann við þeim vel of doalduz þeir með honom nokkura hríd. Jarl fór með þeim til Orkneyia á fönð Sigvrdar Jarls. en um varit gipti Sigvrd Jarl Silla Jarli Hereidi systor sína. for hann þá í Sodrenjar.

Cap. XCI.

Utkvama Híalsfona of Kára.

Þat somar bioggoz þeir Kári of Híalsfynir til Islandz. of þá er þeir voru albúnir gengu þeir á fönð Jarls. Jarl gaf þeim godar giasir of skildu þeir með mikilli vináttu. lá'a þeir nú í haf. þeir hafa útvistie skammar. of gaf þeim vel byri of komu við Eyrrar. þeir fengu ser hesta of ríða frá skipi til Bergþórshvols. en er þeir komu heim vrdu allir menn þeim fegnir. þeir stottu heim se sitt of reðu skipi til hlönnz. þar var Kári þann vetr með Híali. En um varit þad Kári dóttor Híals. of stottu þeir Grímur of Helgi með honom of laof soa at hon var fostvud Kára. of var ákvedin brúðlaupsstefna. of var bodit hálfom manadi fyrir mitt somar. of voru þav þann vetr með Híali. þá kaupti Kári land at Dyrholmum avstr í Mýdal. of gerði þar bú. þav fengu þar fyrir ráðamann of ráðafono. en þav voru með Híali iafnan.

Cap. XCII.

Deild Híalsfona of Þráins Sigfússonar.

Þrappre átti bú á Þrappstodum. en þó var hann at Griótá iafnan. of þótti hann þar ollo spilla. Þráinn var vel til hans. Einhverio sumri var þat þá er Ketill yr Mork var at Bergþórshvold. þá soaðu Híalsfynir frá Þrakningum sínum. of quadoz mikitt eiga at Þráni Sigfúsfyni ngr sem þeir

(e) B. E. Mon.

(f) E. Dvfgal.

þeir taladi til. Hiáll sagði at þat veri best at Ketill talt til við bróður sinn
 Þráinn. hann het því. gáfu þeir Katli tómstund til at tala við Þráinn.
 Litlu síðarr inntu þeir til við Ketil. en hann qvez fátt myndu herma frá
 orðom þeirra. þvíat þat fannz á at Þráni þotta ef mikils virða mágsemd
 við ydr. síðan hetto þeir talinu. of þóttvz þeir síá at ervipliga horfði. of
 spurdu fodor sinn ráðs hversu með skylldu fara. þeir qvadvz eigi vna at
 svo bútt stæði. Hiáll sagði. Eigi er slíkt svo úvant. þat mun þikkia um
 sakleysi ef þeir eru drepnir. of er þat mitt ráð at stíota at sem flestum um
 at tala við þá. at sem flestum verði heyrinkönnigt ef þeir svara illa um.
 Þá skal Kári um tala þvíat hann er skapdeilldarmadr. mun þá vaxa óþokki
 með ydr. þvíat þeir munu hlada illyrðom saman er menn eiga hlvt at.
 þeir eru menn heimskir. þat kann of vera at mellt se at synir mínir se seinir
 til atgerða. of skvlot þer þat þola um stvndar sakir. þvíat allt orkar tví-
 melis þá er gert er. en svo fremi skvlot þer orði ákoma er þer gllit nokkvot
 at atgera ef ydvar er illa leitit. en ef þer hefðit við mik um ráðit í fyrstu.
 þá myndi allðri orði á hafa verit komit. of myndi ydr þá eingi svóvirða þ
 vera. en nú hafit þer af ena mestu raun. of mun þat þó svo avkanda fara
 um ydra svóvirðing at þer munat ekki fá atgert fyrr enn þer leggit vandregði
 á ydr. of vegit með vapnum. (g) of er því langa nótt at at draga. Eptir
 þat hetto þeir talinu. of vart her margs mannz vmregða á. Einhveris sinni
 var þat at þeir breðr tavldu til at Kári myndi fara til Griotár. Kára
 qvaz onnur ferð þikkia betri. en lez þó myndu fara ef þetta veri ráð Hiáls.
 Síðan ferr Kári til fvdar við Þráinn. tala þeir þá um málit. of þikkir
 þeim eigi einn veg báðom. Kári kemr heim. of spyrja þeir Hiáls synir
 Kára hversu farit hefir með þeim. Kári qvaz ekki herma myndu ordin. of
 er meiri von at mellt se slíkt svo at þer heyrir. Þráinn hafði xv. Karla
 vísgra á þe sýnum. of riðu viii með honom hvort er hann fór. Þráinn
 var skraftmenni mikit of reid iasnan í blárri kápu of hafði gylltan hiálm
 of spiorit Jarlsnast í hendi of fagran stíolld of sverði gvrðr. með honom
 var iasnan í for Gunnarr Lambason of Lambi Sigvrðarson of Trani son
 Gunnars

(g) E. of mun af því langa nótt at draga.

Gönnars frá Hildarenda. Vigahrappr gefk honom þó nest iafnan. Eodinn het heima madr hans. hann var ok í ferðom með Þráni. Þiorvi het brodir Eodins er enn var í ferðom með honom. Þeir laugðu vest til þeirra Híalsfona Hrappr ok Grani. ok völdu mest er þeim var engi sett bodin. Híalsfynir reddy opt við Kára at hann mundi fara með þeim. ok þat varð um síðir. ok sagði hann at þat var vel at þeir heyrði svor Þráins. Þioggvz þeir þá III. Híalsfynir ok Kári enn sinti. þeir fara til Griótár. þar var andyri breitt ok máttu margir menn standa iafnfram. Kona ein var úti ok sá ferð þeirra ok sagði Þráni. hann had menn ganga í andyrit ok taka vagn sín. þeir gerðu svo. stóð Þráinn í miðiom dyrum. en þeir stóðu til sinnar handar hvarr Vigahrappr ok Grani Gönnarsson. þá þar nest Gönnarr Lambason. þá Eodinn ok Þiorvi. þá Lambi Sigvrdarson. þá hvær at hendi. Þvíat karlar voru allir hetma. þeir Skarphedinn ganga at nedan ok gefk hann fyrir. þá Kári. þá Havskollur. þá Grímur. þá Helgi. en er þeir komu at nedan. þá fellu þeim allar kvedior er fyrir voru. Skarphedinn mellti. allir se ver velkonnir. Hallgerður stóð í andyrino. ok hafði talat hliott við Hrappr. hon mellti. þat mun engi meila sá er fyrir er at þer sed velkonnir. Skarphedinn quað þá vísu.

Að þú munu elda síka
 orð þín mega skorda
 giarn sed ek úlf ok avrn
 ekki þessum rekkom.
 hornkerling ertu herner
 hrings vís þú freka stíða
 ballur seme odins olldo
 úti gangu eða píta.

Skarphedinn mellti. ekki munu mega orð þín. Þvíat þú ert annathvart
 hornkerling eða píta. góldin skulu þer verða þessi orð segir hon ádr þú
 ferr heim. Helgi mellti. þit em ek kominn at sinna Þráinn ef þú vill gera
 mer send nokkora fyrir hrafnagar þer er ek hlaut í Horegi fyrir þínar
 sakir. Þráinn mellti. Aldri vísu ek at þit breður myndot gera drengskap
 ykkarn

yffkarn til fiár. eða hversu lengi skal fiárbón síá yfir standa. Þat monu margir mela segir Helgi at þú gettir at bióða (h) settina þar sem líf þitt lá við. þá melli Hrapp. þar gerði nú gefu monnum er sá laot skellinn er skylldi. of dro ydr vndir hrafnungina en ofþ vndan. lítill var þat gefa segir Helgi at bregða trunadi við Jarl. en taka þik við. þiffiz þú eigi at mer botina eiga? segir Hrapp. ef mon beta þer þvi sem mer þiffi makligt. þav ein skipti monu við eiga segir Helgi. at þer mon ekki bett gegna. Skarphedinn melli. skiptit ekki orðom við Hrapp. en gialldit honom ravðan belg fyrir grán. Hrapp melli. þegi þú Skarphedinn. ekki skal ef spara at bera m'na oxi at hofdi þer. reynt mon líft verða segir Skarphedinn hvern grioti hleðr at hofdi avðrom. farit heim tadifeglingar segir Hallgerðr. of monu ver ydr sva iafnan kalla heðan í frá. en fobdr yðvorn karl inn flegg-lavsa. þeir forv eigi fyrr heim en allir orðv sekir þessa orða þeir er fyrir vorv nema Þráinn. hann (i) þekkti menn af orðom þessom. þeir forv í þraut Hiálsfynir. of forv þar til er þeir komu heim. þeir sogðu fobdr slnom. nefndot þer nokkora vatta at orðom? segir Hiáll. onga segir Skarphedinn. ver getom ekki at sekia þetta nema á vapnaspnai. þat mon engi nú etla segir Bergþóra at þer þorit (k) vapn at hesia. hafov lí id við húsfravia segir Kári. at eggia sonv þína. þvlat þeir monu þv erit framgiarnir. Eptir þat tala þeir lengi hliort allir sedgar of Kári Selmondarson mágr þeirra.

Cap. CXIII.

Þig Þráins Sigfússonar.

Nú verðr umræða mikil um deilld þeirra. of þóttvz allir vita at ei monu di (l) sogort statna. Konólfr son Ulfs Argoda avstr í Dal var vit Þráins mikill of hafði boddit Þráni heim. of var ávædit at hann skyllði koma avstr er III. vikor vgrí af vetri eða mánaðr. Þráinn bað til þessar

§ 3

ferðar

(h) B. sendina.

hesia. C. vapn at bera.

(i) B. hepti.

(l) B. sva giort. C. sva búit.

(k) B. handa at

ferðar Hrapp með fer of Grana. Gunnar Lambason of Lamba Sigurðarson
 Lotinn of Tiorva. þeir voru VIII. þer skylldu of fara Þorgerðr of Hall-
 gerðr. Því lústi of Þráinn at hann gtladi at vera í Mork með Katli
 broðvr sínum of það á hversv margar netr hann gtladi heiman at vera.
 þeir hófðu allir alþepni. Þíðv þeir avstr yfir Markarfiot of funder þar
 Konr snadar. of báðu at þer skylldi reida yfir fiotit vestr. þeir gerðu
 svo. Þá ridu þeir í Dal of hófðu þar godar víðtafkr. þar var fyrir Ketill
 of Mork. sáru þeir þar II. netr. Konólfr of Ketill báðu Þráinn at hann
 myndi semia við Híalssonv. en hann þaðz allðri mondu se gjalda. of
 svaradi stoggt. en hann qvez hvergi þíkkiaz varbúinn við Híalssonv hvar
 sem þeir fundiz. Vera má at svo se segir Konólfr. en ef hefi hina skilning.
 at engi se þeirra maki síz Gunnarr at Hlíðarenda (m) leg. of er þat líkara
 at her dragi odromhvarvm til bana. Þráinn þaðz eeki þat myndv hregðaz.
 Þá for Þráinn vpp í Mork. of var þar II. netr. síðan reid hann ofan í Dal
 of var hvarveggia útlenstr með semiligvm gíofvm. Markarfiot fell í millvm
 hófvdísa. of vorv spenge á her of hvar. Þráinn sagði at hann gtladi
 heim at ríða vm kvellðit. Konólfr mellti at hann skylldi eigi heim ríða.
 sagði þat varlígara vera at fara eigi sem hann hefði sagt. Þráinn svarar.
 regla er þat. of vil ef þat eigi. Savngvkonr þer er þeir reiddv yfir fiotit
 komv til Bergþorshvols. of spurði Bergþora hvadan þer veri? en þer
 sagðvz vera avstan vndan Eyiafiollvm. hvær reiddi yðr yfir Markarfiot?
 sagði Bergþora. þeir er mestir oflátar vorv sogðv þer. hverir vorv þeir?
 sagði Bergþora. Þráinn Sigfúsón sogðv þer. of fylgðar menn hans. en
 þat þotti of hellz at segia þer. er þer vorv svo fiolordir of illordir hingat
 til bónda þíns of sona hans. Bergþora segir. margir tíosa eeki orð á síf.
 Síðan forv þer í brot. of gaf Bergþora þeim gíafir. of spurði þer hvengr
 Þráinn myndi heim koma? þer sogðv at hann myndi vera heiman III.
 netr eða V. Síðan sagði Bergþora sonvm sínum of Kára mági sínum.
 of tapðv þav lengi leynilíga. En hann morgin hinn sama er þeir Þráinn
 ríðv avstan. þá vacnadi Híall snemma of heyrði at of Skarphedins kom
 við

við fílið. stendr þá Híall upp of gengr út. of ser at synir hans eru með
 vapnum allir of svo Kári mágr hans. Skarphedinn var fremstr. hann var
 í blám stakki of hafði (n) torgvskiold of oxí snúa reidda um oxl. nest honum
 gefr Helgi. hann var í raðdom Kyrtli. híalm á hofdi of raðdan skiolld
 of markaðr á hiorir. nest honum gefr Kári. hann hafði silkitreyid. híalm
 gylltan skiolld of var dregit á leo. allir voru þeir í litkleðum. Híall kalladi
 á Skarphedinn. hvert skal fara frendi? í Savða leit jagði hann. Sva var
 eitt sinn fyrir sagði Híall. of veiddu þer þá menn. Skarphedinn hló at of
 melli. heyrir þer hvar karlinn segir. eigi er hann gromlavs. hveneg melli
 þer þetta fyrir? segir Kári. þá va ek Sigmond hvíta frenda Svinnars
 segir Skarphedinn. fyrir hvar? segir Kári hann hafði drepit Þórd Len-
 sngiason fostra minn. Híall gefr heim. en þeir foru upp í Raðvskriður of
 bíðu þar. máttu þeir þaðan síá þegar hinir ríðu avstan frá Dal. Selkin
 var um daginn of heidvidri. Hú ríða þeir Þráinn ofan frá Dal eptir
 eyrunum. Lambi Sigvordarson melli. Skildir blíka við í Raðvaskriðum
 er solin skín á. of mun þar vera nokkorra manna fyrirfát. þá skölm ver
 snúa ofan með flötino segir Þráinn. of munu þeir þá til mos við oss of
 þeir eiga við oss nokkur eyrindi. snúa þeir þá ofan með flötino. Skarp-
 hedinn melli. nú hafa þeir sed oss. þvfat þeir snúa nú leiddinni. of er oss
 nú engi annarr til en hlappa ofan fyrir þá. Kári melli. margir munu
 fyrir síta at hafa eigi þannig líðsmön sem ver. eru þeir VIII. en ver V.
 snúa þeir nú ofan með flötino. of síá yfir spong niðri of etla þar yfir. þeir
 Þráinn namu stadar upp frá sponginni á túnum. Þráinn melli. hvar
 munu menn þessir vilja? þeir eru V. en ver erum VIII. Lambi Sigvordar-
 son melli. þess get ek at þó munu þeir tilherta þótt manni séði fleira
 fyrir. Þráinn ferr af kápinni of tekr af ser hía minn. þat varð Skarphedni
 er þeir hlöpu ofan með flötino. at stótt í sonde sköpvengr hans of dvaldi
 hann eptir. hví hvíkar þer svo Skarphedinn? quað Grímur. bind ek sko
 minn segir hann. fávru ver fyrir segir Kári. Sva lík mer sem hann mun
 eigi verða seinni enn ver. snúa þeir ofan til spangarinnar of fara mikinn.

Skarp

Skarphedinn spratt upp þegar er hann var búinn. of hafði vppi orina
 rimmvöghi hann hleypr at fram at flötinn. en flötin var svo djupt at langt
 var um úfert. Mikit swell var hlaupit upp avdrom megin flötins of svo
 hállt sem gler. of stóðo þeir þar á miðis swellins. Skarphedinn hefr sík á lopt
 of hleypr yfir flötin meðal hofvöða of staðvar sík ekki. of rennir þegar
 af fram fötsfríðo. swellit var hállt miok of fór hann svo hart sem fogl flugi.
 Þráinn etladi at setia á sík hiálminn. Skarphedinn bar nú at þeim. of
 hoggr til Þráins með orinni rimmvöghi of kom í hofvöðit of flavf ofan í
 iarlana svo at þeir fellu niðr á ísinn. þessi atborðr varð með svo flöttri
 svipan at engi kom havggi á hann. hann rendi þegar frá óðflöga. Þiorvi
 rendi fyrir hann torgv of stediadi hann yfir upp of stóð þó of rennir á
 enda swellins. þá koma þeir Kári í móti honom. Karlmannliga er at
 farid segir Kári. eptir er enn yðar hloti segir Skarphedinn of það víðo.

Uðs kom ek eigi síðarr
 enn til vapna sennu
 er þvát æski vðri
 allhardan let ek falla
 en þvát Jarl hraud vnnar
 elg fyrir Grím of Helga
 nú er ellvöðom avllö
 efni slíks at hefna.

Of þessa adra.

Brátt let ek bryniv hetta
 bengríd fram ríða
 fylldi hellr á holldi
 hrafn vand gialpar nafna
 veitid Hrappr sem hetvð
 hrid á ísi víðom
 ved savng rosto líðom
 einmöggr til dinnom.

Þat man nú vel fallit segir Helgi. Snúa þeir þá upp at þeim. Þeir Grímr of Helgi síá hvar Hrappr var. of snery þegar at honom. Hrappr hoggr þegar til Gríms með oxinni. Helgi ser þetta of havggr á havndina Hrappi sva at aftók en niðr fell oxin. Hrappr mellti. þetta hefir þú mikit naðd-syniaverk vnnit. þviat þessi hond hefir morgom monnom mein gert of bana. her skal nú of endir á verða segir Grímr. of lagði spióti í gegnom hann. fell Hrappr þá dauðr niðr. Þiorvi snyr í móti Kára. of kftir at honom spióti. Kári lióp í lopt upp. of slaug spiótit fyrir nedan fetr Kára. Kári hleypr at honom of hoggr til hans með sverðinu á brjóstit. of þegar á hol. hafði hann þegar bana. Skarphedinn grípr þá báða Gunnar Lambason of Grana Gunnarsfson of mellti. tefit hest ef her hvelpa ii. eða hvat skal við gera. kosti áttir þú segir Helgi at drepa hvarntveggia ef þú villdir þá feiga. eigi nenni ef at hafa þat saman at veita Hogna. enda drepa bróðvr hans. koma mon þar einhverio sinni segir Helgi at þú myndir hafa viliat drepa hann. þviat allðri mon þer trír verða of engi þeirra er her er nú. Skarphedinn svarar. ekki mon ef hreðaz þá. Síðan gáfo þeir gríð Grana Gunnarsfyni of Gunnari Lambafyni of Lamba Sigorðarfyni of Lodni. (o) Eptir þat snery þeir heim. of spordi Hiáll tíðinda. þeir fogðu honom oll sem gerst. Hiáll mellti. Mikil eru tíðindi þessi. of er þat líkara at her leidi af dauði eins sonar míns ef eigi verðr meira at. Gunnar Lambason flotti líf Þráns með ser til Griótár. of var hann þar heggðr.

Cap. XCIV.

Sáttarfyndr eptir víg Þráns.

Retill or Morf átti Þórgerði dóttvr Hiáls. en var bróðvr Þráns. of þóttiz hann vant við kominn of reid til Hiáls of spordi hvart hann villdi nokkvt beta víg Þráns. Hiáll svaradi. beta vil ef sva at vel se. of

E

vil

(o) B. Síðan gengs þeir til stíðsins þar sem Skarphedinn hafði yfir hlaupit of mældu þeir Kári lengd laupsins með spiótskeptom sínum of var xii. álnar.

vil ek at þú leitir þessa við bræðr þína þá er (p) betr eigs at taka. at þeir taki settom. Ketill spaz þat vilja gera giarna. Ketill reid heim fyrst. litlu síðarr stefndi hann ollom bræðrom sínum til Hlíðarenda. tekr hann þar umræðu við þá. of var Hogni með honom í allri umræðu. of kom svo at menn voru til gerðar tefnir of lagðr til fonder. of voru ger manngiollu fyrir víg Þráins. of taka þeir allir við bótum sem log stóðu til. Síðan var mellt fyrir trygðom. of búit om sem trúligazt. greiddi Híall fe allt af hendi vel of þorvliga. var þá kyrt om stund. Einhveris sinni reid Híall upp í Mork. of tolsðu þeir Ketill allan dag. reid Híall heim om kveldit. of víssi engi madr hvat í ráðagerð hafði verid. Litlu síðarr ferr Ketill til Griótár. hann melli til Þórgerðar. lengi hefi ek mikit vunt Þráni bróðor mínom. mon ek þat nú sýna. þvát ek vil bióða Havskollu til fostres syni Þráins. Sera skal þer kost á þessu segir hon. þú skalt veita þessom sveini allt þat er þú mátt. þá er hann er roskinn. of hefna hans ef hann er með vapnom veginn. of leggja fe til kvanarmyndar honom. of skaltu þó sveria þess. hann iáttadi þessu ollu. ferr Havskollur nú heim með Katli. of er með honom nokkura hríd.

Cap. XCV.

Híall tók við Havskollu.

Einhveris sinni rédr Híall upp í Mork. of var tekít við honom vel. þar var hann om nóttina. om kveldit kalladi Híall á sveininn Havskollu. of gefk hann at honom þegar. Híall hafði fingrgoll á hendi. of sýndi sveininom. hann tók við gollins. of leit á of dró á fingr ser. Híall melli. villtu þiggja gollit at gíof? vil ek segir sveinnum. Þeiztu segir Híall hvat fodor þínum varð at bana? sveinnum svarar. veit ek at Skarphedinn va hann. of þorsom við ekki á þat at minnaz er sez hefir á verit. of sollar betr fyrir komit. betr er svarad sagði Híall enn ek spurða. of mont þú verða góðr madr segir hann. góðar þikka mer spásavgor þínar segir Havskollur. þvát ek veit at þú ert forspár of úrhginn. Híall melli. Hú vil ek bióða

(p) C. bayga.

bióða þer fóstur ef þú villst þiggja. hann gvað þiggja vilta þéði þann (q) sóma of annan þann sem hann gerði honum. Þrú þer mála lýktir at Havskollur fór heim með Híali til fósturs. hann let sveininum ekki í mein of vnni mikít. Synir Híals leiddu hann eptir sér of gerðu honum allt til sóma. Hú lídr þar til er Havskollur er frómvarði. hann var þéði mikill of sterkr. manna frídaztr sýnom. of herdr vel. blídr í máli. avrlátr. stílltr vel. manna beztvígtr. góðvdr til allra manna of vinsell. Híalssonv of Havskollv skíldi aldri á (r) ord ne verk.

Cap. XCVI.

Frá Flosa Þórdarsyni.

Madr er nefndr Flosi. hann var sonr Þórdar Frensgóða Dýrvarsonar Alþbiarnarsonar (s) Eyangrs. Biarnarsonar Helgasonar Biarnarsonar Þony Grímssonar Hersis vdr Sogni. Módr Flosa var Ingunn dóttir Þóris af Espihóli Hámondarsonar Heljarfínnz Hiorssonar Hálfssonar þess er red fyrir Hálfbrekkum (t) Hiorleifs ins kvensama. Módr Þóris var Ingunn dóttir Helga hins magra er nam Eyiastord. Flosi átti Steinvorv dóttur Hallz af Síðu hon var lavngetin of het Sólvor módr hennar dóttir Herjólfss hvíta. Flosi bió at Svínafelli. of var hofðingi mikill. hann var mikill verti of styrkr. manna kappsamaztr. bródr hans het Starkadr. hann var (u) sammeðr við Flosa. módr Starkadar var Þraslavg dóttir Þórsteins Titlings Geirleifssonar. en módr Þraslavgar var Þdr. hon var dóttir Eyvindar karsa (x) landnámamannz. of systir Modolfs ens spaka. brédr Flosa vorv þeir Þorgeir of Steinn. Kolbeinn of Egill. Híldigódr het dóttir Starkadar bródr Flosa. hon var skorvngtr mikill of kvemma fríðvz sýnom. hon var sva hog at fár konv vorv íafuhagar henni. hon var allra kvemma grimmvz of skaphorðvz of drengtr gódr þar sem vel skíll- di vera.

E 2

Cap.

(q) A. C. góða.
vangs.

(r) C. vrn neinn hlot.

(s) B. Ey-

(t) A. Herjólfssonar.

(u) B. C. samfedra.

(x) A. skarpa.

Cap. XCVII.

Frá Stöð Halli.

Hallr het madr er kalladr var Stöð Hallr. hann var Þórsteinsson Þorbjarnarsonar. Móðir Hallz het Þórdís of var Þyrrardóttir Þroddlaugs-sonar Kognvaldssonar Jarls af Neri Eysteinssonar Stomro. Hallr átti Þóreiði Þíðrandadóttur hins spaka Ketilssonar Þryms Þorissonar Þíðranda of Þeradal. bróðir Þíðranda var Ketill Þrymr í (y) Hjarðvík of Þorbjaldre fadir Helga Droplavgarsonar. Hallkatla var systir Þóreiðar móðir Þórkels Seitissonar of Þíðranda. Þórsteinn het bróðir Hallz. of var kalladr Breiðmagi. son hans var Kolr er Kári vegr í Bretlandi. Synir Hallz á Stöð voru þeir Þórsteinn of Egill. (z) Þorbjaldre of Liótr. of Þíðrandi þann er sagt er at dísir vegi. Þórir het madr of var kalladr Holta Þórir. hans synir voru þeir Þorgeirr Skorargeirr of Þórleifr kráfr er Skógverjar eru frá komnir of Þórgrímr hinn mikli.

Cap. XCVIII.

Kvansfang Havskvillbar Hvítanesgöda.

Nú er þar til máls at taka at Híall taladi við Havskvilld. fóstura sinn kvansfangs villda ef leita þer. Havskvilldr bad hann fyrirráða of spurdi hvar hann myndi hestit áleita? Híall svarar. kona heitir Híldigunn of er Starkadardóttir Þórdarsonar Freysgöda. þann veit ef kost beztan. Havskvilldr melli. síá þú fyrir fósturi. þat skal mitt ráð sem þú vill vera láta. her munu við áleita segir Híall. Litlu síðarr qvaddi Híall menn til ferðar með fer. þar fóru Sigfús synir of Híals synir allir of Kári Solmundarson. þeir ríðu avstr til Svínafells. fá þeir þar göðar viðtafkr. Þm daginn eptir ganga þeir Híall of Flosi á eintal. koma niðr reður Híals at hann sagði þa. þat er erindi mitt hingat at ver forvm þónordz
fave

(y) B. Sandvík.

(z) C. Þórvarðr.

faur at bíðia Hilldigunnar frendkono þinnar. fyrir hvers hond? segir
 Flosi. fyrir havnd Havskollðar föstra míns segir Híall. Vel er slíkt stofnat
 segir Flosi. en þó hafid þer hettomikit hvarir við adra. eða hvar segir þú
 frá Havskollði? Gott má ef frá honom segia segir Híall. of skal ef þar til
 fe leggja svo at ydr þíkki semiliga ef þer vilit þetta mál at álitom gera.
 Kalla monn ver á hana segir Flosi. of vita hversu henni lítiz madr. var þá
 kallat á Hilldigunni of kom hon þangat. Flosi sagði henni bönordit. hon
 quaz vera kona skapstor. of veit ef eigi hversu mer er hent við þat er þar
 eru svo menn fyrir. en þat þó eigi síðr. at síá madr hefir ekki manna forráð.
 of hefir þú þat mellit at þú myndir eigi gipta míf godordylavsum manni.
 þat er erit eitt til segir Flosi ef þú vill eigi giptaz Havskollði at þá mon ef
 ongan kost ágera. þat meli ef eigi segir hon at ef villia eigi giptaz Havskollði
 ef þeir fá honom manna forráð. en ella mon ef engan kost ágera. Híall
 melltri. þá vil ef bíða láta mín um þetta mál III. vetr. Flosi sagði
 at svo skyldi vera. þann lot villða ef til skilia segir Hilldigunni ef þessi
 ráð tafaz at við verim avstr her. Híall quaz þat vilita skilia undir Havskollð.
 en Havskollðr quaz morgom vel trúa en engom iafnvel sem föstra sínom.
 Hú ríða þeir avstan. Híall leitadi? Havskollði um mannaforráð. of vill-
 di engi selia sitt (a) godord. líðr nú somarit til alþingis. þetta somar voru
 þingdeilldir miklar. gerdi þá margr sem vant var at fara til fondar við
 Híal. en hann lagði þat til mála manna sem ekki þótti líkligt. at eyddu
 soknir of varnir. of vard af því þreta mikil er málin máttu eigi líkaz. of
 ríðu menn heim af þingi ofáttir. líðr nú þar til er kemr annat þing. Híall
 reid til þings. of er fyrst fyrt þingit allt þar til er Híall talar at monnom
 veri mál at lýsa sokom sínom. margir melltu at til lítils þetti þat koma en
 engi kvemi sínu máli fram þótt til alþingis veri stefnt. of viltu ver helle
 segia þeir heimta með oddi of egaitu. Sva má eigi vera segir Híall. of
 hlýðir þat hvergi at hafa eigi log í landi. En þó hafit þer mikit til yðars
 máls um þat. of kemr þat til vár er login konnom of þeim skólom síþra.
 at setta mennina of efla fridinn þíkki mer þat ráð at ver kallim saman allir

(a) E. forráð.

Hofdingiar ok talim um. Þeir gengu þá til logretto. Hiáll melli. Þú gæð
 ef at þessu Skapti Þóroddsson ok aðra hofdingia. at mer þykkir sem málvom
 varðum se komit í ónýtt efni ef ver skolvom sekia mál í fiórdongsdómom ok
 verdi svo vasit at eigi megi lyftaz ne framganga. Þetti mer þat ráðligrá
 at ver ettim einn fimtardóm ok sektim þav mál þar í er eigi mega lyftaz í
 fiórdongsdómi. Skallto sagði Skapti nefna fimtardóminn er fyrir forn god-
 ord er nefndr fiórdongsdómr. Þrennar tylstir í fiórdongi hveriom. Siá
 mon ef ráð til þess segir Hiáll. at taka vpp ný godord. Þeir er bezt ero
 til fallnir yr fiórdongi hveriom. ok segiz þeir í þing með þeim er þat vilia
 samdykkia. Þenna kost viljom ver segir Skapti. eða hoe vandar sóknir
 skolv her vera? þav mál skolv her í koma segir Hiáll. um alla þings af-
 glopom ef menn bera liúgvitni ok (b) liúgvíðo. her skolv ok í koma (c) ve-
 fangs mál oll þav er menn vefengia í fiórdongsdómi. ok skal þeim stefna
 til fimtardóms. svo ok ef menn bióða se eða taka til líðs ser. (d) í þessom
 dómi skolv vera allir enir styrkvztv eíðar ok fylgia II. hveriom eíði. er þat
 skolv leggja vndir þeguskap sinn er hinir sveria. Sva skal ok ef annarr fere
 með rett mál. en annarr með rangt. þá skal eptir þeim dema er rett fara
 at (e) sakn. her skal ok sekia hvert mál sem í fiórdongsdómi. vtan þat
 þá er nefndar ero fernar tylstir í fimtardóm. þá skal sekandi nefna VI.
 menn or dómi en veriandi aðra VI. menn. en ef hann vill eiga nefna yr.
 þá skal sekandi nefna þá yr sem hina. en ef sekandi nefnir eigi or. þá
 er ónýtt málit. Þviat þrennar tylstir skolv um dema. Ver skolvom ok hafa
 þá logrettoskipom. at þeir skolv rettir at ráða fyrir ((f) logom er sitia á (g)
 midiom. pollom. ok skal þá velia til þess er vitrastir ero ok bezt at ser. þar
 skal ok vera (h) fimtardómr. en ef þeir verða eigi ásáttir er í logretto sitia
 hvat þeir vilia losa eða í log leíða. þá skolv þeir ryðia logretto til ok skal
 ráða afl með þeim. en ef sá er nokkorr fyrir vtan logretto at eigi náí inn
 at

- (b) C. lígiqvítto. (c) A. veffangsmál. (d) C. ok inni-
 hafnir þrela eða skvildarmanna. (e) B. C. sokn.
 (f) B. tillogom C. losom ok logom. (g) B. midpavllom.
 (h) A. v. dómendr.

at ganga. eða þíkkiz þorinn vera máli. þá skal hann veria þrítí þva at heyrri í logrettu. of hefir hann þá ónýt fyrir þeim oll (i) lof þeirra of allt þat er þeir melltvo til logfíla of varði þrítí. Eptir þat leiddi Skapti Þoroddsþon í log fíntardóm of allt þat er vpp var talit. Eptir þat gengo menn til logbergs. tóko menn þá vpp ný godvord. í Hordlendinga fiordvungi vorv þessi ný godvord. Melmanna godvord í Miðfirði. (k) of Lavfínga godvord í Eyafirði. þá qvaddi Híáll fer hlióðs of melltí. þat er morgvinn monnom kunnigt hversv for med sonvinn minvinn of Griotár monnom. er þeir drápv Þráinn Sigfúsþon. en þó settvinn ver á málit. of hefi ek nú tekít við Havskollði of ráðit honom kvansfang ef hann fer godvord nokkot. en engi vill selia sitt godvord. vil ek bidia ydr at þer lofit mer at taka vpp nýt godvord á Hvítanesi til handa Havskollði. hann fekk þat af ollvinn. Síðan tók hann vpp godvord til handa Havskollði. of var hann síðan kalladr Havskollðr Hvítanes godi. Eptir þat ríða menn heim af þíngi. Híáll óvaldið skamma stvnd heima ádr hann ríðr avstr til Svínafellz of synir hans. of vefer þónordit við Flósa. en Flósi qvaz efna myndv við þá avll mál. var þá Hilldigvinnr fostvnd Havskollði of qvedit á brúðlavps stefvnn. of lúfr þva med þeim. ríða þeir þá heim. en í annat sinn ríðv þeir til brúðlavps. leyfi Flósi út allt fe hennar eptir bódit. of for þat vel af hendi. forv þav til Bergþórshvols. of vorv þav þar en nestv misseri. of for allt vel med þeim Hilldigvinni of Bergþórv. En vnn varit eptir keppti Híáll land í (l) Óskabe of fer þat Havskollði. of ferra hann þangat bygðvnn sínvinn. Híáll red honom hión oll. of þva var dátt med þeim ollvinn at ongvinn þótti ráð ráðit nema hverr rediz við annan vnn. bió Havskollðr í Óskabe lengi þva at hvarir stvddv annarra send. of vorv synir Híalls í ferðvinn med honom. Svav var ákast vnn vináttv þeirra at hvarir bóðv avðvinn heim hvert havst of gafv storgiafir. ferra þva lengi fram.

Cap.

(i) B. log.
Borsaba.

(k) B. þat tók vpp Oddr Ófeigþon.

(l) B.

 Cap. XCIX.

Dráp Havskvöldar Híalssonar.

Madr het Lhtinge. hann bio á Samstodum. hann átti konu er Steint-
 vor het. hon var Sigfúsdoóttir systir Práins. Lhtinge var mikill
 madr vexti of styrkr. aðdige at fe of illr vidreignar. þat var einhveris sinni
 at Lhtinge hafði bod inni á Samstodum. hann hafði þangat bodit Hav-
 skvöldi of Sigfússonum. of kvomu þeir allir. þar var of Grani Gunnars-
 son of Gunnarr Lambason of Lambi Sigordarson. Havskvöldr Híalsson of
 móðir hans áttv bú í Holli. of reid hann iafnan til búss síns frá Berg-
 þórshvoli. of lá leid hans um gard á Samstodum. Havskvöldr átti son er
 Almondi het. hann hafði blindr verit borinn. hann var þó mikill vexti of
 ofvgr. Lhtingr átti bræðr ii. het annarr Hallsteinn en annarr Hallgrímur.
 þeir voru enir mestu (m) úreidmenn. of voru þeir iafnan med bræðr
 sínum. þviat aðrir komu ekki skapi við þá. (n) Lhtinge var úti um daginn en
 stundum gefk hann inn. hann gefk til setis síns. þá kom kona inn er úti
 hafði verit. hon melli. ofsearri voru þer úti at síá er oflátinn reid um
 gard. hverr ofláti var sa? segir Lhtingr er þú segir frá? Havskvöldr Híals-
 son reid her um gard segir hon. Lhtingr melli. opt ríðr hann her um gard.
 of er mer eigi skapravnarlavst. of biðom; ek til þess Havskvöldr at fara
 med þer ef þú vill hefna fobdr þíns of drepa Havskvöld Híalsson. þat vil
 ek eigi segir Havskvöldr. of lavna ek þá verr enn vera skvöldi Híali fostra
 mínum. of þrífst allðri fyrir heimbod. of spratt upp vndan bordinu of
 let taka hesta sína of reid heim. Lhtingr melli þá til Grana Gunnarssonar.
 þú vart hía er Práinn var veginn. of mon þer þat minnisamt. of svo þú
 Gunnarr Lambason of Lambi Sigordarson. vil ek nú at ver (o) ríðim at
 honom í kvæld of drepom hann. nei segir Grani. ekki mon ek fara at
 Híalssonum ne riúfa sett þá er goðir menn gerðu. síkom orðom melli
 hverr

(m) B. úeirdarmenn C. úeirromenn.

(n) C. Lhtingr var úti

iafnan um daga en stundum gefk hann til starfsmanna. hann set

i seti sitt.

(o) C. ráðim.

hverr þeirra, of svo Sigfúsþynir, of tóko þat ráðs at ríða í brot. þá
 mellti Eþtingr er þeir voru í brot. þat vita allir at ef hefi við ongom bótom
 tekít eptir Þráinn mág minn. skal ef of allri vna þót at engi komi
 mannhesnd eptir hann. Síðan qvaddi hann til ferðar með ser breðr sína
 II. of húskarla III. þeir fóro á leið fyrir Havskollð. of sátu fyrir honom
 norðr frá garði í grof nokkvorri. of biðu þar til þess er var miðr aptan. þá
 reid at þeim Havskollðr. þeir spretta þá vpp allir með vapnom of sekta at
 honom. Havskollðr varðiz svo vel at þeir fá eigi lengi sótt hann. en þar
 kom vñ síðir at hann serði Eþting á hendi. en drap heimamenn hans II. of
 fell síðan. þeir serðu Havskollð XVI. sárvom. en eigi hloggs þeir hofvð af
 honom. þeir fóro í skógana fyrir avstan (p) Rangá of fals sík þar. þetta
 kvellð id sama hafði smalamadr Hróðnþiar fundit Havskollð dævðan of
 for heim of sagði Hróðnþi víg sonar hennar. hon mellti (q) mon hann
 dævðr? eða var af hofvðit? eigi var þat segir hann. vita mon ef ef ef se
 segir hon. of taktv hest minn of akferi. hann gerði svo of bió vñ með ollo.
 of síðan forv þav þangat sem Havskollðr lá. hon leit á sárin of mellti.
 Sva er sem mik varði segir hon. at hann myndi eigi dævðr með ollo of mon
 Híall greða sterri sár. Síðan tóko þav líkit of lagðv í ((r) vagarnar of
 ókv til Bergþórshvols of draga þar inn í savðahús of láta hann sitia vpp
 við vegginn. síðan gengv þav heim beði of drapv á dyr of gefk húskarl til
 dyra. hon snarar þegar inn hía honom. of ferr þar til er hon kemr at hvílv
 Híals. hon spurði hvart Híall vekti? hann qvaz sofit hafa til þessa en sagðiz
 þá vaka. eða hóf ertv her komin svo snemma? Hróðnþ mellti. stattu vpp
 or binginvom frá eliv minni of gaff út of svo hon of þynir þínir. at síá
 Havskollð son þinn. þav stóðv vpp of gengv út. Skarphedinn mellti. tavkv
 ver vapn var of hofvð með ofð. Híall lagði ekki til þess of hliópv þeir
 inn of gengv út vapnadir. ferr hon fyrir til þess er þav koma at savða-
 húsinv. hon gengr inn of bad þav ganga eptir. hon vatt vpp skriðliósi. hon
 mellti. her er Havskollðr son þinn Híall. of hesir fengit á ser sár morg of
 II mon

(p) B. þverá.
vagninn.

(q) C. eigi mon hann dævðr.

(r) B.

mon hann nú þorfa lekningar. Hiáll mellti. Davdamork se ek á honum en engi lífsmork. eða hví hefir þú eigi veitt honum nábiargir? er opnar eru nasirnar. þat etlada ek Skarphedni segir hon. Skarphedinn gekk at veita honum nábiargir. Skarphedinn mellti við foddur sinn. hværr segir þú at hann hafi vegit? Hiáll segir. Lhtingr af Sámstodum mon hafa vegit hann ok brædr hans. Hródný mellti. þer fel ek á hendr Skarphedinn at hefna bróðvr þíns. ok venti ek at þer myni vel fara þótt hann se eigi skilgetinn. ok þú monir mest eptir ganga. Bergþóra mellti. Þundarlíga er ydr (s) farit er þer vegit víg þav er ydr refr lítt til. en melltit slíkt ok síóttit fyrir ydr sva at ekki verdr af. ok mon þegar; sporn koma til Havskuldar hóitanesgoda ok mon hann bídia ydr setta. ok mon þer veita honum þat. ok er nú til at (t) ráða ek þer vilt. Skarphedinn mellti. Eggjar móðir var ofs nú laggeggian. ok það víso.

Kennom landa linna
lengs giorfallir þengi
fatt er at þollu ne þetta
þín líft faddur mínom
haf geymir mon heimann
hvers ek þat má spyrjaz
stendr af stála skundi
stríð hinir verra bíða.

ssðan líops þeir út allir. Hródný gekk inn með Hiáli ok var þar vni nóttina.

Cap. C.

Dráp brædra Lhtings.

Nú er at segja frá þeim Skarphedni. at þeir stefna vpp til (u) Kvangár. Skarphedinn mellti. stavndom ver her ok hlýdom ok forom hlióðliga. þofat ek henri mannamál vppi með ánni. eða hvart vilt it Helgi eiga við Lhting einn eða við brædr hans báða? þeir kvaboz helldr vilja eiga við Lhting

(s) A. kennt.

(t) B. vanda þegar i stad.

(u) B. þverár.

Ljting einn. í honom er þó veidrin meiri segir Skarphedinn. of þikki mer
 illa ef vndan berr. en ef treysti mer bezt at eigi dragi vndan. til skoly vid
 svo stefna segir Helgi ef vid komumz í feri at eigi reki vndan. Síðan
 gengv þeir þangat er þeir heyrðu mannamalit. of síá hvor þeir Ljtingr erv
 vid (x) lek einn. Skarphedinn hleypr þegar yfir lekinn of í melbakkann
 avdrom megin. þar stendr Hallgrímur á vppi of þeir bræðr. Skarphedinn
 hoggr á lerit Hallgrími svo at þegar tók vndan fótinn. en þrífir Hallkel
 með annarri hendi. Ljtingr lagði til Skarphedins. Helgi kom þá at of
 brá vid skilðinum of kom þar í lagit. Ljtingr tók vpp stein of lavst Skarp-
 hedinn. of varð Hallkell lavs. Hallkell leypr þá vpp á melbakkann. of
 kemz eigi á vpp annan veg enn hann skyr niðr kniánum. Skarphedinn
 flemir til hans orinni rimmvöggi. of hoggr í sondr í honom hrygginn.
 Ljtingr snyr nú vndan. en þeir Grímur of Helgi eptir. of kemr sínu sári
 hvarr á hann. Ljtingr komz út á ána vndan þeim of svo til hrossa of
 leypir til þess er hann kemr í Þorsabe. Havskollur var heima of sinnr hann
 þegar. Ljtingr sagði honom verkin. slíks var þer dán segir Havskollur. þú
 fórt rafandi miok. of mon þer sannaz þat sem mest er. at skamma stund
 verðr hond hoggvi fegin. þikki mer þer se nú iðavert hvart þú munt fá
 halldit þik eða eigi. Sva var víst segir Ljtingr at ef komumz nauðvoglga
 í brot. en þó villða ef nú at þú kemir mer í sett vid Híal of sonv hans.
 of metta ef hallda þúi mínu. Sva skal vera segir Havskollur. Síðan let
 Havskollur savbla hest sinn. of reid til Bergþórshvols vid enn vi. mannr.
 þá vorv synir Híals heim kommir of hosðu lagiz til svefnis. Havskollur
 fór þegar at finna Híal. of gengv á tal. Havskollur melli til Híals. hingat
 em ef kominn at biddia fyrir Ljtingi mági mínum. hefir hann stórt afgert
 vid ydr. rafv sett of drap son þinn. Híall melli. Ljtingr mon þikkiaz
 mikit (y) afráð golldit hasa í láti bræðra sinna. en ef ef geri nokkurn kost
 á. þá mon ef þín láta at nióta. of mon ef þer þó segia fyrir settina at bræðr
 Ljtings skoly úhelgir fallit hasa. Ljtingr skal of ekki hasa fyrir sár sín. en
 beta Havskollur follom bórvum. Havskollur segir. þat vil ef at þú demir.

(x) B. bekk.

(y) B. E. afrod.

Hjáll segir. þat mun ek nú gera sem þú vil. villtu nákkot segir Havskollur at synir þínir se vid? Híall segir. ekki mun þá ngr settinni enu ádr. en halda munu þeir þá sát sem ek geri. þá melli Havskollur. líko vid málinu of sel þú honom gríd fyrir sonu þína. Sva skal vera segir Híall. þat vil ek segir Híall at hann gíaldi CC. silfrs fyrir víg Havskollar en þú á Sámstodum. of þíkk mer þó ráðlígura at hann seli land of ráðiz í brot. en eigi fyrir því. eigi mun ek ríufa trygdir á honom ne synir mínir. en þíkk mer vera mega at nokkorr rísi sá vpp í sveit at honom se víðsiávert. en ef sva þíkkir sem ek gera hann heradrísektian. þá leyfi ek at hann se her í sveit. en hann ábyrgiz mestu til. Síðan fór Havskollur heim. þeir vœnuðu Híallsynir of spurðu fœður sinn hvat komit þesdi? en hann sagdi þeim at Havskollur var þar fœstri hans. hann myndi bídia fyrir Eþtingi segir Skarpheðinn. Sva var segir Híall. þat var segir Grímur illa. ekki myndi Havskollur hafa stotid skíldi fyrir hann segir Híall. ef þú heðdir drepit hann þá er þer var þat etlat. telim ver ekki á fœður varn segir Skarpheðinn. Hú er at segia frá því at þessi sett heilt med þeim síðan.

Cap. CI.

Frá Síðaskipti of vfkvama Þángbrandz.

Sofdingia skipti varð í Horegi. Hákon Jarl var líðinn undir lok en kominn í stadinn Olafur Tryggvason. vrdur þav (z) orlog Hákonar Jarls at Karfr þrell skar hann á háls á Rimól í Savlardal. þat spurðiz þar med at síðaskipti var orðit í Horegi. hófðu þeir kastad ennu forna (a) síð. en Olafur konungr hafði kristnad Vestrland Híalltland of Drkneyjar of Fereyjar. þá melli margir sva at Híall heyrði at slíkt veri mikil firn at hafna fornvm átrúnadi. Híall sagdi þá. sva líz mer sem enn nýi átrúnadr monni vera miklu betri of sá mun sell er þann fer helldr. of ef þeir menn koma út hingat er þann síð bíðda. þá skal ek þat vel stytia. hann fór opt frá avdrom monnum einn saman. of þoldi. þetta íð sama havst kom skip

ut

(z) B. C. avilok.

(a) B. C. átrúnadi.

út avstr í fiordom í Bersfirði þar sem heitir Sastavík. het Þángbrandr stýrimaðr. hann var son Vilbaldors greifa yr Sýrlandi. Þángbrandr var sendr út hingat af Olafi konungi Tryggvashni at boda trú. með honom fór sá maðr Íslendzkr er Gvðleifr het. hann var son Ara Mássonar Atla-sonar Alfssonar ens (b) stálga Hognasonar ens hvíta Dtrygssonar D-Blayþssonar Hiorleifssonar ens kvensama Hordalandz Konungs. Gvðleifr var vígamaðr mikill ok manna hravstaztr ok hardgerr í ollv. Bredr II. bioggo á Beronesi. het annarr Þorleifr en annarr Ketill. þeir voru Hólmssteinsshnir Dýrvarsonar Breiðdegzka. þeir bredr logðu til fond ok havnndu monnom at eiga kaup við þá. Þetta spurdi Hallr af Eido. hann bio at þvattá í Alftafirði. hann reid til skips við xxx. manna. hann ferr þegar á fond Þángbrandz ok melli til hans. ganga ekki miok kaopin? hann sagdi at sva var. Hú vil ek segia mitt eyrindi segir Hallr. at ek vil bioda ydr ollom heim til mín ok hetta á hvart ek (c) geta keypt fyrir ydr. Þángbrandr þakkadi honom ok for til þvattár um havstít. þat var einn morgun at Þángbrandr var úti snemma. ok let stíota landtialldi ok savng messu í ok hafdi mikitt við. þvát hátíð var mikil. Hallr melli til Þángbrandz. í hveria minning hellde þú þenna dag? Þángbrandr segir. í minning Ni-cháels hofud Engils. hvat fylgir engli þeim? segir Hallr. margt gott segir Þángbrandr. hann skal meta allt þat er þú gerdir vel. ok er hann sva mis-skonfame at hann metr þat allt meira er honom þikfir vel. Hallr melli. eiga villda ek hann mer at vin. þat montu mega segir Þángbrandr. ok gefz þú honom þá í dag með goði. þat vil ek þá stíla til segir Hallr. at þú heitir þvát fyrir hann at hann se þá (d), fylgivingill minn. þvát mon ek heita segir Þángbrandr. Tók Hallr þá skír ok oll hiu hans.

Cap. CII.

Grá ferðum Þángbrandz.

Um varit eptir för Þángbrandr at boda Kristni ok Hallr með honom. en er þeir komu vestr um Lónsheidi til Stafafellz. þar bio Þorkeill.

11 3

hann

(b) B. gamla.

(c) E. geta kaup.

(d) B. gælvengill.

hann mælti mest í móti trúnni of þorði Þáangbrand á hólm. þá bar Þáangbrandr röðvkröf fyrir skjöldinn. of lafð svo með þeim at Þáangbrandr hafði sigr of drap Þörkel. Þaðan fóro þeir til Hornafjarðar of gífto í Borgarhafni fyrir (e) vestan Heinabergsfand. þar bió Hildir enn gamli. hans son var Glúmr er fór til brennu með Flösa. þar tók við trú Hildir of hiú hans oll. Þaðan fóro þeir til Fellsþverfis of gífto at Kálfafelli. þar bió Kolr Þörsteinsson frendi Hallz of tók hann við (f) trú of hiú hans oll. Þaðan fóro þeir til Svínafells. of tól Flösi þrúmsígnung. en het at fylgia þeim á þingi. Þaðan fóro þeir vestr til Skógahverfis of gífto í Kirkjubæ. þar bió (g) Svartur Asbiarnarson Þörsteinssonar Ketilssonar ens sífsta. þeir höfðu allir verit kristnir lángefðgar. Eptir þat fóro þeir yr Skógahverfi of til Hofdabrecku. þá spordiz allt um ferdir þeirra. Mádr het Galldræhedinn er bió í Kerlingardal. þar keyptu heidnir menn at honum at hann skýlði deyða Þáangbrand of forvneyti hans. hann fór upp á Arnarstakksheidi of esldi þar blót mikit þá er Þáangbrandr reid avstan. þá brast í sondr iordin undir hesti hans. en hann líóp af hestinum of komz upp á bakkan. en iordin svalg hestinn með ollum reidungi. of sá þeir hann aldri sðan, þá lofadi Þáangbrandr goð.

Cap. CIII.

Frá Þáangbrandi of Gvðleifi.

Gvðleifr leitir nú Galldræhedins of sinne hann á heidinni. of elstir hann ofan at Kerlingardal. of komz í skotferi við hann of skýtr spíotinu til hans. of í gegnum hann. Þaðan fóro þeir til Dyrhólma of áttu þar fond. of bodu þar trú of kristnadiz þar Ingialdr son Þörkels Háeyrartyrðils. Þaðan fóro þeir til Flióghlíðar of bodu þar trú. þar mæltu mest í móti Betelíði skáld of Nri son hans. of fyrir þat vago þeir Betelíða. of er þar um qvedin vísa þessi.

Hyð.

(e) B. avstan.

(f) B. þrúmsígnung.

(g) C. Svart.

Rýðstíonar gefl reynir
 randa sodr á landi
 (h) bers í búna smidis
 haldrs sifrólm hallda.
 sídreynir let síðan
 snialle mordhamar gialla
 havdrs í hattar stefia
 hialldr. Betrelida skálldi.

Þaðan fór Þángxbrandr til Bergþórshvols of tók Híall við trú of oll hús
 hans. en þeir Mordr of Valgardr gengu mið í móti. of fóro þeir þaðan
 út yfir ár. þeir fóro í Havkadal. of skírðu þar Hall. of var hann þá in-
 vetr. þaðan for hann til Grimsness. þar esldi flokk í móti honum Þor-
 valldr hinn veili. of sendi ord Ulfr Vggasyni at hann skýlði fara at Þángx-
 brandi of drepa hann. of quað til hans vísu þessa.

Yggis bialfa mon ef Ulfr
 endils of bod senda
 mer er við stála síhrí
 stogglavst syni Vgga.
 at (i) gnýskíta geitis
 godvarg fyrir argan
 þann er við ravn ofrignir
 reki hann ef man annann.

Ulfr quað aðra vísu í móti.

(k) Getkada ef sum þótt sendi
 sann elbodi tanna
 hvarfs við hleppi skarfí
 (l) harbard; veastardar

þó

(h) B. bers í búna.
tefla ef.

(l) B. hagbard;.

(i) B. skúra geti.

(k) A.

þó at ráfáka (m) refinn
 ravng ero mál á (n) gangi
 se ek fyrir míns meini
 mínligt flögg at (o) gínna.

of etla ek ekki segir hann at vera ginningarstíll hans. en geti hann at honom vefi; eigi tungan um hofot. of eptir þat fór sendimadr apte til Þórvalldz ens veila of sagði honom ord Ulfs. Þórvalldr hafði margt manna um sík of hafði þat við ord at sitia fyrir þeim (p) á Bláskógahéidi. Þeir Þáangbrandr of Gvðleifr ríðu yr Havkadal. Þeir mettu þar manni einum er reid í móti þeim. spordi síá at Gvðleifi. of er hann fann hann. melli hann. nióta skaltu Þörgils bróðvr þíns at Reykiahólum. at ek vil gera þer niösn at þeir hafa margar fyrirfátir. of þat með at Þórvalldr enn veili er með flok sinn við Hestlek í Grímsnesi. ekki skölv ver ríða at síðr segir Gvðleifr til fonder við hann. of snerv þeir síðan ofan til Hestlektar. Þórvalldr var kominn yfir lekinn. Gvðleifr melli til Þáangbrandz. her er nú Þórvalldr. of hlappum nú at honom. Þáangbrandr skaut spíóti í gegnum Þórvalld. en Gvðleifr híó á avrlina of frá ofan hondina. of varð þat hans bani. Eptir þat ríða þeir á þing vpp. of hafði svo ngr at frendr Þórvalldz mوندو ganga at honom. veitru þeir Híall of avstfirdingar Þáangbrandi. Híallti Skeggiason quað þá quíðling þenna at logbergi

Spari ek eigi god gevia
 grev þíkk mer freyia
 g mon annat tveggia
 Odinn grey eda freyia.

ofr. Isl. I. p. 11.

Híallti fór utan um somarit of Gizorr hvíti. en skip Þáangbrandz bravt avstr við Búlandznes of het skipit (q) vísond. þeir Þáangbrandr fórv allt vestr um sveitir. Steinvor kom smóti honom móðir Skáldrefe. hon bodadi Þáangbrandi heidni of taldi lengi fyrir honom. Þáangbrandr þagði meðan hon

(m) B. E. refinn.
 (p) B. við.

(n) B. gango.
 (q) B. vísonde.

(o) B. E. gína.

hon taladi. en taladi lengi eptir of sueri þó í villo er hon hafði meilit.
 hefir þú heyrð þat sagði hon er Þórr baðð Kristi á hólm. of (r) þórdi
 hann eigi at beriaz við Þór. heyrð hefi ek segir Þáingbrandr at Þórr var
 ecki nema molld of asfa ef goð villdi eigi at hann lifdi. Þeizto segir hon
 hværr brotið hefir skip þitt? hvat segir þú til? segir hann. þat mun ek
 segia þer segir hon.

Þræbt fyrir biollo geti
 þond rakv val strandar
 (s) mangfellandi mello
 móstallz vísvnd allan.
 hlífðit Kriste þá er (t) knýsði
 knor (u) málfeta varra
 lítt get ek at goð getti
 gylfareins at einv.

Of enn qvad hon aðra vísv.

Þórr þrá þvinnilsdýri
 Þáingbrandz yr stad lavngv
 hristi (x) þvs of þeysti
 þarð of lavst (y) við iorðv
 mbna fíð (z) om síá síðan
 svndfert atals grvndar
 þregg þvát hart tók leggja
 hánsom kennt í (þ) spánvm.

Eptir þat skilðv þav Þáingbrandr of Steinvor. of fórv þeit vestr til Þar.
 Þastrandar.

Æ

Cap.

(r) C. treystiz. (s) C. mangfellandi. (t) B. knýsðot. (u) B. C.
 málfeta. B. vorrv. (x) B. búss. (y) B. til iardar.
 (z) B. á. (þ) B. C. spánv.

Cap. CIV.

Frá Gesti Oddleifssyni.

Gestir Oddleifsson bió í Haga á Barðastravnd. hann var manna vit-
 raztr svo at hann sá fyrir orlaug manna. hann gerdi veizla í móti
 þeim Þángbrandi. þeir fóru í Haga við ly. manna. þá var sagt at þar
 væri fyrir C. heidinna manna. ok þangat væri van (a) berserkia þess er
 Dtryggir het. ok voru allir við hann hreðdir. frá honum var sagt svo mikitt
 at hann hreðdiz hvarfi egg ne elld. ok voru heidnir menn hreðdir miok. þá
 spurdi Þángbrandr ef menn villdi taka við trú. en allir heidnir menn
 melltu í móti. Kosti mon ef ydr gera segir Þángbrandr at þer skolt reyna
 hvar betri er trúan. ver (b) skolum vígia II. ellda. skolu þer vígia einn
 heidnir menn en ef annan. en enn þrjú skal óvígdr vera. en ef berserkinn
 hreðiz þann er ef vígda en vadi hina báða. þá skolt þer taka við trú.
 Þetta er vel melltt segir Gestr. ok mon ef þessv íata fyrir mik ok heimamenn
 mína. ok er Gestr hafdi þetta melltt þá iatvds miklu fleiri. þá var sagt at
 berserkinn ferri at þenym. ok voru þá gerdir elldarnir ok brunnir. tóku menn
 þá vapn sín ok hliopy upp í bekkina ok bido svo. berserkinn hlióp inn með
 vapnum. hann kemr í stofna ok veðr þegar þann elldinn er inir heidnu
 menn vígdu. ok kemr at elldinum þeim er Þángbrandr hafdi vígt. ok þorir
 eigi at vada. ok qvaz brenna allr. hann hoggr sverðinu vpp á bekkinn ok
 kemr í þvertreit er hann reiddi hátt. Þángbrandr laust með róðvrossi á
 hondina ok varð iartegn svo mikil at sverdit fell yr hendi berserkinum. þá
 leggr Þángbrandr sverdi fyrir brjóst honum. en Oddleifr hió á hondina svo
 af tók. gengu þá margir at ok drápu berserkinn. Eptir þat spurdi Þáng-
 brandr ef þeir villdi við trú taka? Gestr kvaz þat eitt um hafa melltt er
 hann etladi at (c) hallða. Þángbrandr stírði þá Gest ok hiú hans oll ok
 marga aðra. Neðz þá Þángbrandr um við Gest hvart hann skylldi nokkot
 fara í fiordv vestr. en hann latt þess. qvad þar vera menn harða oll illa
 vidreignar. en ef þat er etlat fyrir at trúa þessi skoli vidgangaz. þá mon á
 alþingi

(a) B. C. berserks.

(b) B. C. gera ellda þrjú.

(c) C. efna.

alþingi í log leidd. of munn þar þá vera allir höfðingjar yr herðom. flotta ek á þingi segir Þangbrandr. of varð mer þar erfidligaz um. þú hefir þó mest atgert segir Gestr þótt avdrom verði avdit í log at leida. en þat er sem mest er. at eigi felle tre við et fyrsta hogg. Síðan gaf Gestr Þangbrandi góðar gíafar. of fór hann svðr apr. Þangbrandr fór í Sunnlendingaförðung. of svo til Vestfiarða. hann gisti at Bergþórshvoli. of gaf Hiáll honom góðar gíafir. þáðan reid hann avstr í Alftastord tilmós við Síðohall. hann let beta skip sitt of Kollvds heidnir menn þat iærneis. á því skipi fór Þangbrandr utan of Godleifr med honom.

Cap. CV.

Frá Gizvri hvíta of Hiallta.

Þetta sama somar varð Hiallti Sleggiason sekr á þingi um godgá. Þangbrandr sagði Olafi konungi frá meingerðom Íslendinga við sik. sagði þá vera svo siolkönniga at iordin spryngi í sondr vndir hesti hans of fylgi hestum. þá varð Olafir konungr svo reidr at hann let taka alla Íslendzka menn of setia í myrkvostofv. of etladi þá til dráps. þá gengv þeir Gizvrr hvítri at of Hiallti of bodb at leggja sik í ved fyrir þessa menn. of fara út til Íslandz of boda trú. Konungr tók þessv vel. of þágv þeir þá alla vndan. þá bioggv þeir Gizvrr of Hiallti skip sitt til Íslandz of (d) vrbv snembúnir. þeir tóko land á Eyrom er x. vikv vovv af sumri. þeir fengv ser þegar hesta. en fengv menn til at rydia skip sitt. ríða þeir þá við xxx. manna til þings of gerðv þá orð kristnom monnom at viðbúnir skylldv vera. Hiallti var eptir at Reyðarmúla. þvát hann hafði spurt at hann var sekr ordinn um godgá. en þá er þeir komv til vellankavtlo ofan frá Giábakka. þá kom Hiallti eptir þeim of qvadv eigi vilia sýna þat heidnom monnom at hann hreddiz þá. Níðv þá margir kristnir menn í móti þeim of ríðv þeir med fylktv líði á þing. heidnir menn höfðv of fylktv fyrir. of lagði þá svo ner at allr Þingheimr myndi beriaz. en þó varð þat eigi.

Æ 2

Cap.

(d) B. vel reidfara.

Cap. CVI.

Frá Þorgeiri at Líosavatni.

Þorgeirr het maðr er bio at Líosavatni. hann var Þiorfason Þorkels-
sonar langz. Ketilssonar langháls. móðir hans het Þórvonn of var
Þórsteinsdóttir Sigmondarsonar gnúpa Bárðarsonar. Svdrídr het kona
hans. hon var dóttir Þorkels ens svarta yr Heidrargardi. hans bróðir
var Orme toskobak faðir Hlenna ens gamla yr Saorbe. þeir Ketill of
Þorkell voru synir Þóris snepils Ketilssonar brimils Ornólfssonar Þiorn-
ólfssonar Grímssonar Lóðinkinna Ketilssonar heings Hallbiarnarsonar
hálftróllz yr Hrafnistv. Kristnir menn tioldvdu búdir sínar. of voru þeir
Sizvrr of Hialltri í Mosfellinga búð. Þm daginn eptir gengu hvarirtveggis
til laugbergz. of nefndu hvarir vatta kristnir menn of heidnir of savgðz
hvarir yr laugvinn annarra. of varð þá svo mikitt óhlióð at laugbergi at engi
nam mál annars. Síðan gengu menn í brot. of þótti okkvm horfa til
inna mestv (e) vafninga. Kristnir menn tókv ser til logsogvmanuz (f) Hall
af Síðu. en Hallr fór at finna Þorgeirr goða logsogvmann frá Líosavatni.
of gaf honum til m. merkr silfrs at hann segði vpp login. en þat var þó
ábyrgðarráð er hann var heidinn. Þorgeirr lá dag allan of breiddi fellð
á hofot ser svo at engi maðr mellti við hann. en annan dag gengu menn
til laugbergz þá beiddi Þorgeirr ser hlióðs of mellti. Sva lýt mer sem
málvm varvm se komit í (g) ónýt efni ef eigi hafa ein log allir. en ef sonðr-
skipt er laugvinn. þá mvm sonðrskipt fridinn. of mvm eigi við þat mega
búa. Hú vil ek þess spyrja kristna menn of heidna. hvart þeir vilja hafa log
þav er ek segi vpp? þvát iátvdu allir. hann qvaz vilja hafa svardaga af
þeim of festv at hallða. þeir iátvdu þvát allir. of tók hann af þeim festv.
Þat er vpphaf laga varra sagði hann at menn skvls allir vera kristnir her á
landi of trúa á einn goð fofvur of son of anda helgan. en láta af allri
skvrdgoda villo. bera eigi út born. of eta eigi hrossa slátr. skal storbavgs-
sof á vera ef vísit verðr. en ef leyniliga er með farit þá skal vera vírislavst.
en

(e) B. úefna.

(f) B. logmanns.

(g) B. úvent.

en þessi heidni var avll af nomin á fárra vetra fresti at eigi skollði þetta
 helldr gera á laun helldr enn opinberliga. hann sagði þá upp um drottins-
 daga halld of fostudaga. ísladaga of páskadaga. of allra enna stærsto hátíða.
 þóttu heidnir menn miok sviknir vera. en þá var í log leidd trúan. of allir
 menn gerdir kristnir her á landi. fara þeir við þat heim af þingi.

Cap. CVII.

Frá Almunda blinda.

Þá atburdr varð III. vetrom síðarr á þingskálapingi at Almundi enn
 blindi var á þingi Havnfollðs son Híalssonar. hann let leida síf búða
 í millum. hann kom í búð þá er Lþtingr var inni af Sámstodum. hann
 letr leida síf inn í búðina. of þar fyrir sem Lþtingr sat. hann mellti. er
 her Lþtingr af Sámstodum. hvat villtu? segir Lþtingr. ek vil vita segir
 Almundi hveris þú vil beta mer fodur minn. ek em laungetinn of hefi ek
 við ongom bótum tekitt. Lþtingr mellti. bett hefi ek víg fodur þíns fyllom
 bótum. of tók við fodurfadir þinn of fodurbreðr. en breðr mínir voru
 ógilldir. of var beði at ek hafða illa tilgert. enda kom ek allhart niðr. ekki
 spyr ek at þvi segir Almundi at þú hefir bett þeim. veit ek at þer ervt sáttir.
 of spyr ek at þvi hveris þú villt mer beta. Allz ongo segir Lþtingr. eigi skil
 ek segir Almundi. at þat moni rett fyrir goði svo ngr hiarta sem þú hefir mer
 hoggvit. enda kann ek at segia þer ek ek veri heilengr báðum avgom at hafa
 skollða ek annathvart fyrir fodur minn feðer eða mannhefnidir. enda skipti
 goð með okfr. Eptir þat gekk hann út. en er hann kom í búðardyrin.
 snýz hann innar eptir búðinni. þá lofoz upp avgo hans. þá mellti hann.
 lofadr se drottinn. se ek nú hvat hann vill. eptir þat hleypr hann innar
 eptir búðinni þar til er hann kemr fyrir Lþting of havgge með avri í hofot
 honom svo at hon stóð á hamri of kippir at ser orinni. Lþtingr fell áfram
 of var þegar dadr. Almundi gengr út í búðardyrin. of er hann kom í
 þav en somu spor sem upp hofðu lofiz avgo hans. þá lofoz apte. of var
 hann alla evi blindr síþan. Eptir þat letr hann fylgia ser til Híals of sona
 hans. hann sagði þeim víg Lþtings. ekki má saka þik. um þetta segir Híall

þóiat slíkt er miok ákveðit. en viðvornar vert ef slíkir atburðir verða at stínga eigi af stokki við þá er svo nær standa. Síðan bað Híall sett frendum Ehtings. Havskollur Hvítanesgodi átti hlut at við frendr Ehtings at þeir tefi (h) botina. ok var þá lagit mál í gerð ok fello hálfar þeir niðr fyrir sakastadi þá er hann þótti á eiga. Eptir þat gengv menn til trygða ok veittv frendr Ehtings Almonda trygdir. Menn ridv heim af þingi. ok er nú fyrst lengi.

Cap. CVIII.

Frá Valgarði hinum grá.

Valgarðr enn grái kom þetta somar út. hann var þá enn heidinn. hann fór til Hofis til Mardar sonar slús. ok var þar um vetrinn. hann melli til Mardar. ridit hest ok her um bygdina víða. ok þíkk mer eigi mega kenna at en sama se. kom ok á Hvítanes ok sá ok þar búðartofstir margar ok umbrot mikil. ok kom ok á þingsskálaping. ok sá ok þar ofanbrotna búð vara alla. eða hví seta firn slík? Mordr svarar. her eru tekin vpp ný godvord ok simtarðómslag. ok hafa menn sagt sík or þingi frá mer ok í þing með Havskollu. Valgarðr melli. illa hefir þú lavnat mer godvordit er ok fekk þer í hendr er þú fórt svo (i) úmannliga með. vil ok at þú lavnir þeim því at þeim dragi ollom til bana. en þat er til þess at þú regir þá saman. ok drepi synir Híals Havskollu. en þar eru margir til eptirmáls um hann. ok monv þá Híalssynir af þeim (k) málom drepnir verða. eigi mon ok þat gert geta segir Mordr. ok skal leggja ráðin til segir Valgarðr. þú skalt bióða Híalssonum heim ok leysa þá í brot með gíofom. en svo fremi skaltv rógit í frammi hafa er ordin er vinátta með yðr mikil. ok þeir trúa þer eigi verr enn ser. máttv svo hefna við Skarphedinn þess er hann tók feit af þer eptir lát Gunnars. monv svo fremi taka hofðingskap er þessir eru allir dæddir. þessa ráðagerð festv þeir með ser at síá skylldi framkoma. Mordr melli. þat villva ok fadir at þú tekir við trú. þú ert maðr gamall. eigi vil ok þat segir Valgarðr. hellv vil ok at þú kastir trúinni ok síá hværsv þá

(h) B. settom.

(i) B. úmannliga.

(k) B. C. sakom.

Þá fari at. Morðr þvaz þat eigi gera monðo. Balgarðr þraut þrofsa fyrir Merði of oll heilog tákni. litlu síðarr tók Balgarðr sett of andabiz of var hann hengdr hía Hofi.

Cap. CIX.

Of Merði of Híalssonum.

Morkfory síðarr reid Morðr til Bergþórshvols. of fann þá Skarphedinn. hann sló á miklit fagrneli við þá of taladi hann dag allan. of þvaz við þá margt vilita eiga. Skarphedinn tók þvi ollo vel. en það hann ekki leitad hafa fyrir. Sva gerðiz at hann kom ser í sva mikla vinattu við þá at hvarigom þótti ráð ráðit nema við adra reðiz um. Híali þótti ianann illt er hann kom þangat. of fór sva iafnan at hann amaðiz við. Einhverio sinni var þat at Morðr kom til Bergþórshvols. Morðr melli til þeirra Híalsfona. Þeizlo hest ek þar stofnat of etla ek at drekka erfi eptir fodyr minn. en til þeirrar þeizlo vil ek biöda yðr Híalssonum of Kára. of þvi heita at þer skvot eigi giafalavst í þraut fara. þeir heto at fara. fere hann nú heim of býrr veizlona. hann bað þangat morgum böndum. of var veizla sú fiolmenn. koma þangat Híalsfynir of Kári. Morðr gaf Skarphedni gollfylvigis mikla. en Kára silfrbellti. en Grími of Helga göðar giafir. þeir koma heim of hrösa giöfom þessum of syna Híali. hann sagði at þeir myndu follo krypt hafa. of hyggit at þvi at þer lavnit eigi þvi ser hann monði vilita.

Cap. CX.

Frá rögi Mardar Balgarðzsonar.

Litlu síðarr hofdy þeir heimboð með ser Híalsfynir of Havskollbr. of boðo þeir fyrir Havskollbr. Skarphedinn átti hest þriman III. þetra gamlan beði mikinn of siáligan. hann var gradr of hafði ekki verit framleiddr. þann hest gaf Skarphedinn Havskollbr of með merhrösi II. allie þáso þeir Havskollbr giafir of melli til vinattu. Eldan bað Havskollbr þeim

þeim heim í Ofsabæ. of let marga fyrir bodsmenn vera of mikil fíolmennir. hann hafði látið taka ofan skála sinn. en hann hafði útibúr III. of voro þar búnaðar upp hvílor f. þeir koma þar allir er hann hafði bœdit. Þeiglan fór allvel fram. of er menn skuldu heim fara. valdi Havskollur monnum góðar gíafir of fór á leið með Híalssönnum. Sigfúsþynir fylgdu honum of fíolmennit allt. mæltu hvarir at ongir skuldu á millum þeirra koma. Hofkvor síðarr kom Morðr í Ofsabæ. of kalladi Havskollur til máls við sik. þeir gengu á tal. Morðr mælti. mikill mannamenn verður með yðr Híalssönnum þú gæft þeim góðar gíafir. en þeir gæfu þer gíafir með miklu spotti. hvat ferir þú til þess? segir Havskollur. þeir gæfu þer hest er þeir kulldu (l) vanfola. of gerdu þat til spós við þik. þvát þú þóttir þeim of tveynðr. of kann of þat at segia þer at þeir avþunda þik um góðordit. tók Skarphedinn þat upp á þingi er þú komt eigi til þings á fimtardóms stefnu. etlar Skarphedinn of allðri lavst at láta góðordit. Eigi er þat satt segir Havskollur. of tók við á leimótri (m) í havst. Híall hefir þvát völdit þá segir Morðr. þeir rofo of segir Morðr sett á Lþingi. ekki etla of þat þeim at kenna segir Havskollur. Eigi munu mela í mótri þvát segir Morðr. þá er þit Skarphedinn fóruð avstr at Markarstíoti. fell of vndan bellti honum. of hafði hann etlat at drepa þik. þat var segir Havskollur víðar of hans. of sá of er hann let vndir bellti ser. of er þer þat Morðr sva skíott frá mer at segia segir Havskollur. at þú segir allðri sva íllt frá Híalssönnum at of mona þvát trúa. en þótt þvát se at skipta of segir þú satt at annathvart se at of drepa þá eða þeir mik. þá skal of miklu hellur þola dæða of þeim en veita þeim neitt mein. en þú ert maðr at verri er þú hefir þetta mælt. Síðan fór Morðr heim. Hofkvor síðarr ferr Morðr at finna Híalssönnum. hann talar margt við þá breðr of Kára. Sagt er mer segir Morðr at Havskollur hafir mælt at þú Skarphedinn hafir rofit sett á Lþingi. en of varð þess víss at honum þóttir þú hafa haft við hann fiórráð er þit fóruð til Markarstíogs. en þó þikki mer þav eigi minni fiórráð er hann bauð þer til heimboðs of skipaði þer í útibúr þat er fiórt var húsum. of var þar borinn at

(l) E. Váfolá.

(m) E. á havsti.

at vider alla nóttina. of etladi hann at brenna ydr inni. en þat bar vider at Hogni Gunnarsson kom um nóttina. of varð þá ekki af því at þeir gengi at. þvíat þeir hreggduz hann. síðan fylgdi hann þer á leið of mikill flokke manna. þá etladi hann þer adra atgavngu at veita of setti til Grana Gunnarsson of Gunnar Lambason at vega at þer. en þeim varð billt of þorðu þeir eigi á þif at ráða. En er hann hafði þetta talat. þá melltu þeir fyrst í móti. en þar kom at þeir trúðu. of gerduz þá í fáleikar af þeirra hendi til Havskollbar of melltu nær ekki vider hann hvar sem þeir fundu. en Havskollbar gaf þeim lítið tilletti. of fór svo fram um hrið. Havskollbar fór avste til Svínafells um havstíð at heimboði. of tók Flosi vel vider honom. Hilldigunnur var þar of. Flosi melltu til Havskollbar. þat segir Hilldigunnur mer at fáleikar se miklir með ydr Híalssonum of þifki mer þat illa. of vil ek bióða þer at þú rídir eigi vestr. of mon ek fá þer bústað í Skaptafelli. en ek mon senda Þorgeir bróður minn at búa í Ofsabæ. þá munn þat mela somir segir Havskollbar. at ek sþia þadan fyrir hreglu sakir. of vil ek þat eigi. þá er þat líkara at stór vendredi leidi af segir Flosi. illa er þat þá segir Havskollbar. þvíat heldr villða ek vera ógilldr enn margir hlyti illt af mer. Havskollbar bióð þeim fám nóttum síðarr. en Flosi gaf Havskollbari skarlagstíki. of var hlabbúin í skaut niðr. Keið Havskollbar heim í Ofsabæ. er nú kyrt um hrið. Havskollbar var svo vinsell at fáir voru hans úvinir. en in sama er óþykkt með þeim allan vetrinn. Híall hafði tekit til fóstur son Kára er Þórdr het. hann hafði of fóstur Þorhall son Aðgríms Ellidagrímssonar. Þorhallr var ravst madr of harðgerr í ollu. hann hafði nimit svo lagv at hann var enn þriðri mestir lagamadr á Íslandi. Hú varar snemma um varit. of fera menn niðr korn sín.

Cap. CXI.

Frá Merdi of Híalssonum.

Þat var einn dag at Mordr kom til Bergþórshvols. þeir gengv þegar á tal Híalssynir of Kári. Mordr regir Havskollbar at vanda sínum of hefir nú enn margar nýjar sogur. of eggjar einart Skarphedinn of þá at drepa

drepa Havskollid. of það hann myndu verða sfiótara ef þeir færi eigi þegar at honom. gera skal þer kost á þessu segir Skarphedinn ef þú villt fara með oss of gera at nokkot. þat vil ek til vinna segir Morðr. of bondu þeir þat með fastmelum of slylði hann þar koma um kveldit. Bergþóra spurdi Híal. hvar tala þeir úti? ekki em ek í ráðagerð með þeim segir Híall. sialldan var ek þá frákvæðr er en góðu voru ráðin. Skarphedinn lagðiz ekki niðr um kveldit of ekki breðr hans ne Kári. Þessa nótt ena somu kom Morðr ofanverða Balgardsyn of tók þeir vagn sín Híalsynir of Kári of ríðu í brot. þeir fóru þar til er þeir komu í Oðsabe of biðu þar hía gardi nokkorum. veðr var gott of sól vpp komin.

Cap. CXII.

Dráp Havskollidar Hvítanesgoda.

Þenna tíma vaenadi Havskollur Hvítanesgodi. hann fór í Kleði sín of tók yfir sík skiffiona Glosanast. hann tók kornkippu of sverð í adra hond of ferr til gerðisins. of sár niðr korninu. þeir Skarphedinn höfðu þat mellt með sér at þeir slylðu allir á honom vinna. Skarphedinn spratt vpp vndan gardinum. en er Havskollur sá hann villdi hann vndan snúa. þá lióp Skarphedinn at honom of mellt. hieð eigi þá at hopa á hel Hvítanesgodi. of hoggr til hans of kom í hofvðit of fell hann á knein. Havskollur mellt þetta við er hann fell. góð hialpi mer en fyrirgef þú. hlióps þeir þá at honom allir of vinnu á honom. Eptir þat mellt Morðr. ráð kemr mer í hóg. hvert er þat? segir Skarphedinn. þat er ek mun fara heim fyrst. en síðan mun ek fara vpp til Griótár of segia þeim tíðindin of láta illa yfir verkino. en ek veit víst at Þorgerðr mun biðia mik at ek lýsa vígino. of mun ek þat gera. þviat þeim mega þat mest málaspell verða. ek mun of senda mann í Oðsabe. of vita hversu sfiótt þav taki til ráða. of mun sá spyrja þar tíðendin. of mun ek láta sem ek taka af þeim. farðu svo með vilt segir Skarphedinn. þeir breðr fóru heim of Kári. of er þeir komu heim sögðu þeir Híali tíðindin. hornvlig tíðindi eru þetta segir Híall. of er slikt illt at vita þviat þat er satt at segia at svo fellr mer þetta ngr um

trega.

frega. at mer þetti þetra at hafa látið ii. sonv mína ok lífði Havskollde. þat er nokkvor varkonn segir Skarphedinn þú ert madr gamall. ok er ván at þer falli ngr. eigi er þat síðr enn elli segir Híall at ek veit gerr enn þer hvat eptir mon koma. hvat mon eptir koma? segir Skarphedinn. dauði minn segir Híall. ok konv minnar ok allra sona minna. hvat spár þú fyrir mer? segir Kári. erfitt mon þeim veita at ganga í móti giptv þinni. þviat þú mont þeim ollom (n) drúgari verða. Síá einn hlötr var sva at Híall fell sva ngr at hann mátti allðri óslavkfvandi om tala.

Cap. CXIII.

Frá Hilldigvnni ok Merði Balgarðsyni.

Hilldigvnnr vaknadi ok fann at Havskollde var í brotv yr' (o) rúminv. hon mellti. harðir hafa dravmar verit ok eigi góðir. ok leitid þer at honom Havskollvi. þeir leitvðv hans vm beinn ok fvnðv hann eigi. þá hafði hon fledda sík. ferr hon þá ok ii. menn med henni til (p) garðzins. sinna þav þar Havskollv veginn. þar kom þá ok smalamadr Marðar Balgarðzsonar. ok lagði henni at þeir Híallsvnnir hefði farid neðan þadan. ok kalladi Skarphedinn á mik. ok lósti vlgins á hond fer. Karlmannligt verk vgr þetta segir hon ef einn madr hefði at verit. hon tók stikkvna ok þerði med blóðit allt. ok vasði þar í blóðlifrarnar. ok bravt sva saman ok lagði í listv nðr. Hú sendi hon mann vpp til Griótár at segia þangat tíðendin. þar var Mordr fyrir ok hafði sagt áðr tíðendin. þar var ok kominn Ketill yr Mork. Þórgerðr mellti til Ketils. nú er Havskollde dauðr sem víð vitom. ok mon þú nú hveriv þú heg þá er þú tokt hann til fóstres. þat má vera segir Ketill at ek hafa erit morgv heitid þá. þviat ek gtlada ekki at þessiv dagar monðv verða sem nú erv orðnir. enda em ek víð vant vm kominn. þviat náit er nef avgom. þar er ek á dóttor Híals. hvart villtv segir Þórgerðr at Mordr lósi vlgins? eigi veit ek þat segir Ketill. þviat fleivom þíkkv mer sem íllt leidi af honom enn gott. en þegar er Mordr taladi víð

Þ 2

Ketil.

(n) B. C. drúgari.

(o) B. þollvnni.

(p) B. C. gerðisins.

Ketil. Þá fór honum sem aðrym at svo þótti sem Morðr mundi honum vera trúr. ok varð þat ráð þeirra at Morðr skyldi lúsa víginn ok búa mál at ollu til þings. fór Morðr þá ofan í Ofsabę. þangat komu ix. búar þeir er næst bioggyr vefangi. Morðr hafði x. menn með sér. hann sýnir búum sár Havskollar ok nefnir vatta at benum. ok nefnir mann til hvers sárs nema eins. þat let hann eigi sem hann vissi hverr því hefði serti. en því hafði hann siálfr serti. en hann lústi víginn á hendr Skarphedni. en sárvum á hendr bræðrum hans ok Kára. Síðan qvaddi hann heiman vefangs búa ix. til alþingis. eptir þat reid hann heim. hann fann nær allðri Híalssonu en þá stoggt þá er þeir fönðoz. ok var þat ráðagerðir þeirra. Vig Havskollar spurðiz um allar sveitir ok melltiz illa fyrir. þeir Híalssynir fóru at finna Aegrim Ellidagrímsson ok báðu hann líðveiglu. þess mego þer van vita segir hann at ef mun ydr veita at ollom enum sterrum málium. en þo segir mer þungt hoga um málin. þviat margir eru til eptirmáls. ok melliz vig þetta allilla fyrir um allar sveitir. Hú fara Híalssynir heim.

Cap. CXIV.

Sttartalala Svdmundar ríka.

Madr er nefndr Svdmundr hinn ríki er bió á Moberovollum í Eya-
firði. hann var Eyiólfsson Einarssonar Aðvönarsonar rotins Þór-
ólfssonar Smiors Þórsteinssonar skofa Grímssonar Kambans. Módir
Svdmundar het Hallbera dóttir Þoroddz híalms. en módir Hallbers het
Reginleif dóttir Semundar ens Svðrenska. við þann er kend Semundar-
hlíð í Skagafirði. Módir Eyiólfs fofvur Svdmundar var Valgerðr Kon-
ólfsdóttir. módir Valgerðar var (q) Valbiorg. hennar módir var Þórvinn
en óborna dóttir Osvalldz konungs hins helga. Módir Einarss fofvur Ey-
iólfs var Helga dóttir Helga hins magra er nam Eyaströð. Helgi var
son Eyvindar Aftmannz. módir Helga var Káforta dóttir Kiarvals Tra-
konungs. módir Helgö dóttur Helga var Þórvinn (r) hynna dóttir Ketils
flatnefs

(q) B. Bilborg. C. Balborg.

(r) E. hynna.

flatnefs Biarnarsonar bony Grimsfonar hersis or fogni. módir Grims var Hervor. en módir Hervarar var Þorgerðr dóttir Háleygs konungs af Hálogalandi. Þorlavg het kona Svdmundar ens ríka dóttir Atla ens ramma Eilífsfonar arnar Bárðarsonar(s) Zalsketilssonar Kefsfonar Skídasonar ens gamla. Herðis het módir Þorlavgar dóttir Þórdar at Hofða Biarnarsonar byrðvsmiors Hróaldssonar Hródlavgsfonar hryks Biarnarsonar Járnside Ragnarssonar Lodbrokar Sigurðarsonar hrings Randvesfonar (t) Radbarðssonar. Módir Herðisar dóttur Þórdar var Þorgerðr Skídadóttir hennar módir var Fridgerðr dóttir Kiarfals Tra konungs. Svdmundr var hofdingi mikill. avdigr at fe. hann hafði med ser E. hiona. hann sat yfir virðingy allra hofdingia fyrir norðan (u) land. svo at somir letu bústadi sína. en soma tók hann af lífi. en somir letu godord sín fyrir honom. of er frá honom komit allt et mesta manuval á landinu Oddaveriar of Stovlungar (x) of Hvamveriar of Fljótamenn of Ketill byskop of margir enir mestu menn. Svdmundr var vinr Asgrims Ellidagrimsfonar. of etladi hann þar til líðveiglo.

Cap. CXV.

Frá Snorra goda of att hans.

Snorri het mádr er kalladr var godi. hann bió at Helgafelli ádr Súðrúm Osifrsdóttir keypti at honom landit. of bió hon þar til elli. en Snorri fór þá til Hvamsharðar of bió í Selingsdals túngv. Þorgrímur het faðir Snorra of var son Þorsteins Þorshabís Þorólfsfonar mostrafeggs Ornolfsfonar sífrefka. en Ari enn fródi segir hann vera son Þorgils reyðarsíðu. Þorólfr mostrafegg átti Ofku dóttur Þorsteins ens ravða. módir Þorgríms het Þóra dóttir Oleifs feilans Þorsteinsfonar ravða. Oleifsfonar hólta Ingialdssonar Helgasonar. en módir Ingialdþz het Þóra dóttir Sigurðar Orms í Aaga Ragnarssonar Lodbrokar. en módir Snorra

Þ 3

goda

(s) B. Jarlz Ketilssonar Kefs. (t) B. Rodbergsfonar. (u) E. ernaðals heidi. (x) E. of Þorvarðr Þorarinsson.

goda var Þórdís Súrsdóttir systir Gísla. Snorri var vinn mikill Asgríms Ellidagrímssonar ok etladi hann þar til líðveigis. Snorri var vitrazte madr á Íslandi þeirra er eigi voru forspáir. hann var góðr vinom sínom en grimmr óvinom. í þenna tíma var þingreið mikill yr ollom fiordvongom. ok hófðu menn morg mál tilbúin.

Cap. CXVI.

Frá Flosa Þórdarsyni.

Flofi spyrr vág Havskollbar. ok fer honom þat mikillar áhyggis ok reiði. Þof var hann þó vel stilltr. honom var sagdr málatalibúadr fá sem hafdr hafdi verit eptir vág Havskollbar ok lagdi hann fátt til. hann sendi orð Halli á Síðu mági sínom ok Lióti syni hans at þeir þylldu fiolmenna miok til þings. Liótr þótti best höfðingia efni avstr þar. honom var þat fyrirspáð ef hann ríði iii. somor til þings ok kemi heill heim at þá myndi hann verða mestr höfðingi í ett sinni ok ellztr. hann hafdi þá ríðit eitt somar til þings en nú etladi hann annat. Flofi sendi orð Kol Þorsteinsyni ok Glumi syni Hilldis ens gamla (x) Geirleifssonar Anvondarsonar toskobaks ok Modolfs Ketilsyni. ok ríðu þeir allir til mós við Flosa. Hallr het ok at fiolmenna miok. Flofi reið þar til er hann kom í Kirkjubæ til (y) Svaz Asbiarnarsonar. þá sendi Flofi eptir Kolbeini Egilsyni bróðorsyni sínom (z) ok kom hann þar. þadan reið hann til Hofdabrekku. þar bio Þorgrímr skravti son Þorkels ens fagra. Flofi bad hann ríða til alþingis með fer. en hann iátadi ferðinni ok mellti til Flosa. Optarr hefir þú gladari verit bóndi enn nú. ok er þó nokkrv varkonn á þótt sva se. Flofi mellti. þat hefir nú víst at hendi boríð er ef mynda gefa til mína eigv alla at þat herði eigi framkomit. er ok illv korni til sáð. enda mon íllt af gróa. þadan reið hann um Arnarstaksheidi ok á Sólheima um kvellit. þar bio Lavðmوندور

(x) B. Geirleifssonar Anvondarsonar E. Geirleifi sini Anvondar toskobaks. (y) B. Svaz. (z) E. ok Modolfs Ketilsyni ok Kol Þorsteinsyni ok komu þeir allir til hans.

mondr Blfsson. en hann var vinn mikill Flosa ok var hann þar um nóttina. en um morguninn reid Eodmondor með honum í Dal. þar bio Konólfr son Ulfs Argoda. Flosi melli til Konólfs. her munu ver hafa sannar fogvr um víg Hafskollbar Hvítanesgoda. ertu mádr sannorðr ok kominn ngr frett. ok men ek þvi trúa ollu er þú segir mer frá hvat til saka hefir ordit með þeim. Konólfr melli. ekki þarf þat orðum at fegra at hann hefir meirr enn saklaufs veginn verit. ok er hann ollom monnom harmdauði. þikfir ongom iafnmikit sem Hiáli föstra hans. þá mun þeim verða illt til lidveigslu manna segir Flosi. ok eptir melanda sva mun þat segir Konólfr ef ekki dregt til. hvat er nú at gert? segir Flosi. nú eru qvaddir búar ok lýst vígino. segir Konólfr. hvorr gerði þat? segir Flosi. Morðr Balgardsyn segir Konólfr. (a) hve (b) trútt mun þat? segir Flosi. skylldr er hann mer segir Konólfr. en þó mun ek satt frá honum segia at fleiri hlióta illt af honum enn gott. þess vil ek nú biðia þik Flosi at þú gefir ró reidi ok takir þat vpp er minst vandregði standi af. þviat Hiáll mun góð boð biðna ok adrir enir bestu menn. Flosi melli. Átt þú þá til þings Konólfr. ok skolu mikit þín orð mega víð mik nema til verra dragi enn vera skylldi. Síðan hetto þeir talino. ok het Konólfr ferðinni. Konólfr sendi orð Hafri enum spaka frenda sinom. hann reid þegar þangat. Flosi reid þadan í Dfsabg.

Cap. CXVII.

Frá Flosa ok Hilldigunni

Hilldigunnr var úti ok melli. nú skolu allir heimamenn mínir vera úti er Flosi rídr í garð. en konvr skolu restu húsin ok tialda ok búa Flosa avndagi. Síðan reid Flosi í túnit. Hilldigunnr sneri at honum ok melli. kom heill ok sell frendi. ok er segit ordit hiarta mitt tilkvamv þinni. her skolu ver segir Flosi (c) eta dagverð ok ríða síðan. þá voro byndnir hestar þeirra. Flosi gekk inn í stofona ok setti nldr. ok kastadi í pallinn vndan ser hásetino ok

(a) B. hvorsv trúir þú honum.
mataz.

(b) C. trygt.

(c) C.

of mellti. hvarki em ek Konungr ne Jarl. of þarf ekki at gera háseti vndir mer. of þarf ekki at spotta mik. Hilldigunnr var nerstavdd of mellti. þat er illa ef þer mislíkar. þvlat þetta gerðom ver af heilom hvg. Flosi mellti. ef þú hefir heilan hvg við mik þá mun sialft losa sík ef vel er. enda mun sialft lasta sík ef illa er. Hilldigunnr hló kalldahlátr of mellti. ekki er enn mark at. nerr munv við gangaz enn ádr lhr. hon settiz nldr hía Flosa of toloðo þav lengi hliótt. Síðan vorv bord tekín. en Flosi tók (d) laggar of líð hans. Flosi hvgði at (e) handfleðin. of var þat ravfar einar of nomit til annars (f) endans. hann kastadi í bekkinn of villði eigi þerra ser á. of reist af borddúkinom. of þerði ser þar á of kastadi til manna síuna. Síðan settiz Flosi vndir bord of bad menn eta. þá kom Hilldigunnr í stavfo of gekk fyri Flosa of greiddi hávið frá avgom ser of gret. Flosi mellti. Skapfúngt er þer nú frendkona. er þú gretr. en þó er þat vel er þú gretr góðan mann. hvort eptirmeli skal ek af þer hafa. segir hon. eda líðveigiv? Flosi mellti. sekia mun ek mál þitt til fólra laga. eda veita til þeirra setta er góðir menn síá at ver sem vel sendir af í alla stadi. hon mellti. þesna myndi Havskollur þín ef hann etti eptir þik at mela. Flosi svaradi. eigi skortir þik grimmeik of sed er hvat þú villt. Hilldigunnr mellti. minna hafði misgert Arnorr Drnólfsón yr Forsárfögom við Þórd Frensgoda fodvr þinn. of vago breðr þínir hann á Skaptafellsþingi Kolbeinn of Egill. Hilldigunnr gekk þá fram í skálann of laof vpp listv sinni. tók hon þá vpp skikkiona Flosanaot. of í þeirri hafði Havskollur veginn verit of hafði hon þar vardveitt í blóðit allt. hon gekk þá innar í stofona með skikkiona. hon gekk þegjandi at Flosa. þá var Flosi mettr of asborit af bordin. Hilldigunnr lagði vfir Flosa skikkiona. dvndi þá blóðit vm hann allan. hon mellti há. þessa skikkio gaf þú Flosi Havskollu. of vil ek nú gefa þer aptr. var hann í þessi veginn. skht ek þvi til guds of góðra manna at ek seri þik fyrir alla krapta Kristz þíns. of fyrir manndóm of karlmennzky þína at þú þesfir þeirra allra sára sem hann hafði á ser davðom. eda heit hoers mannz níðingr ella. Flosi kastadi af ser skikkionni of rak í fáng hemni of mellti. þú ert et mesta forað.

of

(d) E. handlaggar.

(e) E. ferronni.

(f) E. iadarsins.

of villdir at ver tekim þat vpp er ollom ofþ gegnir verff. of ers favllb qvenna-
 ráð. Flofa brá fva við at hann var í andliti ftondom fem blóð. en ftondom
 favlr fem (g) grass. en ftondom blár fem hel. þeir Flofi ríðu í brot. hann
 reid til holltavads of bídr þar Sigfúfsona of annarra finna manna. Ing-
 ialldr bíó at Kelldom bródir Hróðnyiar móðvr Havfollðar Híalffonar.
 þav vorv born Havfollðar hins hvíta Ingialldzfonar ens sterka Geirfinnz-
 fonar ens raoda Solvafonar (h) Þórffteinsfonar berserfiabana. Ingialldr
 átti Þraflavgv dottvr Egils Þórðarfonar Freyfgoda. móðvr Egils var
 Þraflavgv dóttvr Þórffteins Titlings. móðvr Þraflavgar var Bunnr dóttvr (i)
 Eyvindar karpa. Flofi fendi orð Ingialldi at hann kemi til hans. Ingialldr
 fór þegar við enn xv. mann. þeir vorv allir heimamenn hans. Ingialldr
 var mikill maðr of styrkr of fálátr of enn hraufstazti karlmaðr. of fedrengv
 goðr við vini fína. Flofi fagnadi honom vel of mellti til hans. mikill vandv
 er kominn at hendi ofþ mágvom. of er nú vant úr at ráða. bíð ef þú at
 þú ffelíz eigi við mitt mál fyrr en líkr yfir vandvredi þeffi. Ingialldr melltr.
 við vant em ef om kominn fyrrv teingða fakir við Híal of fono hans of
 annarra fforra lota er her hvarfa í milli. Flofi melltr. þat etlada ef þá ee
 ef gipta þer bróðrvrdóttvr mína. at þú heff mer því at veita mer at hoeriv
 máli. þat er of líkazt segir Ingialldr at ef gera fva. en þó vil ef nú heim
 ríða fyrr. of þadan til þíngs.

Cap. CXVIII.

Frá Flofa of Merði of Sigfúfsonvnt.

Sigfúfnyir fporðv at Flofi var við holltavad. of ríðv þangat til móg
 við hann. of var þar Ketill yr Mork of Lambi bróðvr hans Þorkell
 of Mordr Sigfúfnyir. Sighvate bróðvr þeirra of Lambi Sigorðarfon of
 Gonnarr Lambafon of Grani Gonnarrffon. Bebrandr Hámorðarfon. Flofi
 ffóð vpp í móti of fagnadi þeim gladdiga. þeir gengv fram at ánni. Flofi
 hafði

(g) B. nárr.

(h) C. Gonnffteinsfonar.

(i) B. Karl-

hoffða C. Eyvindar karpa ffyfir Modolffs ens Spafa.

hafði af þeim sannar sögur ok skildi þá ekki á ok Konólf yr Dal. Flosi
 mellti til Ketils yr Mork. þik quæð ek at þessu. hversu hardsmúinn ertu á
 þetta mál eda adrir Sigfússynir? Ketill mellti. þat villða ek at settir yrði
 með oss. en þó hefi ek svarit eida at skiliaz eigi við þessi mál fyrr en yfir
 lýkr með nokkruv möti ok leggja líf á. Flosi mellti. drengur ertu góður. ok
 er líkum monnom allvel farit. þeir tóku báðir senn til orða Grani Gunn-
 arsson ok Gunnarr Lambason. sektir viljum ver at framkomi ok mannráð.
 Flosi mellti. eigi er ráðit at bæði se at við fíðsim ok deilim. Grani mellti.
 þat var mer þá í hvg er þeir drapu Þráinn við markarfiót en síðan Hav-
 sköld son hans at ek mynda allðri settað við þá heilum sáttum. þviat ek
 villða vera þar giarna er þeir veri allir drepnir. Flosi mellti. setið hefir þú
 sva ner at þú mettir hafa hefnt þessa ef þú hefir haft til þref ok Karl-
 mennzko. þikki mer sem þess beidið þú nú ok margir adrir er myndir mikit
 se til gefa at þú hefir eigi orðit við staddr. se ek þat gerla þótt ver drepim
 Hjal eda sonv hans. þá eru þeir sva mikilsháttar menn. ok stórettadir
 at þar mun sva mikit eptirmál verða at ver monum fyrir margs mannz
 kne ganga verða ok biðia oss líðs áðr ver komim oss í sett ok or þessum
 vanda. megit þer ok sva til etla at þeir monv margir snavdir er áðr eigv
 stór se. en somir monv láta bæði feit ok lífit. Mordr Balgardsyni reid til
 fondar við Flosa. ok qvaz ríða vilia til þings með honom með oss líði
 sínu. Flosi tók þvi vel ok hóf bönord við hann at hann skyllði gipta Kann-
 veigv dóttur sína Starkaði er bió at Stafafelli bróðursyni Flosa. Gekk
 Flosa þat til at hann þóttið sva ráða vndir sik trúnað hans ok fiolmenni.
 Mordr tók venliga á ok veik vndir Sigrv hvíta. ok bað tala um á þingi.
 Mordr átti Þorkavtly dóttur Sigrvar hvíta. þeir Mordr ok Flosi ríðu
 báðir saman á þing ok tolvðu alla daga. ok vissi engi þeirra ráðagerð.

Cap. CXIX.

Um víðrtal Híals ok Skarphedins.

Níall mellti við Skarphedinn. hveria ráðagerð hafit þer nú fyrir yðr
 bræðr ok Kári? Skarphedinn mellti. lítt reikvum ver drauma til flestra
 hvíta.

Ista. en þer til at segia þá munu ver ríða í Túngo til Algríms Ellida-
 grímssonar. of þadan til þings. en hvat etlar þú um ferð þína faðir? Híall
 segir. ríða mun ek til þings þvíat þat er somi minn at stíla; eigi við yðvart
 mál meðan ek lifi. ventir mi þess at margir verpi þar goðum orðum á
 mi of nióttir þer mín en gjalldit hvergi. Þar var Þórhallr Algrímsson
 fóstir Híals. Þeir Híalsþynir hlógv at honum er hann var í fasti mórendu
 of spurðu hve lengi hann etladi at hafa þat? hann svaradi. fastað skal ek
 því hafa þá er ek á at mela eptir fóstira minn. Híall melli. þá muntu bezt
 gefaz er mest liggir við. Þeir bioggbz allir heiman þadan of voru nær xxx.
 manna of ríðu þar til er þeir komu til Þjórs ár. þá komu þeir (k) eptir
 frendr Híals Þórleifr fráfr of Þórgrímr enn mikli. Þeir voru þynir Hólta-
 þoris. of byðu líð sitt Híalssonum of atgongu. of þeir þágv þat. ríða þá
 allir saman vfir Þjórs á. of þar til er þeir komu á Laxár bakka of aia þar
 of kom þar til mós við þá Híallti Skeggjason. of tókv þeir Híalsþynir þegar
 tal með ser of tolvðu lengi hliótt. Híallti melli. þat mun ek sýna iafnan
 at ek em ekki myrkr í skapi. Híall hefir bedit mik líðveislu. hefi ek of í gengit
 of heitid honum (l) mínu líðsinni. hefir hann ádr sellt mer laun of morgum
 auyrom í heilreðum. Híallti segir Híali allt um ferdir Flösa. Þeir sendu
 Þórhall í Túngo fyrir at segia Algrími at þeir myndu þangat um kvelldit.
 Algrímr bióz þegar við. of var úti er Híall reid í túm. Híall var í blárri
 kápu of hafði þófabavtt á havfði of taparoyri í hendi. Algrímr tók Híal
 af hesti of bar hann inn of setti hann í (m) seti. síðan gengu þeir inn allir
 Híalsþynir of Kári. Algrímr gekk þá út. Híallti villdi snúa í brast of
 þotti þar ofsmargt vera. Algrímr tók í tasmana of quað hann eigi skyllði
 ná í brast at ríða. of let taka af hestom þeirra. of fylgdi Híallta inn of
 setti hann hiá Híallti. en þeir Þórleifr sáru á annan bekk of menn þeirra.
 Algrímr settiz á stól fyrir Híal of spurði. hversu segir þer hvgr um mál var?
 Híall segir. helldr þingliga. þvíat mi þvggir at her munu eigi gefsmenn
 í hlut eiga. en þat villða ek vinr at þú sendir eptir ollom þingmonnom

(k) B. mós við þá.
háseti.

(l) B. mínum tenadi.

(m) B. C.

þínom ok ríðir til þings með mér. þat hefi ek etlat segir Asgrímur. ok þótt
 mon ek heita þer með at yr ydrom málom mon ek allðri ganga meðan ek
 fe nokkura menn með mér. en allir þokkðu honom þeir er inni voro ok
 quaðu slíkt drengiliga mellst. þar voro þeir um nóttina. en um daginn eptir
 kom þar allt líð Asgríms. Síðan ríða þeir allir saman þar til er þeir koma
 á þing vpp (n) ok tiallda búdir sínar.

Cap. CXX.

Líðsbón Asgríms ok Híalsfona.

Flofi var þá kominn á þing ok skipaði alla búð sína. Konolfr skipaði
 Dalverjabúð en Norðr Nangeingabúð. Hallr af Síðu var lengzt
 kominn avstan en nær ekki annarra manna. Hallr af Síðu hafði þó fiol-
 mennt miok. ok fór þegar í líð með Flosa ok bað hann setta ok fríðar. Hallr
 var vitr madr ok godgiarn. Flosi svaraði avllv vel ok tók þó lítið af. Hallr
 spurði hverir honom hófðu líðsinni heitíð. Flosi nefndi til Norðr Valgarðs-
 son ok quaz hafa beðit dóttor hans til handa Starkaði frenda sínom. Hallr
 quað góðan kost í henni. en quað allt illt við Norðr at eiga. ok munto
 þat reyna áðr þessu þingi se lokit. síðan hetto þeir talinn. þat var einnhvern
 dag at þeir Híall ok Asgrímur tolvðu lengi hliótt. þá spratt Asgrímur vpp
 ok mellsti til Híalsfona. Ganga munu ver ok leita ofs vana at ver verðim
 eigi bornir oflíði. þvlat þetta mál mun verða sott með kappi. Asgrímur gekk
 þá út ok nest Helgi Híalsson. þá Kári Solmundarson. þá Grímur Híals-
 son. þá Skarphedinn. þá Þórhallr. þá Þórgrímur mikli. þá Þórleifr kráfr.
 þeir gengu til búðar Sýrvar hvíta ok inn í búðina. Sýrre stóð vpp í móti
 þeim ok bað þá sitia ok drekka. Asgrímur segir. (o) eigi veit þannig við ok
 skal þetta ekki á mítr mela. hveria líðveiglu skal ek þar eiga er þú ert frendi?
 Sýrre mellsti. þat munda Þorunn systir min etla at ek munda eigi vndan
 skera þer at veita. skal ok svo vera nú ok optarr at eitt skal yfir okkr ganga.
 Asgrímur

(n) E. ok voro áðr tialldadar búdir þeirra.
 þannig við varit.

(o) E. eigi er

Algrímur þakkadi honum of gefk í brot stban. þá spurdi Skarphedinn.
 hvert skolo ver nú ganga? Algrímur segir. til búdar Dlvosfinga. síðan gengv
 þeir þángat. Algrímur spurdi hvart Skapti Þóroddzson veri at búð? honum
 var sagt at hann var þar. gengv þeir þá inn í búðina. Skapti sat á pall-
 inum of fagnadi Algrími. hann tók því vel. Skapti baðv Algrími at sitia
 hía ser. Algrímur qvaz skamma dval eiga myndv. en þó er víð þik eyrindit.
 lát heyra þat segir Skapti. ef vil bíðia þik líðsinnis at þú veitir at málum
 varum. Hitt hafða ef etlad segir Skapti at ekki myndi koma vandregdi yðv
 í h/bhli mín. Algrímur segir. illa er slíkt mellit at verða monnum þá síst
 at líði er mest liggv víð. hvær er sá maðr segir Skapti er III. menn ganga
 fyrir mikill maðr of favelleitr ógefsamligr harðligr of travllzlige? hann
 svarar. Skarphedinn heiti ef segir hann. of hefir þú sed mik iafnan á þingi.
 en vera mon ef því vitrari en þú at ef þarf eigi at spyria hvat þú heitir.
 þú heitir Skapti Þóroddzson. en fyrr kalladir þú þik bvrstakoll þá er þú
 hafdir drepit Ketil yr Eldv. gerdir þú þer þá koll of bar tiorv í hofot þer.
 síðan keyptir þú at freglvm at rísta vpp iardarmen of streið þú þar vndir
 vnn nóttina. síðan fórtv til Þóroldfs Lophsonar á Eyrvn of tók hann víð
 þer of bar þik út í miolsekkum sínum. Eptir þat gengv þeir Algrímur út.
 Skarphedinn spurdi. hvert skolvm ver nú ganga? til búdar Snorra Goda
 segir Algrímur. Síðan gengv þeir til búdar Snorra. þar var einn maðr
 úti fyrir búðinni. Algrímur spurdi hvart Snorri veri í búð? sá sagdi at
 hann veri þar. Algrímur gefk inn í búðina of þeir allir. Snorri sat á palli.
 Algrímur gefk fyrir hann of qvaddi hann vel. Snorri tók honum blíðliga
 of bað hann sitia. Algrímur qvaz þar skamma dval myndv eiga. en víð þik
 er erindit. Snorri bað hann segia þat. Algrímur melli. ef villða at þú
 ferir til dóma með mer of veittir mer líð. þvíat þú ert vitr of framkvemdar
 maðr mikill. þungt ganga of nú málaserlin segir Snorri godi. of draga
 flk nú fram miok margir í móti of. of erv ver því travðir at taka vandregdi
 annarra í adra sírdvngna. Barkvnn er þat segir Algrímur þvíat þú átt of
 ekki (p) varlaonat. Veit ef at þú ert goðr drengv segir Snorri. of vil ef því
 heita

heita þer at ef skal hvergi í móti þer vera. of eigi veita líð úsvinom þínum.
 Algrímur þakkadi honum. Snorri godi mellti. hverr er sá maðr er III.
 ganga fyrir fawlleitr of skarpleitr of glottir við tonn. of hefir avri reidda
 um avri? Hedinn heiti ef segir hann. en somir menn kalla mik Skarphed-
 inn avllv nafni. eða hvað villtu fleira til mín tala. Snorri godi mellti. þat
 at þú þickir mer maðr harðligr of mikilfengligr. en þó get ef at þrotin se
 þín en mesta gefa. of skamt get ef eptir þinnar evi. Vel er þat segir Skarp-
 hedinn. þviat þá skold eigv allir at giallda. en þó er þer meiri nauðsyn
 at hefna fodor þíns. en spá mer slíkar spár. margir hafa þat mellst áðr
 segir Snorri. of mon ef ekki við slíko reidað. Eptir þat gengv þeir út. of
 fengv þar avngva líðveigslv. Þaðan fórv þeir til búðar Skagfirðinga. þá
 búð átti Hafv inn Adgi. hann var son Þorkels Eiríkssonar yr Goddolum
 Geirmondarsonar Hróalðs sonar Eiríks sonar (q) Arðomfeggia er fellði (r)
 Griótgarðr í Soknardal í Horegi. Moðir Hafvs het Þórvinn of var doctir
 Alþbiarnar Myrkárfalla Hrossbiarnarsonar. þeir Algrímur gengv inn í
 búðina. Hafv sat í midri búðinni of talaði við mann. Algrímur gekk at
 honum of heilsaði á hann. hann tók þvi vel of haðv honum at sitia. Al-
 grímur mellti. hins villða ef þiðia þik attú veittir mer líð of mágvum mínum.
 Hafv svaraði skíott. of qvaz ekki taka myndv vndir vandregði þeirra. En
 þó vil ef spyria hverr sá er inn fawlleiti er III. menn ganga fyrir. of sva
 illligr sem genginn se út or síðar havmrom. Skarphedinn mellti. hiru
 ekki þú þat milki þinn hverr ef em. þviat ef mon þora þar fram at ganga
 er þú sitir fyrir of monða ef allitt hregðaz þótt slíkir sveinar veri á gotv
 minni. Er þer of skyllðra at sekia Svanlavgo systur þína. er Eyðis íarm-
 sava of þav stediakolle tók v í bravt or hlöðslom þínum. of þorðir þú ekki
 at at hafa. Algrímur mellti. Savngom út. ekki er her van líðveigslv. Síðan
 gengv þeir til Moðrvellinga búðar of spurðv hvart Godmوندr inn ríki veri
 í búðinni? en þeim var sagt at hann var þar. þeir gengv þá inn í búðina.
 háseti var í midri búðinni of sat þar Godmوندr Alki. Algrímur gekk fyrir
 hann

(q) B. avrdigfeggia.
mióli.

(r) C. Griótgarð.

(s) A.

hann of kvaddi hann. Godmundr tók honom vel of havið honom at sitia. Asgrímr melli. eigi vil ek sitia. en biddia vil ek þif líðsinnis. þvíat þú ert kappsamr of mikill haviðdingi. Godmundr melli. ekki skal ek móti þer vera. en ef mer þniz at veita þer líð. þá munn við vel mega tala um þat síðarr of tók á ollo vel. Asgrímr þakkadi honom orð sín. Godmundr melli. madr er sá einn í líði yðro er ek hefi horft á um hríð. of líg mer (t) ógorligri flestum monnum þeim er ek hefi sed. hverr er sá? segir Asgrímr. fyrir ganga fyrir er hann segir Godmundr iarpur á háur of faullitadr. mikill vortom of ernligr. of svo stíótligr til karlmennzko at heldr villda ek hans fylgi hafa en x. annarra. of er þó madrinn úgefvsamligr. Skarphedinn melli. veit ek at þú þicfiz til mín mela. of er eigi einn veg farit ógefvo ofkarri. ek hefi ámeli af vígi Havskollðar Hvítanes goda. sem varðvonn er. en þeir gerðo illmelti um þif Þórkell Hákr of Þórir Helgason. of hefir þú af þvi (u) ina mestu skapravn. gengvo þeir þá út. Skarphedinn melli þá. hvert skvlo ver nú ganga? til Líosvetninga búðar segir Asgrímr. þá búð hafði rialldat Þórkell Hákr. hann var son Þorgeirs goda Tvorfasonar Þórkelssonar langv. en móðir (x) Þorgeirs var Þórvonn Þórsteinsdóttir Sigmundarsonar gnúpa Bárðarsonar. Móðir Þórkels háks het Godrldr. hon var dóttir Þórkels ins svartar of Gleidrargardi Þórissonar snepils (y) Brimilssonar Arnolfs-sonar Biornolfssonar Grímssonar lodinkinna Ketilssonar heings Hallbiar-sonar halstrollz. Þórkell Hákr hafði verit vtan of framit síf í avðrom londom. hann hafði drept spellvirkia avstr á Jamtastfógi. síðan fór hann avstr í Svíðiód. of fór til lags (z) með Savrko karli of heriðvo þeir í Avstrveg. en fyrir avstan Balagardz síðo átti Þórkell at sekia þeim vatn eitt kvellð. þá metti hann sinngalkni of varðiz þvi lengi. en svo lavk með þeim at hann drap sinngalknit. þadan fór hann avstr í Adalshslv. þar va hann at flogdreka. Síðan fór hann aprt til Svíðióðar of þadan til Horegs of síðan út til Íslandz. of let hann gera þrefvirki þessi (þ) yfir lofhoðvo sunni.

of

(t) B. C. úllfr.

(u) B. C. ámeli.

(x) C. Þórkels.

(y) C. Ketilssonar Brimils.

(z) B. við Savva karla.

(þ) B. fyrir.

of á stóli fyrir háseti sínu. hann barðiz; of á Líðsvetningaleið við Godmond inn Rífa með bræðrum sínum. of hófðu Líðsvetningar sígr. gerðu þeir síðan illmæli um Godmond Þórir Helgason of Þórkell háfr. Þórkell mælti svo at sá veri eingi á Íslandi at hann myndi eigi ganga til einvígis við ef þyrfti eða á hel hoga fyrir. var hann fyrir þot kalladr Þórkell háfr at hann eirði avngv hvarki í orðom ne verkum við hvern sem hann átti.

Cap. CXXI.

Frá Skarphedni of Þórkelli háfr.

Algrímur of þeir felagar gengu til búdar Þórkels háfs. Algrímur mælti þá til felaga sinna. þessa búð á Þórkell háfr kappi mikill. of veri of mikitt vndir at ver fengim líðsinni hans. fólvo ver her til geta í alla stadi þviat hann er einlyndr of skapvand. vil ek nú biddia þik Skarphedinn at þú letir ekki til þín taka um tal vart. Skarphedinn glotti at of var svo búinn at hann var í blám forli of í blárendom brokum of vppháfa svartá skúa á fötum. hann hafði silfrbellti um sik of avri þá í hendi er hann hafði drepit Þráinn með of hann kalladi rímnvoghgi of tavgobúklara of silkihlad um hafvot. of greitt hárit apir um eyru. hann var allra manna (a) hermanneligastr. of kendo þvi hann allir menn (b). hann gekk sem honom var skipat of hvarki fyrir ne síðar. þeir gengu nú inn í búðina innanverða. Þórkell sat á miðiom palli of menn hans alla vega út í frá honom. Algrímur qvaddi hann. Þórkell tók þvi vel. Algrímur mælti til hans. til þess erom ver hingat komnir at biddia þik líðveizlu attú gangir til dóma með of. Þórkell mælti. hvat monu þer þorfa minnar líðveizlu þar sem þer gengot til Godmondar. of myndi hann heita ydr líði sínu. Ekki fengu ver hans líðsinni segir Algrímur. Þórkell mælti. þá þotti Godmondi úvinsellt vera málit. of mon svo of vera. þviat sík verk hafa verst verit vmin. of veit ek eigi hvat þer hefir til gengit hingat at fara at þú etladir at ek mynda vera úhlyvandari en Godmondr of mynda ek vilia fylgia at rongu máli.

Algrímur

(a) B. erniligastr.

(b) B. úseinn C. úsenan.

Úsgrímur þagnadi þá of þótti þungt fyrir. Þórkell mellti. hvær er sá enn
 mikli of enn (c) ferligi er IIII. menn ganga fyrir. faglleitr of skarpleitr ógefs-
 samligi of illmannligi? Skarphedinn mellti. ef heiti Skarphedinn segir
 hann. of er þer (d) fyllslavst at velia mer hediyrði saklausum manni.
 hefir mik allðri þat hent at ef hafa kúgat fagður minn of barið við hann
 sem þú gerðir við þinn fagður. hefir þú of lítt ríðit til alþingis eða (e)
 starfað í þingdeildum. of mun þer fringra at hafa liófaverk at búi þín
 enn at opará í fásinninu. er þer of (f) nær at stanga or tavnnum þer (g)
 raðgarnarendann merarinnar er þú ás áðr þú reitt til þings. of sá smala-
 made þinn of vandræðiz þat er þú gerðir líka súlmennzko. Þórkell spratt þá
 opp af mikilli reiði of þreif sár sitt of mellti. þetta sár fekk ef í Svíðiöðv
 of drap ef enn mesta kappi. en síðan va ef margan mann með. of þegar
 ef nái til þín skal ef reka þat í gegnum þik. of skaltu þat hafa fyrir sár-
 yrði þín. Skarphedinn stóð með reidda oxina of glotti við of mellti. þessa
 oxir hafða ef í hendi þá er ef líóp XII. álma yfir Markarfiót. of va ef Þrá-
 inn Sigfúsason. of stóðv þeir átta fyrir of fekk engi þeirra fang á mer. hefi
 ef of allðri sva reiddi vagn at manni at eigi hafi við komit. síðan hratt hann
 þeim frá bregðum sínum of Kára mági sínum. of óð fram at Þórkeli.
 Skarphedinn mellti þá. gerðu nú annathvart Þórkell háfr at þú síðra
 sárit of ses niðr. eða ef feyri oxina í hofot þer. of klíf þik í herdar niðr.
 Þórkell settiz þá niðr of síðræði sárit. of hafði hvarki orðit á fyrir honum
 áðr ne síðan. þeir Úsgrímur gengv þá út. Skarphedinn mellti. hvort
 skolvum ver nú ganga? Úsgrímur svaraði. heim til búðar varrar. þá fagro
 ver bönleidir til búðar segir Skarphedinn. Úsgrímur mellti þá. margstáðar
 hefir þú verit helldr ordhvass. en her er Þórkell átti hlvt at þikki mer þú
 þat eitt hafa á hann leikit er makligt er. Gengv þeir þá heim til búðar
 sinnar of fagðv Híáli frá ollo sem gerst. hann mellti. (h) búð dragi til

Ua

þess

- (c) B. drengiligi C. feiknligi. (d) C. fyllslavst. (e) B.
 stádit. (f) B. C. fyllslara. (g) B. arðgarnar-
 endann. (h) B. hvd C. mun eigi arka at addv. nú til
 hvers sem draga vill.

Þessi sem vera vill. Godmundr inn ríki spordi nú hverso farit hafði með þeim Skarphedni ok Þorkatli ok mellti svo. Komnigt er ydr hverso farit hefir með oss Líðsveitningom. ok hefi ek allðri farit iasumikla skom ne suceppe fyrir þeim sem nú fór Þorkell fyrir Skarphedni. ok er þetta allvel orðit. hann mellti þá til Einars þvergingis bróður síns. þú skal fara með oss líði mínu ok veita Híalssonom þá er dómur fara út. en ef þeir þvess líðs við annat somar. þá skal ek síalfr veita þeim líð. Einarr iátadi því. ok let segja Úsgrími. Úsgrímr mellti. ólfr er Godmundr flestom mannom at hofsd- ingkap. ok sagði síðan Híali.

Cap. CXXII.

Uf mála tilbúnadi.

Ummann dag eptir fombuz þeir Úsgrímr ok Sízorr hvíti Híallti Skeggiason ok Einarr þvereingr. þar var þá ok Morðr Balgardsyn. hann hafði þá látid af hondom (i) sokina ok sellt í hendr Sigfúsionom. þá mellti Úsgrímr. þik qved ek at þessu fyrstan Sízorr hvíti ok Híallti ok Einarr. at ek vil segja ydr í hvert efni komit er málvom þessom. ydr mun þat komnigt at Morðr hefir sótt málit. en svo er við varit at Morðr hefir verit at vígi Havskollðar ok serti hann því sári er engi var til nesndr. sýniz mer sem þetta mál moni ónýtt vera fyrir lagasakir. þá viljom ver þat frambera þegar segir Híallti. Þórhallr Úsgrímson mellti. þat er ekki ráð at eigi fari þetta leynt allt þar til er dómur fara út. hveris skiptir þat? segir Híallti. Þórhallr mellti. ef þeir vito nú þat þegar at rangt hafi verit tilbúit málit. þá mego þeir svo biarga sokinni at senda mann heim af þingi. ok stefna heim- an til þings. en kvedia búa á þingi ok er þá rett sótt málit. Þitr made ertv Þórhallr. segja þeir. ok skal þín ráð hafa. Eptir þetta gefk hverr til sinnar búdar. Sigfúsýnir lýsto sokom at logbergi ok spurðu at þingsfesti ok hei- milisfangi. en (k) fostonóttina skýlðo fara út dómur til soknar. er nú kyrt þingit þar til. Margir leitvðu om settir með þeim. ok var Flosi ersídr en adrir

(i) B. C. soknina.

(k) B. friadagsnótt.

adrir þó (1) mikls orðfleiri ok þótti óvenliga horfa. Hú kemr at þvi sem dómur skýldu útfara fagstú kvellbit. Seck þá allr þingheimr til dóma. Flosi stóð sonnan at Ranggingadómi ok líd hans. þar var með honum Hallr af Stöðv ok Þronólfr ok Dal sonr Blfs Argoda ok adrir þeir sem Flosa hófðu lídi heitið. en norðan at Ranggingadómi stóðu þeir Asgrímur Ellidagrímsson ok Sigvorr hvíti Hjalsti Skeggjason ok Einar Þvergingr. en Hjalssynir voru heima við búð ok Kári ok Þorleifr kráfr ok Þorgeirr Þorargeirr ok Þorgrímur mikli. þeir sátu allir með vapnum. ok var þeirra flokkur óárennilligr. Hjalll hafði beðit dómendr at ganga í dóminn. SigfúsSynir sekta nú málit. þeir nefndu vatta ok bóðu Hjalssynum at lýða til eidsþiallz síns. síðan vinnu þeir eid. þá sagðu þeir fram safk. þá letu þeir frambera lýsingar vetti. þá bóðu þeir búum í setu. þá bóðu þeir til ródningar um qvidinn. þá stóð upp Þorhallr Asgrímsson ok nefndi vatta ok varði lýriti qvidbordinn. fann þat til at sá hafði lýst sokinni er sannir lagalestir voru á ok stálfr var útlagi. Til hvers melir þú þetta? segir Flosi. Þorhallr mellti. Morðr Balgardsyn sonr til vígs Havskollar með Hjalssynum. ok serði hann þvi sári er engi maðr var tilnefndr þá er vattar voru nefndir at veniom. megot er eigi í móti mela at ónýt se málit.

Cap. CXXIII.

Frá settargerd þeirra Flosa ok Hjalss.

Níall stóð þá upp ok mellti. þess bið ek Hallr af Stöðv ok Flosa ok alla mitt. þeir gerðu sva. hann mellti þá. Sva sknið mer sem mál þetta se komit í ónýt efni. ok er þat at líkindom. þviat af illom rötum hefir oppvornit. vil ek yðr þat kunnigt gera at ek vnnu meira Havskolldi enn sonum mínum. ok er ek spurda at hann var veginn þótti mer slákt et setahta líós avgna minna. ok hellðr villda ek mist hafa allra sona minna ok lífði hann. nú bið ek þil Hallr af Stöðv ok Þronólfr ok Dal. Hjalsti Skeggjason ok Einar Þver-

Na 2

(1) B. erfðri mikls.

Þverging of Hافر inn spaka at ek ná at settaz á vög Havskollbar fyrir hond
sona minna. of vil ek at geri um þeir er bezt eru til fallnir. þeir Sigrur of
Hافر of Einar taladi sitt eyrindi hverr þeirra of báðo Flosa settar of hety
honom sinni vinatto í móti. Flosi svaradi þá ollu vel. en het þo eigi. Hallr
af Síðu mellti þá til Flosa. villtu nú efna ord þín of veita mer þen mína
er þú hefir ádr heitid mer þá er ek kom utan Þórgrími syni Digrketils frenda
þínom er hann hafdi vegit Halla inn ravda. Flosi mellti. Veita vil ek
þer mágr þviat þú mont þess eins bidia at mín send se þá meiri en ádr.
Hallr mellti. þá vil ek at þú settiz fíott of látir goða menn gera um of
kappir þú þer svo vinatto godra manna. Flosi mellti. þat vil ek ydr fonnigt
gera at ek vil gera fyrir ord Hallz mágs míns of annarra enna beztu dren-
gia at hann geri um of enir beztu menn af hvarra lídi laugliga til nefndir.
Þikki mer Híall máligr vera at ek vnna honom þess. Híall þakkadi honom
of þeim ollum of adrir þeir er hía voro of kváðu Flosa vel farit hafa. Flosi
mellti. Hú vil ek nefna mína giordarmenn. nefni ek fyrstan Hallmág minn.
Uozur frá Breidá (m) Svrt Albiarnarson or Kirkivög. Modolf Ketils-
son. hann bio þá í Alom. Hافر inn spaka of Konolf or Dal. of mon þat
einnmellt at þessir se bezt tilfallnir af ollum mínum monnum. bad hann nú
Híal nefna sína gerðarmenn. Híall stóð þá vpp of mellti. Til þessa nefni
ek fyrstan Algrím Elidagrímson of Híallta Skeggjason. Sigrur hólta.
Einar Þverging. Snorra goða of Godmund inn ríka. Síðan tókuz þeir
í hendr Híall of Flosi of Sigfúsfinir. of handsaladi Híall fyrir alla son-
sína of Kára mág sinn þat sem þessir XII. menn demdi. of mátti svo at-
kvæða at allr þingheimr yrði þessv feginn. voro þá sendir menn eptir Snorra
of Godmundi. þviat þeir voro í búðum sínum. var þá mellst at dómendr
skylldu sitia í logrettu. en allir adrir gengi í bravt.

Cap. CXXIV.

Frá dómendum.

Snorri godi mellti svo. nú eru ver her XII. dómendr er málom þessom
er til skotit. vil ek nú bidia ydr alla at ver hafim avngva trega í
málom

(m) B. Svart.

málom þessum svo at þeir megi eigi fáttir verða. Godmunde mellti. vilid er nokkot heradsfektir gera eða utanferdir? Angva segir Snorri. þviat þat efnað opt illa. of hafa menn fyrir þat drepnir verit of ordir úfáttir. en gera vil ef (n) feseftt svo mikla at engi maðr hafi dhri verid her á landi enn Havskolldr. hans orð melltoz vel fyrir. Síðan taubdo þeir um málit of vrbdo eigi áfáttir hverr fyrst skollbi oppfoeda hversu mikil feseftt vera skollbi. of kom svo at þeir hlotvdo um of hlaut Snorri vpp at foeda. Snorri mellti. Ekki mon ef lengr yfir þessu sitia. mon ef nú segia ydr hvat mitt ákvæði er. at ef vil Havskollb beta láta þrennum manngiolldom. en þat erv sex hundrvd silfrs. skolv er nú atgera ef ydr þikkir ofmiklit eða oflítid. þeir svavrvdo at þeir skollb hvorgi atgera. þat skal of fylgia at her skal allt feit vppgiallda; á þingino. þá mellti Gizorr hviti. þetta þikki mer varla vera mega þviat þeir monu hafa líum einn hlot at giallda fyrir sik. Godmunde inn ríki mellti. ef veit hvat Snorri vill. þat vill hann at ver gefim til allir gerðarmenn slítt sem varr er drengskapr til. of mon þar þá margr eptir gera. Halle af Síðu þakkadi honom of qvaz giarna vilia til gefa sem fá er mest geñ til. iatvdo þvi þá allir gerðarmenn. Eptir þat gengv þeir í brast. of reddy þat með ser at Halle skollbi segia vpp giordina at lavgbergi. eptir þat var ríngt of gengv allir menn til lavgbergs. Halle af Síðu stóð vpp of mellti. Mál þat er ver hofom gert um havsom ver ordir vel áfáttir. of hofom ver gert sex hundrvd silfrs. skolv ver giallda vpp helminginn gerðarmenn. of skal her allt vppgiallda; á þingino. En þat er þenarstadr minn til allrar alþydo at nokkurn hlot gefi til fyrir goðs sakir. þvi svorvdo allir vel. nefndi Halle þá vatta at gerðinni at hana skollbi engi riúfa mega. Hiáll þakkadi þeim gerðina. Skarphedinn stóð hiá of þagði of glotti vid. gengv menn þá frá logbergi of til búða sinna. en gerðarmenn bárv saman í búanda kirkvogardi fe þat sem þeir hofvdo heitid til at leggja. Hiálsfynir sellv fram fe þat er þeir hofvdo of svo Kári of var þar E. silfrs. Hiáll tóf þat fe er hann hafði. of var þat annat E. silfrs. síðan var fe þetta borit allt saman í logretto. of gafv menn þá svo miklit til at

(n) B. feseftt.

ongvan penning vantadi á. Hiáll tók þá sílfisleður of bóta of lagði á rúgvna ofan. Síðan melli Hallr til Híals at hann skyldi ganga eptir sonum sínum. en ef mon ganga eptir Flosa of veiti nú hvarir odrom trygdir. Hiáll gefk þá heim til búðar sinnar of melli til sona sinna. nú er málvom varom komit í gott efni. ver erom nú menn fáttir. en fe allt komit í einn stad. Fkolo nú hvarirtveggis ganga til of veita odrom grid of trygdir. vil ef þess nú bidia ydr sonv mína at þer spillit í ongo vni. Skarphedinn stravl vni ennitt of glotti við. Ganga þeir nú allir til logretto. Hallr gefk til mós við Flosa of melli. gaktv nú til lavgretto. Þvíat nú er feit allt vel af hendi goldit of saman komit í einn stad. Flosi bad þá Sigfúsosng ganga til með fer. gengv þeir þá út allir. þeir gengv avstan. Hiáll gefk vestan at logretto of synir hans. Skarphedinn gefk á (o) meþalpallinn of stóð þar. Flosi gefk í logretto at hyggia at fenv of melli. þetta fe er beði mikit of gott of vel af hondom greitt sem ván er at. síðan tók hann vpp sledvornar of veifdi of spordi hvorr þer mondi hafa til gefit? en engi svaradi honom. í annat sinn veifdi hann sledvornom. of spordi hvorr til mondi hafa gefit? of hló at. of svaradi honom engi. Flosi melli þá. hvart er at engi yðvar veit hvorr þenna búning hefir att? eða þori þer eigi at segia mer? Skarphedinn melli. hvat etlar þú hvorr til hafi gefit? Flosi melli. ef þú vill þat vita þá mon ef segia þer. at ef etla at til hafi gefit fadir þinn karlinn fegglausi. Þvíat margir vita eigi er hann síá hvart hann er helldr kona eða karlmadr. Skarphedinn melli. flítt er illa melli at sneida honom afgomlvom er engi hefir ádr til ordit dogandi manna. megit er þat of vita at hann er karlmadr. Þvíat hann hefir sonv átt við konv sinni. hafa fáir varir frendr legit úbettir hía gardi varom svo at ver hafim eigi hefnt. Síðan tók Skarphedinn til sín sledvornar. en kastadi brókvm blám til Flosa. of quað hann þeirra meirr þorfa. Flosi melli. hví mon ef þeirra meirr þorfa? Skarphedinn melli. því þá ef þú ert brúdr Svínfellsáfs sem sagt er hverta ina nýndv nótt at hann geri þik at konv. Flosi hratt þá fenv. of quaz þá ongvan penning hafa skyldv af. quað þá vera skyldv annathvart. at

(o) C. midpallinn.

at Havskollur skyldi vera ógilldur. ella skyldu þeir hefna hans. Villdi þá Flosi engi gríð selja of engi taka. of melli til Sigfússoða. Savngom ver nú heim. eitt skal yfir of líða alla. Síðan gengu þeir heim til búðar. Hallr melli. havllzti miklir ógefmenn eigu her í hlut at. þeir Híall of synir hans gengu heim til búðar. Híall melli. nú kemr þat fram sem mer sagði laungu hvgv um at of myndi þungt falla þessi mál. Eigi er þat segir Skarphedinn. þeir megu allðri sekja of at landzlogom. þá mon þat fram koma segir Híall er öllum of mon verr gegna. þeir menn tavldu um er gefit hofdu feit at þeir myndu í brot taka. Godmóndr inn rllki melli. þá skom khs ef mer eigi til handa at taka þat apr er ef gef hvarkí her ne annarstáðar. vel er þetta melli savgdu þeir. villdi þá of engi í brot taka. Snorri godi melli. þat er mitt ráð at Gizorr hvíti of Híallti Skeggjason varðveiti feit til annars alþingis. segir mer svo hvgv um at eigi moni langt líða áðr til moni þorfa at taka þessa síar. Híallti tók of varðveitti helming síarins. en Gizorr somt. gengu menn þá heim til búða sinna.

Cap. CXXV.

Ráðin atfavr við Híal of sonv hans.

Flofi stefndi avllom sínom monnom vpp í Altmannagía. of gekk þangat sialfr. þá vorv þar komnir allir hans menn of vorv þat x. tigr manna. Flofi melli til Sigfússoða. hversv veiti ef yðr þá at málvom þessv at yðr se skapfelligast. Gunnarr Lambason melli. Ekki líkar of fyr en þeir bréðr eru allir vegnir Híalsfynir. Flofi melli. því vil ef heita Sigfússoðom at skilia; eigi fyr við þetta mál en aðrir hvarir hniga fyrir avðrom. vil ef of þat vita hvart nokkorr er sá her at of vili eigi veita at þessv máli. en allir qvábv; honom veita vilia. Flofi melli. Gangi nú allir til mín of sveri eíða at engi skeriz or þessv máli. þá gengu allir til Flosa of svorðu honom eíða. Flofi melli. ver skolvom of allir hafa handtak at því at sá skal hafa fyrirgiort se of síorvi er or þessv máli genge fyr enn yfir lhr. Þessir vorv hofdingiar með Flosa. Kole son Þórsteins breidmaga bróðrson Hallz af Síðu. Þroaldr Þvvarson frá Breiða Þvorr Þvondarson tavskobaks. Þórsteinn

Þórsteinn inn fagri Serleifsson. Slúmr Hillbiðsson. Modolfr Ketilsson.
 (p) Þórir son Þórdar Illögasonar or Mavratúngu. frendr Flosa Kolbeinn
 of Egill. Ketill Sigfússon of Mavdr bróðir hans. Ingialldr frá Kell-
 dóm. Þórkell of Lambi. Grani Gunnarsson. Gunnarr Lambason of
 Sigvdr bróðir hans. Hróarr (q) frá Hrómundarstöðum. Flosi mellti til
 Sigfússona. Takit er ydr nú hofdingia þann er ydr þíkkir bezt tilfallinn.
 Þvíat einhverr mun þorfa at vera fyrir málinu. Ketill or Mork svaradi. ef
 vndir ofþ breðr skal koma tíorit þá munu ver þat stíott kiosa at vndir þí
 falli sá vandi. hellsdr þar margt til þess. þú ert mádr ettstórr of hofdingi
 mikill (r) harðdreggr of vitr. virðv ver of sva at þú setiz fyrir vara nauðsyn
 í málit. Flosi mellti. þat er líkagt at ef iátomz vndir þetta sem þen ydr
 stendr til. mun ef nú of áqveða hveria atferð ver skolvu hafa of er þat
 mitt ráð at hverr mádr ríði heim af þingi of síái um þú sitt í somar meðan
 (s) tavdr manna eru vndir. ef mun of heim ríða of vera heima í somar.
 en drottinsdag þann er (t) VIII. víkr eru til vetrar. þá mun ef láta sngia
 mer mesþv heima of ríða síðan vestr yfir Lómagnúpsfand. hverr var mádr
 skal hafa II. hesta. ekki mun ef líð avka or því sem nú hesir til eíða gengit.
 Þvíat ver hofom erit margt ef ofþ kemi þat vel at halldi. Ef mun ríða (u)
 drottinsdaginn of sva nóttina með. en annan aptan víkonnar mun ef (x)
 ríða á Þríhyrnings hálsa fyrir miðian aptan. skolvu þer þar þá allir
 kommir er eíðsvarar ervt við þetta mál. En ef nokkr er sá eigi þar kominn
 er í mál þessi hafa gengit. þá skal avngv fyrir tþna nema lífny ef ver me-
 gom ráða. Ketill mellti. hversv má þat saman fara attú rídir drottins-
 dag heiman en komir annan dag víkonnar á Þríhyrningshálsa. Flosi mell-
 ti. Ef mun ríða vpp or Skaptártúngu of fyrir norðan Eyiasíalla iokol of
 ofan í Godaland. of mun þetta endaz ef ef ríð hvattliga. Mun ef nú of
 segia ydr alla mína fyrirretlan. at þá er ver komom þar saman. skolvu ver
 ríða

(p) E. Þorissonar Þórdarsonar Illögasonar or Mavratúngu.
 (q) B. E. Hrómundarson. (r) B. harðfengr. (s) B.
 E. tavðvannir eru. (t) B. VI. (u) B. sonnu-
 daginn. (x) B. E. kominn.

ríða til Bergþórshvols með öllu líðinu ok sefa Híalsfons með elldi ok
 iárni. ok ganga eigi fyrr frá enn þeir eru allir dauðir. Skólv þer þessi ráða-
 gerð leynd. Þvíat líf þart allra liggur við. monn ver nú (y) leita til hesta
 varra ok ríða heim. Sengv þeir þá allir til búða sinna. Síðan let Flost
 saðla hesta sína ok bíðv ongra manna ok ríða síðan heim. Flost villdi eigi
 sinna Hall mág sinn. Þvíat hann þóttiz vita at Hallr mundi letia allra stór-
 virkja. Híall reid heim af þingi ok sýnr hans. vorv þeir heima um somarit.
 Híall spordi Kára mág sinn hvart hann mundi nokkvt ríða avstr til Dyr-
 hólma til búv síns. Kári svaradi. Ekki skal ek avstr ríða þvíat eitt skal
 ganga yfir mik ok sonv þína. Híall þakkadi honom. ok kvad síks at honom
 ván. Þar var iafnan ner (z) xxx. vígra karla með húskorlom. Þat var
 einhveris sinni at Hröðný Havskollv; dóttir módir Havskollvar Híalsfonar
 kom til Kellvna. Ingialdr bródir hennar fagnadi henni vel. hon tók ekki
 qvedis hans. en bad hann þó ganga út með ser. Ingialdr gerdi svo at
 hann gekk út með henni. ok gengv or garði beði saman. síðan þreif hon
 til hans ok fetv þav niðr beði. Hröðný melli. hvart er þat satt at þú
 hefir svarid eiv at fara at Híali ok drepa hann ok sonv hans? hann svaradi.
 Satt er þat segir hann. Allmikill niðingr eriv segir hon þar sem Híall hefir
 þrysvor laust þik or skógi. Sva er nú þó komit segir Ingialdr at líf mitt
 liggur við ef ek geri eigi þetta. Eigi mun þat segir hon. lífa munv allt at
 einv ok heita at betri madr ef þú svlkr eigi þann er þú átt (þ) bezt at vera.
 hon tók þá línúsv or þússi sínom alblóðga alla ok ravfótta ok melli:
 Þessa húsv hafdi Havskollv Híalsfon ok svstrson þinn á hofdi ser þá er
 þeir vagn hann. þikki mer þer þv verr (a) fara at veita þeim er þadant
 standa at. Ingialdr svarar. Sva mon ok fara at ek mun eigi vera í móv
 Híali hvat sem á þak kemr. en þó veit ek at þeir monv at mer síva vand-
 redom. Hröðný melli. þá máttv nú mikit líð veita Híali ok sonv hans
 ef þú segir honom þessa ráðagerð alla. þat mon ek eigi gera segir Ing-

Bb

ialdr

(y) E. láta taka hesta vara.
 rígi manna.
 sama.

(z) B. E. hálfom fríðia

(þ) E. bezt at lavna.

(a) B. E.

ialldr. þvát þá em ef hvers manns nðingr ef ef segi þat er þeir trúðu mer til. en þat er karlmannligt bragð at skiltaz við þetta mál þar sem ef veit vífsar hefndar ván. en seg þat Híali of sonvm hans at þeir se varir vm sík þetta somar allt. þvát þat er þeim heilvæði. of hafi margt manna. Síðan fór hon til Bergþórshvols of sagði Híali þessa víðregðu alla. Híall þakkadi henni. of quað hana vel hafa giort. þvát honom mondi hellzt misgert í vera at fara at mer allra manna. hon fór heim. en hann sagði þetta sonvm stvnm. Kerling var sú at Bergþórshvoli er Seynn het. hon var fróð at morgu of framshn. en þá var hon gomvl miok. of kavllvðu Híalsfynir hana gamalera er hon mellti margt. en þó gekk þat svmt eptir. þat var einn dag at hon þreif lork í hond ser of gekk vpp vm hús at arfasátv einni. hon lavst arfasátvna of bad hana allðri þrífaz svo (b) vesvl sem hon var. Skarphedinn hló at of spurði hví hon (c) abbadið vpp á arfasátvna. Kerlingin mellti. þessi arfasátv mon tekín of kveftr víð ellor þá er Híall bóndi er innibrendr of Bergþóra fóstva mín. of beri þer hana á vatn segir hon. eða brennid hana vpp sem skiotazt. Eigi monv ver þat gera segir Skarphedinn þvát fáz mon amiat til ellðkvefna ef þess verðr avdit þótt hon se eigi. Kerling klifadi allt svmarit vm arfasátvna at inn skyllði vera. of forst þat fyrir ávallt.

Cap. CXXVI.

Uf fyrirbrvðvm.

Uð Kenkion á Skeidvm víð Konolfr Þórsteinsson. Hilldiglímvr het son hans. hann gekk út drottinsdagsnótt þá er (d) ix. vífvr vorv til vetrar. hann heyrði brest mikinn svo at honom þótti skíalfa beði iord of himinn. síðan leit hann í vestretrina. hann þóttiz síá þangat hring of ellzit á of í hringinvnm mann á grám hesti. hann bar skiótt yfir. of fór hann hart. hann hafði loganda ellðbrand í hendi. hann reid svo nær honom at
hann

(b) E. veslog.
fynni arvasátvna.

(c) B. amadið víð sátvna E. hvers hon
(d) B. E. xii.

hann mátti gjörsla síá hann. hann var svartr sem bíl. hann kvæð vísu þessa með mikilli ræst.

Ef ríð hesti
 helgbarða
 úrigtoppa
 illz vassbanda-
 elldr er í endom
 eittr er í miðiu
 svo er um Flosa ráð
 sem fari kessi
 ok svo er um Flosa ráð
 sem fari kessi.

Þá þótti honum hann fíóta brandinum avstr til fiállanna fyrir sík. ok þótti honum hlappa vpp elldr mikill í móti svo at hann þóttiz ekki síá til fiállanna fyrir. honum sýndiz síá madr ríða avstr vndir elldinn ok hvarf þar. síðan gekk hann til rúms síns ok fekk langt úvit ok retti þó við or þvi. hann mundi allt þat er fyrir hann hafði borit ok sagði fofur sínum. en hann bað hann segia Hiallta Skeggiasyni. hann fór ok sagði Hiallta. en hann kvæð hann seð hafa gandreid. ok er þat iafnan fyrir stórtíðindom.

Cap. CXXVII.

Heimanferð Flosa.

Flofi bió sík avstan þá er (e) ii. manadir voru til vetrar. ok stefndi til síu avllom sínum monnom þeim sem honum hófðu líði ok ferð heitid. hverr þeirra hafði tva hesta ok góð vagn. þeir komu allir til Svínafellz ok voru þar um nóttina. Flofi let snema veita ser tídir drottinsdaginn. en síðan gekk hann til borðz. hann sagði fyrir ollom heimamonnom sínum

B b 2

hvat

hvat hvergi skylldi starfa meðan hann veri í brotu. síðan gekk hann til hesta sinna. þeir Þlofi ríðu fyrst vestr á Sand. Þlofi bað þá fyrst ekki alláfast ríða. of það þó hinn veg lúka myndu. hann bað alla bíða ef nokkvor þyrfti at dveliaz. þeir ríðu vestr til Skógahverfis of komu í Kirkjubæ. Þlofi bað alla menn koma til Kirkis of bíðiaz fyrir. menn gerðu svo. síðan stígu þeir á hesta sína. of ríðu á fiáll of svo til Fiskvatna. of ríðu nokkvoru fyrir vestan vötnin. of stefndu svo vestr á Sandinn. letu þeir þá Eyiastalla iokul á vinstri hond ser. of svo ofan í Godaland. of svo til Markarflóð. of komu um nónsfeid annan dag vikunnar á Þríhyrningshálsa of bíðu til miðs aptans. komu þar þá allir nema Ingialdr frá Keldum. Sigfús synir tældu á hann miok. en Þlofi bað þá ekki ámæla Ingialldi meðan hann veri eigi hiá. en þó skulu ver (f) giallda honom síðarr.

Cap. CXXVIII.

Frá fyrirbróðum at Bergþórshvalli.

Nú er þar til máls at taka at Bergþórshvalli at þeir Grímr of Helgi fara til Hóla. þar voru þeim fóstroð born. of sogðu (g) móður sinni at þeir myndu ekki heim koma um kveldit. þeir voru í Hólum allan dag. þar komu fátækar konur of kváðu komnar at langt. þeir breðr spurðu þer tíðinda. þer kváðu engi tíðindi segia konna en segia konnu ver nýlondu nokkora. þeir spurðu hver sít veri. of baðu þer eigi lenna. þer sogðu svo vera skylldu. ver komum at ofan or Fljóshlíð. of sá ver Sigfússons alla ríða með alþepni. þeir stefndu upp á Þríhyrningshálsa of voru xv. í flokki. ver sáum of Grana Gunnarsson of Gunnar Lambason. of voru þeir v. saman. þeir stefndu ina samnu leid. of kalla má at nú se allt á fáv of flögum um heradit. Helgi Híalson melli. þá mun Þlofi kominn avstan. of munu þeir allir komnir til mós vid hann. of skulu vid Grímr vera þar Starphedina er. Grímr það svo vera skylldu. of fóru þeir heim. þenna aptan enn sama melli Bergþóra til hiona sinna. nú skulu þer kíosa ydr mat

(f) E. hefna honum.

(g) B. E. fedu sínum.

mat í kvæld at hœrr hafi þat er mest fýsir til. þólat þenna aptan mun ek
 vera sðazt mat fyrir hion min. þat skýlði eigi vera segia þav. þat mun
 þó vera segir hon. ok má ek miklv fleira affegia ef ek vil. ok mun þat til
 merkia at þeir Grímur ok Helgi munu heim koma ádr menn eru mettir í
 kvæld. ok ef þetta gengr eptir. þá mun sva fara fleira sem ek segi. Síðan
 bar hon mat á bord. Hiáll mælti. Vndarlíga sñiz mer nú. ek þíkkvumz
 síá um alla stafona. ok þíkki mer sem vndan se (h) gasfveggrinn. en (i)
 blóð eitt allt borðit ok matrinn. þá fanz ollom mikít um þetta nema Skarp-
 heðui. hann bað menn ekki sýrgia ne láta avðrom herfíligom látom sva at
 menn metti ord á því gera. ok mun oss vandara gert en avðrom at ver
 berim oss vel ok er þat at vánom. þeir Grímur ok Helgi komu heim ádr
 bordin voru ofan tekin. ok brá monnom miok við þat. Hiáll spordi hví
 þeir feru sva hverft. en þeir sogðu slíkt sem þeir höfðu frett. Hiáll bað avn-
 gvan mann til svesus fara. ok vera vara um síf.

Cap. CXXIX.

Heimsókn til Bergþórshvols.

Nú talar Flosi við sína menn. Hú munu ver ríða til Bergþórshvols. ok
 koma þar fyrir (k) matmál. þeir gera nú sva. Dalr var í hvalinom ok
 ríðu þeir þangat. ok bundu þar hesta sína. ok dvollðu þar til þess er miok
 leid á kvældit. Flosi mælti. nú skulu ver ganga heim at benuu ok ganga
 þravngt ok fara seint. ok síá hvat þeir taki til ráðs. Hiáll stóð úti ok sý-
 nir hans ok Kári ok allir heimamenn ok skipuðu fyrir á hláinu. ok voru
 þeir nær xxx. Flosi nam stad ok mælti. nú skulu ver at hyggia hvat þeir
 taka ráðs. þvát mer líz sva ef þeir standa úti fyrir sem við munim þá
 allðri sótta geta. þá er var for ill segir Grani Gunnarsson ef ver skulum
 eigi þora at at sēkia. þat skal ok eigi vera segir Flosi. ok munu ver at sēkia
 þótt þeir standi úti. en þat (l) afráð munu ver giallda at margir munu

B b 3

eigi

(h) B. gasfveggirnir bádir. C. bádir stafnarnir. (i) B. C.
 blóðugt. (k) B. C. náttmál. (l) B. afráð. C. afrod.

eigi konna frá at segja hvarir sigra. Híall melli til sinna manna. hvat stá þer til hversv mikit líð þeir hafa? Þeir hafa bædi mikit líð of hardmínt segir Skarphedinn. en því nema þeir þó nú stad at þeir etla at þeim moni illa sekta at vinna of. þat mon ekki vera segir Híall. of vil ef at menn gangi inn. þvíat illa söttiz þeim Gunnar at Hildarenda of var hann einn fyrir. en her ero hús ramlig sem þar voro of mono þeir eigi stíott sekta. þetta er ekki þannveg at skila segir Skarphedinn. þvíat Gunnar sotta þeim þeir höfðingjar er svo voro vel at ser at helldr villdo frá hverfa en brenna hann inni. en þessir mono þegar sekta of med eldi er þeir megu eigi annan veg. þvíat þeir mono allt til vinna at yfirtaki við of. mono þeir þat etla sem eigi er ólíkligt at þat se þeirra bani ef of dregr vndan. ef em of þess ófús at láta svla mik inni sem melrakka í greni. Híall melli. Hú mon sem optarr at þer mono bera mik ráðom synir mínir of virða mik engis. en þá er þer voroð hungri giordot þer þat eigi. of fór vðart ráð þá betr fram. Helgi melli. geym ver sem fadir varr vill. þat mon of þezt gegna. eigi veit ef þat víst segir Skarphedinn þvíat hann er nú feigr. en vel má ef gera þat til skaps fodur míns at brenna inni med honom. þvíat ef hreðomz ekki dauða minn. hann melli þá við Kára. fylgjomz vel mágr svo at engi skiliz við annan. þat hefi ef etlat segir Kári. en ef annars verdr avdit. þá mon þat verða fram at koma. of mon ef ekki mega við því gera. Hefndv var en ver þín segir Skarphedinn ef ver lifom eptir. Kári kvad svo vera skuldo. Tengv þeir þá inn allir of skipvðoz í dverin. Flosi melli. nú ero þeir feigir er þeir hafa inn gengit of skolv ver heim ganga sem stotazt of skipaz sem þykkvaz fyrir dverin of geyma þess at engi komiz í brast hvarfi Kári ne Híalssynir. þvíat þat er varr bani. þeir Flosi komo nú heim of skipvðoz (m) umhverfis húsin ef nokkrar veri laubdyr á. Flosi gefk framan at húsvom of hans menn. Hróaldr Dzorarson hliop þar at sem Skarphedinn var fyrir of lagdi. til hans. Skarphedinn hið spíottit af skapti fyrir honom of hið til hans of kom orin ofan í stollinn. of bar at Hróaldr þegar allan stollinn. en hynnau sit in fremri tok andlitit. of fell hann

hann á bak aprt of þegar dauðr. Kári melli. lít dró enn vndan við þif Skarphedinn. of ertv var fręknaztr. Eigi veit ef þat vřit segir Skarphedinn of brá við gravnom of glotti at. Kári of Grímur of Helgi laugðu út morgvin spíotvin of serðu marga menn. en Flofi of hans menn fengu effi atgert. Flofi melli. Þer hofom fengit mikinn mannskada á monnom varom. erv margir sárir. en sá veginn er ver myndom sęt til klofa. er nú þat sed at ver getvin þá eigi med vapnom sotta. er nú sá margr er eigi gengr iafnřorvliga (n) at sem letv. en þó eggivðu mest. meli ef þetta mest til Grana Sonnarřsonar of Sonnarř Lambasonar er ser letv vest eira. en þó monv ver nú verða at gera annat ráð fyrir oss. erv nú tveir kostir til. of er hvargi goðr. sá annarr at hverfa frá. of er þat varr bani. hinn annarr at bera at elld of brenna þá inni. of er þat stór (o) ábyrgðar lotr fyrir goði er ver erom menn frįstnir sialfir. en þó monv ver þat bragðs taka.

Cap. CXXX.

Hjálsbrenna.

Þeir tókv nú elld of gerðu bál mikit fyrir dyronom. þá melli Skarphedinn. elld kvękřit þer nú sveinar. eða hvart skal nú búa til seyðis. Grani Sonnarřson svaradi. Sva skal þat vera. of kalltv eigi þorfa heitara at baka. Skarphedinn melli. þvi launar þú mer sem þú ert madr til. er ef hefnda fofvur þíns. of virðir þat meira er þer er ofřóldara. Þá bárv konvr řhvř í elldinn of slakřtv niðr fyrir þeim. řomar bárv vatn eða hlant. Kolr Þórřteinsřon melli til Flofa. Ráð kemr mer í hvę. ef heř sed topt í řkalanom á þvertriám. of řkolv ver þar innbera ellðinn of kvękvva við arřasárv þá er her stendr fyrir ofan húsinn. Eldan tókv þeir arřasátvna of bary í elld. fofvdu þeir eigi řhvř er inni vorv en logadi ofan allr řkálnn. gerðu þeir Flofi þá stór bál fyrir ollvin dyronom. tóv þá (p) kvęrnafólřit illa at þola þat sem inni var. Hjáll melli til þeirra. verđit vel við of melli eigi

ęðv

(n) E. řarpliga.
kvęrnalidit.

(o) B. E. ábyrgð

(p) B. E.

edro. þólat el eitt mon vera of skýlði langt til annars síks. trúid þer of þvi at god er svo miskunnfám. at hann mon of eigi þedi brenna láta þessa heims of annars. Slíkar fortævlur hafdi hann fyrir þeim of adrar hravstligri. Hú taka avll húsin at loga. þá gekk Hiáll til dyra of melli. hvart er Flosi svo ner at hann megi heyra mál mitt? Flosi qvaz; heyra mega. Hiáll melli. villt þú nokkot taka setrom við sonv mína. eða leyfa nokkovm monnom útgavngv? Flosi svarar. eigi vil ek við sonv þína setrom taka of skal nú yfir líka með of. of eigi fyrr frá ganga en þeir eru allir dæd. en losa vil ek útgongv konom of bornom of húskavrlom. Hiáll gekk þá inn of melli við fólk. nú er þeim út at ganga ollom er leyft er. of gakk þú út Þorhalla Algrímisdóttir of allr lídr með þer sá er lofat er. Þorhalla melli. Annarr verdr nú skilnadr ofkarr Helga en ek etlada vum hríd. en þó skal ek eggja fodvr minn of brédr at þeir hefni þessa mannskada er her er gerr. Hiáll melli. vel mon þer fara. þólat þú ert god kona. Síðan gekk hon út of margt líd með henni. Alstrídr af Diúpárbakka melli við Helga Hiálsfon. gakkv út með mer. of mon ek kasta yfir þik kvenskíkv. of fallda (q) þik með hofvduki. hann taldr; vndan fyrst. en þó gerdi hann þetta fyrir þen þeirra. Alstrídr vafdi hofvduki at hofdi Helga. en Þorhilldr kona Skarphedins lagdi yfir hann skíkvna. of gekk hann út á meðal þeirra. of þá gekk út Þorgerdr Hiálsdóttir of Helga systir hennar of margt annat fólk. En er Helgi kom út melli Flosi. sít er há kona of mikil vum herdar er þar fór. takit of halldit henni. En er Helgi heyrdi þetta kastadi hann skíkvni. hann hafdi haft sverdr vndir hendi ser. of híó til mannz of kom í skíoldinn of af spordinn of fórtinn af manninom. þá kom Flosi at of híó á hálsinn Helga svo at þegar tók af hofvdit. Flosi gekk þá at dyrom of kalladi á Hiál. of qvaz; villdv tala við hann of Bergþoro. Hiáll gerir nú svo. Flosi melli. útgavngv vil ek bióda þer Hiáll bóndi þólat þú brennr ómakligr inni. Hiáll melli. Eigi vil ek útganga þólat ek em mádr gamall. of líttr tilbúinn at hefna sona minna. en ek vil eigi lífa við skom. Flosi melli þá til Bergþoro. Gakkv út húsfreyia þólat ek vil þik fyrir ongan mon

(q) B. þer við hofvduki.

mon inni brenna. Bergþóra mellti. Ef var úng gefin Híali. hefi ef því
 heitið honom at eitt skylldi ganga yfir okkr bæði. Síðan gengv þav inn
 bæði. Bergþóra mellti. hvat skolv við nú til ráða taka? Ganga munv
 við til hvílv okkarrar segir Híall. of leggiaz niðr. hefi ef lengi verogiarn
 verit. hon mellti þá við sveininn Þórd Kárafon. þif skal útbera of skaltv
 eigi inni brenna. hinv hefir þú mer heitið amma segir sveininn at við
 skyldim allðri skilia meðan ef villða hía þer vera. en mer þifkir miklv betra
 at deya með ykk Híali en lifa eptir. hon bar þá sveininn til hvílvinnar.
 Híall mellti við brytia sinn. nú skaltv síá hvar við leggiomz niðr of hversv
 ef bý vm okkr. þvát ef etla hedan hvergi at hreraz. hvart sem mer angrar
 reykr eða broni. máttv nú ner geta hvar beina okkara er at leita. hann
 sagði sva vera skyldv. þar hafði slátrab verit vxa einvm of lá þar húðin.
 Híall mellti við brytiann at hann skyldi breiða yfir þav húðina. of hann
 gerði sva. þav leggiaz nú niðr bæði i rúmit of leggia sveininn i millvm sín.
 þá signdv þav sík of sveininn of falsv gudi avnd sína á hendi. of mellto þat
 síðazt sva menn heyrdi. þá tók brytinn húðina of breiddi yfir þav. of gekk
 út síðan. Ketill or Mork tók i móti honom of kipti honom út. hann spurði
 vandliga at Híali mági sínom. en brytinn sagði allt it sanna. Ketill mellti.
 Mikill harmr er at ofþ kvæðinn er ver skolv sv mikla ógefv saman etga.
 Skarphedinn sá er fadiv hans lagðiz niðr of hversv hann bio vm sík. hann
 mellti þá. snemma ferr fadiv varr i rekkiv. of er þat sem ván er. hann er
 maðr gamall. þá tókv þeir Skarphedinn of Kári of Trímur brandana iafn-
 skiótt sem ofan döttv. of (r) stótv út á þá. of gekk því vm hrið. þá stótv
 þeir spiótv inn at þeim. en þeir tókv avll á lopti. of sendv út apr. Flost
 bað þá hetta at skióta. þvlat ofþ munv avll vapnaskipti þungt ganga við
 þá. megv þer nú vel bíða þess er elðrinn vinnr þá. þeir gera nú sva. þá
 fello ofan stórvíðirnir or (s) refrinv. Skarphedinn mellti þá. nú mun
 fadiv minn davðr vera. of hefir hvarki heyrt til hans síyn ne hósta. þeir
 gengv þá i skálaendann. þar var fallit ofan þvertre of bronnit miok i
 midiv. Kári mellti til Skarphedins. hlavptv her út of mon ef beina at með
 Ec per.

(r) E. slongðv.

(s) B. rasiuv.

þer. en ef mon hlaupa þegar eptir. of monv við þá báðir í brott komaz ef við breytom svo. þviat hingat leggr allan reykinginn. Skarphedinn mellti. þú skalt hlaupa fyrr en ef mon þegar á hela þer. ekki er þat ráð segir Kári. þviat ef komomz vel annarstadar út þótt her gangi eigi. Eigi vil ef þat segir Skarphedinn. hlauptr út fyrir en ef mon þegar eptir. þat er hveriom manni bodit at leita ser lífs meðan kostur er segir Kári. of skal ef of svo gera. en þó mon þó sá stillnadr með okkr verða at við monom allðri síaz síðan. þviat ef ef hleyp or elldinom. þá mon ef eigi hafa skap til at hlaupa inn aptr í elldinn til þín. of mon þá sína leið fara hvarr okkarr. þat hlegir mik segir Skarphedinn ef þú kemz í brot mágr attú mon hefna mín. þá tók Kári einn setstokk loganda í hond ser. of hleyptr út eptir þvertrenu. slaugvir hann þá stokinom út af þekionni. of fell hann at þeim er úti voru fyrir. þeir hleyp þá vndan. þá loguðu fleðin avll á Kára of svo hárit. hann steypir ser þá út af þekionni of stiklar svo með reykingom. þá mellti einn madr er þá var nestr. hvart hlióp þar madr út af þekionni? fiarri fór þat segir annarr. heldr kastadi þar Skarphedinn elldstokki at oss. Síðan grunuðu þeir þat ekki. Kári hlióp til þess er hann kom at lög einom. hann kastadi ser þar í ofan of slaukti á ser elldinn. síðan hlióp hann með reykingom í grof nokkora of hvíllði síf. of er þat síðan. kollot Kára grof.

Cap. CXXXI.

Líflát Skarphedins.

Nú er at segja frá Skarphedni at hann hleyptr út á þvertreit þegar eptir Kára. En er hann kom þar er mest var brunnit þvertreit. þá brast niðr vndir honom. Skarphedinn kom sótvin vndir síf of reð þegar til í annat sinn. of rennr vpp vegginn. þá reid at honom brúnáfsinn. of hrattadi hann inn aptr. Skarphedinn mellti þá. seit er nú hversv vera vill. gefk hann þá fram með hliðvegginnom. Sonnarr Lambason hlióp vpp á vegginn of ser Skarphedinn. hann mellti svo. hvart gretr þú nú Skarphedinn? eigi er þat segir Skarphedinn. enn hitt er satt at sírnar í avgnom. en hvart er sem mer sñiz. hlerðu? Sva er víst segir Sonnarr. of hefi

hefi ek allðri fyrr hlegit síðan þú vát Práinn á Markarflóti. Skarphedinn
 mellti þá. er þer her nú miniagriprinn. tók hann þá iarl or (t) þúsi sínom
 er hann hafði havggvið or Práni ok fastadi til Gvnnars. ok kom í avgat
 svo þegar lá úti á kinninni. fell Gvnnarr þá ofan af þekinni. Skarp-
 hedinn gekk þá til Gríms bróður síns. hellsdiz þeir þá í hendr ok tráðu
 elldinn. en er þeir komu í miðian skálann. þá fell Grímr dauðr niðr.
 Skarphedinn gekk þá til enda hússins. þá varð brestir mikill. brast þá ofan
 þekian. varð Skarphedinn þá þar í millom ok gasladsins. mátti hann þá
 þadan hvergi hregaz. þeir Flosi voru við elldana þar til er morgnat var
 miof. þá kom þar maðr einn ríðandi at þeim. Flosi spurði hann at nafni.
 en hann nefndiz Geirmóndr. ok quaz vera frendi Sigfússoa. þer hafit
 mikit stórvirki vnnit segir hann. Flosi mellti. þedi monu menn þetta kalla
 stórvirki oll illvirki. en þó má nú ekki at hafa. hversu margt hefir her fyrir
 manna látiz? segir Geirmóndr. Flosi svarar. her hefir látiz Híall ok Berg-
 þóra ok synir þeirra allir. Þórðr Kárafon. Kári Solmóndarson. en þá
 vito ver ógiorla um fleiri menn þá er ofis eru ókonnari. Geirmóndr mellti.
 dauðan segir þú þann nú er ver hófom hialat við í morgin. hverr er sá?
 segir Flosi. Kára Solmóndarson fonsu við Bárðr þú minn segir Geir-
 móndr. ok fekk Bárðr honom hest sinn. ok var brónnit af honom hárit ok
 svo kledin. hafði hann nokkot vapna? segir Flosi. hafði hann sverðit Fjor-
 svafni segir Geirmóndr. ok var blánadr annarr eggteinninn. ok savgðu
 við Bárðr at dignat mondi hafa. en hann svaradi því at hann skoldi herða
 í blóði Sigfússoa eða annarra brennomanna. Flosi mellti. hvat sagði
 hann til Skarphedins? Geirmóndr svarar. á lífi sagði hann þá Grím báða
 þá er þeir skildu. en þó kvad hann þá nú mondu dauða. Flosi mellti.
 Sagt hefir þú ofis þá savgu er ofis mon eigi setvgríð bióða. þvíat sá maðr
 hefir nú á brot komiz er næst gengr Gvnnari at Hlíðarenda um alla loti.
 skolt er nú þat vita Sigfús synir ok aðrir brennomenn at svo mikit eptir-
 mál mon her verða um brennu þessa. at margan mon þat gera hófotlausan.
 en somir monu ganga frá ollo fens. Gronar mik nú þat at engi þdvar

E c 2

Sig

Sigfúsþona þori at sitia í þúi síns. ok er þat rett at vánum. vil ek nú
 bioda ydr aðllom aðstr til mín. ok láta eitt yfir oss ganga alla. þeir þok-
 kudu honom þoð sitt. ok quáðu; þat þiggia mondu. þá quað Modolfe
 Ketilsson vísa.

Stafir lifir einn þar er inni
 (u) vnnfors vdir bronno
 fynir ollo þvi sniallir
 Sigfús Híals húsa.
 nú er gollnis son gollðit
 gefk elldr of siot rekka
 líoss brann hore í húsom
 Havskollu; bani (x) enn ravskva.

Aðro nokkuro monu ver helaz mega en þvi er Híall hefir inni bronnit. þvi
 at þat er engi frami segir Flosi. hann gefk þá vpp á gastadit ok Slúmr
 Hildisson ok nokkror menn aðrir. þá melli Slúmr. hoart mon Skarp-
 hedinn dædre? en aðrir sogðu hann fyrir longu dæðan mondu vera. þar
 gavss vpp stonðom eldrinn. en stonðom sloknadi niðr. þeir heyrðu þá niðri
 í elldinom fyrir ser at quæðin var vísa.

Mundit mello kindar
 midivngs (y) brúar idia
 gonne om geira seyno
 gallðrs bráregni hallda
 (z) er hrestykkis hlakka
 (þ) hrestz síns vinir (a) mínir
 tryggvi ek (b) óð of eggjar
 vndgengin (c) spor dændu.

Grami

(u) E. vndfors. en hrestyttins, aðdi eggjar.	(x) E. enð. (þ) E. hreststr. (c) E. Spior.	(y) E. burar. (a) E. míno.	(z) E. (b) E.
--	--	-------------------------------	------------------

Grani Gunnarsson mellti. hvart mun Skarphedinn hafa kveðit of þess þessa
 lífs eða dauðr? ávngum getum mun ek um þat leida segir Flosi. leita viljum
 ver Skarphedins segir Grani eða annarra manna þeirra sem her hafa inni
 brunnit. eigi skal þat segir Flosi. of eru slíkt heimskir menn sem þú ert.
 þar sem menn munu samna lídi um allt heradit. mun sá allr einn er nú á
 dvalar. of þá mun verða svo hreðde at eigi mun vita hvert hlappa skal. of
 er þat mitt ráð at ver ríðim allir í bravt sem stíotazt. Flosi gekk þá skyn-
 diliga til hesta sinna of allir hans menn. Flosi mellti þá til Geirmundar.
 hvart mun Ingialldr heima at Kelldom. Geirmunde qvaz etla at hann
 mundi heima vera. þar er sá madr segir Flosi er rofit hefir eida við of þess of
 allan trúnad. Flosi mellti þá til Sigfúsosona. hvern kost vili þer nú gera
 Ingialldi? hvart vilit þer gefa honom vpp. eða skolv ver nú fara at honom
 of drepa hann? þeir svorvdo allir at þeir villdo nú fara at honom of drepa
 hann. Flosi hltóp þá á hest sinn of allir þeir of ríðu í bravt. Flosi reid
 fyrir of stefudi vpp til Rángár. of vpp með ánni. þá sá hann mann ríða
 ofan ávdrum megin árinna. hann kendi at þar var Ingialldr frá Kelldom.
 Flosi kallar á hann. Ingialldr nam þá stadar of sueri við fram at ánni.
 Flosi mellti til hans. þú hefir rofit látt við of þess. of hefir þú fyrirgert fe
 of fiordi eru her nú Sigfússynir of vilia giarna drepa þik. en mer þiefir
 þú við vant um kominn. of mun ek gefa þer líf ef þú villt selia mer siálf-
 demi. fyrir skal ek nú ríða til mós við Kára enn selia þer siálfdemi. en ek
 vil þvít svara Sigfússonum at ek skal eigi hreðdari við þá en þeir eru við
 mik. Flosi mellti. bið þú þá ef þú ert eigi ragr. þvít ek skal senda þer
 sending. biðna skal ek víst segir Ingialldr. Þórsteinn Kolbeinson bróðvrsen
 Flosa reid fram hía honom of hafði spíot í hendi. hann var ravskvaztr
 madr með Flosa einnhverr of mest verðr. Flosi þreif af honom spíotid of
 skavt til Ingialldz. of kom á ina vinstri hliðina of í gegnum stíolldinn
 fyrir neðan mndvídann. of klofnadi hann alle í sondr. en spíotit hltóp í
 legrit fyrir ofan knefkelna of svo í sodvlsfiotna. of nam þar stadar. Flosi
 mellti þá til Ingialldz. hvart kom á þik? á mik kom víst segir Ingialldr.
 of kalla ek þetta skeinv en ekki sár. Ingialldr kipti þá spíotins or sárinu
 of mellti til Flosa. biðv nú ef þú ert eigi blaðv. hann skavt þá spíotins
 aptv yfir ána. Flosi ser at spíotit stefnir á hann midian. hopar hann þá

hestinum vndan. en spíótíð fló fyrir framan hestinn Flösa ok misti hans. spíótíð kom á Þórstein miðjan ok fell hann þegar dauðr af hestinum. Ingi-
ialldr hleypir nú í fóginn. ok náðu þeir honum ekki. Flösi melli þá til
sinna manna. nú hófum ver fenginn mannskada. mego ver nú ok vita er
þetta hefir atboriz hvort heillaleysi ver hófum. er þat nú mitt ráð at ver
ríðim á Þríhyrningshalsa. megom ver þadan síá mannareid um allt heradit.
þviat þeir munu nú hafa sem mestan líðsamnad. ok munu þeir etla at ver
hafim ríðit avstr til Flóshlíðar af Þríhyrningshálfum. ok munu þeir þá
etla at ver ríðim norðr á fiáll. ok svo avstr til herada. mun þangat eptir
ríða mestr hlöti líðsins. en þomir munu ríða it fremra avstr til Seltalandz-
múla. ok mun þeim þó þikka þangat var minni van. en ef mun nú gera
ráð fyrir oss. ok er þat mitt ráð at ver ríðim vpp í fiállit Þríhyrning ok
bíðum þar til þess er þriár sólar eru af himni.

Cap. CXXXII.

Frá Kára Solmundarsyni.

Nú er at segia frá Kára at hann fór or grof þeirri er hann hafði hólt
síð þar til er hann metti Bárði. ok fóro svo orð með þeim sem Geir-
mundr hafði sagt. Reid Kári þadan til Mardar ok sagði honum tíðindin.
ok harmadi miok. Kári quað þá annat karlmannlígra en gráta þá dauða
ok bað hann hellðr samna líði ok koma til Hollkvads. Síðan reid hann í
Þiörsárdal til Hiallta Skeggiasonar. ok þá er hann kom vpp með Þiörsá
ser hann mann ríða eptir ser hvatliga. Kári beið manngins ok kennir at
þar var Ingiialldr frá Kelldom. hann ser at hann var alblóðvgr um leirit.
Kári spurði Ingialld hverr hann hefði serðan? en hann sagði. hvar fonguz
þið? segir Kári. við Kanga segir Ingiialldr ok skavt hann yfir ána til mín.
gerðir þú nokkot í móti? segir Kári. aprt skavt ef spíótino segir Ingiialldr.
ok sogðu þeir er madr yrði fyrir. ok var sá þegar dauðr. vissir þú eigi
segir Kári hverr fyrir varð? líkt þótti mer vera Þórsteini broðrarsyni Flösa
segir Ingiialldr. niörtu heill handa segir Kári. Síðan ríðu þeir báðir saman
til mós við Hiallta Skeggiason ok savgðu honum tíðindin. hann tók illa á
verfom

verkom þessum. of quað hina mestu nauðsyn at ríða eptir þeim of drepa
 þá alla. Síðan sannadi hann líði of quædr vpp almenning. ríða þeir Kári
 nú við þetta líð til móg við Mord Balgardsyn of fönðvz þer við Holls-
 vad. var Mordr þar fyrir allmiklu líði. þá skiptv þeir leitinni. fórv somir
 it fremra avstr til Seltalandsmúla. en somir vpp til Flióghlíðar. en somir
 et efra til Þríhyrningshálsa of svo ofan í Godaland. þadan ríðv þeir
 norðr til Sandz. en somir til Fiskvatna of hofsv þar apr. þeir it fremra
 avstr í Holt of savgðv Þorgeiri tíðindin. of spvrvðv hvart þeir hefði ekki
 þar vm ridit. Þorgeirr mellti. þann veg er þótt ek se ekki mikill hofdingi.
 þá mún Flosi annat ráð taka en ríða fyrir avgv mer þar sem hann hefð
 drepit Hjal fofvrbroðr minn of bvedronga mina. of er ydr eingi annarr
 ágiorr en snúa apr. þvát þer múnvð hafa leitav langt vm skamt fram.
 en segit þat Kára at hann ríði hingat til mín of veri her med mer ef hann
 vill þat. en þótt hann vill eigi avstr hingat þá man ek annaz vm bú hans at
 Dyrhólumv ef hann vill. en segit honom þat at ek mún veita honom of
 ríða til alþingis. mún hann of vita þat at við bvedr ervm apilar vm eptir-
 málit. etlvom ver of svo at at ganga málinv at sektir skyli verða ef ver
 megvm ráða of síðan mannhesndir. en ek fer af því hvergí nú med ydr
 at ek veit at ekki mún gera. of múnv þeir nú vera sem varaztir vm sík. Ríða
 þeir nú apr of fönðvz allir at Hofi. of tavlvðv þar vm med ser at þeir
 hefði svvirðing af fengit er þeir hofðv eigi fönðit þá. Mordr quað þat ekki
 vera. þá eggivðv margir at fara skvllði til Flióghlíðar of taka vpp bú
 þeirra allra er at þessum verkom havsvðv verit. en þó var því vikít til at-
 kvæða Mardar. hann quað þat vera et mesta úráð. þeir spvrvðv því hann
 mellti þat? því segir hann ef bú þeirra standa. þá múnv þeir vitia þeirra
 of kvemma sinna. of mún þá þar mega veitða á er skvndir líða. skvlt þer
 nú ekki esa ydr at ek skal ydr Kára trúrr í ollom ráðvm. þvát ek á fyrir
 sialfan mik at svava. Hiallti bad hann svo gera sem hann het. þá bavð
 Hiallti Kára til sín. hann quadv þangat múnvðv fyrst ríða. þeir sogðv hvat
 Þorgeirr hafði bodit honom. en hann let þess bods síðarr neyta skvllðv.
 en quadv ser vel hvv vm segia ef slíkt veri margir. dreifðv þeir þá ollv
 líðin. þeir Flosi sá oll tíðindi þar sem þeir vorv í siallinv. Flosi mell-
 ti. nú skvlv ver taka hesta vara of ríða í brot. þvát nú mún ofsv
 þat

þat (d) þoga. Þeir Sigfússynir spurðu hvart þeim myndi þoga at koma til þúa sinna of segja fyrir? Þat mun Morðr etla segir Flosi at þer mynd vitia (e) qvenna yðarra. of er þat geta mín at þat se ráð hans at standa skyli þú yðor úrgent. of er þat nú mitt ráð at eingi skiliz við annan of ríði allir avstr með mer. tók þeir þat ráðs allir. Ríðu þeir þá allir avstr of fyrir norðan iövl. of þva unz þeir komu til Svlnafells. Flosi sendi þegar menn at draga at fong þva at ongan hlvt skyllði storta. Flosi heldiz allri um verkinn. enda fann engi hreglo á honom. of var hann heima allan vetrinn fram um iöl.

Cap. CXXXIII.

Fvndin þein Híals of Bergþorv.

Rári bað Hialta at fara at leita þeina Híals. þviát þvi munu allir trúa er þú segir frá of þer sñiz. Hialti qvaðz þat giarna gera vilia at flytia þein Híals til kirkis. þaðan ríðu xv. menn. þeir ríðu avstr yfir Þiörsá. of kvæddu þar menn með ser til þess er þeir hófðu E. manna með náþvum Híals. þeir komu til Bergþorshvols at hádegi dags. Hialti spurði Rára hvar Híall mundi vndir liggia? en Rári vífadi þeim til. of var þar mikilli avskv af at mofa. þar fongu þeir vndir húðina. of var sem hon vgeri skorpnuv við ellv. þeir tók þvpp húðina of vorv þav óbrunnir vndir. allir lofóðu gvd fyrir þat. of þótti stór iartegn í vera. Síðan var tekinn sveinninn er legit hafði í millom þeirra. of var af honom brvnninn fñgrinn er hann hafði rett út vndan húðinni. Híall var útborinn of þva Bergþora. Síðan gengv til allir menn at síá líkami þeirra. Hialti melli. hversv lítaiz yðr líkamir þesir? þeir svoróðu. þinna atkvæða vilivm ver at hída. Hialti melli. Ekki mun mer um þetta einarþarfátt verða. líkami Bergþorv þifki mer at líkendom of þó vel. en líkami Híals of áfionna sñiz mer þva biartr at ek hefí engis davsðs mannz líkama sed íasnbartan. allir
favgðu

(d) B. E. vel hlyða.

(e) E. þúanna.

fagðo at svo sýndiz. þá leitudo þeir Skarphedins. þar vífudo þeir heima-
 menn til sem þeir Þlofi heyrdo at vissan var qvedin. of var þar þekian fallin
 at (f) gassinom. of þar mellti Hiallti at til skylldi (g) leita. Síðan gera
 þeir svo. of fonda líkama Skarphedins þar. of hafði hann stadið vpp við
 gasladið. of vora brunnir fetir af honom miok svo nedan til knia. en allt
 annat óbrennit á honom. hann hafði bitid á kampinom. avgo hans vora
 opin of óbrútin. hann hafði refit oxina í gasladið svo fast at gengit hafði
 vpp á midian fetann. of var hon ekki af því dignot. síðan var (h) út
 brotin avrin. Hiallti tók vpp avrina of mellti. þetta er fageft vapn of
 monu fáir bera mega. Kári mellti. se ek mann til hvorr bera skal avrina.
 hvorr er sá? segir Hiallti. Þorgeirr Skorargeirr segir Kári. sá er ek etla
 nú mestan mann í þeirri ett vera. þá var Skarphedinn (i) flettr af kledu-
 nom. þviat þav vora ekki brunnin. hann hafði lagit hendr sínar í kross.
 of á ofan ena hegri. Dila fonda þeir á honom í millom herðanna en ann-
 an á (k) bringvnni. of var hvartveggi brendr í kross. of etludo menn at
 hann myndi sík sialfr brennt hafa. allir menn mellto þat at betra þetti hía
 Skarphedni dauðom en þeir etludo. þviat engi madr hregðiz hann. þeir
 leitudo beina Grims of fonda bein hans í midiom skálanom. þeir fonda
 þar gegnt honom vndir hliðvegginnom Þord leysingia. en í vestarstofvnni
 fonda þeir Sevnni kerlingo of þria menn adra. allz fonda þeir þar (l)
 bein af. ix. monnom. flotto þeir nú líkin til kirkio. þá reid Hiallti
 heim of Kári með honom. Blástr kom í fóttum Ingialldi. fór hann þá
 til Hiallta of var þar gredðr. of var hann þó iafnan halltr síðan. Kári
 reid í Tungu til Asgrims Ellidagrimsonar. þá var Þorhalla heim komin.
 of hafði hon þá sagt ádr tíðindin. Asgrimr tók við Kára báðom hondom
 of bad at hann skylldi vera þar avll þav misseri. Kári qvab svo vera skylldo.
 Asgrimr bavð því avlls líði til sta er at Bergþórshvoli hafði verid. Kári
 qvab þat vel boðit of lez þat þiggia myndu fyri þeirra hond. var þá flott

Dð

þangat

- (f) C. gasl. ladins. (g) C. grafa. (h) B. C. út-
 borin. (i) B. ferdr. (k) C. briostins (l) B.
 xl. menn. C. bein af xl. monnom.

Þangat allt líðit. Þórhalli Úsgrímsfyni brá svo við er honom var sagt at Híall föstri hans var dauðr ok hann hafði inni brúnnit. at hann þrútnaði alle ok blóðbogi stóð or (m) hvartveggia eyrans ok varð eigi stauðvat. ok fell hann í úvit ok þá stóðvadiz. Eptir þat stóð hann vpp ok quað ser lírlí-mannliga verða. en þat mynda ek vilia at ek hefnda þessa á þeim nokkro-vm er hann brendv inni er nú hefir mik hent. en adrir sogðu at engi mundi honom þetta virða til (n) skammar. en hann quaðz eigi taka mega af þv þv hoat mellit veri. Úsgrímr spurði hvers travstz Kári myndi van eiga af þeim fyrir avstan árnar? Kári sagði at Morðr Balgardiðson ok Híallti Sleggiason myndu veita honom slíkan styrk sem þeir metti. ok Þorgeirr Skorargeirr ok þeir allir breðr. Úsgrímr sagði þat mikinn afla. Hvern styrk skulu ver af þer hafa? segir Kári. allan þann sem ek má veita segir Úsgrímr. ok skal ek líf á leggja. Gerðu svo segir Kári. Ek hefi ok komit Sigrvi í málit ok spurða ek hann ráðs hversv með skyllði fara segir Úsgrímr. hvat lagði hann til? segir Kári. Úsgrímr svarar. þat lagði hann til at ver skyll-dim avllu fyrir fyrir hallða til vars. enda ríða þá avstr ok búa mál til á hendr Flösa vni víg Helga. ok quæðia búa heiman. ok lísa á þingi brenno-málonom ok quæðia þar ina somu búa í dóm. ek spurða ok Sigrv hvern sekia skyllði vígsmálit? en hann sagði at Morðr skyllði sekia hvart sem honom þetti gott eða illt. skal hann því þingazt af hafa at honom hafa oll málin vest farit her til. Kári skal ok sér eðr iafnan er hann finnr Morð. ok mon hann slíkt til draga ef hann er íhredr gerr ok forsiá mín í annan stad sagði Sigrv. Kári mellti þá. þínum ráðom munv ver framfara meðan þeirra er kost. ok þú vill fyrir vera. Sva er at segia frá Kára at hann mátti ekki sofa vni netr. Úsgrímr vaknadi eina nótt. ok heyrði at Kári vakti. Úsgrímr mellti. hvart verðr ekki soefnsamt á netvornar? Kári quað þá vísv þessa.

Remrat

(m) B. C. hvartveggis hlostinni.

(n) B. smágar.

Kemrat vllr um (o) allar
 (p) álmstímar mer grímur
 (q) bedhslímar man ef (r) benie
 havgá svefn á avgo
 síz brandvidir brends
 havgværs (s) næstz á havgfi
 ef em at míno meini
 minnigr Híal inni.

Öngra manna gat Kári tafnopt sem Híals of Skarphedins of Berþoro
 of Helga. allðri ámelli hann óvinom sínom. of allðri heitadiz hann
 við þá.

Cap. CXXXIV.

Dravmr Flosa

Eina nótt bar svo til at Svínafelli at Flosi let illa í svefni. Slúmr Hill-
 dísson vakti hann. of var lengi ádr en hann geti vakit hann. Flosi
 melli þá. falli mer Ketill or Mork. Ketill kom þangat. Flosi melli. segia
 vil ef þer dravm minn. þat má vel segir Ketill. Mit dreyndi þat segir Flosi
 at ef þóttiz staddr at Lómagnúpi of ganga út of síá vpp til gnúpsins. of
 opnadiz hann. of gekk madr út or gnúpinom. of var í geithedni of hafði
 iárnstaf í hendi. hann fór kallandi of kalladi á menn mína. soma fyrr en
 soma síðarr. of nefndi á nafn. hann kalladi fyrstan Grím enn raðda frenda
 minn of Arna Kolsson. þá þótti mer vndarlíga viðbregða. mer þótti
 hann þá kalla Eytólf Þavilversson of Liót son Hallz af Síðu of nokkora
 VI. menn. þá þagnadi hann stönd nokkora. Síðan kalladi hann V. menn
 af varv líði of vorv þar Sigfúsinnir breðr þínir. þá kalladi hann adra
 VI. menn of var þar Lambi of Modúlfr of Slúmr. þá kalladi hann III.

Dr 2

menn.

(o) E. alla — grímur. (p) B. almsíma E. almsíma (q) A.
 bedhslídar E. havgslídar. (r) E. hafi. (s) B. næstz.

menn. síðazt kalladi hann Gunnar Lambason ok Kol Þórsteinsson. Eptir þat gekk hann at mer. ok spurda hann tíðinda. hann legk konna at segja tíðindin. þá spurda ok hann at nafni. en hann nefndiz Zárngrímur. ok spurda hvert hann skyldi fara. hann quadz fara skyldu til alþingis. hvat skaltu þar gera? sagða ok. hann svarar. fyrst skal ok ryðja kvíðu. en þá doma. þá vígvoll fyrir vegundum. síðan quad hann þetta.

Hoggorma mon hestaz
herdipondr á landi
síá (t) megu menn á molldu
margar heilahorgir.
nú ver blárra brodda
beystifolle í stollom
koma mon sumra seggia
sveitadogg á leggi.

Síðan epti hann svo mikitt óp at mer þótti allt skíalfa í nándir ok laust nide stafinom ok varð brestir mikill. Gekk hann þá inn í stiallit. en mer haud ótta. Vil ok nú attú segir hvat þú etlar drauminn vera. Þat er hogbod mitt segir Ketill at þeir moni allir feigir er kalladir voru. spuz mer þat ráð at þenna draum segiom ver avngom manni at svo búnu. Flosi quad svo vera skyldu. Hú lídr vetrinn þar til er lokit var íslom. Flosi melli þá til síma manna. nú etla ok at ver skylin fara heiman. þviat mer þikkir sem ver monim eigi ferogrid hasa mega. skolo ver nú fara í lídsbón. mon nú þat sannaz sem ok sagða ydr at ver mondim fyrir morgom kne ganga verða ádr en lokit er þessom málom.

Cap. CXXXV.

Frá ferðum Flosa ok lídsbón hans.

Síðan btoggoz þeir heimasi allir. Flosi var í leiftabrókom þviat hann etladi at ganga. vissi hann þá ok at þá mundi avdrom minna fyrir þikkia

(t) B. monu.

þíflia at ganga. þá fóru þeir heiman á Knappavöllum, en annan ártan til Breiðár, en þá til Rálfafells, þáðan í Viarnanes til Hornastarðar, þáðan til Stafafells í Lón, en þá til Þvattár til Stöðvallar. Þlofi átti Steinvoru dóttur hans. Hallr tók við þeim allvel. Þlofi melli til Hallar, bidia vil ek þik mágr at þú ríðir til þings með mer með alla þingmenn þína. Hallr svaradi, nú er svo orðit sem melli er at skamma stund verðr hond hoggvi fegin, of er sá nú alle einn í þínu (u) líði er nú hefir eigi hofvds of himn er þá eggjandi ins versta verks er eigi var fram komit, en líðveizlo mína er skyllt at ek leggja til í alla stadi slíka sem ek má. Þlofi melli, hvat legg þú nú til ráðs með mer þar sem nú er komit? Hallr melli, fara skaltu allt norðr í Vapnastarð of bidia alla hofdingia líðsinnis, of montu þó þorfa þeirra allra áðr en þingi se lokit. Þlofi dvaldi þar þrjár ngr of hvíldi sík, of fór þáðan avstr til Geitahellna, of svo til Þersfiarðar, þar voru þeir um nótt, þáðan fóru þeir avstr til Breiðdals í Heyðali, þar bió Hallbiorn inn sterki, hann átti (x) Oddunni systur Savrla Broddhelgasonar, of hafði Þlofi þar góðar vidtafkor, Hallbiorn spurði hversu langt Þlofi etladi norðr í fiordvna? hann qvaz fara etla til Vapnastarðar, Þlofi tók þá festod af bellri fer, of qvadz villdu gefa Hallbirni, hann tók við feno, en qvadz þó ekki giasir eiga at Þlofa, en þó vil ek vita hveris þú vill at ek launa þer, ekki þarf ek síar segir Þlofi, en villda ek at þú ríðir til þings með mer of veittir at málym mínum, en þó á ek hvarki at telka til við þik megdir ne frendshimi, Hallbiorn melli, þat mun ek veita þer at ríða til þings með þer of veita at málym þínum sem ek myndu broðvr mínum, Þlofi þakkadi honom, Hallbiorn spurði margs or brennonni, en þeir sogdu honom frá olly sem giorst, Þlofi fór þáðan Breiðdalsheiði of svo á Ráfnkelsstadi, þar bió Hrafnkell Þórisson Hrafnkelssonar (y) Rávnis, Þlofi fékk þar góðar vidtafkor, of leitadi hann eptir um þingreið við Hrafnkel of líðveizlo, en hann fór lengi vndan, en þar kom er hann het at Þórir son hans myndi ríða við alla þingmenn þeirra, of vera í

Dd 3

slíki

(u) E. forneyti.
sonar.

(x) E. Oddrunn.

(y) E. Ráfnis.

allri líðveigis sem aðrir samþingisgóðar hans. Flosi þakkaði heitum of
 fór í bratt of á Versastadi. þar bio Hólmsteinn Spakberfason. of tók hann
 allvel við Flosa. Flosi bað hann líðveigis. Hólmsteinn quað hann longu
 hafa laun felt um líðveigis. Þaðan fóru þeir á Balþjófsstadi. þar bio
 Saverli Broddhelgason bróðir Biarna. hann átti Þórdís dóttur Svð-
 myndar ins ríka á Mòdrsvollum. þeir hófðu þar góðar viðtafkr. En
 um morguninn vakti Flosi til við Saverla at hann myndi ríða til alþingis
 með honum. of bað honum fe til. eigi veit ef þat segir Sorli meðan ef
 veit eigi víst hvaðan Svðmyndr um ríki stendr at mágr minn. þvíat ef
 etla honum at veita hvaðan sem hann stendr at. Flosi melli. finn ef þat
 á svorum þínum at þú hefir kværíki. Flosi stóð þá upp of bað taka kledi
 þeirra of vapn. fóru þeir þá í brot of fengu þar ongu líðveigis. fóru
 þeir fyrir neðan Lagarflót of yfir heidi til Híarbofkr. þar bioggu bréðr
 II. Þórkell fólspakr of Þórvalldr bróðir hans. þeir voru synir Ketils
 Þiðrandasonar ins spaka Ketilssonar Þryms Þórissonar Þiðranda. Mò-
 dir þeirra Þórkels fólspaks of Þórvalldr var Ungvilldr Þórkelsdóttir fól-
 spaks. Flosi hafði þar góðar viðtafkr. hann sagði þeim bréðrom deili
 á um eyrindi sín of bað þá líðveigis. en þeir synuðu áðr en hann gaf
 þeim þriár merkr silfrs hvarom þeirra til líðveigis. þá iátuðu þeir at veita
 Flosa. Ungvilldr móðir þeirra var hía er þeir hetu alþingisreidinni of
 gret. Þórkell spurði hoi hon greti? hon svarar. mik dreyndi at Þórvalldr
 bróðir þinn var í raddom fyrtili. of þótti mer svo þrangr vera sem sav-
 madr veri at honum. mer þótti hann of vera í raddom hosum vndir of
 vafit at vandom dreglom. mer þótti illt á at síá er ef vísa at honum var
 svo úhegt en ef máttu ekki at gera. þeir hlógu at of quadv vera (z) vit-
 lavso of quadv geip hennar ekki skoldi standa fyrir þingreid þeirra. Flosi
 þakkaði þeim vel. of fór þaðan til Bapnastardar of kom til Hofs. þar bio
 Biarni Broddhelgason Þórgilssonar Þórsteinssonar ins hvíta Alvissonar
 (þ) Eyvaldrsonar Arnþórissonar. móðir Biarna var Halla Lhtingsdóttir.
 móðir Broddhelga var Ásvor dóttir Þóris Travatlassonar Þórissonar
 Þiðranda.

(z) B. E. Isfleyso.

(þ) E. Alvaldrsonar.

Þiðranda. Þiarni Broððhelgason átti Þannveigu Þórgeirsdóttur Eiríks-
sonar or Góðdolum Geirmyndarsonar Hróalðssonar Eiríkssonar Ardig-
fleggia. Þiarni tók við Flosa báðum höndum. Flosi bauð Þiarna fe til
líðveislu. Þiarni melli. allðri hefi ek selt karlmennzko mína við femúru
eða líðveislu. en nú er þú þarft líðs mun ek gera þer um vinveitt of ríða
til þings með þer of veita þer sem ek myndi bróður mínom. þá snerdu
ollom vanda á hendr mer segir Flosi. en þó var mer slíks at þer van.
Þaðan fóru þeir Flosi til Krossavíkr. Þórkell Geitisson var vin hans
mikill. Flosi sagði honum eyrindi sitt. Þórkell quað þat skýldt vera at
hann veitti honum slíkt sem hann veri tilferr of skiliaz eigi við hans mál.
Þórkell gaf Flosa góðar gíafir at skilnadi. Þaðan fóru þeir norðr til
Barnastíardar of upp í Fljósdalsherat. of gíftu at Hólmsteins (a) Spak-
báðvarssonar. Flosi sagði honum at allir hefði vel stáðit undir hans
nauðsyn of eyrindi. nema Savri Broððhelgason. Hólmsteinn quað þat
til þess bera at hann veri engi ofstopamaðr. Hólmsteinn gaf Flosa góðar
gíafir. Fór Flosi upp Fljósdal of þaðan suðr á siáll um (b) avrnarhravn of
ofan (c) Svínhornadal of út um Allstafjörð fyrri vestan. of lauk eigi fyrr
en hann kom til Þvattár til Hallz mágs síns. þar var hann hálfan
mánuð of menn hans of hvíldi sík. Flosi spurði Hall hvat hann legði nú
til ráðs með honum hveru hann skýldi nú með fara eða breyta hogum
sínum? Halle melli. þat reð ek at þú ser heima við þú þitt of Sigfús-
synir. en þeir sendi menn til at skipa til þúa sinna. en farit heim at sinni.
en þá 'er þer ríðit til þings. ríðit allir saman of dreisít ekki flokki yðrum.
fari þá Sigfússynir at hitta konur sínar. Ek mun of ríða til þings of
Liótr son mínn með alla þingmenn okkra. of veita þer slíkt líð sem ek má
mer viðkoma. Flosi þakkadi honum. Halle gaf honum góðar gíafir at
skilnadi. Flosi fór þá frá Þvattá. of er ekki um hans ferdir at tala fyrr
en hann kemr heim til Svínafellz. er hann þá heima þat er eptir var
Þetrarins of um somarit allt til þings framán.

Cap.

(a) B. E. Spakbesasonar.
Svínhornadal.

(b) B. E. avrnarhravn.

(c) B. E.

 Cap. CXXXVI.

Frá Þórhalli ok Kára.

Þórhallr Asgrímsson ok Kári Solmondarson ríðu einnhoern dag til Mosfellz at finna Sigrv hvíta. hann tók við þeim báðum hondum. ok vory þeir þar at hans miok langa hrið. þat var einhveris sinni þá er þeir Sigrv talslodu om brenno Híals. at Sigrv quod þat allmikla giptv er Kári hafdi í brot komiz. þá varð Kára vísa á vonni.

Híalmkassa fór hvesir
 herðimeidr af reidi
 út or elrisveita
 ófús Híalshúsa
 (d) þá er elldgönnar inni
 oddvönnar þar brönnv
 menn nemi mál sem ek inni
 mín harmsakir tína.

Þá melli Sigrv. varðvinn er þat er þer se minnisamt. ok skolo ver nú ekki fleira til tala at sinni. Kári segir at hann vill heim ríða. Sigrv melli. ek man nú gera mer delli om ráðagerð við þik. þú skal eigi heim ríða. en þó skaltv í bravt ríða ok avstr vndir Eyiafioll at finna Þorgeir Skorargeir ok Þórleif král. þeir skolo ríða avstan með þer. þeir eru aðilar sakanna. með þeim skal ríða Þórgrímur inn mikli bróðir þeirra. þer skolv ríða til Mardar Balgardssonar. ok segia honom orð mín til at hann tali við vígsmáli eptir Helga Híalsson á hendr Flosa. en ef hann melli nokk vory orði í móti þessv. þá skaltv gera þik sem reidastan. ok láta sem þú monir hafa orí í hofdi honom. þú skalt ok í annan stad segia á reidi mína ef hann letr illa at komaz. þar með skaltv segia at ek mon láta seltia Þórkastv dóttur mína. ok láta hana fara heim til mína. en þat mon hann eigi

 (d) B. C. þar.

eigi þola. þvíat hann ann henni sem avgom í hofdi ser. Kári þakkadi honom sína ráðagerð. ecki taladi Kári um líðveigisv við hann. þvíat hann etladi þá at honom myndi þat fara vinveitliga sem annat. Kári reid þadan avstr yfir ár of þadan til Fljóshlíðar of avstr yfir Markarfljót. of svo til Selialandz múla. þeir ríða avstr í Holt. Þorgeirr tók við þeim með inni mestu blíðv. hann sagði þeim um ferðir Flösa. of hverso mikít líð hann hafði þegit í Döfufjordom. Kári sagði at þat veri varðom at hann þedi ser líðs svo morgom sem hann myndi soara eiga. Þorgeirr melli. því þetr er þeim ferr avllom verr at. því hardara skolv ver á þá sekta. Kári sagði Þorgeiri tillagvor Sigrar. Síðan ríða þeir avstan á Rangárvollo til Mardar Balgardsþonar. hann tók vel við þeim. Kári sagði honom orðsending Sigrar mágs hans. hann tók seinliga vndir þat. of qvad meira at sekta Flösa einn em x. adra. Kári melli. þetta ferr þer sem hann etladi þvíat þer erv allir hlóttir illa gefnir. þvíat þú ert þedi hreddr of hvglavfs. enda skal þat á bak koma sem þer er málígt at Þorkatla skal fara heim til fodvr síns. hon bíð þegar of qvad þess fyrí longv búin at skíldi með þeim Merði. hann skípti þá skíott skapi sínv of svo orðom. of þad af ser reidí of tók þegar við málinv. Kári melli. nú þesir þú tekít við málinv of sek nú úhreddr. þvíat líf þitt líggr við. Mordr qvad; allan hvq skýlði áleggja at gera þetta vel of drengiliga. Eptir þat stefndi Mordr til sín ix. búvm. þeir vorv allir vevangsbúar. Mordr tók þá í hond Þorgeiri of nefndi vatta tva í þat vetti at Þorgeirr Þórisson selr mer vígsavk á hendr Flösa Þórdarsyni at sekta um víg Helga Híalssonar með sófnargavgnom þeim avllom er savkinni eigo at fylgja. selr þú mer savk þessa at sekta of at setta; á. svo allra gagna at nióta sem ek se retrr adili. selr þú mer at lagvóm en ek tek at lagvóm. Í annat sinn nefndi Mordr ser vatta í þat vetti sagði hann at ek lísi lagvmetv fromlavpi á hond Flösa Þórdarsyni. er hann veitti Helga Híalsyni heilvndar-sár eda holvndar eda mergvndar. þat er at þen gerðiz. en Helgi fekk bana af. lísi ek handsellðri savk Þorgeirs Þórissonar. Í avðrv sinni nefndi hann vatta í þat vetti at ek lísi heilvndarsári eda holvndar eda mergvndar á hond Flösa Þórdarsyni því sári er at þen gerðiz. en Helgi fekk bana af á þeim vevvangi er Flösi Þórdarson hlióp til Helga Híalssonar lagvmetv from-

frömlauppi ádr. lǫsi ef fyrir búom v. síðan nefndi hann þá alla. lǫsi ef
 laglǫsing. lǫsi ef handseldri sásk Þorgeirs Þórissonar. þá nefndi Mordr
 ser vatta. í þat vetti sagði hann at ef qved vettvangsbúa þessa alla ix. of
 nefndi þá alla á nafn. alþingisreiðar of búu qvidar at bera um þat hvart
 Flosi Þórdarson hlióp lagmæto frömlauppi til Helga Híalsfsonar á þeim
 vettvangi er Flosi Þórdarson veitti Helga Híalsfyni helvndarsár eða hol-
 vndarsár eða mergondar þat er at þen giordiz. en Helgi fekk bana af.
 qved ef ydr þeirra orða allra er ydr skyllda lag til um at (e) bera. of ef
 vil ydr at dómi beiddi hafa. of þessu máli eigo at fylgia. qved ef ydr
 lagkvod svo at er heyrir á sialfir. qved ef um handseldt mál Þorgeirs
 Þórissonar. Mordr nefndi ser vatta. í þat vetti at ef qved vettvangs búu
 þessa ix. alþingisreiðar of búuqvidar. at bera um þat hvart Flosi Þór-
 darson serði Helga Híalsfson helvndarsári eða mergondar eða holvndar.
 því er þen gerðiz. en Helgi fekk bana af á þeim vettvangi er Flosi Þór-
 darson hlióp at Helga Híalsfyni lagmæto frömlauppi ádr. qved ef ydr
 þeirra orða allra er ydr skyllda log til um at bera of ef vil ydr at dómi
 beitt hafa. of þessu máli eigo at fylgia. qved ef ydr lagkvod. qved ef
 ydr svo at þer heyrir á sialfir. qved ef ydr um handsellt mál Þorgeirs
 Þórissonar. þá melli Mordr. Hú er mál tilbúit sem þer beiddiz. vil ef
 nú bidia þik Þorgeirr Skorargeirr at þú komir til mín er þú rídr til þings
 of rídim við þá bádir saman með hvarntveggia flokkinn of halldim ofke
 sem þezt saman. þóat flokke minn skal þegar búinn til avndverðz þings. of
 skal ef ydr í avllom hlytom trúrr vera. þeir tókú því ollu vel. of var þetta
 þvndit svardagvum at engi skylldi við annan skilia fyrr en Kári villdi. of
 hverr þeirra skylldi leggja sitt líf við annars líf. Skildu þeir nú með vin-
 attu of melli mót með ser á þingi. Rídr nú Þorgeirr avstr aptr. en
 Kári rídr vestr yfir ár þar til er hann kom í Tungu til Algríms. hann tók
 við þeim ágeta vel. Kári sagði Algrími alla ráðagerð Gyrrar hvíta of
 mála tilbúnadinn. Slíks var mer at honom ván segir Algrímr at honom
 mundi vel fara. enda hefir hann þat nú sýnt. Algrímr melli. hvat spyr
 þú

(e) E. skilia.

Þú avstan frá Glosa? Kári svarar. hann fór allt avstr í Bapnastíorð of hafa náliga allir hofðingiar heitið honom sinni líðveigis of alþingisreid. þeir ventaler of líðs af Neptðelom of Líðsvetningom of Erfirðingom. þeir taubðu þar margt om. Líða nú stundir allt framan til alþingis. Þórhallr Algrímsson tók fótarmein svo mikít. at fóttrinn fyrir ofan avfla var svo digr of þrutinn sem kony ler. of mátti hann ekki ganga nema við staf. hann var mikill maðr vexti of ramr at asli. daukkr á hárslit of skinnzlit. vel orðstilltr of þó (f) skapbráðr. hann var inn þridi mestr lagmade á Íslandi. Hú kemr at þvi sem menn skollðu fara heiman til þings. Algrímur mellti til Kára. þú skalt ríða til andverðz þings of tiallda búdir varar of með þer Þórhallr son minn. þú mon best of högligazt með hann fara er hann er (g) fótلامي. en ver monom hans mest þorfa á þessu þingi. með ykkr skoll ríða xx. menn adrir. Eptir þat var búin ferð þeirra. of ríðu þeir síðan til þings of tialldu búdir of bioggoz vel om.

Cap. CXXXVII.

Frá Glosa of Brennu monnom.

Glosi reid avstan of þeir títogir manna er at brennonni hofðu verit með honom. þeir ríðu þar til er þeir komu til Flíðshlíðar. skipðu þá Sigfúsþynir til búna sinna. of dvöldu þar om daginn. en om kvellit ríðu þeir vestr yfir Þiórsá of svafu þar om nóttina. en om morgininn sinna toku þeir hesta sína of ríðu fram á leið. Glosi mellti til sinna manna. nú monu ver ríða í Tungu til Algríms til dagverðar of troða við hann illsafar. þeir quðu þat vel gert. þeir ríðu þar til er þeir áttu skamt til Tungu. Algrímur stóð úti of nokkvorir menn með honom. þeir síá þegar flokkinn er mátti heiman. menn Algríms melltu. þar mon vera Þorgeirr Skorargeirr. Algrímur mellti. (h) eigi in helltr etla ef þat þviat þessir menn fara

Ge 2

(f) B. C. bráðskapadr.
effinnhelltr C. eigi etla ef þat.

(g) C. fótmeidr.

(h) B.

fara með hlátri of (i) gapi. en frendr Híals stíkir sem Þorgeirr er monn
 eigi leia fyrr en nokkot er hefnt brennunnar. of monn ef geta annars til.
 of má vera at ydr þikki þat úlfligt. þat er etlon mín at vera monn Flosi
 of brennumenn með honom. of monn þeir gela at troða illfakar við of.
 of ffolv ver nú inn ganga allir. þeir gera nú svo. Asgrímur let söpa húsit
 of tiallda of setia bord of bera á mat. hann let setia forseti með endi-
 longom bekknum um alla stofna. Flosi reid í tún of bad menn stíga af
 hestum of ganga inn. þeir gerðu svo. þeir Flosi komu í stofna. Asgrímur
 sat á palli. Flosi leit á bekkina of sá at allt var reidubúit þat er menn
 þorfu at hafa. Asgrímur kvaddi þá ekki. en melli til Flosa. því eru bord
 sett at heimoll er matr þeim er hafa þorfu. Flosi (k) gengr undir bordit
 of allir menn hans. en lagðu vapn sín upp at þili. þeir sáru á forsetum er
 eigi máttu vppi sitia á bekknum. en III. menn stóðu með vapnum fyrir
 framan þar sem Flosi sat meðan þeir matvöðu. Asgrímur þagði um mat-
 málit of var svo ræðr á at síá sem blóð. En er þeir voru mettir báru
 konur af bordum en sýmar báru innar handlaugar. Flosi fór at ongu
 óðara en hann veri heima. bolavgr lá í palli horninu. Asgrímur tók hana
 tveim hondum of hlióp upp á palli stókkinn. of hio til hofóðs Flosa. Glúmr
 Hilldisson gat sed tilgædit. of hlióp upp þegar of gat tekitt avrina fyrir
 framan hendr Asgrími. of sneri þegar egginni at Asgrími. þvíat Glúmr
 var ramr at afti. þá hliópu upp miklu fleiri menn of toku Asgrím. en
 Flosi kvad ongan mann Asgrími skylldu mein gera. þvíat ver gerðum honom
 ofraun. en hann gerði þat eina at er hann átti. of sýndi hann þat at
 hann var ofrhugi. Flosi melli til Asgríms. her monn ver nú skiliaz heitir
 of sinna; á þingi. of taka þar til óspilltra málanna. Sva monn vera segir
 Asgrímur. of mynda ef þat vilia um þat er þessu þingi er lofit at er ferit
 leggra. Flosi svaradi ongu. gengdu þeir þá út of stígu á hesta sína of ridu
 í brot. þeir ridu þar til er þeir komu til Laugarvatnz of voru þar um
 nóttina. en um morguninn ridu þeir fram á Beitivollu of áðu þar. þar
 ridu at þeim flokkar margir. var þar Hallr af Stövu of allir Asfirðingar.
 Flosi

(i) B. gant.

(k) C. ste.

Flofi sagnadi þeim vel. of sagdi þeim frá ferðom sínum of viðskiptom þeirra Asgríms. Margir lofödu þetta. of saugðu slíkt raufsliga gert vera. þá mellti Hallr. þetta líg mer annan veg en ydr. þviat þetta þikki mer úvirrligt bragð. myndu þeir þó mona harmsakir sínar þott veri eigi af nýio ámintir. en þeim monnom alþoant vm er svo þungliga leita annarra. fannz þat á Halli at honom þótti þetta miof ofgert. þeir ríðu þaðan allir saman vnz þeir komu á Bollu ena esri of fylktu þar líði sínu of ríðu á þing ofan. Flofi hafði látið tiallda Þyrgisbúð ádr hann ríði til þings. en Þvstfirðingar ríðu til sinna búða.

Cap. CXXXVIII.

Frá Þorgeiri Skorargeir.

Þorgeirr Skorargeirr reid avstan með miklu líði. voru þeir bræðr hans með honum Þorleifr krákr of Þórgrímr inn mikli. þeir komu til Hofz til Mardar Balgardszsonar of bíðu þar til þess er hann var búinn. Mordr hafði samnat hveriom manni er vapnferr var. of fönðu þeir þat eina á at hann var inn avroggazti í avllu. ríðu þeir nú vnz þeir komu vestr yfir ár. þá bíðu þeir Hiallta Sleggiasonar. hann kom þá er þeir hófðu skamma stönd beðit. fognuðu þeir honum vel of ríðu síðan allir saman til þess er þeir komu til Reykia í Byskupsstungu of bíðu þeir þar Asgríms Ellidagrímszsonar. of kom hann þar til mög við þá. ríðu þeir þá vestr yfir Brúará. Asgrímr sagdi þeim þá allt sem farit hafði með þeim Flosa. Þorgeirr melltri. þat monða ek vilia at ver reyndim karlmenzku þeirra ádr lyki þingino. ríðu þeir allt þar til er þeir komu á Beitivollu. kom þar til mög við þá Gizurr hvíti með allmiklit fíolmenni. toku þeir þá tal sín á milli. ríðu þeir þá á Bollona esri. of fylktu þeir þar ollo líði sínu. of ríðu svo á þing. Flofi of menn hans (1) toku til vapna allir. of var þá við sílft at þeir myndu beriaz. En þeir Asgrímr of þeirra sveit giordiz ekki til þess. of ríðu til búða sinna. var nú kyet þann dag

Ge 3

svo

(1) C. hlopp.

sva at þeir áttu; ekki við. þar voru konnir hafðingjar or ossum fiord-
ungum á landinu. of hafði allri veri þing iafuðolmennt ádr sva at
menn myndi.

Cap. CXXXIX.

Frá Eyiolfi Bolverksfyni.

Eyiolfur het madr. hann var Bolverksfyn Eyiolfssonar ins Grá or (m)
Otrardal Þordarsonar Gellis. Oleifssonar Feilans. Móðir Eyiolf-
ins Grá var Þróðný dóttir Midfiarðarfeggia. (n) Eyiolfur var virðinga-
madr mikill of allra manna lagkennztr sva at hann var inn þridi mestr (o)
logmadr á Íslandi. hann var allra manna frídaztr synom. mikill of sterkr.
of it besta hofðingia esni. hann var fegiarn sem adrir frendr hans. Flofi
geff einn dag til búðar Viarna Broddhelgasonar. Viarni tók við honom
báðom hondom of settiz Flofi niðr hiá honom. þeir taubdu; margt við.
Flofi mellti þá til Viarna. hvat skolv ver nú til ráða taka? Viarni
svaradi. ef etla nú or vondo at ráða. en þat sýniz mer þó ráðligazt at
bidia ser lids þviat þeir draga asla at ydr. Ef vil of spyrja þit Flofi hvart
nefve er allmikill lagmadr í lidi yðr. þviat ydr eru ii. kostir til.
annathvart at bidia setta. of er sá allgödr. en hinn annarr at veria mál
með lagvom (p) ef varnir verða til. þótt þat þifki með kappi at gengit.
þifki mer þvi þann verða vpp at taka. at þer hafit ádr með ofstopa farit.
of samir nú eigi at þer mínkit ydr. Flofi mellti. þar er þú spordir eptir
vm lagmenn. þá mon ef þer þvi skiótt svara at sá er engi í varom flokki.
of engis veit ef ván nema Þorkels Geitissonar frenda þings. Viarni
mellti. Ekki monv við hann telia þótt hann se lagvitr. þá er hann þó (q)
forsíall miok. þarf þat of engi madr ser at etla at hafa hann at skotsþent.
en fylgia mon hann þer sem sá annarr er bezt fylgir. þviat hann er ofr-
hugi

(m) B. C. Otradal.
adar Skeggiasonar.
ef má of se varnir til.

(n) C. Skinnabiarnarsonar Skúts
(o) C. lagmadr. (p) C.
(q) B. úforsíall.

hugi. en ef mon segia þer at þat verdr þess manns bani er vörn ferir fram fyrir brennu málit. en ef ann eigi þess Þorkeli frenda minom. munst er því verða annarstadar áleita. Flosi quað; eigi vita skyn á hverir lagsmenn veri mestir. Biarni mellti. Eniolfr heitir maðr ok er Þaðlverks-son. hann er meistr lagamaðr í Vestfirðinga siordongi. ok mon honom þorfa at gefa til se mikit ef honom skal verða komit í málit. en þó monv ver ekki at því fara. Ver skolom ok ganga með vapnom til allra lagsskila ok vera sem varaztir vni oss. en ráða eigi á þá fyrr nema ver eigim hendr varar at veria. mon ef nú ganga með þer ok fara í liðsbónina. þviat mer þikkir sem nú moni eigi mega kyrrv fyrir hallða. Síðan gengv þeir út or búðinni. ok til þeirra Dyrfirðinga. talar Biarni þá við Lýting ok Bleing ok Hroða Arnsteins-son. ok fekk hann skiott af þeim slíkt er hann beiddi. þeir fórv þá til fundar við Kol son Vigaskúts ok Eyvind Þorkels-son Askels-sonar Goda. ok báðv þá liðveigslv. en þeir fórv lengi vndan. en þó kom sva at þeir tókv til þriar merke silfrs. ok gengv þá í málit með þeim. Þeir gengv þá til Liðsvetningabúðar ok dvavldv þar nokkva hríd. Flosi beiddi Liðsvetninga liðveigslv. en þeir vorv erfdir ok torfóttir. Flosi mellti þá með mikilli reiði. illa er ydr farid. er erot ágiarnir heima í heradi ok ranglátir. en vilir monnom ekki at lídi verða á þingom þótt menn (s) þorfi þess vid. (t) þat mon ok allmiok at þriggslv hafir vid ydr á þingom. ok ydr til ámelis lagt ef þer monit eigi háðvng þá ok bityrdi er Skarphedinn hrakti ydr Liðsvetninga. I annan stad hafdi hann vid þá hlióðmelti. ok bavð þeim se til liðveigslv. ok lofkadi þá sva með fagrmeslvm. þar kom at þeir hetv liðveigslv. ok gerðv sík þá sva avrogga at þeir quavðv; beriaz skyllðv með Flosa þótt þess þyrsti vid. Biarni mellti þá til Flosa. Vel er þer farit. þú ert hofðingi mikill ok ravskr maðr ok einarðr ok (u) skerr litt af manni. Síðan fórv þeir í brot ok vestr yfir ána ok sva til hlabúðar. þeir sá margt manna úti fyrir búðinni. þar var einn maðr sá er hafdi

(s) B. C. krefi ydr.
 til ámelis vid ydr ok at þriggslv hafir.
 skerr.

(t) C. þat mon ok lagit miok
 (u) C.

hafði þarlagðkíkkis á herðom ser of gollað um hofot of avri silfrækna í hendi. Biarni mellti. her berr vel til. her er hann nú Eyiólfr Þaðlverks-son ef þú villt finna hann Flosi. Síðan gengv þeir til mós vid Eyiólfr of qvoddv hann. Eyiólfr kendi Biarna þegar of tók honom vel. Biarni tók í hond Eyiólfr of leiddi hann (x) vpp í Almannagiá. Menn þeirra Biarna of Flosa gengv eptir. menn Eyiólfrs gengv of med honom. þeir badv þá vera vppi á giarbakkannom of síáz þadan um. þeir Flosi gengv þar til er þeir koma þar er gatan liggv ofan (y) at inni efri giánni. Flosi qvadv þar gott at sitia of mega víða síá. þeir settvz þá niðr. þeir vorv þar III. menn saman of eigi fleiri. Biarni mellti þá til Eyiólfrs. þif evom ver komnir at finna vinn. þviat ver þorsvum miok þinnar líðveigslv í alla stadi. Eyiólfr mellti. her er nú gott mannvál á þinginn of mon yðr lítið fyrir at finna þá er yðr er miklv meiri styrkr at en her sem (z) ek em. Biarni mellti. þat er ekki sva. þú hefir marga þá lvti er engi er þer meiri madr her á þinginn. þat fyrst at þú ert ettadv sva vel sem allir þeir menn sem komnir eru frá Ragnari Lodbrol. hafa of forellrar þínir iafnan í stór- melvum stadið beði á þingom of heima í heradi of hofðv iafnan inn meira lot. þifkiv of þvi líkligt at þú monir sigrsfell í málom sem frendr þínir. Eyiólfr mellti. vel melir þú Biarni. en lítit etla ek mik í þessv eiga. Flosi mellti þá. ekki þarf her at (þ) mynda til þess er of er í hog. líðveigslv vilvum ver þif biðia Eyiólfr at þú veitir of at málom varvum of gangir at dómom med of. of takir varnir ef verða of fgrir fram fyrir vara hond of veitir um alla lvti of á þingi þessv þá er til konnv falla. Eyiólfr spratt vpp reidr of sagði sva at engi madr þvrfsti ser þat at etla at hafa hann at ginningarfísi eða (a) forleypir fyrir ser ef hann diegi ekki til. Ek se nú of segir hann hvat yðr hefir gengit til fagrnelis þess er þer hofðvot vid mik. Hallbiorn inn sterki þreif til hans of setti hann niðr hiá ser í millom þeirra Biarna of mellti. eigi fellr tre vid it fyrsta hogg vinn. of sit her fyrst hiá

(x) B. vppá.

(y) C. af.

(z) B. á hlot at.

(þ) C. krapfa af þvi ofan.

(a) C. hleypifísi.

hiá oss. Flosi dró þá gollhring af hendi ser. þenna hring vil ek gefa þer
 Eyiólfr til vinatto of líðveiglo of sýna þer sva at ek vil eigi ginna þik. er
 þer fyrir því best at þiggja hringinn at engi er her sá á þingi at ek hafa
 þóllíka gíof gefit. Hringrinn var sva góðr of vel gíorr at hann tók XII.
 hundroð mórend. Hallbiorn dró á hond Eyiólfi hringinn. Eyiólfr melli.
 þat er nú líkæzt at ek þiggja hringinn sva vel sem þer ferr. mýnto til þess
 etla mega at ek mýn taka við vorn of gera at líkt er þarf. Þiarni melli.
 nú ferr hvarvmtveggia ykkrom vel. eru menn her nú vel til fallnir at vera
 vattarnir þar sem við Hallbiorn erom at þú takir við málinu. Stóð þá
 Eyiólfr vpp of sva Flosi of tókvo; í hender. tók Eyiólfr þá avll varnargavgn
 af Flosa. of sva ef sakir nokkrorar gerðiz af vorninni. þóiat þat er opt
 annars máls vorn er annars er sókn. þá tók hann þav avll sóknargavgn er
 þessom sávkóm áttv at folgja. hvart sem sekta skylldi í siórdvngsdóm eða
 simtardóm. Flosi sellði at logom en Eyiólfr tók at logom. hann melli þá
 til Flosa of Þiarna. Hú hefi ek her tekít við máli sem þer beiddot. nú vil
 ek þó at er leynit þessv fyrst. en ef málit kemr í simtardóm þá skolo þer
 þat mest vara; at segja at þer hafit fe gefit til líðveigslommar. Flosi gekk þá
 heim til búðar sinnar of Þiarni. en Eyiólfr gekk til búðar Snorra goda
 of settiz niðr hiá honom. þeir tavloðvo; margt við. Snorri godi þreif til
 handarinnar Eyiólfi of fletti vpp af erminni. of ser at hann hafði goll-
 hring mikinn á hendi. Snorri godi melli. hvart er þessi hringr keypte
 eða gefinn? Eyiólfi fan; om fátt of varð orðfall. Snorri melli. ek skil
 gerla at þú mýnt at gíof þegit hafa. of skylldi hringrinn eigi verða þer at
 hofvðsbana. Eyiólfr spratt vpp of gekk í bravt of villði ekki om tala.
 Snorri melli er Eyiólfr stóð vpp. þat er líkara om þat er (b) þessv þingi
 er lokit. at þú vitir hvat þú hefir þegit. Sell Eyiólfr þá til búðar sinnar.

Cap. CXL.

Frá Asgrími of Sízvri of Kára.

Nú talar Asgrímr Ellidagrímsson við Sízvri hvíta of Kára Solmond.
 arson. Hiallta Steggjason. Morð Valgardsson. Þorgeir Skorar-
 geir.

(b) B. dómom er lokit.

geir. Ekki þarf þetta í hliðmæli at færa. Þvát þeir einir menn eru her at þverr veit annars trúmat. vil ek nú spyrja yðr ef þer vitid nokkvt til ráðagjörðar þeirra? sñiz mer sem ver munim verða at gera ráð vart í annan stad. Sigrvr hvíti svarar. Snori goði sendi mann til mín of let segia mer at Flosi hafði þegit mikit líð af Hordlendingom. en Eyiólfr Bolverks-son frendi hans hafði þegit gullhring af nokkrovom of fór leyntiliga með. of qvæð Snorri þat etlan sína at Eyiólfr Bolverks-son mundi etladr vera til at færa fram laggvarnir í málino. of mundi hríngriinn til þess gefinn vera. þeir vrbu allir á þat sáttir at þat mundi svo vera. Sigrvr melli þá til þeirra. Hú hefir Mordr Balgards-son mágr minn tekít vð málino því er ollom mon torvelligazt þikka at sekia Flosa. vil ek nú at þer skiptid avðrom (c) sóknom með yðr. þvát nú mon brátt verða at lúsa sóknom at lagbergi. ver munom of þvsa at biddia oss líðs. Algrímur segir svo vera skýlly. en biddia viljom ver þik at þú ser í líðsbóninni með oss. Sigrvr qvaz þat myndu tilleggia. Síðan valdi Sigrvr með ser alla ina vitraztu menn af líði þeirra til fylgðar vð sík. þar var Hiallti Skeggiason of Algrímur of Kári Þorgeirr Skorargeitr. þá melli Sigrvr hvíti. nú munu ver fyrst ganga til búðar Skapta Þorodds-sonar. þeir gera nú svo. Sigrvr hvíti gekk fyrstr. þá Hiallti. þá Kári. þá Algrímur. þá Þorgeirr Skorargeirr. þá breðr hans. þeir gengu inn í búðina. Skapti sat á palli. of er hann sá Sigrvr hvíta stóð hann vpp í móti honom of fagnadi honom vel of ollom þeim. of bað Sigrvr sitia hía ser. hann gerir nú svo. Sigrvr melli þá til Algríms. Hú skaltu vekia til um líðveiglona vð Skapta fyrst. en ek mun leggja til slíkt sem sñiz. Algrímur melli. til þess erom ver hingat komnir Skapti at sekia at þer travst of líðsinni. Skapti melli. torfottr þótti ek vera nestom er ek villdi ekki taka vndir vandregdi yðv. Sigrvr melli. nú er annan veg tilfarit. nú er at mela eptir Híal bónda of Bergþorv húsfreyiv. er saklavs vorv inni brend. of eptir þria sonv Híals of marga aðra góða menn. of montu allðri þat vilia gera at verða monnom eigi at líði of veita frendom þínom of mágom. Skapti svarar. þat var
mer

(c) E. sakom.

mer þá í hóg er Skarphedinn mellti við mik at ef hefða sialfr borit tíorv í hofvt mer of skorit á mik iardarmen. of hann qvab mik orðit hafa sva hreddan at Þorólfr Lophson af Eyrom beri mik á skip út í miolkhlóm sínum. of flotti mik sva til Íslandz. at ef munda eigi eptir hann mela. Sizorr hvíti mellti. ekki er nú á líft at minnaz. þvát sá er nú dædr er þetta mellti. of montu vilia veita mer þóttú vilir eigi gera fyrir sakir annarra manna. Skapti segir. þetta mál kemr ekki til þín nema þú vilir vasaz í með þeim. Sizorr reiddiz þá miok of mellti. Olífr ertu þínum fæddr þótt hann þetti nokkvt blandinn varð hann monnom þó iafnan at lídi er menn þvrfst hans mest. Skapti mellti. ver erom óskaplífr. it þíffiz hafa stadi í (d) stórrædom. þú Sizorr hvíti þá er þú sóttir Sonnar at Hlíðarenda. en Asgrímur af þvát er hann drap Gavf fóstbródrur sinn. Asgrímur svarar. sár bregdr ino þetra ef hann veit et verra. en þat monu margir mela at eigi drepa ef Gavf fyrir en mer veri nædr á. er þat nokkvt varfönn at þú verdir of eigi at lídi. en hitt er varfönnarlavst at þú bregdir of þriggjom. munda ef þat vilia vm þat er þessv þingi er lofit at þú fengir af þessvm málom ina mestv úvirðing of þetti þer engi þá skóm. þeir Sizorr stódr þá vpp allir of gengv út of sva til búdar Snorra goda. Snorri sat á palli í búdinni. þeir gengv inn í búdina. hann kenti þegar mennina of stódr vpp í móti þeim of bad þá alla vel konna. of gaf þeim rúm at sitia hía ser. Síðan spurðvz þeir almelltra tíðinda. Asgrímur mellti til Snorra. til þess erv við Sizorr frendi minn kunnir hígat at bidia þik líðveiglo. Snorri godi svarar. þat melir þú þar er þer helldr varfönn til at mela eptir mága þína líka sem þú áttir. þagv ver morg (e) ráð þegilig af Híali. þótt nú moni þat sáir. enda veit ef eigi hverrar líðveiglo er þíffiz mest þvrfsa. Asgrímur svarar. mest þvrfom ver ef ver þerivmz her á þingino vaskra drengia of vapna godra. Snorri mellti. sva er of at mikit liggv ydr þá við. er þat of líkæzt at þer sekit með kappi. enda monu þeir sva veria. of monu hvarigir gera avdröm rett. monu þer þá eigi þola þeim of ráða á þá. er þá of sá einn til. þvát þeir vilia þá

Ff 2

giallða

(d) B. C. stórmálom.

(e) B. C. heil ráð.

giallda ydr skom fyrir mannskada, en svöirðing fyrir frenda lát. fannz þat á at hann hvatti þá fram í ollo. Sizorr hvíti mellti þá. Vel melir þú Snorri. of fere þer þá bezt iafnan of hofðingligast er mest liggir við. Alsgrímr mellti. þat vil ek vita hvat þú villt þá veita oss ef svo fere sem þú segir. Snorri mellti. Sera skal ek þat vinatto bragð þer er yðor semð skal oll við liggia. en ekki mun ek til dóma ganga. En ef þer beriz á þingi þá ráðit er þvít at einz á þá nema þer seð allir sem aþvoggastir. þvítat miklir kappar ero til móz. En ef þer verdit forvída monyt er láta slá húngat til móz við oss. þvítat ek mun þá hafa fylkt lídi míno þer fyrir of vera búinn at veita ydr. En ef hinn veg fere at þeir (t) hævffvi fyrir. þá er þat etlan mín at þeir moni etla at renna til vígis í Almannaía. En ef þeir komaz þangat þá fái þer þá allðri sótta. mun ek þat á hendr tafaz at fylkia þar fyrir lídi míno of veria þeim vígit. en ekki munu ver eptir ganga hvart sem þeir horfa með ánni norðr eda sýðr. of þá er þer hafit vegit í líð þeirra svo nokkvro miok at mer þikki þer mega hallða ypp febótvm svo at er hallðit godorðvm yðvrm of heraðvístvm. mun ek þá til hlappa með menn mína alla of skilia ydr. Skolvt er þá geyra þat fyrir mín orð at þetta bardaganvm ef ek geri þetta sem nú hesi ek heitid. Sizorr þakkadi honom vel. of quað þetta allra þeirra naðsþyn mellst vera. Sengv þeir þá út allir. Sizorr mellti. hvort skolv ver nú ganga? til Hordlendinga búðar sagði Alsgrímr. fórv þeir þá þangat.

Cap. CXLI.

Frá Alsgrími of Godmóndi.

S ef þeir komu í búðina þá sa þeir hvar Godmóndr inn ríki sat of taladi við Einar Konalsson fóstira sinn. hann var vitr madr. þeir gengv þá fyrir hann. Godmóndr tók þeim allvel of let rydia fyrir þeim búðina at þeir skvöldv allir sitia mega. spurðvz þeir þá tíðinda. Alsgrímr mellti. ekki þarf þetta á mútr at mæla. Ver vilkom Godmóndr þíðia þik aþvoggar

(t) E. láti fyrir.

avroggjar líðveigis. Godmundr melli. hvart hafit er nokkora Hofdingia fondit ádr? þeir sögðu at þeir hefði fondit Skapta Þóroddzson of Snorra goda. of sögðu. honom allt í hliódi hversu hvarom þeirra fór. þá melli Godmundr. nestom fór mer til yðar lítilmannliga. ef var yðr þá erfidr. skólot er nú þvi skemr troða fyrir yðr sem ef var þá (g) erfidri. of skal ef nú ganga til dóma með yðr með alla þingmenn mína of veita yðr líft er ef má. of beriaz með yðr þótt þess þorfi við of leggja líf mitt við yðart líf. Ef mun of þvi lavna Skapta. at Þórsteinn hólmvdr son hans skal vera í bardaganum með ofþ þviat hann mun eigi treystaz avdrv en gera sem ef vil þar sem hann á Jódísi dóttur mína. mun Skapti þá vilja skilia ofþ. þeir þavkkoðu honom of tavloðu lengi hliótt síðan svo at ekki heyrðu aðrir menn. Godmundr bad þá ekki fara fyrir kne fleirvum hafdingivm. of quað hann þat vera lítilmannligt. munv ver nú áhetta með þetta líð sem nú hafvum ver. þer skólot ganga með vapnum til allra lavgskila. en beriaz eigi svo búid. Tengv þeir þá allir heim of til búða sinna. var þetta fyrst á fárra manna (h) viti. leid nú svo þingit.

Cap. CXLII.

Frá mála tilskipan.

Þat var einn dag at menn gengv til lavgbergis. of var svo skipat hofdingivm at Algrímur Ellidagrímson of Gizvrr hóiti. Godmundr ríki. of Snorri godi vorv yppi hía lavgbergi. en Aðstfirðingar stóðu nðri fyrir. Morðr Valgarðzson stóð hía Gizvri mági sínvum. hann var allra manna (i) málsniállaztr. Gizvrr melli at hann skóldi lífsa vígsavkínt. bad hann mela svo hárt at vel metti hevra. Morðr nefndi ser vatta. nefni ef í þat vetti at ef lífs lavgmerv frómhlaopi á hond Flösa Þórðarhvni. er hann hlióp til Helga Híalssonar of veitti honom holvndarsár eða mergvndar þat er at þen gerðiz en Helgi sekk bana af. tel ef hann eiga at verða vum sok

¶ 3

þá

(g) E. torfóttari.
melltastr.

(h) E. vitordi.

(i) E. sniáll-

Þá manni sekian skógarmanni úalanda úferianda úráðanda avllom biarg-
 ráðom. tel ef sekt fe hans allt. hálf mer en halft fiórðungs monnom þeim
 sem sektarfe eigv at taka at lagvom eptir hann. lysi ef vígsavk þessi til
 fiórðungsdoms þess er savkin á í at koma at lagvom. lysi ef laglshing.
 lysi ef í heyranda hliódi at lagbergi. lysi ef nú til sóknar í somar of
 til sektar foltrar á hond Flosa Þórðarsyni. lysi ef handsell dri savk Þór-
 geirs Þórissonar. At lagbergi var gerr mikill rómr at Merdi melltiz vel
 of skavroliga. Morðr tók til orðz í annat sinn. nefni ef ydr í þat vetti
 segir hann at ef lysi savk á hond Flosa Þórðarsyni. lysi ef er hann serði
 Helga Híalssón holondarsári eða mergvndar þvi sári er at þen gerðiz. en
 Helgi fekk bana af á þeim vetvangi er Flosi Þórðarson hlióp til Helga
 Híalssónar lagmgetv frumhlavpi ádr. tel ef þil Flosi eiga at verða om
 savk þá manni sekian skógarmanni úalanda úferianda úráðanda avllom
 biargráðom. tel ef sekt fe þitt allt hálf mer en hálf fiórðungs monnom
 þeim sem sektarfe eigv at taka eptir þil at lagvom. lysi ef savk þessi til
 fiórðungsdoms þess sem savkin á í at koma at lagvom. lysi ef laglshing.
 lysi ef í heyranda hliódi at lagbergi. lysi ef nú til sóknar í somar of til
 foltrar sektar á havnd Flosa Þórðarsyni. lysi ef handsell dri savk Þórgeirs
 Þórissonar. Síðan settiz Morðr niðr. Flosi gaf gott hlióð til of mellti
 efki orð á meðan. Þórgeirr Skorargeirr stóð vpp of nefndi ser vatta. nefni
 ef í þat vetti at ef lysi savk á hendr Glúmi Hílldisyni om þat er hann
 tók elld of kvækti of bar í húsin at Bergþórshvoli þá er þeir brendv inni
 Híal Þórgeirsson of Bergþórv Skarphedinsdóttor. of þá menn alla er
 þar brvnnv inni. tel ef hann eiga at verða om savk þá manni sekian skógar-
 mann úalanda úferianda úráðanda ollom biargráðom. tel ef sekt fe hans
 allt halft mer en halft fiórðungsmonnom þeim sem sektarfe eigv at taka
 eptir hann at lagvom. lysi ef savk þessi til fiórðungsdoms þess er savkin
 á í at koma at lagvom. lysi ef í heyranda hliódi at lagbergi. lysi ef nú
 til sóknar í somar of til foltrar sektar á hond Glúmi Hílldisyni. Kári
 Solmondarson sótti Kol Þórsteinsson of Gunnar Lambason of Grana
 Gunnarson of var þat mál manna at honom melltiz (k) forðvsliga vel.

(k) B. forkvnnar vel.

Þórleifr kráfr sótti Sigfússon alla. en Þórgrime inn mikli bróðir hans sótti Modolf Ketilsson ok Lamba Sigvrdarson ok Hróar Hámondarson bróður Leidólfs ins sterka. Asgrime Ellidagrímsson sótti Leidólf ok Þórstein (1) Geirleifsson. Arna Kólsson ok Grím inn rasða ok mellti þeim ollom vel. Síðan lýstu aðrir sokom sínum. ok var þat lengi dags at þof gekk. fóru menn þá heim til búða sinna. Eyiólfr Þaolverksón gekk til búðar með Flosa. þeir gengu avstr um búðina. Flosi mellti til Eyiólfs. hvart ser þú nokkva vorn í málm þessom? avngva segir Eyiólfr. hvat er nú til ráðs? segir Flosi. til mun ek leggja eitthvert ráð með þer mellti Eyiólfr. nú skaltu selia af hondom goðord þitt. ok í hendr Þörgilsi bróður þínum. en þú segz í þing með Askatli goða Þorketilsþyni norðan or Reykiardal. en ef þeir vito þetta eigi. þá má vera at þeim verði at þessu mein. þviat þeir munu selia í Austfirðingadóm. en þeir etti í Hordlend-ingadóm at selia. ok mun þeim þetta yfirsiáz. ok er fimtardóms mál á þeim ef þeir selia í annan dóm enn vera á. skvo ver þá savk vpp taka ok þó at (m) síðazta kosti. Flosi mellti. vera má at ofþ se lavnadr hríngrinn. eigi veit ek þat segir Eyiólfr. en veita skal ek yðr til laga sva at þat se mál manna at eigi þer framarr von. skal nú senda eptir Askatli. en Þörgils skal nú fegar koma til þín ok einn made með honom. Litlo síðarr kom Þörgils þar. tók hann þá við manna forregði. þá kom þar ok Askell. sagdið Flosi þá í þing með honom. var þetta nú ekki á fleiri manna vitordi en þeirra. Er nú fyr þar til er dómarr skvo útfara.

Cap. CXLIII.

Her er til dóma gengit.

Nú lídr þar til er dómarr skvo útfara. bioggo þeir sík þá til hvarirtveggis ok vapnvdz. þeir gerdu hvarirtveggis herkoml á hialmum sínum. Þorhallr Asgrímsson mellti. farid þer nú fadit minn at engv allestir. ok gerit nú alle sem rettazt. en ef nokkot vandaz í fyrir yðr látid mik vita
sem

(1) B. Geirólfsón.

(m) C. efsta.

sem sfiótast. of skal ef þá gefa ráð til með ydr. Þeir Úsgrímur litu til hans. of var andlit hans sem (n) í blóð sei. en stórt hagl hraut or avgom honom. hann bad fera sér spiót sitt. Þat hafði Skarphedinn gefit honom. of var in mesta gerðmi. Úsgrímur mellti er þeir gengu í brátt. eigi var Þórhalli frenda gott í hug er hann var eptir í búðinni. of eigi veit ef hvat hann tekr til. Hú skulu ver ganga til Marðar Balgardsjonar. sagði Úsgrímur of láta sem ekki se annat. Þvíat meiri er veidr í Flosa en morgum avðrom. Úsgrímur sendi þá mann til Sigrarar hvíta of Hialta Stegiasjonar of Svdmundar ríka. Þeir komu nú allir saman of gengu þegar at Vestfirðingadómi. Þeir gengu sonnan at dómum. en Flosi of allir Vestfirðingar með honom gengu norðan at dómum. Þar voru of Reykdelir of Vestfirðingar með Flosa. Þar var of Eyiólfr Baulverksjon. Flosi laut at Eyiólfi of mellti. Þer fere vent at of kann vera at eigi fari fiarri því sem þú gatz til. láttu hliótt yfir því segir Eyiólfr. koma mun þar at ver monnum þess at neyta. Morðr nefndi ser vatta of bað til hlotfalla ollom þeim monnom er skóggangsakir áttu at sekta í dómum hverr sína savf skylldi fyrst sekta eða fram segia. eða hverr þar nest eða hverr síðast. bað hann lagbodi at dómi svo at dómendr heyri. Þá voru hlotadar fram savgor. of hlaut hann fyrst fram at segia sína savf. Morðr Balgardsjon nefndi ser vatta í annat sinn. nefni ef í þat vetti at ef tek misavido alla or málinu hvart sem mer verdr ofmellt eða vanmellt vil ef eiga retting allra orða minna vnz ef kem máli mínu til rettra laga. nefni ef mer þessa vatta. Morðr mellti. nefni ef í þat vetti at ef bhd Flosa Þórdarsyni eða þeim manni avðrom er handsellda (o) savfvorn þerir fyrir hann at hlhða til eidsptallz míns of til framsavgo sakar minnar. of til sóknargagna þeirra allra er ef hygg fram at fera á hendr honom. bhd ef lagbodi at dómi svo at dómendr heyri om dóm þveran. Morðr Balgardsjon mellti. nefni ef í þat vetti at ef vinn eid at ból lag eid. of segi ef þat gudi at ef skal svo sok þessa sekta sem ef veit sannast of rettast of hellzt at laggom. of avll lagmellt skil frammi hafa of af hendi iuna meðan ef em

(n) E. á.

(o) B. E. logvorn.

em (p) at þessu máli. Síðan quað hann svo at orði. Þórodd nefnda ef í vetti annan Þórbiörn. nefnda ef í þat vetti at ef lǫsta laugmeyr frómlaupi á hönd Flösa Þórðarsyni á þeim vettvangi er Flösi Þórðarson hlióp laugmeyr frómlaupi til Helga Híalssonar. Þá er Flösi Þórðarson ferdi Helga Híalsson hölvndarsári eða mergondar því er at þen gerðiz. en Helgi fékk bana af. talda ef hann eiga at verða um sað þá mann sekian flógarman ualanda úferianda úráðanda ollom biargráðom. talda ef fékk fe hans allt hálf mer en hálf flóðvongsmonnóm þeim sem sektarfe áttu at taka eptir hann at laugom. lǫsta ef til flóðvongsdóms þess er soðin á í at koma at laugom. lǫsta ef lauglǫsing. lǫsta ef í heyranda hlióði at logbergi. lǫsta ef nú til sóknar í somar ok til soðnar flóllrar á hönd Flösa Þórðarsyni. lǫsta ef handseiddri soð Þórgeirs Þórissonar. hafða ef þav ord avoll í lǫsingi minni sem nú hafða ef í framsaogv saðar minnar. segi ef svo skapada flóggangsað þessa fram í Dstfirðingadóm yfir höfði Jóni sem ef quað þá at ef lǫsta. Lǫsingar vattar Marðar gengv þá at dómi ok quado svo at orði at annarr taldi vetti fram. en báðir gulldu samqvæði at Morðr nefndi ser Þórodd í vetti. en annan mik. en ef heiti Þórbiörn. síðan nefndi hann saðvör sinn. Morðr nefndi okkr í þat vetti at hann lǫsti laugmeyr frómlaupi á hönd Flösa Þórðarsyni er hann hlióp at Helga Híalssyni á þeim vettvangi er Flösi Þórðarson veitti Helga Híalssyni hölvndarsár eða mergondar þat er at þen gerðiz. en Helgi fékk bana af. taldi hann Flösa eiga at verða um sað þá mann sekian flógarman ualandi úferiandi úráðandi ollom biargráðom. taldi hann fékk fe hans allt hálf ser en hálf flóðvongsmonnóm þeim sem sektarfe áttu at taka eptir hann at laugom. lǫsti hann til flóðvongsdóms þess er soðin átti í at koma at laugom. lǫsti hann lauglǫsing. lǫsti hann í heyranda hlióði at laugbergi. lǫsti hann nú til sóknar í somar ok til soðnar flóllrar á hönd Flösa Þórðarsyni. lǫsti hann handseiddri soð Þórgeirs Þórissonar. hafði þav avoll ord í lǫsingi sinni sem hann hafði í framsaogv saðar sinnar ok ver höfom í vettis borb okkrom. hafom við nú rett borit vetti okkat ok

Gg

verðom

verðom á eitt sáttir. berom við svo skapat (q) vetti þetta fram í Döf-
firðingadóm yfir hófði Tóni. sem Morðr quað þá at er hann lýsti. Þ
annat sinn sagðu þeir fram í dóm lýsingar vetti. of hafðu sár fyrr en
frómlaup sðarr. of hófðu oll orð in samms sem fyrr. of baru svo skapat
lýsingarvetti þetta fram í Döfírdingadóm sem Morðr quað at þá er
hann lýsti. Sakartavkvattar Marðar gengu þá at dómi of taldi annarr
vetti fram. en bádir gollðu samqvæði of kvæðu svo at orði at þeir Morðr
Balgardzson of Þorgeirr Þórisson nefndu þá í vetti at Þorgeirr Þóris-
son seldi vígsof í hendr Merði Balgardzsyni á hendr Flosa Þórdarsyni
vm víg Helga Híalssonar. seldi hann honom savk þá með sóknargavgnom
avllom þeim sem savfinni áttu at fylgia. seldi ham honom at sekia of
at setta á of svo allra gagna at nióta sem hann veri rettr aðli. seldi
Þorgeirr með lagom en Morðr tók með lagom. baru þeir svo skapat
sakartavkvetti fram í Döfírdingadóm yfir hófði Tóni. sem þeir Þór-
geirr of Morðr nefndu þá vatta at. alla vatta letu þeir eida (r) sveria
ádr enn vetri þeri of svo dómendr. Morðr Balgardzson nefndi ser vatta.
í þat vetti sagði hann at ef bhd búvm þeim ix. er ef quadda vm savk
þessa er ef hófðaða á hond Flosa Þórdarsyni til setu vestr á árbakka. of
til (s) rvdningar vm quidbvd þann. bhd ef lagbodi at dómi svo at
dómendr heyra. Morðr nefndi ser vatta í þat vetti at ef bhd Flosa Þór-
darsyni eða þeim manni avdrom er handsellða (t) savkvorn þesir fyrir
hann til rvdningar vm quidbvd þann er ef þesir saman settan vestr á ár-
bakka. bhd ef lagbodi at dómi svo at dómendr heyra. Enn nefndi Morðr
ser vatta í þat vetti at nú eru avll frómgavgn fram komin þav er savfinni
eigu at fylgia. bodit til eidsþiallz. vnninn eidr. sagð fram savk. borit
lýsingarvetti. borit sakartavkvetti. bodit búvm í setu. bodit til rvd-
ningar vm quidbvdinn. nefni ef mer þessa vatta at gavgnom þessvm
sem nú eru fram komin. of svo at því at ef vil eigi vera (u) savk þorsinn
þótt

(q) E. lýsingarvatti.
ingar vm quid þann.
sókn þorsinn.

(r) E. vinna.
(t) E. lagborn.

(s) E. retta.
(u) E.

Þótt ek ganga frá dómi gagna at leita eða annarra eyrinda. Þeir Flosi gengu nú þangat til sem búarnir sátu. Flosi melli til þeirra. Þat monu Sigfúsþynir vita hversu réttir betvangsbúar þessir eru er her eru þaðaddir. Ketill or Mork svarar. her er sá búir er heillt Merði vndir skír en annarr er þrimenningr hans at frendþyni. taufu þeir þá frendþynina of saunnvdu með eidi. Eyiólfr nefndi ser vatta. at qvidrinn skuldi standa þar til fyrst at roddr veri. í annat sinn nefndi Eyiólfr ser vatta í þat vetti sagði hann at ek ryð þessa menn báða or qvidbordinom. of nefndi þá á nafni. of svo febr þeirra. fyrir þá sauf at annarr þeirra er þrimenningr Mardar at frendþyni en annarr at godþioiom þeim er qvid eigv at rydia at loggom. erot þit fyrir laga sakir únýttr í qvid. þviat nú er rett lagvrdning til yfkar komin. ryð ek yfkr or at alþingismáli retto of allþeriar laggom. ryð ek handselldu máli Flosa Þordarsonar. Hú melli avll alþýða of qváu ónýt málit fyrir Merði. vrdv þá allir á þat sáttir at þá veri framarr vorn en sök. Asgrímur melli þá við Mord. eigi er enn þeirra allt þótt þeir þikkiz nú hafa fast framgengit. of skal nú fara at finna Þorhall son minn. of vita hvat hann leggtr til með oss. þá var sendr skírlike madr til Þorhallz of sagði honom sem greiniligazt hvar þá var komit málinv at þeir Flosi þóttvz hafa únýt qvidbvdinn. þat skal ek at gera at ydr skal þetta ekki at sakarþelli verða. of segir þeim at þeir trúi þvi ekki þótt logvillv se gervar fyrir þeim. þviat vitringinom Eyiólfi hefir nú yfir sez. skaltv nú ganga heim sem hvatligazt. of segia at Mordr Balgarðzson gangi at dómi of nefni ser vatta at únýt er lagvrdning þeirra. of sagði hann þá fyrir greiniliga hversu þeir skuldu með fara. Sendimadrinn fór of sagði þeim tillagvr Þorhallz. Mordr Balgarðzson gefk þá at dómivom of nefndi ser vatta. í þat vetti sagði hann at ek únýti lagvrdning Eyiólfs Bavlverksfsonar. sinn ek þat til at hann roddi eigi við aðila fronsakar. heilldr við þann er við sol fór. nefni ek mer þessa vatta eða þeim er niota þorfv þessa vettis. Síðan bar hann vettit í dóm. Hú gefk hann þar til er búarnir sátu. of bad þá niðr setiaz er vpp hafvdu stavit. of qvad þá retta vera í qvid bordinom. melli þá allir at Þorhalle hefði mikit at gert. of þótti þá ollom framarr sök en vorn. Flosi melli þá við Eyiólfr. etlar þú þetta lagv vera? þat etla ek víst segir hann. of hefir oss at ósv yfir

yfirsez. en þó skolo ver enn (x) reyna þetta meirr með ofþ. Eyiólfr nefndi ser vatta. í þat vetti sagði hann. at ef ryð þessa ii. menn or quidborðinum. of nefndi þá báða. fyrir þá savk at þeir eru búðsetomenn en eigi (y) bóndr. ann ef yfkr eigi at sitia í (z) dómnum þvíat nú er rett laggröðning til yfkr komin. ryðr ef yfkr or quidborðinum at alþingis máli retto of allzheriar laggom. quað Eyiólfr ser nú miok á óvart koma ef þetta metti rengia. mellto þá allir at þá veri vörn framarr en savkr. lofðo nú allir miok Eyiólfr of kavllöðo avngan mann monðo þvrsa at reyna við hann laggfem. Morðr Balgarðzson of Alsgrinnr Ellidagrinnson sendo nú mann til Þórhalls at segia honom hvar þá var komit. En er Þórhalle heyrði þetta spurði hann hvat þeir gtti ser göðs? eða veri þeir snavðir sendi mabrinn sagði at annarr bioggi við málnyð of þeir þedi þv of er at búit. en annarr á þvibvng í landi þv er þeir búia á. of feðir síl stalfir of hafa þeir eina ellðzsto of hinn er landit leigir. of eimn smalamann. Þórhalle mellti. Enn mon þeim fara sem fyrr at þeim mon hafa yfirsez. of skal ef þetta allstíott rengia fyrir þeim. of þva þótt Eyiólfr þesði her allðigv orð vrn at rett veri. Þórhalle sagði nú sendimanni alle sem greiniligazt hversv þeir skuldo með fara. kom sendimadr apr of sagði Morði of Alsgrinnr ráð þav er Þórhalle hafði tillagt. Morðr gefk þá að dómi of nefndi ser vatta. í þat vetti at ef ónyti laggröðning Eyiólfrs Bolverksónar fyrir þat er hann röðdi þá menn or quidborðinum er at retto eigo í at vera. er fá hvær rettr í búia quidborði er hann á CCC. í landi eða þadan af meirr þótt hann hafi ongva málnyð of þótt hann leigi eigi land. let hann þá koma vettid í dómnum. gefk hann þá þangat er búarnir vorv. of hað þá niðr setiaz. of quað þá rettra í búia quidborðinum. þá varð óp mikit of kall of mellto þá allir at miok veri hrakit málit fyrir þeim Flosa of Eyiólfr. of vrbv nú á þat sáttir at sökni veri framarr en vörn. Flosi mellti til Eyiólfrs. Mon þetta rett vera? Eyiólfr leð eigi til þess hafa vigmvni at vita þat víst. sendo þeir þá mann til Skapta laggsavgo mann; at spyria eptir hvart rett veri. hann sendi þeim þav orð apr at þetta

(x) E. þrenja.

(y) E. búar.

(z) E. quidinum.

Þetta vgeri at vísu lag þótt fáir konni. var þá sagt þeim Flosa. Eytólfr
 Bolverksjon spurdi nú Sigfússons at um aðra búna þá sem kvaddir voru.
 Þeir kváðu vera þá III. er rangkvaddir voru. Þóttat þeir sitia heima er
 ngerri voru. Eytólfr nefndi ser vatta at hann rydr þá alla III. menn or
 kvíðborðinóm of með rettom roðningar málóm. Síðan melli hann til
 búanna. Þer erot skylldir til at gera hvarvmtveggjom lag. nú skulu þer
 ganga at dómom þá er þer erot kvaddir of nefnd ydr vatta at þer látið
 þat standa fyrir kvíðborði yðrom at þer erod v. beiddir búna kvíðar. en
 þer eigv IX. at vera. mon Þórhallr þá ollom málóm framkoma ef hann
 berg þessv víð. fannz þat nú á í lavllu at þeir Flosi of Eytólfr helðoz.
 nú miof. gerðiz rómr mikill at þótt eydr veri brenno málins of nú veri vorn
 framarr en sófn. Asgrímur melli til Mordar. eigi vits þeir enn hveris þeir
 skulu helaz fyrr enn Þórhallr er sonðinn son minn. sagði Híall mer svo at
 hann hefði svo kent Þórhalli lag at hann mundi meste lagamadr vera á
 Íslandi þótt reynd þyrfti. var þá madr sendr til Þórhallz at segia honort
 hvar þá var komit. of hól þeirra Flosa of orðrom alþýðu at þá veri
 eytt brennomáli fyrir þeim Mordr. vel er þat segir Þórhallr ef enga fá
 þeir svírding af þessv. skaltu fara of segia Mordr at hann nefni vatta
 of vinni eid at þótt at meiri hlotr er rett kvaddr. skal hann þá láta koma
 vgetrit í dóm. of berg hann þá frumsofinni. en sekr er hann III. morkom
 fyrir hvern þann er hann hefir rangt kvatt. of má þat ekki sefia á þessv
 þingi. skaltu fara apr. hann gerir nú svo of sagði þeim Mordr allt sent
 gerst frá orðom Þórhallz. Mordr gekk at dómí of nefndi ser vatta of vanni
 eid at meiri hlotr var rett kvaddr búanna. qvaz hann þá hafa borgit frum-
 sofnni. skulu óvinir varir af avdro hafa metnad enn þótt at ver hafin
 her mikit rangt í gert. var þá rómr mikill at þótt gerr at Mordr gengi
 vel fram í málins. en tavldu Flosa of hans menn fara með lagvillor
 einar of rangindi. Flosi spurdi Eytólfr hvart þetta mundi rett vera? en
 hann kvadz þat eigi víst vita. of kvad lagmann or þessv slita skuldov.
 fór þá Þórkell Seitzson af þeirra hendi at segia lagmanni hvar komit
 var. of spurdi hvart þetta vgeri rett er Mordr hafði melli? Skapti segir.
 fleiri ero nú allmiklir lagmenn en ek gtlada. en þer til at segia þá er þetta
 svo rett í alla stadi at her má ekki í móti mela. en þó gtlada ef at ek einn

munda nú þetta konna síðan Hiáll var dædr. Þvíat hann einn vísa ef
 konna. Þórkell gekk þá aptr til þeirra Flosa of Eyiólfs. of sagði at þetta
 voru laug. Morðr Balgardsyson gekk þá at dómi of nefndi ser vatta. í
 þat vetti sagði hann at ef beidi búa þá er ef qvadda um sað þá er ef
 hofdada á hond Flosa Þórdarsyni framboðdar um qvibboðdinn at bera
 annat tveggia af eda á. beidi ef (þ) laugboði at dómi svo at dómendr
 heyra um dóm þveran. búar Marðar gengv þá at dómi. taldi einn fram
 qvibboðdinn. en allir golldu samqvæði. of qvadv svo at ordi. Morðr Bal-
 gardsyson qvaddi ofð foidar þegna IX. en ver stavndom her V. en III.
 ero or roddir. hesir nú vattord komit fyrir þá III. er bera áttv með ofð.
 Þyllda nú til laug at bera fram qvibboðdinn. voru ver qvaddir at bera
 vitni þat hvart Flosi Þórdarsyni hlióp laugmetv fromslappi at Helga Hiáls-
 syni á þeim vevvangi er Flosi Þórdarsyni serði Helga Hiálsyni holondar-
 sári eda mergondar því er at þen gerðiz. en Helgi sekk bana af. qvaddi
 hann ofð þeirra orða allra er ofð þyllda laug til um at skilla of hann
 villdi ofð at dómi beidi hafa. of þessv máli áttv at fylgia. qvaddi hann
 svo at ver heyrdom á. qvaddi hann um handsellt mál Þorgeirs Þóris-
 sonar. hofom ver nú allir eida vnnit of rettan qvibboðd varn of ordit á
 eitt fáttir berom á Flosa qvibboðdinn. of telvum hann sannan at sokinni.
 berom ver svo skapadan IX. búa qvib þenna fram í Vestfirðingadóm yfir
 hofdi Þónt. sem Morðr qvaddi ofð at. en sá er qvibr varr allra sogðv
 þeir. í annat sinn barv þeir á Flosa qvibdinn. of barv um sár fyrr en um
 fromslapp síðarr. en aðll avnnor ord barv þeir sem fyrr barv þeir á Flosa
 qvibdinn of bárv hant sannan at sokinni. Morðr Balgardsyson gekk at
 dómi of nefndi ser vatta at búar þeir er hann hafði qvadda um sað þá
 er hann hofdadi á hond Flosa Þórdarsyni hofðv borit qvibdinn of borit
 hann sannan at sokinni. nefndi hann ser þessa vatta eda þeim er neyta
 eda nióta þyrsti þessa vettis. í annat sinn nefndi Morðr ser vatta nefni
 ef í þat vetti at ef bhd Flosa Þórdarsyni eda þeim manni er hand-
 sellda laugvorn hesir fyrir hann at taka til varna fyrir sað þá er ef
 hofdada

(þ) B. C. laugbeidings.

hofðaða á hendr honum. Þvíat nú eru aðll sóknargagn framkomin þav er sáðinni eigi at fylgia at lagðom. Þorin vetti aðll of þúa qvindr of nefndir vattar at qvindrordi of aðllom gavgnom þeim er fram eru komin. en ef nokkorr lotr geriz sá í lagðvorn þeirra er ef þorfa til sóknar at hafa þá kys ef sókn vndir mik. bhd ef lagðbodi at dómi svo at dómendr heyra. þat hlegir mik nú Eyiólfr sagði Flosi í hvg mer at þeim mon t brúmbregða of ofarlíga (a) kleyia þá er þú þerr fram vornina.

Cap. CXLIV.

Frá Eyiólfi Þavberksþyni.

Eyiólfr Þolberksson gekk þá at dómi of nefndi ser vatta at þof at sú er lagðvorn máls þessa at þer hafit sótt málit í Aðstfirðinga dóm. Þvíat Flosi hefir sagz í þing með Aðskatli goða. eru her nú hvarirrbeggiv vattar-nir þeir er víð vorv of þat monv bera at Flosi selldi af hendi godvord sitt Þorgisli bróðvr sínom. en síðan sagðiz hann í þing með Aðskatli goða. nefni ef mer þessa vettis eða þeim er nióta þorfo þessa vettis. í annat sinn nefndi Eyiólfr ser vatta. nefni ef í þat vetti sagði hann. at ef bhd Merði er savk hefir at setia eða safar aðila at hlhða til eidspiallz mánð. of til framsavgv varnar þeirrar er ef mon framberra. bhd ef lagðbodi at dómi svo at dómendr heyra á. Eyiólfr nefndi ser enn vatta. nefni ef í þat vetti at ef vinn eid at bók laggeid of segi þat godi at ef skal svo mál þetta veria sem ef veit rettazt of sannazt of hellzt at lagðom. of aðll lagmet skil af hendi inna þav er vndir mik, koma á þessv þingi. Eyiólfr mell-ti. þessa tvo menn nefni ef í vetti at ef feri fram lagðvorn þessa at mál þetta var sótt í annan fiórðvngsdóm enn vera átti. tel ef fyrir þat ónhða savk þeirra. segi ef, svo skapada vorn þessa fram í Aðstfirðingadóm. síðan let hann bera fram vetti þav aðll er varninni áttv at fylgia. síðan nefndi hann vatta at ollom varnargogvnom at nú vorv aðll framkomin. Eyiólfr nefndi ser vatta í þat vetti at ef ver goða lhriti dómendv at þema savk þeirra

(a) E. Hleia.

Þeirra Marðar. Þvíat nú er lagsgögn framkomin í dóminni. ver ef þvitti godalþvitti lagalþvitti þfalavsv þhvitti folsv of favsv svo sem ef á at veria; at alþingis máli rettv of allþheriar lagvögn. Síðan let hann deina vorvina. Þeir Asgrímur letv sekta vnn brennv málin. of gengv þav fram.

Cap. CXLV.

Tillaga Þórhallz Asgrímssonar.

Nú sendv þeir Asgrímur manni til Þórhallz of letv segia honum í hvort úefni komit var. Þórhallr svarar. ofstarrir var ef nú. þvíat enn mondi þetta mál eigi þannveg farit þafa ef ef hefða vid verit. se ef atferð þeirra at þeir monv etla at stefna yðr í simtardóm fyrir þings afglopvn. Þeir monv of etla at vefengia brennv málit of láta eigi deina mega. Þvíat nú er sú atfor þeirra at þeir monv engis illz svðav. skaltv nú ganga til þeirra sem skiotagt of segia at Morðr stefni þeim báðvnn Flösa of Eyjólfvi vnn þat er þeir þafa se borit í dóminn of láta varða þiorþavvgsgarð. Þá skal hann stefna þeim annarri stefnv vnn þat er þeir þarv vetti þav er eigi áttv máli at skipta með þeim of gerðv í því þings afglopvn seg þeim at ef segi svo ef tvgr þiorþavvgssakir erv á einvnn manni at þann skal deina skógarmann. Skolvt þer því fyrr til þúa yðart mál at er skolvt fyrr sekta of deina. Hv fór sendimadrinn í brot of sagði Merði of Asgrími. Síðan gengv þeir til lagvbergv. Morðr Balgarðzson nefndi ser vatta. nefni ef í þat vetti at ef stefni Flösa Þórðarsyni vnn þat er hann gaf se til líðv ser her á þinginn Eyjólfvi Þavlvberksyni. tel ef hann eiga at verða vnn savl þá sekian (b) þiorþavvgsmann. því at einv ferianðane festvnn helganda nema þiorþavvgv eða aðalvestr komi fram at feransdómi. en alsektian skógarmann elltgar. tel ef sekt se hann allt hálfv mer en hálfv þiorþvngvsmonnvnn þeim sem sektarfe eigo at taka eptir hann at lagvögn. stefni ef máli þessv til simtardómvv sem málit á í at koma at lagvögn. stefni ef nú til sóknar of til sektar follrar. stefni ef lagvstefnv. stefni ef

(b) E. skógarmann.

ef í heyranda hliódi at logbergi. Slíkri stefnu stefndi hann Eyiólfi Það-
 verkssöni um þat er hann hafði tekit feit of þegit. of stefndi hann þeirri
 saðl í fíntardóm. í annat sinn stefndi hann Þlofa of Eyiólfi um þá saðl
 er þeir barð vetti þav á þingi er eigi áttv máli at skipta með monnom
 at lagvóm. of gerðu í því þings afglopon. let hann fyrir þat varða þeim
 fiorbavgsþard. gengv þeir þá í brot of til laggrettv. þar var þá fíntar-
 dómurinn settr. þá er þeir Ásgrímur of Morðr vorv í brot gengur þá vrbv
 dómendr ekki ásáttir hverv dema skvldi. þvát þeir villv somir dema
 með Þlofa en somir með Morði of Ásgrími. vrbv þeir Þlofi of Eyiólfr
 þá at vefengia dómum. dvaldz þeim þar at því meðan stefnurnar hvóv
 verid. Litlu síðarr var þeim sagt Þlofa of Eyiólfi. at þeim var stefnt at
 logbergi í fíntardóm tveim stefnum hvarvum þeirra. Eyiólfr melli þá. illv
 heilli hvóv ver her dvaldz er þeir hafa fyrr orðit at bragði at stefna enn ver.
 þefir her nú framkomi (c) flegleifr Þórhallz. of er hann ongom manni
 líkr at viti sínv. eiga þeir nú of fyrr at sekia í dómum sín mál. lá þeim
 þar of allt víð. en þó skvov ver nú ganga til lagbergv of þúa mál til á
 hendr þeim þótt ofv komi þat fyrir lítit. fórv þeir þá til lagbergv. of
 stefnir Eyiólfr þeim um þings afglopon. Síðan gengv þeir til fíntardóm-
 sínv. þá er þeir Morðr of Ásgrímur komv til fíntardóms sínv nefndi Morðr
 ser vatta of bavð at hlhða til eidspiallz sínv of til framfvgv safar sínnar
 of til sóknargagna þeirra allra er hann hvóv fram at vera á hendr þeim
 Þlofa of Eyiólfi. bavð hann lagþvði at dómi sva at dómendr heyrðv um
 dóm þveran. í fíntardómi skvldv of savnnvornarmenn fylgia eivom of
 skvldv þeir þá eivav vinna. Morðr nefndi ser vatta. nefndi ef í þat vetti
 sagði hann at ef vinn fíntardóms eid. víð ef sva gvð hialpa mer í þvsa
 líofi of í avðrv at ef skal sva saðl þessa sekia sem ef veit rettazt of sannazt
 of hellzt at lagvóm. hvvg ef of Þlofa sannan at sol þessi vera ef efni er
 á því. of ef þefka fe borit í dóm þenna um saðl þessa. of ef monka vera.
 ef þefka fe fondit of ef monka fe finna hvarki til laga ne til úlaga. Savn-
 nvarmenn. Marðar gengv þá tveir at dómi of nefnvðv ser vatta í þat
 vetti.

Hh

vetti. of við vinnum eíd at bók logeið. biðio við svo goð hiálpa okkr í
 þvísa líði of í andro. at við leggiom þat undir þegnskap okkarn at við
 hyggiom at Morðr moni svo sekia sakl þessa sem hann veit rettazt of
 sannazt of hellzt at logom. of hann hefr at fe borit í dóm þenna um sakl
 þessa til líðs ser. of hann monkat biðða. of hann hefr at fe fondit of
 hann monkat finna hvarki til laga ne til úlaga. Morðr hafði qvadda þing-
 vallarbúa IX. til sakarinnar síðan nefndi Morðr ser vatta. of sagði fram
 þer III. sakir er hann hafði tilbúnar á hendr þeim Flosa of Eyiólfi. of
 hafði Morðr þav oll orð í framsavgy sakar sinnar sem hann hafði í stefnu
 sínni. sagði hann svo skapadar (d) fiorbavgsfakir þessar fram í fimtar-
 dóm sem hann qvad þá at er hann stefndi. Morðr nefndi ser vatta. of
 þavð búom þeim IX. í setu vestr á árbakka. Morðr nefndi ser vatta of
 þavð þeim Flosa of Eyiólfi at ryðia qvidinn. þeir gengv til at ryðia qvid-
 þvrdinn of hvgðv at of gátv hvergi rengdan. gengv frá við svo búit of
 vndv all illa við. Morðr nefndi ser vatta of beiddi búia þá IX. framþvrdar
 um qvidþvrdinn er hann hafði ádr qvadda at bera annatrveggia af eða á.
 búar Marðar gengv þá at dómi. of taldi einn fram qvidinn en allir
 gollðv samkvæði. þeir havðv allir vnnit fimtardóms eíd of bárv Flosa
 sannan at sakfínni of bárv á hann qvidinn. bárv þeir þá svo skapadan
 fram qvidinn í fimtardóm yfir havðv þeim manni er Morðr hafði sakl
 sína framsagt. síðan bárv þeir qvidv þessa alla er þeir vorv skollðir at
 bera til allra saka. of fór þat lagliga (e) fram. Eyiólfr Þavlværks-
 son of þeir Flosi sátv um at rengia of gátv ekki atgert. Morðr Þalgard-
 son nefndi ser vatta. nefni ek í þat vetti at búar þessir IX. er ek qvadda til
 saka þessa er ek hofðaða á hendr Flosa Þvrdarsyni of Eyiólfi Þol-
 værks-
 syni hafa borit á kviddinn of borit þá sanna at sakfóm. nefndi hann ser þessa
 vatta. annat sinn nefndi hann ser vatta. nefni ek í þat vetti sagði hann
 at ek býð Flosa Þvrdarsyni eða þeim manni androm er handsellða lag-
 vovrn hefr her at taka til varna. þvíat nú er framkomin (f) sakfnargogn
 avll

(d) N. Stordongs.
gavgn.

(e) E. af hendi.

(f) E. from-

avll. bodit til eidsþiallz. vinninn eidr. sagð fram sak. borit stefno vetti.
 bodit búom í setv. bodit til ræðningar um qvidium. borinn qvidr. nefndir
 vattar at qvidborði. nefndi hann ser þessa vatta at gagnvöm þeim sem
 fram vorv komin. þá stöð þá upp er sakinn hafði yfir höfði verit fram-
 sagð of reifði málit. hann reifði þat fyrst er Morðr baðv at hlýða til
 eidsþiallz síns. of til framsagv sakar of til söknargagna allra. þá reifði
 hann þat þvi næst er Morðr vann eib of savnnvornarmenn hans. þá reifði
 hann þat er Morðr sagði fram sak of qvab þva at orði at hafði þav avll
 orð í reifingu sinni er Morðr hafði áðr í framsogv sakar sinnar of hann
 hafði í stefno sinni. of hann sagði þva þkapada sakfina fram í samtardóm
 sem hann qvab at þá er hann stefndi. þá reifði hann þat er þeir bárv
 stefno vetti of talði þá avll orð þav er hann hafði áðr í stefno síani of
 þeir höfðu í vettisbvrð sínv. of nú hefi ek sagði hann í reifingu minni
 of þeir bárv þva þKapadan qvidinn fram í samtardóm sem hann qvab þá
 at er hann stefndi. síðan reifði hann þat er Morðr baðv búom í setv.
 þá talði hann þat þvi næst er hann baðv þlosa at ryðia qvidinn eða þeim
 manni er handsellða lagvorn hefir fyrir hann. þá talði hann þat er búar
 gengv at dómi of bárv á kviddinn of bárv þlosa sannan at sakfinni. bárv
 þeir þva þKapadan ix. búar qvid þenna fram í samtardóm. þá reifði hann
 þat er Morðr nefndi vatta at þvi er qvidrinn var á borinn. þá reifði
 hann þat er Morðr nefndi vatta at gognvöm of baðv til varnar. Morðr
 Balgardsyn nefndi ser vatta. nefni ek í þat vetti sagði hann at ek banna
 þlosa Þorðarsyni eða þeim manni avðrvöm er handsellða lagvorn hefir
 fyrir hann at taka til varna. þviat nú erv avll söknargagva framkomin
 þav er sakfinni eigv at fylgia at reifðu máli of þva bornvöm gognvöm. síðan
 reifði reifingarmadr þetta vattorð. Morðr nefndi ser vatta of beiddi
 dómendr at dema um mál þetta. þá mellti Stjorr hvíri. fleira mont þvi
 Morðr eiga at at gera. þviat eigi monv fernar tylvtir dema eiga. þlosi
 mellti nú við Eyiolf. hvat er nú til ráða? Eyiolf mellti þá. nú er or
 vaðvndv at ráða. enn skolv ver enn bíða. þviat nú get ek at nú geri þeir
 rángt í sökninni. þviat Morðr beiddi þegar dómv á málinv. en þeir eigv
 at nefna or dómivöm vi. menn. síðan eigv þeir við vatta at bíða ofkr
 or at nefna dómivöm avra vi. menn. en við skolv þat eigi gera. þviat

Þá eigð þeir at nefna or þá vi. menn. of mon þeim þat yfirfiáz. er þá ungt allt mál þeirra ef þeir gera þat eigi. Þvíat þrennar tylstir eigð at dema málit. Þlofi mellsti. vitr madr ertó Eyiólfr svo at fáir monð standa á spordi þer. Norðr Balgardsþson nefndi ser vatta. nefni ef í þat vetti sagði hann. at ef nefni þessa vi. menn or dómínom. of nefndi þá alla á nafn. ann ef ydr eigi at sitia í dómínom. nefni ef ydr or at alþingis máli retto of allzheriar lagdom. eptir þat bavð hann þeim Eyiólfi of Þlofa við vatta at nefna or dómínom adra vi. menn. en þeir Þlofi villdo eigi or nefna. Norðr let (g) þá dema málit. of er demt var málit. nefndi Eyiólfr ser vatta. of kalladi ónþran dóm þeirra of allt þat er þeir hosdo atgert. fann þat til at demt hafði half fiórða tylpt. þar sem þrennar áttó at dema. Þfolv ver nú sekia fimtardóms sakir varar of gera þá sekia. Sigzorr hvitti mellsti þá við Norð Balgardsþson. allmiok hefir þer yfirsez er þú skylldir þetta rangt gera. of er slíkt úgefa mikil. eða hvat skal nú til ráða taka Algrímur frendi? segir Sigzorr. Algrímur mellsti. nú skolo ver senda mann Þórhalli syni mínom. of vita hvat hann legger til ráðs með oss.

Cap. CXLVI.

Bardagi á alþingi.

Snorri goði spyr nú hvar komit er málonom. tekr hann þá at fylkia líði síno fyrir nedan almannagió millom of hladdúdar. of sagði fyrir ádr sínom monnom hvat þeir skylldo atgera. Sendimadrinn kemr nú til Þórhallz Algrímssonar. of segir honom hvar þá var komit at þeir Norðr Balgardsþson mondo sekir gervir allir en eytt vígsmálov. en er hann heyrði þetta brá honom svo við at hann mátti eigi orði vppfome. hann spratt þá vpp or rúminu of þreis tveim hondom spiótit Skarphedinsnast of raf í gegnom fótinn ser. var þar á holldit of kveiso naglinn á spiótinu. þvíat hann skar út or fetinum. en blóðfossinn fellr of vaggfollin svo at lefr fell eptir gólsino. hann gefk nú út or búðinni óhalltr of fór
sua

svo hart at sendimadrinn fekk eigi fylgt honum. ferr hann nú þar til er
 hann kemr til samtardómsins. þar metti hann Grími inum raðda frenda
 Flosa. of iafuþjótt sem þeir fonda; lagði Þórhalle til hans spjóttinu of
 kom í fíolldinn of klofnadi hann í sondr. en spjóttit hlióp í gegnum hann
 svo at oddrinn kom út á milli herðanna. Þórhalle fastadi honum af
 spjóttinu. Kári Solmundarson gat sed þetta of melli við Alsgrím. her er
 kominn Þórhalle son þinn of hefir þegar vegit víg. of er þetta skomm mikil
 ef hann einn skal hvg til hafa at hefna brennunnar. þat skal of eigi vera
 segir Alsgrím. of núm ver nú at þeim. var þá kall mikil um allan
 herinn. of síðan var ept heróp. þeir Flosi snery þá við of eggvöð; nú
 fast hvarirtveggis. Kári Solmundarson sneri nú þar at sem fyrir var
 Arni Kolsfson of Hallbiorn inn sterki. of þegar er hann sá Kára hió
 hann til hans of stefndi á fótinn. en Kári hlióp í lopt vpp of misti Hall-
 biorn hans. Kári sneri at Arna Kolsfyni of hió til hans of kom á avylina
 of tók í sondr aylarbeinit of víðbeinit. of (h) hlióp allt ofan í brjóstit.
 fell Arni þegar dædr til iardar. Síðan hió hann til Hallbiarnar of kom
 í fíolldinn. of gekk í gegnum fíolldinn of (i) svo ofan af honum þymal-
 tána. Hólmsteinn fast spjótti til Kára. en hann tók á lopti spjóttit of sendi
 aptr. of varð þat mannbani í lídi Flosa. Þorgeirr skorargeirr kom at
 þar er fyrir var Hallbiorn inn sterki. Þorgeirr lagði til hans svo fast með
 annarri hendi at Hallbiorn fell fyrir of kom; nauðoliga á fetr of sneri
 þegar vndan. þá metti Þorgeirr Þórvalldi Þrómketilsfyni. of hió þegar
 til hans með avrinni rimmöggi er átt hafði Skarphedinn. Þórvalldr
 kom fyrir síf fíolldinn. Þorgeirr hió í fíolldinn of klavf allan. en hynn-
 an sí en fremri rann í brjóstit of gekk á hol of fell Þórvalldr þegar of var
 dædr. Hú er at segia frá því at Alsgrím Ellidagrímson of Þórhalle son
 hans. Hiallti Skeggjason of Sigvorr hótti sóttv at þar sem fyrir var Flosi
 of Sigfúsfnir of adrir brennomenn. var þar allharðr bardagi of lafz
 með því at þeir sóttv svo fast at. at þeir Flosi hrokkv vndan. Godmunde
 inn ríki of Norðr Balgardsyn of Þorgeirr skorargeirr sóttv þar at er
 Hh 3 voro

(h) C. klavf hann.

(i) C. of tók af honum tána mestv.

vörv Drifirðingar of Drifirðingar of Reykbeltr. var þar (k) allharðr bar-
dagi. Kári Solmundarson kom at þar er fyrir var Biarni Broddhelgason.
Kári þreif upp spíót of lagði til hans of kom í skíoldinn. Biarni stævt
hjá ser skíldinum. ella hefði spíótt stádit í gegnum hann. hann hío þá
til Kára of stefndi á fótinn. Kári kipti fetinum of sneriz vndan á heli of
místi Biarni hans. Kári hío þegar til hans. þá hlióp maðr fram of stævt
skíldi fyrir Biarna. Kári klavf ofan allan skíoldinn of nam blóðresfillinn
lerit of reist ofan allan fótinn. sá maðr fell þegar of varð allðri avrkumla-
laufs meðan hann lifði. Kári þreif þá tveim hondum spíótt of sneriz at
Biarna of lagði til hans. hann sá eingan sinn kost annann enn hann let
fallaz þvers vndan lagins. en þegar Biarni kemz á fetr hrokk hann v-
ndan. Þorgeirr Þforargeirr of Gizorr hvíti sóttu þá at þar er fyrir var
Hólmsteinn Spakbersason of Þórkell Seitisson laf sva með þeim at þeir
Hólmsteinn hrokkv vndan. var þá óp mikít at þeim af monnom Gvð-
mundar ríka. (l) Þórvalldr Þiorvason frá Líosavatni sekk sár mikít. hann
var stotinn í handlegginn of etlövðv menn at stótt hefði Hallðorr son
Gvðmundar ríka. of hafði hann þetta sár bótalaust alla efi síðan. var þar
nú þraung mikil. En þó at her se sagt frá nokkorum atvordum. þá eru
hinir þó miklv fleiri er menn hafa avngar frásagnir af. Þlofi hafði þat
sagt þeim. at þeir skýlðv leita til vígiz í almannagía ef þeir yrði forvída
þvlat þar mátti einum megin at sekia. En flokk sá er Stovhallr hafði
of Líótr son hans hofðv hordat frá í brot fyrir atgongv þeirra sedga Ás-
gríms of Þórhallz. snerv þeir ofan fyrir avstan Drará. Hallr mellti. her
fler í allmikít úefni er allr þingheimr berst. villða ef Líótr frendi at víð
bedim okkr líðs þótt okkr se þat til orðz lagit af nokkorum monnom. of
skíldim þá. skallt þú bíða víð brúarþordinn. en ef mon ganga í báðir of
bíðia mer líðs. Líótr mellti. Ef ef se at þeir Þlofi þvrfv líðs af monnom
varom. þá mon ef þegar hlappa til með þeim. þat montv gera sem þer
líkar segir Hallr. en bíðia vil ef þit attú bíðir mín. Nú brestr flótti í
líði Þlofa of sþia þeir allir (m) avstr yfir Drará. en þeir Ásgrímr of Gi-
zorr

(k) C. allsnarpr.

(l) C. Þórvardr.

(m) C. vestr vm.

þeir hvíti gengs eptir of allr herinn. Þeir Flosi hafvodo (n) ofan á milli árinna of virkisbúðar. Snorri godi hafði þar fylkt fyrir líði sínu svo þykkt at þeim gekk þar ekki at fara. Snorri godi kalladi þá á Flosa. hví farit er svo geystir eda hverir elta ydr? Flosi svarar. ekki spordo þessa of þvi er eigi vitir þú þat ádr. en (o) hvarr velldr þvi er ver megom eigi sekta til vígis í almannagía? Eigi velldr ef þvi segir Snorri. en hitt er satt at ef veit hverir vallda. of mon ef segia þer ef þú villt. at þeir vallda þvi Þórvalldr Kroppinsekki of Kolsr. þeir voru þá báðir dauðir. of hafvdu verit in mestu illmenni í líði Flosa. í annan stad mellti Snorri til sinna manna. gerit þer nú hvartveggia at er havggit of leggit til þeirra of keyrit þá í brot heðan. monu þeir þá skamma stund her við hallðaz ef hinir sekta at neðan. skolu þer þá ekki eptir ganga of láta þá sialfa ástíaz. Son Skeggia Þóroddzsonar var Þórsteinn holmódr. sem fyrr var ritad. hann var í bardaga með Svdmundi ríka mági sínum. of þegar Skapti vífsi þetta. gekk hann til búðar Snorra goda. of gtladi at bidia ser líðs at skilia þá. en er hann var eigi alle kominn at búðardyrnum Snorra þá var bardaginn sem óðaztr. þeir Algrime of hans menn gengs þar at neðan. þá mellti Þórhallr við Algrím fodr sinn. þar er hann Skapti Þóroddzson nú fadir. Algrime mellti. se ef þat frendi. fast hann þá spíóti til Skapta. of kom í fyrir neðan þat er kálfi var digraztr. of svo í gegnum báða fetna. Skapti fell við stotit of fekk eigi oppstadir. fengs þeir þat eina ráðs tekít er hía voru at þeir drógu Skapta inn í búð sverðskriða nokkors flatan. þeir Algrime gengs þá at svo fast at þeir Flosi hrokkv vndan of hans menn svdr með ánni til Naðrvellingabúðar. þar var madr úti hía búð nekkveri er Solvi het. hann sayð í katli miklom of hafði þá vpp fert or katlinom. en vellan var sem ákavfozt. Solvi gat at líra hvar þeir flýðu Dstfirðingarnir of voru þá komnir miol svo þar gegnt. hann mellti þá. hvart monu þessir allir ragir Dstfirðingarnir er her flýa. of ísnvel renn hann Þórkell Seittisson. of er allmiol logit frá honom

(u) E. neðan milli virkisbúðar of hlabbúðar.
hvart velldr þú þvi?

(o) E.

honom er margir segia hann hæg einn. en nú renn engi harðara enn hann. Hallbiörn sterki var þar nýr staddr of mellti. Eigi skaltu þat eiga til at segia at ver sem allir ragir of þreif til hans of brá honom á lopt of raf hann at hófði í sóð ketilinn. dó Sævaldi þegar. var þá of sótt at Hallbirni of varð hann þá vndan at slyia. Flosi skaut spíoti til Brúna Hafliðasonar. of kom á hann miðian. of var þat hans bani. hann var í líði Godmondar ríka. Þórsteinn Glennason tók spíotid or sárinu of skaut apter at Flosa. of kom á sótinn of fekk hann sár mikit of fell víð. hann stóð upp þegar. hafrofðu þeir þá til Þakfirðingabúðar. þeir Liótr of Halle gengu. þá avstan yfir á með flokk sinn allan. of þá er þeir komu á raonit. var skotit spíoti or líði Godmondar ríka. of kom þat á Liót miðian. fell hann þegar dauðr niðr. of varð allðri vppvíst hverr þetta víg hafði vegit. þeir Flosi horvofðu nú vpp um Þakfirðingabúð. Þorgeirr Skorargeirr mellti þá víð Kára Solmondarson. þar er hann nú Eyiólfr Þavloerksón ef þú villt lafna honom hringinn. Ef etla þat nú eigi fiarri segir Kári. of þreif spíot af manni of skaut til Eyiólfs. of kom þat á hann miðian. of gekk í gegnum hann. fell Eyiólfr þá dauðr til iardar. þá var hvíllð nokkr á um bardagann. Snorri goði kom þá at með flokk sinn. var þar þá Skapti í líði með honom. of hliófu þeir í milli þeirra. náðu þeir þá eigi at beriaz. Halle gekk þá í líð með þeim of villdi skilia þá. voru þá sett gríð. of skyllðu þau hallðaz um þingit. var þá búit um lík of ferð til kirkiv of bondin sár þeirra manna er ferðir voru. Annan dag eptir gengu menn til lagbergis. Halle af Síðu stóð vpp of quaddi ser hlióðs. of fekk þegar. hann mellti sva. her hafa orðit harðir atvordir í mannalátum of málasoknum. mun ef enn sýna þat er ef em lírlmenni. vil ef nú biðia Aðgrím of þá aðra er fyrir málvum þessum ero at þeir vnni of s iafusettis. ferr hann þar um morgum fagvum orðum. Kári Solmondarson mellti. þótt allir settiz aðrir á sín mál. þá skal ef eigi settaz á mín mál. þvíat þer munuð villia virða víg þessi í móti brennumi. en ver þolom þat eigi. Slikt et sama mellti Þorgeirr Skorargeirr. þá stóð vpp Skapti Þorodðsson of mellti. Betra hefði þer verið Kári at renna eigi frá mágvum þínum. of sferaz nú eigi or settom. Kári quað þá víðr þessar.

Svát skaltu ronne þótt eynum
 rannðlunnz of sauf minni
 (p) hagi dreif skarpt á skoglar
 skýum of at frýia.
 hinn er helkt þá er hialta
 hátungur miok sungu
 bryniv meidr til búdar
 blavdr med skeggit ravda.

(q) Barða ef víga niordom
 vilia þrast at skilia
 lítt gefk skáld fyrir skollu
 Skapta margt at hapti.
 er (r) matt síða móða
 malmrógs flatan drögu
 flíkt er allt af eðru
 inn í búð at (s) trúðom.

Havðu Grims at gamni
 greðis elgs of Helga
 (t) rett vinnot þá ronnar
 rennendr Híals brenns.
 nú mon borgs í þiorgom
 þavghnykkiondom þikka
 lúngs at loknu þingi
 líög annan veg þióta.

Þá varð hlátr mikill. Snorri godt brosti at of qvab þetta fyrir
 monni ser svo at margir heyrðu.

3i

Bel

(p) E. skúr.
síðar.

(q) E. varð þá er.
(s) E. trúðar.

(r) E. mats.
(t) E. rángt vinn þá.

Vel kann Skapti skila
 skapt Algrímur spíoti
 villat Holmsteinn skia
 vegr Þorketill naddigr.

hlögu menn nú allmiok. Halle af Síðu mellti. Allir menn vito hvern
 harm ef hefi bedit um lát Líos sonar míns. myndu þat margir etla at hann
 myndi dhrstr gerr af þeim monnom er her hafa látið. en ef vil þat vinna
 til sátta manna at leggja son minn ógilldan of ganga þó til at veita þeim
 bæði trygdir of gríð er mínir mótstöðomenn eru. bið ef þið Snorri godi
 of adra ena beztu menn at þer komit þvi til leidar at settir verði með ofð.
 settið hann nú niðr of var giore at máli hans mikill rómr of góðr. of
 lofoðu allir miok hans góðgirnd. Snorri godi stóð þá upp of taladi langt
 eyrindi of sniallt. of það Algrím of adra þá menn er fyrir málbom voru
 þaðan at. at þeir skylldu settaz. Algrímur mellti. þat etlada ef þá er Flosi
 reið heim at mer. at ef myndu við hann allðri settaz. en nú vil ef Snorri
 godi settaz fyrir orð þin of annarra vana varra. slíkt et sama melltu þeir
 Þóreifei krákr of Þórgrímur inn mikli at þeir myndu settaz. of fýstu í ollu
 Þorgeir Skorargeir bróður sinn at settaz. en hann skar vndan. of qvez
 allðri við Kára skylldu skiliaz. þá mellti Sigrur hvíti. Hú má Flosi síá
 sinn kost hvart hann vill settaz til þess at somir se vran setta. Flosi qvez
 settaz vilia. of þikki mer þvi betr segir hann er ef hefi ferri góða menn
 imóti mer. Gudmundr ríki mellti. þat vil ef bióða at handsala fyrir víg
 þav er her hafa orðit á þinginu at minnum hlöta til þess at ekki falli niðr
 brennomálit. Slíkt et sama melltu þeir Sigrur hvíti of Hjaltri Skeggia-
 son. Algrímur Ellidagrímsson of Nordr Valgardsson. Við þetta gefk
 saman settin. var þá handsalat í XII. manna dóm. of var Snorri godi
 fyrir giordinni of adrir giordarmenn með honom. var þá iafnat saman
 vígum. en þettir þeir menn sem umfram voru. þeir gerðu of um breunom-
 málin. skildi Hjal beta þrennum manngioldom. en Bergþóru tvönum.
 Vig Skarphedins skyllði iafnat of Haoskollðar Hvítanesgoda. tvönum
 manngioldom skyllði beta hvorn þeirra Grím of Helga. þá skyllðu ein
 manngiold fyrir hvern hinna er inni hosðu bronntit. á vígit Þórðar Kára-
 sonar

sonar var ekki segh. Flosi var of gerr utan of allir brennomenn. of skyllbo eigi fara samsumars nema hann villdi. en ef þeir færi eigi utan um þat er þeir vetr veri lidnir. þá skylldi hann of allir brennomenn vera sefir flogarmenn. of var svo mestt at lýsa skylldi seft þeirra á havstþingi eða varþingi hvart sem heldr villdi. Flosi skylldi vera þó utan þria vetr. Sonnarr Lambason of Trani Sonnarsson. Glúmar Hildisson. Kolr Þórsteinson. þeir skyllbo allðri útqæmt eiga. þá er Flosi spurðr ef hann villdi láta deima fyrir sár sín? en hann qvaz ekki vilia taka femútor á ser. Eyjólfur Þoloverksón var lagðr úgilldr fyrir úiofnoð sinn of rangindi. of var þessi sett nú handsolb. of esndiz vel síðan. Þeir Ásgrímur gafu Snorra goða goðar giasir. hafði hann virðing mikla af málvum þessum. Skapta var bettr áverkinn. þeir Sigurr hvíti of Hjalhti Skeggiason of Ásgrímur Ellidagrímsson boðbo heim Godmundi inom ríka. hann þag heimboðin of gaf sinn gollhring hvern þeirra honom. Níðr Godmundr nú norðr heim of hafði almannaðof hversu hann kom ser við í þessum málvum. Þorgeirr Þorargeirr baðð Rára með ser at fara. en þó ríðo þeir fyrst með Godmundi allt norðr á fiáll. Rári gaf Godmundi gollshlgiv en Þorgeirr silfrbellti. of var hvartveggia inn beztu gripur. skilbo þeir með inni mestu vinatto. of er hann or savgu þessi. þeir Rári ríðo soðr af fiállinu of ofant í hreppa of svo til Þjórsár. Flosi of brennomenn allir með honom ríðo avstr til Fljóshlíðar. let hann þá Sigfússonu skipa til búna sinna. þá fretti Flosi at Þorgeirr of Rári hofoðu ríðit norðr með Godmundi enom ríka. etlboð þá brennomenn at þeir Rári myndu etla at vera fyrir norðan land. þá beiddo Sigfússynir at fara avstr vndir Eyjafíoll at fiærheimtom sínum. þviat þeir áttu fiærheimtor avstr at Hofdabrekku. Flosi leyfði þeim þat of bað þá þó vera vara um sík of vera sem skemst. Flosi reid þá vpp um goðaland of svo á fiáll of fyrir norðan Eyjafíalla iokvl. of letti eigi fyrr enn hann kom heim avstr til Svínafells. Hú verðr at segia frá því at Halle af Stðu hafði lagit úgilldan son sinn of vann þat til setta. þá betti honom alle þingheimrinn. of varð þat eigi minna fe enn viii. hondrat silfrs. en þat voro fern manngiolld. en allir þeir aðrir er með Flösa hofoðu verit fengu ongar betr fyrir vansa sína. of vndo við et vesta. Sigfússynir boðboðz heima togr netr. en inn þriðia dag ríðo þeir avstr til Rásvafells

fells of vord þar um nóttina. þeir voru saman xv. of vgdv allz ekki at ser. þeir ridu þadan síð of etlody til Hafsdabrekkv om kvelldit. þeir áþv í Kellingardal. of tókþ þar á síf svefa mikinn.

Cap. CXLVII.

Frá Kára of Þorgeiri.

Þeir Kári Solmondarson of Þorgeirr Þforargeirr ridu þenna dag avstr yfir Markarfiót. of svo avstr til Selialandz múla. þar fony þeir komv nokkvorar. þer kenv þá of melltv til þeirra. minna gemst þit enn þeir Sigfúsþynir. en þó farit þit óvarliga. Þorgeirr melltv. hví er ykkv svo statt til Sigfúsþona. eða hvat viti þit til þeirra? þeir voru í nótt at Þavfarfelli sogdv þer. of etlody í kvellv í Mýdal. of þótti okkr gott er þeim var ótti at ykkv of spordv ner þit myndv heim koma. þá fórv þeir leiv sína of keyrdv hestana. Þorgeirr melltv. hvat skolv við etla okkr eða hvat er þer nest skapi. villt þú at við ridim eptir þeim? Kári svarar. eigi mon ek þess letia. en hitt mon ek ekki ákveða. hvíat þat kann opt at verða at þeir lifa langan alldr er með orðv om evv vevnir. en veit ek hvat þú mont þer etla. þú mont etla þer viii. menn. of er þat þó minna enn þat er þú (u) vant þá vii. (x) í siavskorv om of fórt í festi ofan til þeirra. en ydr frendv om er svo háttat at þer villt ydr allt til ágetis gera. nú mon ek eigi minna at gera enn vera hía þer til frásagnar. skolv við nú tveir einir eptir ríða. hvíat ek se at þú hefir svo til etlat. Síðan ridv þeir avstr í efra of komv ekki í Hollt. hvíat Þorgeirr villv ekki at bræðv om hans metti v m kenna hvat sem í gerðiz. þeir ridv þá avstr til Mýdals. þar mettv þeir manni nokkvorv om of hafði torfþrip á hrossi. hann tók til orða. of fá mennr ert þú nú Þorgeirr felagi. hvat er nú í hví? segir Þorgeirr. hví segir síá at nú beri veivði í hendr. þer ridv v m Sigfúsþynir of monv sofa í allan dag avstr í Kerlingardal. hvíat þeir etlody ekki lengra í kvellv enn til Hofsdabrekkv. Síðan ridv þeir leiv sína avstr á Arnarstakshvði. of er ekki

(u) E. vát.

(x) E. í Þorinn.

ekki at segja frá ferð þeirra fyrr enn þeir komu til Kerlingardalsár. Lin
 var mikil. ríðu þeir nú vpp með ánni þvíat þeir sá þar hross með savðlom.
 þeir ríðu nú þangat til of sá at þar svafu menn í þel nokkvrri of stóðu
 spjót þeirra ofan frá þeim. þeir tóku spjótin frá þeim of báru út á ána.
 Þorgeirr mælti. hvart villtu at við veikim þá? Kári svarar. eigi spurðu
 þessa af því at eigi hafir þú þetta ádr ráðit með þer at vega elgi at
 liggjandi monnom of vega skammar víg. Síðan eptu þeir á þá. vofnuðu
 þeir þá allir of þrifu til vapna sinna. þeir reðu eigi á þá fyrr enn þeir
 voru vapnadir. Þorgeirr skorangeirr hleypr þar at sem fyrir var Þórkell
 Sigfússon. í þessu hlióp mædr at baki honom. of fyrri enn hann geti vunnit
 Þorgeiri nokkurn geig. þá reiddi Þorgeirr tveim hondom avrina rimmv-
 gghi. of rak í haufot þeim avrarhamarinn er at baki honom stóð. sva at hav-
 sin brotnadi í smán mola. drepin er þessi sagði Þorgeirr. fell hann þegar
 of var dauðr. En er hann reiddi fram avrina hio hann á avrl (y) Þórkeli of
 flayf frá ofan alla hondina. ímóti Kára red Mordr Sigfússon of Sigmondr
 Lambason of Lambi Sigorðarson. hann hlióp at baki Kára of lagði til hans
 spjóti. Kári fékk sed hann of hlióp vpp við lagit of brá í sondr við sót-
 vnom. kom þá lagit í vullinn en Kári hlióp á spjótspaktid of bravt í
 sondr. hann hafði spjót í annarri hendi. en annarri sverð en avngar
 skiolld. hann lagði inni hegri hendi til Sigmondar Lambasonar. of kom
 lagit í brjóstit. of gekk spjótit út vni herðarnar fell hann þá of var þegar
 dauðr. inni vinstri hendi hio hann til mardar of hio á miðmina of
 tók hana í sondr of sva Rygginn. fell hann áfram of þegar dauðr.
 Eptir þat sneriz hann á heli sva sem skaptkringla of at Lamba Sigorðar-
 syni. en hann fékk þat eitt fanga ráðit at hann tók á rás vndan. Nú
 sneri Þorgeirr í móti Leidólfi sterka of hio hvare til annars tafusnemma
 of vard sva mikit hogg Leidólfs at astof skilddinn þat er ákom. Þór-
 geirr hafði hoggvit tveim hondom með avrinni rimmvghgi of kom in eptri
 hyrnan í skiolddinn of klofnadi hann í sondr. en in fremri hyrnan tók við-
 beinit of í sondr. of reist ofan í brjóstit á hol. Kári kom at í því of rak

vndan Leifólfi fótinn í miðio leirinu. fell Leifólfr þá ok var þegar dædr.
 Ketill ok Mork mellti. renna munu ver til hesta varra ok megu ver ekki
 viðhalldaz fyrir ofrestis monnom þessum. Þeir rynn þá til hesta sinna ok
 hliópu á bak. Þorgeirr mellti. villtu at við elttim þá ok munu við em
 geta drept þá nokkora. Sá rídr síðaz segir Kári. at ef vil eigi drepa. en
 þat er Ketill ok Mork. þviat við eigom systir rver. en honom hefir farit
 þó bezt í málom varom ádr. stigu þeir þá á hesta sína ok ríðu þar til er
 þeir komu heim í Holli. let Þorgeirr þá brædr sína fara avstr í Skóga.
 þviat þeir áttu þar annat bú. ok þviat Þorgeirr villdi eigi at brædr hans
 metti kalla gríðnædinga. hafði Þorgeirr þar þá mannmargt svo at alldri
 var þar ferra vígra karla en xxx. var þar þá gleði mikil. þótti monnom
 Þorgeirr miok hafa varit ok framit sik ok bádir þeir Kári. hófðu menn í
 minnom miok eptirreið þeirra er þeir ríðu tveit at xv. monnom ok drapu
 þá v. en rendu þeim x. er vndan komuz. Hú er frá Katli at segia at þeir
 ríðu sem mest máttu þeir til þess er þeir komu heim til Svínafellz ok
 sagðu sínar farar eigi slettar. Flosi quað slíks at ván. ok er þetta við-
 voron segir hann. skolt er nú alldri svo fara síðan. Flosi var allra manna
 gladastr ok bezte heima at hitta. ok er svo sagt at honom hafi flestir hlotir
 hófðingligazt gefnir verit. var hann heima um somarit ok svo um vetrinn.
 En um vetrinn eptir iól kom Halle af Síðu avstan ok Kólr son hans.
 Flosi varð feginn qvann hans. taðlodu þeir opt um málaserlin. sagði Flo-
 si nú at þeir hefði mikit afráð goll dit þegar. Halle quaz ngergetr ordit hafa
 málom þeirra Flosa. spurði hann þá ráðs hvat honom þetti þá líkz.
 Halle svarar. þat legg ek til ráðs at þú settiz við Þorgeir ef kostur er. ok
 mon hann þó vera vandr at allri sett. etlar þú þá lofit vígðom? segir
 Flosi. eigi etla ek þat segir Halle. en við ferir er þá um at eiga ef Kári
 er einn. en ef þú settiz eigi við Þorgeir þá verdr þat þinn bani. hveria
 sett skolt við bióða honom? segir Flosi. havrd mon ydr sú þikka. segir
 Halle. er hann mon þiggia. þviat eins mon hann settaz vilia nema hann
 gialldi ekki fyrir þat er hann hefir afgiort. en taki betr fyrir Híal ok sonv
 hans at stnom þriðvungi. havrd sett er þat segir Flosi. ekki er þer síá sett
 havrd segir Halle. þviat þú átt ekki vígðmál eptir Sigfússonv. ok eigu
 brædr þeirra vígðmál eptir þá. en Hámvindr hallti eptir son sinn. en þú
 monst

mont nú ná settom við Þorgeir. Þvíat ef mon ríða til með þer of mon Þorgeir mer nokkornig vel taka. en engi þeirra er mál þessi eiga munu þora at sitta í búom sínum í Fljóshlíð ef þeir eru utan setta. Þvíat þat verdr þeirra bani. of er þat at vánom við Skaplyndi Þorgeirs. Þar nú sendt eptir Sigfúsísonom. of báru þeir þetta mál upp við þá. of lauf svo þeirra reðom af fortövlom Hallz. at þeim þótti svo allt sem hann taladi um fyrir þeim of; villdu giarna settaz. Grani Gunnarsíson mellti of Gunnarr Lambason. stálfrát er oss ef Kári er einn eptir at hann se eigi úhreddari við oss enn ver við hann. ekki er svo at mela segir Hallr. of mon ydr verða sárkæpt við hann at eiga. munu þer mikít afráð giallda ádr lýfr með ydr. Síðan hetto þeir talino.

Cap. CXLVIII.

Settargjörð við Þorgeir Skorargeir.

Hallr af Síðu of Kollr son hans of þeir (z) VII. saman ríðu vestr yfir Lómagnúpsísand. of svo vestr yfir Arnarstakshéidi. of letto eigi fyrir enn þeir komu í Mýdal. þar spurðu þeir at hvart Þorgeir mundi heima í Holsti. en þeim var sagt at hann mundi heima vera. þeir spurðu hvert Hallr etladi at fara? þangat í Holst sagði hann. þeir ságuðu hann mundi hafa gott eyrindi. dvaldi þann þar nokkora stund of ádv. eptir þat tóku þeir hesta sína of ríðu á Sólheima um kveldit of voro þar um nóttina. en um daginn eptir ríðu þeir í Holst. Þorgeir var úti of svo Kári of menn þeirra. Þvíat þeir kenndu ferd Hallz. hann reid í blárri kápu of hafði litla avri silfrækna í hendi. en er þeir komu í túnit gekk Þorgeir í móti honom of tók hann af baki. of minnto þeir Kári báðir við hann. of leiddu hann í milli sín í stofu inn of settu hann á pall í háseti. of spurðu hann margra tíðinda. var hann þar um nóttina. Um morguninn eptir vakti Hallr til við Þorgeir um settina of sagði hverjar þeir höfðu honom of taladi þar um morgum fogrum orðom of góðgiarnligom. Þorgeir

geirr svarar. Komnigt má þer þat vera at ek villða aðngom settom taka við brennmenn. allt var þat annat mál segir Hallr. er vorot þá vígreiðir hafit er nú of mikit atgert um manndráp síðan. Sva mon ydr þikka segir Þorgeirr. en hveria sett biðdit þer Kára? bodin mon honom settin sú er semilig er segir Hallr. ef hann vill settaz. Kári mellti. þess vil ek biðia þik Þorgeirr at þú settiz. þviat þinn hlutr má ekki verða betri enn góðr. Illt þikki mer at settaz of stiliaz við þik nema þú takir slíka sett sem ek segir Þorgeirr. eigi vil ek þar segir Kári at settaz. en þó kalla ek at við hafim hefnt brennmannar. en sonar míns kalla ek vera úhefnt. of etla ek mer þat einom slíkt sem ek se atgert. En Þorgeirr villði eigi fyrir settaz enn Kári sagði á úsátt sína ef hann settiz eigi. handsaladi Þorgeirr þá Flosa gríð of hans monnom til sáttarfundarins. en Hallr selldi aðnnor ímóti er hann hafði tekít af Flosa of Sigfússonum. En áðr þeir stíldoz gaf Þorgeirr Halli gollhring of skarlagstíkkiv. en Kári silfrmen. of voro á gollkrossar (þ) III. Hallr þakkadi þeim vel gíafirnar. of reid í brot með inni mestu send. letti hann eigi fyrir enn hann kom til Svínafells. tók Flosi vel við honom. Hallr sagði Flosa allt frá eyrindom sínum of sva frá víðredom þeirra Þorgeirs. of sva þat at Þorgeirr villði eigi fyrir settaz enn Kári sagði á úsátt sína ef hann settiz eigi. en Kári villði þó eigi settaz. Flosi mellti. fám monnom er Kári líkr. of þannveg villða ek hellz skapfarinn vera sem hann er. þeir Hallr dvoldoz þar nokkora hríð. síðan ridu þeir vestr at áqvedinni stöndv til sáttar fundarins of fondoz at Hofdabrekko sem mellit hafði verit með þeim. kom Þorgeir þá til mós við þá vestan at. tavlodu þeir þá um sett sína. gekk þá allt eptir þvi sem Hallr hafði sagt. Þorgeirr sagði fyrir settina at Kári skyldi þar vera íafnan ef hann villði. stólv hvarigir aðdrom þar illt gera at heima míno. ek vil of ekki eiga at heimta at sérhveriom þeirra. ek vill at Flosi einn vardi við mik. en hann heimti at sveitngom sínum. of vil ek at sú gíord hallðiz aðll er gíor var á þíngi um brennna. vil ek Flosi at þú gialldir mer þrídíng mín úskerðan. Flosi gekk stíott at þessv aðllv. Þorgeir gaf hvarki opp vtanferðir ne heraðsektir.

sættir. Hú ríðu þeir Flosi of Halle avstr heim. Halle mælti þá til Flosa. efndu vel mágr sett þessa bæði vtanserð þína of svðrgavngvna of fegiollu. mondu þá þikkia raovstr maðr þóttú (a) hafir ratat í stórvirkí þetta ef þú innir raovffliga af hendi alla loti. Flosi qvav svo vera skylldu. Reid Halle nú heim avstr. en Flosi reid heim til Svínafellz. of var heima síðan.

Cap. CXLIX.

Er Kári kemr til Viarnar í Mork.

Þorgeirr skorargeirr reid heim (b) af sáttarfundinum. Kári spordi hvart saman gengi settin? Þorgeirr sagði at þeir voru sáttir at follo. Kári tók hest sinn of villdi í bravt ríða. Eigi þarftu í bravt at ríða segir Þorgeirr fyrir því at þat var skilit í sett vara at þú skylldir her vera iafnarr er þú villdir. Kári mælti. Ekki skal svo vera mágr. þviat þegar ef ef veg víg nakkot þá monu þeir þat mæla at þú ser í ráðvni með mer. of vil ef þat eigi. en þat vil ef at þú takir við handsavvni á fe mínu of eignir vkkir Helgo Híalsdóttur konu mínu of detrom (c) III. mon þat þá ekki vpprekit af þeim savkudólguvni mínum. Þorgeirr iátadi því sem Kári villdi beitt hafa. tók Þorgeirr þá handsolom á fe Kára. Síðan reid Kári í bravt. hann hafði hesta II. of vapn sín of kledi of nakkot lavsase í gulli of silfri. Kári reid nú vestir fyrir Selialandzmuða of vpp með Markarflíoti of svo vpp í Þórsmork. þar eru þrír bæir er í Mork heita allir. á midbenvni bió sá maðr er Viorn het of var kalladr Viorn hvíttí. hann var Kada'sson Viálfasonar. Viálfí hafði verit leysingi Úsgerðar móður Híals of Hollta Þóris. Viorn átti þá konu er Valgerðr het. hon var Þórbrandzdóttir Úsbrandzsonar. móðir hennar het Svðlavg. hon var systir Hámondar fávur Svnnars frá Hlíðarenda. hon var gefin til síar Birni. of vnni hon honom ekki mikít. en þó áttu þav born saman. þav áttu gnótt í bú. Viorn var maðr síálffhelinn. en húsfrøyis hans þótti

Rf

þat

(a) E. hitt í stórræði þetta.
(c) E. mínum.

(b) E. frá sáttargerðinni.

þat illt. hann var skygn ok fíótr á feti. þangat kom Kári til gistingar. ok tófo þav við honom báðvnt hondvm. var hann þar vm nóttina. En vm morgvnnit mellti Kári til Biarna. þat villða ef at þú tekir við mer. þíkkvnnz ef her vel kominn með þer. villða ef at þú verir í ferðvm með mer er þú ert madr skygn ok frárr. enda etla ef at þú monir avrvggr til áreðis. hvarki frý ef mer segir Biorn skygnleiks ne áreðis (d) eða nokkorrar karlmennzko. en því mont þú hingat kominn at nú er fokit í oll skíol. en við áþorvnn þína Kári segir Biorn þá skal ekki gera þik líkan hoers dags monnom. skal ef víst verða þer at líðit avllo því sem þú beidir. hús frenia hans mellti. travll hafí þitt hól sagði hon ok skvmm. ok skylldir þú eigi mela vkkv tal báðvnn ok hegoma í þessv. en giarna vil ef veita Kára mat ok aðra góða loti þá er ef veit at honom má gagn at verða. en á hardreði Biarnar skalto ekki treysta. þvíat ef vggi at (e) þer verði at avdrv enn hann segir. Biorn mellti. opt hefir þú veitt mer ámgli. en ef treysti mer svá vel þótt ef koma í ravn vm þat at ef mon fyrir avngvnn á hel hoga. er her ravn til at því leita fáir á mik at ongvir þora. Þar var Kári nokkora stvnd á laun. ok var þat á fárra mauna viti. etla menn nú at Kári mon ridinn norðr vm land á fvnð Svðmvnðar ins ríka. þvíat Kári let Biorn þat segia náþvnn smvnn at hann hefði fvnðit Kára á favnvnn vegg. ok hann ríði þaðan vpp á Svðaland. ok svá norðr á Gása sand. ok síðan til Svðmvnðar ins ríka norðr á Moðrvvollo. spvrdiz þat þá vm allar sveitir.

Cap. CL.

Frá Glosa ok brennvmonnom.

Glosi reid mtr til brennvmanna felaga sinna. Enn mon oss eigi þvga þvrrv fyrir at hallda. ok monv ver enn hlióta at hvgsa vm vtanferðir varar ok segiolld ok efna settir varar sem drengiligast. taka oss fari þar hvrr sem

(d) E. ne svá amarrar mentar. (e) E. at hann moni ekki hvgrvrrv reynaz svá sem hann lætr.

sem líkagt þíkkir. Þeir báðu hann fyrir síá. Flosi melli. Aðstr munu ver
 ríða til Hornafardar. Þvíat þar stendr skip vppi er á Eyiólfr nef Þrengr
 madr. en hann vill biðia ser konu of náir hann eigi ráðins nema hann
 setiz aptr. munu ver kapp skipit at honom. Þvíat ver monum hafa se lítið
 en mann margt. er þat skip mikit. of mun þat taka ofþ vpp alla. hetto
 þeir þá talinu. En litlu síðarr ríðu þeir aðstr of letto þeir eigi fyrir enn
 þeir komu aðstr í Biarnanes í Hornaford. fundu þeir þar Eyiólfr. Þvíat
 hann hafði þar verið á vift um vetrinn. þar var tekit vel við þeim Flosa.
 of voru þeir þar um nóttina. En um morguninn eptir faladi Flosi skipit
 at stírimanni. en hann gvað ekki þverr vera í því at selia skipit ef hann
 hefði þat fyrir sem hann villdi. Flosi spurði í hverjum avrom hann villdi
 fyrir hafa. Aðstmadrinn gveð villdu fyrir hafa land of þó ngr ser. sagði
 Eyiólfr þá Flosa allt um kapp þeirra bónda. Flosi gveð skylldu saman róa
 svo at keppt yrði. en kapp síðan skipið að honom. Aðstmadrinn gladdiz
 við þetta. Flosi bauð honom land í Borgarhofn. Aðstmadrinn heldr nú
 á málinu við bónda svo at Flosi var hía. lagði Flosi þá til orð sin svo
 at saman gekk kappit með þeim. lagði Flosi til landit í Borgarhofn með
 Aðstmanninum. en tók handsaðlum á skipinu. Flosi hafði of af Aðstmann-
 inum xx. hondrat voru. of varð þat í kappi þeirra. Reid Flosi nú heim
 aptr. hann var svo vinsell af stundin monnum. at hann hafði þar voru at
 láni eða gíof sem hann villdi. reid hann heim til Svínafells of var heima
 um hríð. Flosi sendi þá Kol Þórsteinsson of Gunnar Lambason aðstr í
 Hornaford. skylldu þeir þar vera við skip of búaz um of tiallda búdir of
 sekka vavru of draga at slíkt sem þyrsti. Hú er at segia frá Sigfússoinum.
 at þeir segia Flosa at þeir vilia ríða vestr í Flióghlíð at skipa til búá sinna
 of hafa þaðan vavru of slíkt annat sem þeir þyrsti. er nú eigi. Kára at
 varaz segia þeir ef hann er fyrir norðan land sem sagt er. Flosi svarar.
 eigi veit ef um saðgur slíkar hvart satt er sagt vr. ferdir Kára. Þíkk mer
 þat opt ríofaz er skemra er at fretta enn slíkt. er þat mitt ráð at er farit
 margir saman of skiliz lítt of verit um ydr sem varaztir. skaltu nú of
 Ketill or Morf mona dravm þann er ef sagða þer of þú badt at við
 skylldim leyna. Þvíat margir eru þeir í foverinni með þer er kalladir voru.
 Ketill melli. allt mun þat sínu framfara um alldr manna sem gílat er
 fyrir

fyrir ádr. en gott gengr þer til vavronnarinnar. taðsðo þeir nú ekki vnt
 fleira. Síðan bioggoz þeir Sigfúsþynir of menn með þeim þeir sem til
 voro etladir. þeir voro (f) átta saman. ríðo þeir þá í bravt. of ádr enn
 þeir forv mintoz þeir við Flosa. hann bað þá vel fara. of qvab þá eigi
 myndu síáz optar soma er í brot ríðo. En þeir letu eigi letiaz. Ríðo þeir
 nú leið sína. Flosi melli at þeir skyllðu taka vavro hans í Meðallandi
 of flytia avstr of svo í landzbroti of Skógahverfi. Síðan ríðo þeir til
 Skaptártúngu of svo fiáll of fyrir norðan Enfiastalla iokvl of ofan í Goda-
 land. of svo ofan í skóga í Þórsmork. Biorn or Mork gat sed manna
 reidina. of fór þegar til fondar við þá. þar qvoddv hvarir adra vel.
 Sigfúsþynir spurðo at Kára Solmondarsyni. fann ef Kára segir Biorn.
 of var þat nú fyrir miok lavngu. reid hann þaðan norðr á Gáfasand of
 etladi til Godmondar ins ríka. of þótti mer nú sem hann myndi helldr
 ottaz ydr. þóttiz hann nú miok einmani. Grani Gunnarsson melli. Meire
 skyllði hann þó síðarr ottaz of. mon hann svo fremi vita at hann kemi í
 fast við of. hreðomz ver hann nú allz ekki er hann er einn síns líðs.
 Ketill or Mork bað hann þegia of hafa engi stórþedi frammi. Biorn
 spurði ner þeir myndi apr? ner víko monv ver dveliaz í Flíóghléd savgðo
 þeir. savgðo þeir honom hvenger þeir myndu á fiáll ríða. Skíldo þeir við
 þetta. Ríðo nú Sigfúsþynir til búna sinna. of vrdv heimamenn þeirra
 þeim fegnir. vorv þeir þar ner víko. Biorn kemr nú heim of finnr Kára
 of sagði honom allt om ferðir Sigfúsþona of fyrirretlan þeirra. Kári qvab
 hann hafa sýnt í þessv mikla trúligleika við sík. Biorn melli. þat etlada
 ef hettara nokkvorom manni enj mer ef ef heta travsti míno eða vmsiá at
 þeim skyllða mon í fara. húsfreyia hans melli. fyrr vgeri illa enn þú vgerir
 drottinsvíki. Kári dvaldi þar vi. ner síðan.

Cap.

Cap. CLI.

Frá Kára of Birni.

Kári talar nú við Biorn. við Skolem ríða avstr um fiáll of ofan í Skaptártungu. of fara leyniliga um Þingmannasveit Flosa. þóiat ef etla at koma mer utan avstr í Alptafirði. Biorn mellti. þetta er hetto favr mikil. of monu fáir hug til hafa nema þú of ef. húsfreyia mellti. ef þú fylgir Kára illa þá skalt þú þat vita at aldri skaltu koma í mína rekkiv sinn síðan. Skole frende mínir gera fiárskipti með okkr. þat er líkara húsfreyia segir hann. at fyrir avdro þvrsi ráð at gera enn þat beri til skilnadar okkars. þóiat ef mon bera mer vitni hverr garpr eða afreksmadr ef em í vapnaskipti. þeir ríða nú um daginn avstr á fiáll fyrir nordan Tokul of aldri almannaveg of ofan í Skaptártungu. of fyrir ofan bei alla til Skaptár. of leiddo hesta sína í del nokkora. en þeir voro á niösu of hosdu um síl búit at þá mátti eigi síá. Kári mellti til Biarnar. hoat Skole við til taka ef þeir ríða her ofan at okkr af fiállino. monu eigi tveir til segir Biorn. annathvart at ríða vndan norðr með brekkonum. of láta þá ríða umfram. eða bíða ef nokkvorir dveliað eptir of ráða þá at þeim. Margt taslobo þeir um þetta. of hafði Biorn í sínu orði hvart at hann villdi síhia sem harðazt. eða hitt at hann villdi bíða of taka í móti. of þótti Kára at þessv allmikil gaman. þeir Sigfúsfinir ríðu heiman þann dag sem þeir hosdu sagt Birni. þeir komu í Mork of drápu þar á dyr of villdo sinna Biorn. en húsfreyia gekk til dyra of heilsaði þeim. þeir spurdo þegar at Birni. hon sagði at hann var ridinn ofan vndir Eyjafíoll of avstr vndir Selialandymúla of svo avstr í Holst. þóiat hann á þar fiárheimtve sagði hon. þeir trúdo þessv of vissv at Biorn átti þar fe at heimta. Ríðu síðan avstr á fiáll. of letto eigi fyrir enn þeir komu í Skaptártungu. of ríðu ofan með Skaptá. of áðu þar sem þeir Kári etlobo. skiptu þeir þá líði sínu. Retill or Mork reid avstr í Medalland of VIII. menn með honum. en hinir lagdoð nídre til svefus. of vrbu eigi fyrir við varir enn þeir Kári komu at þeim. þar gekk nes lítid í ána fram. gekk Kári þar í fram of had Biorn standa at baki ser of hafa sig

eigi allnið frammi. en ger mer gagn slíkt er þú mátt. hitt hafða ef
 etlat segir Þiorn at hafa ongan mann at hlífiskilbi mer. en þó er þar nú
 komit áttú mont ráða verða. en með vísunum mínum of hvarleika má
 ef þó verða þer at gagni. en óvinum ofkróm ekki óskeinisamr. þeir stóðu
 nú upp allir of hlióps at þeim. of varð skótaztr Mordólfr Ketilsson of
 lagdi spíoti til Kára. Kári hafði skíoldinn fyrir ser of kom þar í lagit of
 festi í skíldinum. Kári snarar þá skíoldinn svo fast at brotnadi spíotit.
 hann brá þá sverdi sínu of hió til Mordólfs. hann hió í móti of kom sverdit
 Kára á hialltid of stavff af í bravt á úlfidinum Mordólfi. of tók af hondina
 of fell hon niðr of svo sverdit. hlióp þá sverdit Kára á síðuna Mordólfi
 of í millom rífianna. fell Mordólfr þá of var þegar dauðr. Grani Svun-
 arsson þreif spíot of fast at Kára. en Kári skótr niðr við skíldinum
 svo at fastr stóð í vellinum. en tók með inni vinstri hendi spíotit á lopti.
 of fastr aprt at Grana. of tók þegar skíold sinn inni vinstri hendi. Grani
 hafði skíold fyrir ser. kom spíotit í skíoldinn of gekk þegar í gegnum of
 kom í lert Grana fyrir neðan smáþarmana of þar í gegnum of svo í
 vullum. of komz hann eigi af spíotinu fyrr enn felagar hans drógv hann
 af of bioggv um hann í del nokkverri með hlífom. made einn skavz at of
 etladi at havggva fót vndan Kára of komz á hlið honom. Þiorn hió af
 þessom manni hondina of skavz aprt síðan at baki Kára. of fengv þeir
 honom ongvan geig gervan. Kári flendi til þessa mannz sverðinu of hió
 hann í sondr í midiv. þá hlióp Lambi Sigfússon at Kára of hió til hans
 með sverdi. Kári brá við flavtom skíldinum of beit ekki á. Kári lagdi til
 hans sverðinu (g) fyrir neðan brióstit svo at út gekk meðal herðanna.
 varð þat hans bani. þá hlióp at Kára Þórsteinn Geirleifsson of etladi á
 hlið Kára. hann fekk sed Þórstein of flendi til hans sverðinu um þverar
 herðarnar svo at í sondr tók mannum. Litlu síðarr hió hann mann bana”
 havgg Svinnar or Skál góðan bónda. Þiorn hafði serða þriá menn þá er
 etlad hofðu til at vinna á Kára. of var þó allðri svo frammi at honom
 veri nein ravn í. varð hann of ekki sárr of hvargi þeirra felaga á fandin-
 um.

(g) E. framan í brióstitte.

um. en þeir voru allir sárir er vndan komuz. hliópu þeir þá á hesta sína. of hleyptu út á Skaptá sem mest máttu þeir. of vrdv svo hreggdir at þeir komu hvergi til þeja of hvergi þorðu þeir at segja tíðindin. þeir Kári eptu at þeim er þeir hleyptu vndan. þeir ridu avstr í Skógahverfi of lettu eigi fyrir enn þeir komu til Svínafells. Flosi var eigi heima er þeir komu þar. of var því þaðan ekki eptir leitad. Nollom þótti þeirra ferð in svívirðligzta. Kári reid í Skál of lýsti þar vígum þessum á hendr sér. sagði hann þar lát húsbúanda of þeirra v. of sár Grana. of quað betra mundi at fera hann til húss ef hann skyldi lifa. Biorn quaz eigi nenna at drepa hann. of quað hann þess þó málignan. en þeir er svorðu kváðu fá fúnat hafa fyrir honum. Biorn quað nú kost vera at fúnadi svo margir af Síðomnonum sem hann villdi. þeir savgðu þá ill at vera. þeir Kári of Biorn ridu þá í bravr.

Cap. CLII.

Em frá Kára of Birni.

Kári spurði Biorn. hvat skulu við nú til (h) ráða taka? Skal ef nú reyna vígmonni þína? Biorn svaradi. hvart þikki þer vndir því sem mest at við seem sem vitraztir? íá sagði Kári. svo er vst. þá er skött til ráða at taka segir Biorn. við skolum ginna þá alla sem þussa. of skulu við láta sem við monum ríða norðr á fiáll. en þegar leiti þerr á milli var. þá skulu við snúa ofan með Skaptá. of felaz þar sem okkr þikkir venligazt meðan leitin er sem ákofszt. ef þeir ríða eptir. Kári melli. Sva monn við gera. of hafða ef þetta gtlad ádr. Sva mon þer reynaz sagði Biorn at ef em ekki hiá tekur meirr í vígmonnum eigi síðr em í hardredom. þeir Kári ridu nú sem þeir höfðu gtlat ofan með Skaptá. (i) þá fell áin som í landsvdr. snerv þeir þá ofan með miðqvíslinni. of lettu eigi fyrir enn þeir komu í Medalland. of á mýri þá er Krínglomýrr heitir. þar er hravn
allt

(h) E. bragdz.
í landsvdr.

(i) E. þá fellr áin som í avstr en som

allt umhverfis. Kári melli þá við Biorn at hann skuldi geta hesta þeirra of vera á vordhalldi. en mer gerir svefnhofugt. Biorn getti hestanna. en Kári lagði niðr. of svaf allskamma stund áðr enn Biorn vakti hann. hann hafði þá leidda saman hestana. of voru þar hía þeim. Biorn melli þá til Kára. allmið þarftu þó mín til. mundi sá nú hafa hlaopit í bravt frá þer ef eigi veri iasnel hugaðr sem ef em. þviat nú ríða þer óvinir þínir at þer. of skalt þú svo viðbúaz. Kári gekk þá vndir (k) hamarskúta nokkurn. Biorn melli. hvar skal ef nú standa? Kári svarar. tveir eru nú kostir fyrir hondum. sá er annarr at þú standir at baki mer of hafir skioðinn at hlífa þer með ef þer kemr hann at nokkoro gagni. þinn er annarr at þú stígir á hest þinn of ríðir vndan sem þú mátt mest. þat vil ef eigi segir Biorn. heldr þar margt til þess. þat fyrst at vera karn at (l) nokkrorar skedar tungvor taki svo til orða at ef renna frá þer fyrir hvgleyfi ef ef ríð í bravt. þinn er annarr at ef veit hver veidr þeim mon þikka í mer of monu ríða eptir mer tveir eða þrír. en ef verð þer þá þó at avngo gagni eða líði. vil ef heldr standa hía þer of veriaz meðan addit verðr. þá var eigi langt at bíða áðr reknir voru klyfia hestar fram um mýrina. of fóru þar með þrír menn. Kári melli. þessir síá okkr eigi. látv við þá um ríða segir Biorn. Síðan ríðu þeir omfram. en þinn vi. ríðu þá atfram. of hliópo þegar af baki allir senn of snery at þeim Kára. fyrst hleypr at þeim Glúmr Hilldisson of lagði til Kára með spjóti. Kári sneiz vndan á heli of misti Glúmr hans of kom lagit í biargit. Biorn ser þat of hió þegar spjótit af skapti fyrir Glúmi. Kári hió til Glúms haullom feti of kom sverdit á legrit. of tók vndan fötin vppi í levinu. of dó Glúmr þegar. þá hliópo fram at Kára (m) Þórbrandzsynir Bebrandr of Albrandr. Kári hlióp at Bebrandi of rak sverdit í gegnum hann. en síðan hió hann báða setr vndan Albrandi. í þessi svipan orðu þeir sárir bádir Kári of Biorn. þá hlióp at Kára Ketill or Mork of lagði til hans spjóti. Kári brá vpp við fetinum of kom spjótit í vullinn. Kári hlióp á spjóti skaptit

(k) E. hamarklett.

(l) E. nokkrorir tungostædir menn.

(m) B, E. Þórfinnzsynir.

skaptit of brast í sundr. Kári þreif Ketil hondom. Biorn hlióp þá at of villdi vega hann. Kári mellti láttu vera fyr, ef skal gefa Katli gríð. of þótt svo verði at ef eiga valla á lífi Ketils. þá skal ef hann allðri drepa. Ketill svarar ongu of reið í brast eptir felogum sínum of sagði þeim er eigi vissu ádr tíðindin. þeir sögðu heraðsmönnum tíðindin. heraðsmenn gerðu þegar herhlavv mikít. of fóru þegar með aðllom vatn-favllom. of svo langt norðr á fiáll at þeir voru þriú degr í leitinni. en síðan sners þeir aptr til heimila sína. en Ketill of þeir felagar ríðu avstr til Svínafells. of savgðu þar tíðindin. Flosi tól lítt á þeirra ferð. of það þó eigi víst hvart her nemi stadar. er Kári ongom manni lífr þeim sem nú er á Íslandi.

Cap. CLIII.

Frá Kára of Birni of Þorgeiri.

Nú er at segia frá þeim Birni of Kára at þeir ríða á Sand of leiba af þollti. Kári varð svo nergetr at hann reið þegar í brast er þeir hettu leitinni. hann reið um nóttina vpp eptir heraðins en síðan á fiáll. of svo alla ena savms leid sem þeir ríðu avstr. of lettu eigi fyrir enn þeir komu í Midmork. Biorn mellti þá til Kára. nú skalt þú vera vin minn mikill fyrir húsfreyis minnt. þvát hon mun avngu orði trúa því er ef segi. en mer liggir her nú allt víð. of lavnabo mer nú vel góða fylgd er ef hefi þer veitta. Sva skal vera segir Kári. síðan ríða þeir heim á beinn. húsfreyia spurði þá tíðinda of fagnadi þeim vel. Biorn svaradi. Aðkiz þa þa helldr vandregdin kerling. hon svarar fá of brosti at. húsfreyia mellti þá. hversþo gafz Biorn þer Kári? hann svarar. Þerr er hverr at þaki nema ser bróðvr eigi of gafz Biorn mer vel. hann vann á þime monnom. en hann er þó sár stalf. of var hann mer enn hallkvemazti í ollu því er hann mátti. þar voru þeir þriár netr. Síðan ríðu þeir í Hóllt til Þorgeirs of savgðu honum einum saman tíðindin. þvát þangat havðs eigi spurz tíðindin fyrir. Þorgeirr þakkadi honum. of fannz þat á at hann varð þessv fegin.

seginn. hann spurdi Kára at hvat þá væri óvinnit þat sem hann etladi at vinna? Kári svarar. drepa etla ef Gunnar Lambason ok Kol Þorsteins-son ef feru gefu á. hafðu við þá drepit xv. menn með þeim v. er við dráppum báðir samtan. en þó vil ef nú biðia þik þegar segir Kári. Þorgeirr quaðz veita honum myndu þat er hann beiðdi. þat vil ef at mann þenna er Þiorn heitir takir þú til þín er at vígum hestir verit með mer ok skiptir þú um bústadi við hann ok fáir þú algert her hía þer. ok hallt svo hendi yfir honum at ongru hestir se til hans snúit. ok er þer þat siálfráðt fyrir sakir hafdingskapar þíns. Sva skal vera segir Þorgeirr. fekk hann þá Birni þú algert at Úsólfskåla. en hann tók við þú i Morf. Þorgeirr ferði þú Þiarnar til Úsólfskåla ok allt búferli hans. Þorgeirr settiz á oll mál fyrir Þiorn. ok giordi hann alsáttom sáttan við þá. þótti Þiorn miklu hellur madr enn ádr fyrir ser. Kári reid i brott. ok letti eigi fyrr enn hann kom vestr i Túngv til Úsgríms Ellidagrímssonar. hann tók við Kára ágeta vel. Kári sagði honum frá ollum atvordom þeim sem ordit hosðu i vígum. Úsgrímr let vel yfir þvi. ok spurdi hvat Kári etladiz þá fyrir? Kári svaradi. ef etla at fara vtan eptir þeim ok sitia svo at þeim ok drepa þá ef ef se náð þeim. Úsgrímr sagði at hann væri ongum manni líkr fyrir hrensti sakir. þar var hann nokkrar netr. síðan reid hann til Gýrrar hvíta. ok tók hann við honum báðum hondom. Kári dvaldiz þar nokkora stund. hann sagði Gývri at hann myndi ríða ofan á Eyrrar. Gývri gaf Kára sverð gott ok skilnadi. Reid hann nú ofan á Eyrrar. ok tók ser þar fari með Kolbeini svarta. hann var Orkneystr ok alldavin Kára. ok var enn kappsamazti ok inn vaskasti madr. tók hann við Kára báðum hondom ok quað eitt skýlde yfir þá ganga báða.

Cap. CLIV.

Utansferð Glosa.

Glosi ríðe nú avstr til Hornastardar. ok fylgde honum flestir þingmenn hans. ok stótti avstr vorð sína. ok avnvr faving ok fargavgu avll þav er þeir skýlde hafa með ser. Síðan bioggu þeir ferð sína ok skip. var

Glosi

Flofi nú við skipit þar til er þeir voru búmir. en þegar þyr gaf letu þeir í haf. þeir hafðu langa útiivist. of veðráttu (n) harða. fóru þeir þá (o) höndvillir. þat var einhveris sinni at þeir fengu áfall stór þriú nokkur. sagði Flofi þá at þeir myndu nokkur vera í nánd londum of þetta veri grunnfauill. þoka var á mikil en veðrit óy svo at hríd mikla gerði at þeim. fundu þeir eigi fyrir enn þá keyrði á land vpp um nótt eina. of varð þar borgit monnom. en skip brátt allt í spán. en fe máttu þeir ekki biarga. vrdu þeir at leita ser verma. en um daginn eptir gengu þeir vpp á heð nokkura. var þá veðr gott. Flofi spurði ef nokkorr maðr kendi land þetta. þar voru þeir menn tveir er farit hafðu áðr of savgðu kenna at vísu. of eru ver kommir við Orkneyjar í Þrossen. fá mettim ver betri landavku segir Flofi. þviat þeir Grímur of Helgi Híalsþynir voru hirmmenn Sigordar Jarls Hlodvessonar er ek va. leitvdu þeir ser þá (p) fylgnis of reyttu á sík mosa of lágu svo um stund of eigi lengi áðr Flofi mælti. Ekki skulu ver her liggja lengr at landzmenn verði þess varir. stöðu þeir þá vpp of giordv ráð sitt. Flofi mælti þá til sinna manna. ver skulum ganga allir á valld Jarlsins. þviat oss gerir ekki annat. þviat Jarl hefir at lífu líf vart ef hann vill eptir þvi leita. gengu þeir þá allir í brot þadan. Flofi mælti. at þeir skuldv engom manni segia tíðindin eða frá ferðum sínum fyrir enn hann segði Jarli. fóru þeir þá til þess er þeir fundu menn þá er þeim vísuðu til þiarins. gengu þeir þá fyrir Jarl of ábaddi Flofi hann of allir þeir. Jarl spurði hvat manna þeir veri. Flofi nefndi sík of sagði or hverri sveit hann var á Íslandi. Jarl hafði spurt áðr brennona of kendidz hann af því þegar við mennina. Jarl spurði þá Flosa. hvat segir þú mer til Helga Híalssonar hirmmannz míns? þat sagði Flofi. at ek hio hafvð af honom. Jarl mælti. takt þá alla. þá var svo gert. þá kom at í því Þórsteinn Síðuhallzson. Flofi átti Steinvoru systur Þórsteins. Þórsteinn var hirmmaðr Sigordar Jarls. En er Þórsteinn sá Flosa havndladan. þá gekk hann fyrir Jarl. of bað fyrir Flosa allt þat góðs sem hann átti. Jarl var inn reidazti lengi. en þó kom svo um síðir við vntavlv góðra manna

(n) B. E. illa.

(o) B. hafvillir.

(p) E. leynis.

manna með Þórsteini. þólat hann var vel vinum horfinn. of gengs margir til at flytia með honum. kom þá svo at Jarl tók settom við þá of gaf Þlofa grid of avllom þeim. hafði Jarl á því ríkra manna hátt at Þlofi gekk í þá þjónustu sem Helgi Hjalðsson hafði haft. Gerðiz Þlofi nú hirdmaðr Sigurðar Jarls of kom hann ser brátt í kerleika mikla við Jarlinn.

Cap. XLV.

Stansferð Kára.

Þeir Kári of Kolbeinn svartir letu út hálfom mánaði síðarr af Eyrum enn þeir Þlofi of Hornastirði. gaf þeim vel byri of vora skamma stund úti. tóku þeir Fridarey. hon er á milli Hiallalandz of Orkneya. Við Kára tók sá maðr er David holti het. hann sagði Kára allt om ferdir þeirra slíkt sem hann hafði víss orðit. hann var inn mesti vin Kára. of var Kári með honum om vetrinn. hófðu þeir þá frettir vestan of Hrossen allar þer er þar gerðoz. Sigurðr Jarl bað til sín at Jólvum Silla Jarli mágt sínum of Svöreyiom. hann átti (q) Svavlagu syster Sigurðar Jarls. þá kom til Sigurðar Jarls konungr sá er Sigtrygg het of Írlandi. hann var sonr Olafs qvarans. en móðir hans het Kormlað. hon var allra qvenna fegrst of best at ser ordin om þat allt er henni var útsálfráðt. en þat var mál manna at henni hafi allt verit illa gefit þat er henni var síálfráðt. Brián het Konungr sá er hana hafði átt. of vora þas þá skilt. hann var allra kononga bezt at ser. hann sat í (r) Kantaraborg á Írlandi. bróðir hans var Ulfr hregða inn mesti kappi. of hermadr. Þóstri Briáns het Kerþiálfadr. hann var sonr Kyns Konungs þess er margar orrostur átti við Brián konungr. of stoff of landi fyrir honum of settiz í stein. en þá er Brián konungr gekk soðr. þá fann hann Kynsi konungr

(q) B. Karmloðu E. Hvarflavðu.
borg.

(r) E. Kunnjatta.

Konung of settoz þeir þá tók Brián konunge við syni hans Kerþíalfadi. of vnni meira enn sínum sonum. var hann þá róskinn er þetta var tíðinda of allra manna (s) fræknast. Dvngadr het son Briáns Konungs en annarr Margadr þriddi (t) Tadr. þann kollom ver (u) Tann. hann var þeirra þungztr. en inir ellri synir Briáns Konungs voro (x) fromvarta of manna vaskastir. ekki var Kormlaud móðir barna Briáns konungs. en svo var hon orðin grimm Briáni konungi eptir þilnat þeirra at hon villði hann giarna feigan. Brián konunge gaf vpp þrysvar útlavgom sínum inar somv sakir. en ef þeir misgerðu optarr. þá let hann dema þá at lavgom. of má af slíku marka hvílíkr konunge hann hefir verit. Kormlaud eggjadi miok Sigtrygg son sinn at drepa Brián konung. sendi hon hann nú til Sigvordar Jarls. at biðia hann lífs. kom Sigtryggr Konunge fyrir Jól til Orkneyia. þar kom þá of Gilli Jarl sem fyrir var ritad. Sva var monnom skipat at Sigtryggr konunge sat í miðiv háseti. en til sinnar handar konungi sat hvarr Jarlanna. sátu menn þeirra Sigtryggs konungs of Gilla Jarls innar frá. en vtar frá Sigvordi Jarli sat Flosi of Þórsteinn Stðvhallsson. of var skipot avll hollin. Sigtryggr konunge of Gilli Jarl villðu heyra tíðindin þav er gerz hófðu vð brennvna. of svo síðan hon var. þá var fenginn til Svinnarr Lambason at segia savgona of var settr vndir hann stoll.

Cap. CLVI.

Þig Svinnars Lambasonar.

Þenna tíma komu þeir Kári of Kolbeinn of Davíðe hoftri til Hrofs. þeyiar avllom á úvart. gengu þeir þegar vpp á land. en fátr menn gettu skips. Kári of þeir felagar gengu þegar til Jarls þegarins of komu at hollinni vð drykkiv. þar þat saman at þá var Svinnarr at at segia brenno

El 3

þavgona.

(s) A. fréðastir.

(t) E. Tadr.

(u) B. Tanna.

(x) fullvagia.

sagðna. en þeir hlýddu til á meðan úti. Þetta var íóla daginn sialfan. Sigtryggr konungr spurði. hverso foldi Ekarpheðinn í brenninni? vel fyrst lengi sagði Gunnarr. en þó laf þva at hann gret. of um allar sagnir hallaði hann miok til. en ló víða frá. Kári stóð þetta eigi. hlíóp hann þá inn með brogðnu sverðinu of quað víso þessa.

Drósa hilldar fúfir
 hvat hafa til fregit skatnar
 hve ráfaka (y) ráfo
 rennendr Hiáls brenno
 vardat (z) veti niordvum
 víðheimis at þat síðan
 hrátt gat hrafn at slta
 hold fléliga gollbit.

Þá hlíóp hann innar eptir hollinni of hió á hálsinn Gunnari Lambasyni. of þva snart at hafvofdit faf þvpp á bordit fyrir Konunginn of Jarlana vrbv bordin í blóði einv of þva fléðin Jarlanna. Sigvrðr Jarl kenti manninn þann er vegit hafði vígit of mellti. takit þer Kára of drepit hann. Kári hafði verit hirðmadr Sigvrðar Jarls of var allra manna vinselaztr. of stóð engi vpp at hellr þótt Jarl reddi vm. Kári mellti. þat munv margir mela herra at ef hafa þetta verk fyrir vdr vnnit at hefna hirðmann; yðars. Flosi mellti. Ekki gerði Kári þetta vm sakleysi hann er í ongom settom víð ofss. gerði hann þat at sem hann átti. Kári gefk í bravt of vard ekki eptir honom gengit. fór Kári til skips síns of þeir felagar. var þá veðr gott. of siglðv þegar svðr til Katanes. of fórv vpp í Þrasvík til gofvgs mannz er Steggi het. of vorv með honom miok lengi. þeir í Orkneyiom hreinsvðv bordin of bárv út inn dāvða. Jarli var sagt at þeir hefði siglt svðr til Skotlandz. Sigtryggr Konungr mellti. þessi var herðimadr mikill fyrir ser er þva ravfliga vann at of sáz ekki fyrir. Sigvrðr

(y) B. C. ráfovm.

(z) B. vatti C. vetti.

Sigvdr Jarl svaradi. auðgum manni er Kári lífr í hvatleik sínum ok áreði. Flosi tók nú til at segia sagnvna frá brennonni. bar hann avllom vel ok var því trúat. Sigtryggr konunge vakti þá til um eyrindi sitt við Sigvdr Jarl. ok bad hann fara til orrostu með ser í móti Briáni konungi. Jarl var lengi erfrdr. en kom svo at hann gerdi kost á. mellri hann þat til at eiga móður hans. ok vera Konunge á Zelandi ef þeir fellði Brián. en allir lavttu Sigvdr Jarl í at ganga. ok (þ) rydi ekki. skildu þeir at því at Sigvdr Jarl het ferdinni. en Sigtryggr konunge het honom móður sinni ok konungdómi. var svo mellr at Sigvdr Jarl skyllði koma með her sinn allan til Dyflinnar at pálmsonnudegi. Fór Sigtryggr konunge þá svdr til Zelandz ok sagði Kornloðu móður sinni at Jarl hafði í gengit. ok svo hvat hann hafði til vnnit. hon let vel yfir því. en quad þav þó skyllðu draga at meira líð. Sigtryggr spurði. hvaðan þess vegi at von? hon sagði at víkingar tveir lágu úti fyrir (a) vestan Mon ok havðu xxx. skipa. ok svo harðfengir at ekki stendr við. heitir annarr Ospakr en annarr Broðir. þú skalt fara til móg við þá. ok láta ekki at storta at koma þeim í með þer hvat sem þeir mela til. Sigtryggr konunge ferr nú ok leitir víkinganna ok fann þá fyrir utan Mavn. þerr Sigtryggr konunge þegar upp eyrindi sín. en Broðir skarst vndan allt til þess er Sigtryggr konunge het honom konungdóm ok móður sinni. ok skyllði þetta fara svo hliótt at Sigvdr Jarl yrði eigi víss. hann skyllði ok koma (b) pálmsonnudag til Dyflinnar. Sigtryggr konunge fór heim til móður sinnar. ok sagði henni hvar þá var komit. Eptir þetta talað þeir við Ospakr ok Broðir. sagði þá Broðir Ospakri alla viðreðu þeirra Sigtryggz ok bad hann fara til bardaga með ser í móti Briáni konungi. ok quad ser mikitt við liggia. Ospakr quaz eigi víkta beriaz í móti svo goðom Konungi. vrbu þeir þá báðir reidur ok skipu þegar líði sínu. hafði Ospakr x. skip en Broðir xx. Ospakr var heidinn ok allra manna vitrazz. hann lagði skip sín inn á sondit en Broðir lá fyrir utan. Broðir hafði verit made

fríðinn

(þ) B. E. tíaði.
Pálmudag.

(a) E. utan.

(b) E. fyrir

fristinn of messu diáen at vígssu. en hann hafði fastat trú sinni of gerðiz
 goðnæðingr of blótadi nú heidnar vettir. of var allra manna fjölkunnig-
 aztr. hann hafði herbúnað þann er eigi bitu iárn. hann var bæði mikill
 of sterkr of hafði hárfva mikitt at hann (c) drap vndir helli ser. þat var
 svart.

Cap. CLVII.

Frá vndrom.

þat var við eina nótt at gnhfr mikill kom yfir þá Bróður svo at þeir
 vofnóðu allir of spröttu vpp of fóru í kledi sin. þar með rigndi á þá
 blóði vellanda. hlífðu þeir ser þá með skjöldom. of bronno þó margir.
 Vndr þetta hells allt til dags. madr hafði látið af hverio skipi. sváfu þeir
 þá um daginn. aðra nótt varð enn gnhfr of spröttu þá enn allir vpp. þá
 rendu sverð or stíðrom. en avrar of spíot flogu í lopt vpp of bavrðoz. sóttu
 þá vapnin svo fast at þeim at þeir vrbu at hlífa ser. of vrbu þó margir
 sárir. en dó madr af hverio skipi. hells vndr þetta allt til dags. sváfu þeir
 þá enn um daginn eptir. Þridis nótt varð gnhfr með sama hetti. þá flogu
 at þeim hrafnar of sñndiz þeim or iárni nesin of klernar. hrafnarnir sóttu
 þá svo fast at þeir vrbu at veria sík með sverðom en hlífðu ser með skjöld-
 dom. gekk þessu enn til dags. þá hafði enn látið madr af hverio skipi.
 þeir sváfu þá enn fyrst. en er Bróðir nafnadi varp hann meðiliga avnd-
 vnni. of bad skjóta utan báti. þvát ef vil sinna Ospak. steig hann þá í
 bátinn. of nokkrir menn með honom. en er hann fann Ospak. sagði
 hann honom vndr þav er fyrir þá hafði borit. of bad hann segia ser fyrir
 hverio vera mundi. Ospak villdi eigi segia honom fyrir enn hann sellði honom
 gríð. Bróðir het honom gríðom. en Ospak dró þó vndan allt til netr.
 Ospak mellti þá. þar sem blóði rigndi á ydr þar monot þer hella út
 margz mannz blóði bæði ydrv of annarra. en þar sem þer heyrðot gnh
 mikinn. þar mon ydr sñndr heims brestir of monv þer deya allir brátt.
 en

en þar er vagninn sóttu at ydr. þat mon vera fyrir orrostu. en þar sem hrafnar sóttu at ydr þat merkir dýfla þá er þer trúit á ok ydr monu draga til helvítis qvala. Bródir var þá svo reidr at hann mátti avngo svara ok fór þegar til manna sinna. ok let þekka sondit allt með skipum ok bera streingi á land. ok etladi at drepa þá alla eptir um morgoninn. Ospakr sá ráðagerð þeirra alla. þá het hann at taka trú ok fara til Briáns konungs ok fylgia honum til dauðadags. hann let þat þá ráðs taka at þekka avll skipin ok forka með landinu ok havgga strengi þeirra Bróðr. tók þá at reida saman skipin en þeir vora sofnadir. þeir Ospakr fóru þá út orfirðinum ok svo vestr til Irlandz. ok komu til (d) Kantaraborgar. sagði Ospakr þá Briáni konungi allt þat er hann var víss orðinn ok tók skín ok fal sík konungi á hendi. Síðan let Brián konungr samna líði um allt ríki sitt. ok skyllði kominn herrinn alle til Dyflinnar í vikinni (e) pálmadróttinsdag.

Cap. CLVIII.

Briáns bardagi. (24 April 1014. Munich: H. 7. 1. 2. S. 644.)

Sigurdr Jarl Eadvoisson bióz af Drkneyiom. Flosi bauð at fara með honum. Jarl villdi þat eigi þar sem hann átti svðrgavngu sína at leysa. Flosi bauð xv. menn af líði sínu til ferðarinnar. en Jarl þekktiz þat. en Flosi fór með Silla Jarli í Svðrenjar. Þórsteinn Síðohallzson fór með Sigurdi Jarli. Hrafn inn raði Erlinge af Stravmey. Jarl villdi eigi at Hárekr ferri. en Jarl lez mondu segia honum fyrstom tíðindin. Jarlinn kom með allan her sinn at pálmadegi til Dyflinnar. þar var ok kominn Bródir með allan her sinn. Bródir reyndi til með forneskio hverso ganga mondi orrostan. En svo gekk frettin ef á fastvæði veri bariz at Brián konungr mondi falla ok hafa sigr. en ef fyrir veri bariz mondi þeir allir falla er í móti honum veri. þá sagði Bródir at eigi skylldi

Mm

di

(d) E. Konniáttaborgar.

E. (e) fyrir pálmadag.

di fyrer beriaz einn fastisdaginn. Fimmtadaginn reid madr at þeim Kormlaubs
 apalgrán hesti ok hafdi í hendi pálstaf. hann taladi lengi við þav. Briáni
 konungr kom með her sinn allan til borgarinnar. fastisdaginn fór út
 herrinn af borginni. ok var fylkt lidino hvarotveggia. Bródir var í
 amnan fylkingararminn en Sigtrygge konungr í amnan. Sigurdr
 Jarl var í miðio lidino. Hú er at segia frá Briáni konungi at
 hann villdi eigi beriaz fastisdaginn. ok var skotid um hann skiald-
 borg ok fylkt þar lidino fyrir framán. Ulfr hregða var í þann fyl-
 kingararminn sem Bródir var til mós. en í amnan fylkingararm
 var Ospake ok synir hans. þar er Sigtrygge var í móti. en í miðri
 fylkingvuni var Kerþiálfadr. ok voro fyrir honom borin merkin. fallaz
 nú at fylkingarnar. var þar orrosta allhörd. gekk Bródir í gegnum
 lid þeirra ok fellði þá alla er fremstir stöðu. en hann bito ekki iárn.
 Ulfr hregða sueri þá í móti honom ok lagdi til hans þryssar sinnvar
 svo fast at Bródir fell fyrir í hvert sinn. ok var við stalst at hann
 mundi eigi á fetr komaz. en þegar hann fekk uppstadi. þá slydi hann
 ok þegar í skóginn yndan. Sigurdr Jarl átti hardan bardaga við
 Kerþiálfadr. Kerþiálfadr gekk svo fast fram at hann fellði þá alla er
 fremstir voro. rauf hann fylkingina Sigurdrar Jarls allt at merkinom
 ok drap merkismanninn. fekk hann þá til annan mann at bera mer-
 kit. varð þá einn orrosta havrd. Kerþiálfadr hó þenna þegar bana
 hogg ok hvern at odrom þá er í nánd voro. Sigurdr Jarl qvaddi
 þá til Þórstein Sidsvallsson at bera merkit. Þórsteinn gtladi upp at
 taka merkit. þá melli Umónði hvít. berðu eigi merkit. þvát þeir
 eru allir drepnir er þat bera. Hrafn inn raudi sagdi Jarl. berðu
 merkit. Hrafn svaradi. berðu siálfre sianda þinn. Jarl melli. þat mun
 vera makligazt at fari saman karl ok kyll. tók hann þá merkit af
 stonginni ok kom í millom kleda sína. Litlo sldare var veginn U-
 mónði hvít. þá var Jarl ok skotinn spióti í gegnum. Ospake hafdi
 gengit um allar fylkingar arminn. hann var ordinn sár miok en lá-
 tid sonv sína báða ádr Sigtryggr konungr slydi fyrir honom. brast
 þá stótt í ollu lidino. Þórsteinn Sidsvallsson nam stadar þá er
 adrir slydu ok batt sköþeng sinn. þá spurdi Kerþiálfadr hví hann
 rynnú

rynnir eigi svo sem aðrir? Þó sagði Þórsteinn at ef tek eigi heim í kveld þar sem
 ef á heima út á Íslandi. Kerþjálfadr gaf honum gríð. Hrafn inn
 raufdi var elltr út á á nokkora. hann þóttiz þar síá helvítis qual-
 ar í niðri. of þótti honum dioflar vilja draga síf til. Hrafn melti
 þá. Konnit hefir hundr þinn Petr postoli til Róms tysoar of mundi
 renna it þridia sinn ef þú leyfir. þá letv dioflar hann lausan. of
 komz Hrafn yfir ána. Bródir sá nú at libit Briáns konungs raf
 flóttann. of var fátt manna hía skialdborginni. hlióp hann þá or
 skóginom of rauf alla skialdborgina of hio til konungsins. Sveinninn
 Taktr brá vpp við hendinni of tól hana af honom of hafsvódit af
 konunginom. en blódit konungsins kom á stúf sveininom of greyri
 þegar fyrir stúfinn. Bródir kalladi þá hátt. konni þat madr manni
 at segia at Bródir fellði Brián. Þá var ronnit eptir þeim er flótt-
 ann rákv of sagt þeim fallit Briáns konungs. snery þeir þá apte
 þegar Ulfr hreða of Kerþjálfadr. slógv þeir þá hring um þá Bró-
 dvor of fellv at þeim víðv. var þá Bródir hondom tekinn. Ulfr
 hreða reist á honom quiddinn of leiddi hann um eif of rakti svo or
 honom þarmana. of dó hann ekki fyrir enn allir vorv or honom raf-
 nir. menn Bródvor vorv allir drepnir. Síðan tókv þeir líf Briáns
 konungs of bioggv um. hafsvó konungsins var gróid við bolinn. xv.
 menn af brennommonom fellv í Briáns orrostv. þar fell of Halldorr
 son Godmondar ins ríka of Erlinge af Stravmey. Favstodaginn lan-
 ga vard sá atvörðr á Katanesi at madr sá er Davrvörðr het gekk út.
 hann sá at menn rídv xii. saman til dýngiv einnar. of horfv þar
 allir. hann gekk til dýngionnar. hann sá í glogg er á var. of sá at
 þar vorv konv inni of hosvó ferðan vpp ves. mannahosvó vorv fy-
 rir klianá. en þarmar or monnom fyrri víptv of garn. sverð var fyrir
 skeið. en avr fyrir hrel. þer quádv vísvr þessar. en hann nam.

1. Vít er (f) orpinn
 fyrir valfalli
 rifs reiði sk
 rignir blóði.
 nú er fyr geivom
 grár vppkominn
 vefr verþjóðar
 þer er vinur folla.
 raðvóm vefri
 (g) raðverf bla.

2. Síá er orpinn vefr.
 þta þavromm
 of harðkliáðr
 haðvóm manna.
 evr dreyrrefin
 davr at skaptvóm
 iarnvårdr (h) ylli
 en avrom (i) hrelar
 skolom slá svordvóm
 sigrvef þenna.

3. Genge hilldr vefa
 of hiorprimol
 sangrldr svipol
 svordvóm (k) tekna
 skapt mon gnesta
 skolldr mon bresta
 mon hialmgagarr
 í hlif koma.

Vindom

(f) E. orpit.

(i) E. hreladr.

(g) E. raðvesþana.

(k) E. tognom.

(h) E. yllir.

4. Bindom vindom
 vef darradar
 sá er úngur kongr
 átti fyrir.
 fram skolum ganga
 of í fólk vada
 þar er vinir varir
 vapnom skipta.

5. Bindom vindom
 vef darradar
 of síklingi
 síðan fylgjom.
 þar síá bragnar
 blóðgar randir
 gynnir of gavndol
 þer er gramir (l) fylgðo

6. Bindom vindom
 vef darradar
 þar er ve vada
 vígra manna
 látom eigi
 (m) líf her sparaz
 eiga valkyrivr
 (n) vals om kosti.

7. Þeir monu líðir
 lavndom ráða
 er útskaga
 ádr om bygðo

M m 3

foed

(l) E. hlífðo.

(m) E. líf hans faraz.

(n) E. vígs.

Kved ef ríðom gram
 ráðinn dæða
 nú er fyrir oddom
 iarlmaðr hníginn.

8. Of monns Trar
 ángur um bíða
 þat er allðri mon
 hóm fyrnaz.
 nú er veðr ofinn
 en vaðllr rodinn
 monns um lond fara
 lespioll gota.

9. Hú er ógorligt
 um at lítað
 er dreðrög sk
 dregr með himni
 mon lopt lítat
 líða blóði
 er spár varar
 springa konns.

10. Vel kvedu ver
 um konung úngan
 sigrhliða fiold
 sngiom heilar.
 en hann nemi
 er heyrir á
 geirhliða fiold
 of gomom (o) skemti.

Ríðom

11. Ríðom hestom
 (p) hart út berom
 brogðom sverdom
 á brot heðan.

Nísv þer þá ofan vesum of í sondr. of hafði hver þat er hellt á. Geff Davrodr nú í brot frá glogginom of heint. en þer stigo á hesta sína. of ríðv VI. í svdr. en adrar VI. í norðr. Slíkan atvord þar fyrir Brand í Fereyiom Sneistason. Al Íslandi at Svínafelli kom blóð ofan á messo havkól prestz fastvdragium langa sva at hann varð or at fara. At Þvattá sñudiz presti á fastvdragium langa síavardiúp hiá altarinu. of sá þar í ógnir margar. of var þat lengi at hann mátti eigi sñugia tñdinar. Sá atvordr varð í Orkneyiom at Hárekr þóttiz síá Sigvord Jarl. of nokkora menn med honom. tól Hárekr þá hest sinn of reid til móg vid Jarl. sá menn þat at þeir fönðvz of ríðv vñdir leiti nokkvt. en þeir sáz allðri síðan of engi avrmól fönðvz af Háreki. Silla Jarl í Svðreyiom dreyndi þat at madr keni at honom of nefndiz (q) Herfime. of qvöz komim af Íslandi. Jarl þóttiz spyrja þaðan tñdinda. hann qvad vísv þessa.

Var ef þar er bragnar borðvz
 brandr gall á Íslandi
 margr þar er mettvz tavrgor
 málmr gnast í dym hiálma.
 (r) svipyn þeirra frá ef snarpa
 Sigvordr fell í dym vigrá
 áðr tedi þen bleða
 Brián fell of hellt (s) vellði.

Þeir

(p) C. allz.
 (s) C. vellí.

(q) C. Herfídr.

(r) C. sókn.

Þeir Flosi ok Jarl talsöðu margt um drögm þenna. Þífo síðarr kom þar Ráfn iun raði ok sagði þeim tíðindin avll ok Brjáns orroftu, fall konungs ok Sigurðar Jarls ok Bróðr ok allra víkinganna. Flosi melli. hvat segir þú mer til manna minna? þar fello þeir allir segir Ráfn, en Þórsteinn mágr þinn þág gríð af Kerþiálfadi ok er nú með honum. Flosi sagði Jarli at hann myndi í brot fara, eigom ver svðrgabngv af hondum at inna. Jarl bad hann fara sem hann villdi ok fekk honum skip ok þat sem hann þrefti ok sílfr mikít, siglðu þeir þá til Bretlandz ok dvaldu þar um stund.

Cap. CLIX.

Þig Kols Þórsteinssonar.

Rári Solmondarson sagði Skeggia bónda at hann villdi at hann fengi honum skip. Skeggi bóndi gaf Rára langskip alskípat, stígu þeir þar á Rári ok Davíð hvíti ok Kolbeinn svartí, siglðu þeir Rári nú svðr fyrir Skotlandzfiordu, þar fundu þeir menn ok Svðreyjum, þeir saugðu Rára tíðindin af Zelandi, ok swa þat at Flosi var til Bretlandz farinn ok menn hans. En er Rári spurði þetta sagði hann selagom sínum at hann villdi hallda svðr til Bretlandz til móð við þá Flosa, bad hann þá þann skíaz við sitt favrnænti er þat þetti betra, ok qvaz at ongum manni vilia veel draga at hann leg enn á þeim hafa (t) úhefnt harma sinna, Allir keyro honum at fylgia, siglir hann þá svðr til Bretlandz ok lagðu þar at í leynivag einn, Þenna myrgin gefk Kolt Þórsteinsson í borg at kavpa sílfr, hann hafði mest heðirði við af brennomannum, Kolt hafði talat margt við frú eina ríka ok var miok í gadda flegit at hann myndi fá hennar, ok setiaz þar, þenna iun sama myrgin gefk Rári ok í borgina, hann kom þar at er Kolt taldi sílfrít, Rári ken-
di

(t) C. vanhefnt.

di hann of hlióp at hontom með sverð brogðit of hió á hálsinn. en hann taldi silfrit. of nefndi hafsvöðit x. er þat safk af bolnum. Kári melli. segi þat Flosa at Kári Solmundarson hefir vegit Kol Þórsteinsson. lúsi ef vígi þessu mer á hendr. gekk Kári þá til skips síns. sagði hann þá skipverjum sínum vígit. þá siglðu þeir norðr til Berovíkr of settu upp skip sitt of fóru upp í Hvítborg í Skotlandi of voru með Melkólfi Jarli þau misseri. En er Flosi frettir víg Kols býr hann um líf hans of gefr fe mikit til legs honom. Flosa stólfv allðri hermdar yrði til Kára. Flosi fór þadan söðr um síá of hóf upp söðrgavngu sína of gekk söðr of letti ekki fyrr enn hann kom til Rómaborgar þar fekk hann sva mikla semd at hann tók lafsu af stalfom pávanum. of gaf hann þar til fe mikit. fór þá aptr ena eystri leið of dvaldið víða í borgum of gekk fyrir ríka menn of þág af þeim mikla semd. hann var í Horegi um vetrinn eptir. of var með Eiríki Jarli til útferdar. of hann fekk honom miol mikit. of margir menn adrir gerðu semiliga til hans. siglði hann nú út til Íslandz of kom í Hornafjörð of fór þá heim til Svínafells. hafði hann þá af hendi innt alla sett sína bæði í vtanferðum of fegiöldum.

Cap. CLX.

Frá Flosa of Kára.

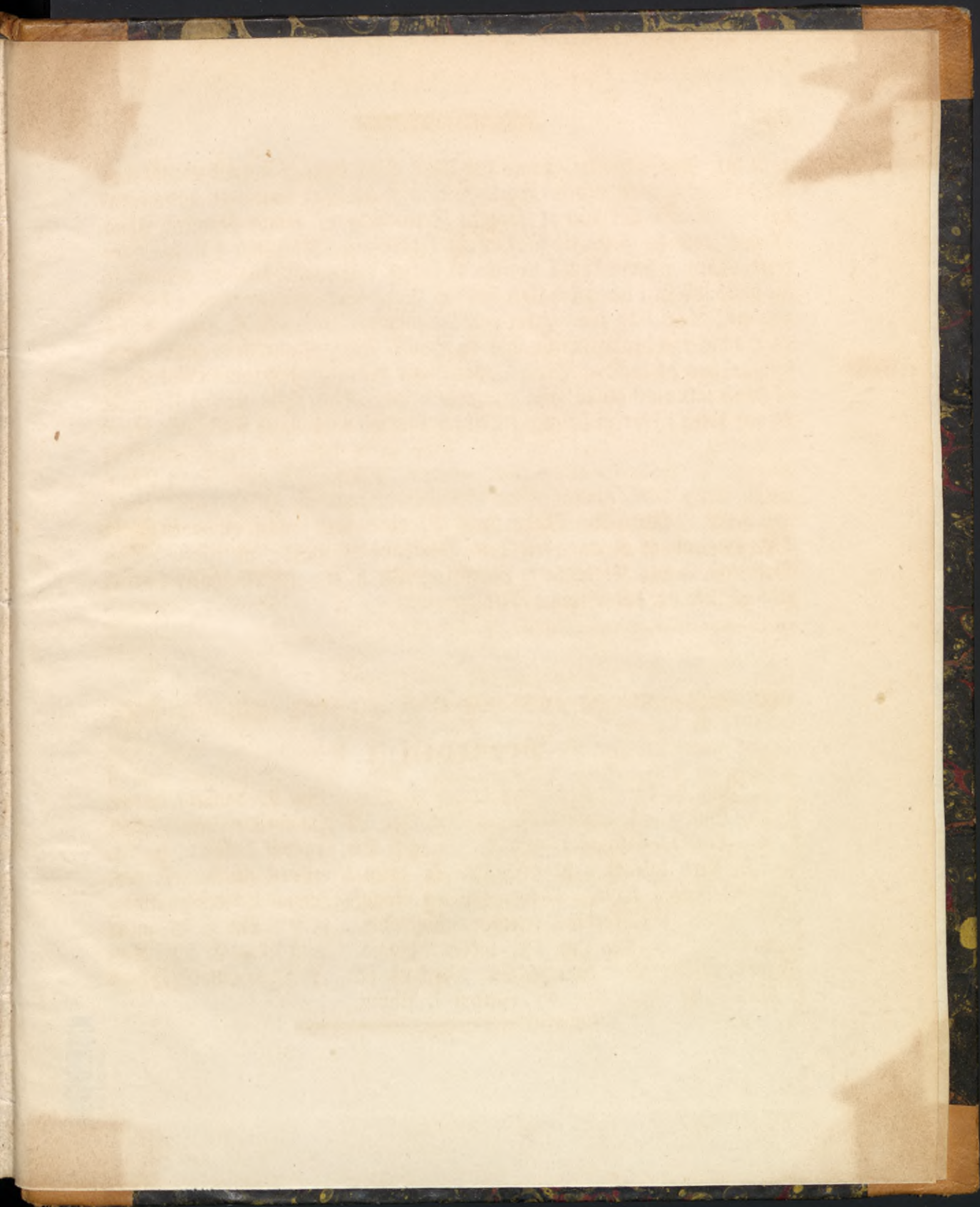
Nú er at segia frá Kára at um somarit eptir fór hann til skips síns of siglði söðr um síá of hóf upp söðrgavngu sína í Hordmandi of gekk söðr of þág lafsu. of fór aptr ina vestri leið of tók skip sitt í Hordmandi of siglði norðr um síá til Dofra á Englandi. þadan siglði hann vestr um Bretland of sva norðr fyrir Skotlandzfiörðu of lettu eigi fyrr ferð sinni enn hann kom í Þrasvík á Katanesi til Skeggia bónda. fekk hann þá þeim Kolbeini of Davíði byrðinginn. siglði Kolbeinn þessu skipi til Horegs. en Davíðr var eptir í Frídarey. Kári var þenna vetr á Katanesi. á þessum vetri andaði húsfrenja hans á Íslandi. Um somarit eptir bióz Kári til Íslandz. Skeggi fekk honom byrðing. voru þeir þar á xviii. þeir orðu hellðr sðbúnir of siglðu þó í haf. of hófðu langa útivist. en um sððir

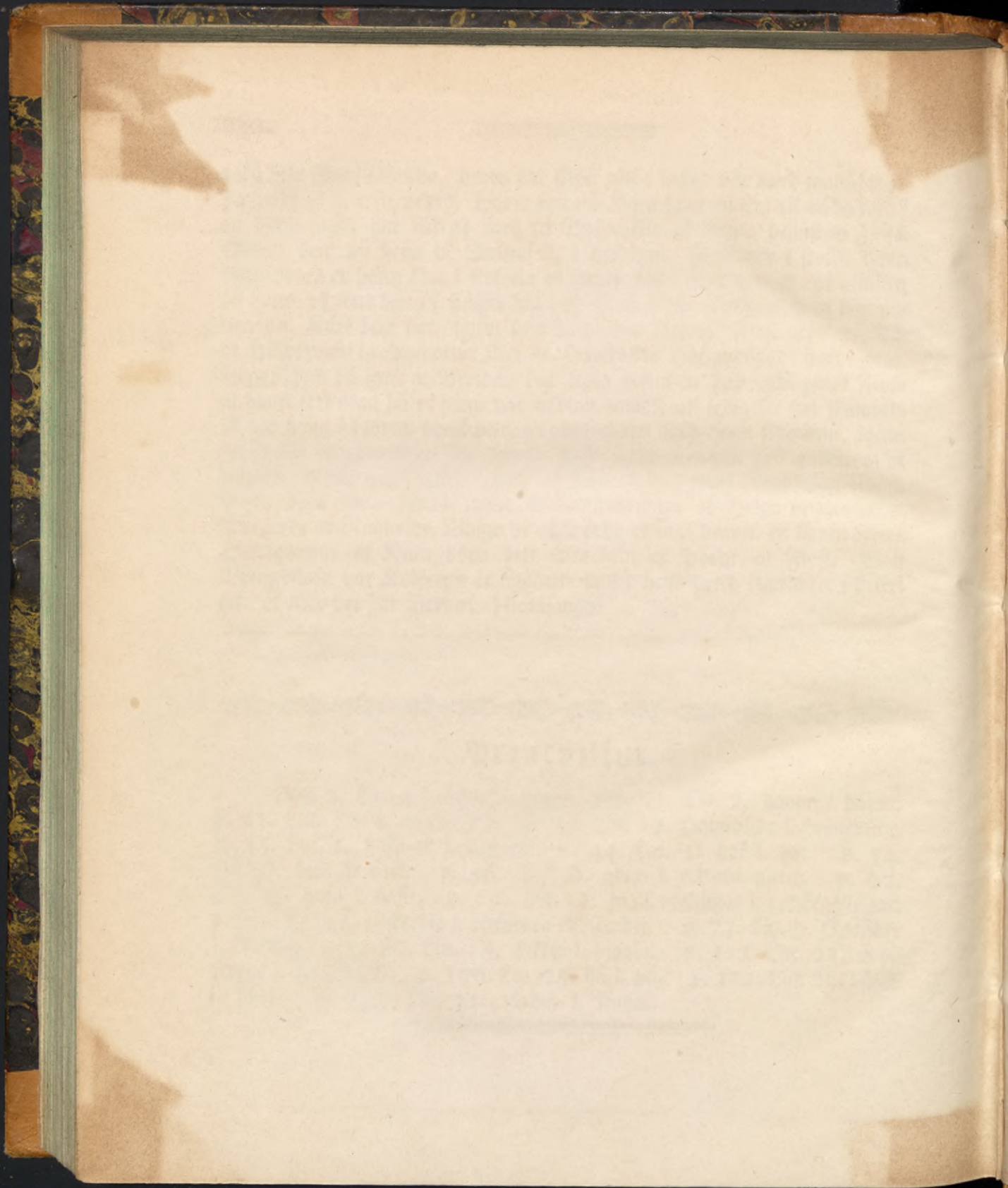
tóks þeir Ingólfrshofða. broty þar skipit allt í spán. þar varð mannbjörg. þá gerði of á hríd vedrs. spyrtu þeir nú Kára hvat nú skal til ráða taka? en hann sagði þat ráð at fara til Svínafells of reyna þegnskap Flosa. Gengv þeir nú heim til Svínafells í hrédinni. Flosi var í stofu. hann kendi Kára er hann kom í stofuna of spratt upp í móti honom. of minntiz til hans. of setti hann í háseti hía ser. Flosi baðð Kára at vera þar um vetrinn. Kári þág þat. settvz þeir þá heilvm sáttvm. Flosi gipti þá Kára Hilldigonni bróðurdóttur sína er Havskollur Hvítanesgodi hafði átta. bioggv] þav þá fyrst at Breidá. þat segia menn at þav yrði efilof Flosa at hann ferir vtan þá er hann var ordinn gamall at sekta ser (u) skálavíð. of var hann í Horegi þann vetr. en um somarit varð hann stóðvinn. menn reddv um at vándt veri skip hans. Flosi sagði vera erit gott gavnvm of feigvm. of bar á skip of let í haf. of hesir til þess skips allðri sporz stðan. Þessi vorv born þeirra Kára Solmundarsonar of Helgu Híalsdóttur. Þórgerðr of Ragneidr. Valgerðr of Þórðr er inni brann. en þavn þeirra Hilldigonnar of Kára vorv þeir Starkaðr of Þórðr of Flosi. Son Brennososa var Kolbeinn er ágetaztr madr hesir verid einhverr í þeirri ett. of lúfo ver þar Brenno: Híalsfagvo.

(u) C. húsavíð.

Prentvillur.

Þag. 2. Lin. 15. þavrt l. þavrt. pag. 11. Lin. 2. þavar l. þavpr.
 p. 21. Lin. 3. se l. rettara seig. p. 23. Lin. 12. Havskollur l. Havskullur.
 p. 35. Lin. 1. hafa of l. hest ef. p. 44. Lin. 1. þak l. þat. p. 54.
 Lin. 6. fara l. fari. p. 56. Lin. 6. getid l. rettara gætid. p. 62.
 Lin. 28. hafa l. hafit. p. 67. Lin. 11. taglffegglingar l. tadffegglingar.
 p. 70. Lin. 27. ellskerdir l. rettarara ellskerdir. p. 77. Lin. 9. Gvanarr
 l. Gunnarr. p. 80. Lin. 18. þikka l. þiggia. p. 111. Lin. 23. Kol-
 feggr l. Kolfeggð. p. 176. Lin. 25. há l. þá. p. 222. Lin. 23. þings
 l. þíns. p. 259. Lin. 21. stndm l. stnm.

1001850830

